

Joseph Farewell

LANTHEA KÖNNYEI

A kristálytoronyok árnyékában

LANTHEA KÖNNYEI

A kristálytoronyok árnyékában

Copyright © 2025 Ignác József

Joseph Farewell: Lanthea könnyei

Weboldal: <https://azalkoto.hu>

Minden jog fenntartva. A jogtulajdonos írásbeli engedélye nélkül tilos ezt a könyvet vagy ennek bármely részletét sokszorosítani, vagy bármely formában közzétenni.

Bár a regény – stílusát tekintve –
tudományos-fantasztikus alkotás, néhol
szükség volt arra, hogy a létező
tudományos tényeket a történetvezetés
oltárán feláldozva módosítsam vagy
egyszerűsítsem, akár teljesen új
technológiákat találjak ki. Szóval inkább
fantasztikus, mint tudományos, ezért
kérem, senki se keresse benne az új
térhajtómű tuti receptjét.

Élvezd az olvasást!

*Ó, a Lanthea? Három nap uralkodott a végtelen égen:
reggelente arany, délben ezüst, míg este vörös fényben úszott
minden. A paloták teteje úgy csillogott, mintha folyékony fém
fedte volna őket.*

LANTHEA

Prológus

Ahogy a hajó kilépett a hipertérből, a káosz-meghajtó által keltett gravitációs hullámok remegve futottak végig a méretes katonai szállítóhajó karcsú testén. Ha minden rendben zajlott, a gravimeghajtók átveszik a szerepet, s a hajó csendben halad tovább a kijelölt úton, a célja felé.

Seid érezte, hogy – a csillapítók ellenére – mellkasában összeszorul a levegő, mintha valaki ült volna rajta. A vezérlőpanel vörös fényei vadul villogtak, s egyszerre több helyről is éles, fenyegető hangjelzések lepték el érzékeit. A kijelzőn annyit látott, hogy körülötte pörög minden. Néha felvillant egy erős csillag fénye, ami biztosan nem a Lanthea volt. Persze tudta, hogy nem a környezete, hanem a hajó forog teljesen véletlenszerű módon. Amikor végre meg tudott szólalni, előrehajolt a széken, izmai sajogtak a megerőltetéstől.

– Theia, mi a *gorath* történet? – kérdezte élesen, tekintete a holografikus kijelzőre meredt, ahol megjelent a mesterséges intelligencia végletekig leegyszerűsített arca. – És állítsd le ezeket a bosszantó hangjelzéseket!

Ebben a pillanatban a magas hangú riasztások elhallgattak, de helyüket más, sokkal veszélyesebb hangok vették át, amelyek eddig háttérbe húzódva nyögték a katasztrófa megpróbáltatásait. A hajó sikoltva forgott, pörgött, a külső oldalfalak fém és orichalcum öntvényei is fájdalommal reagáltak az őket ért fizikai behatásokra.

– Úgy tűnik, *serad*, hogy megsérült a káosz-meghajtónk. – Theia hangja nyugodt volt, semmilyen érzelmet nem tükrözött. Seid tudta, hogy sok helyre figyel az AI, mivel halványan vibrált, s időnként elveszítette a fázist. De még működött. – Ha jól értelmezem az adatokat – folytatta –, a

térváltás pillanatában következett be a robbanás, nem tudtuk elkerülni. Emiatt viszont a teljes káosz-meghajtót elvesztettük. Ráadásul úgy tűnik, hogy nem a Vesper-2 környékén vagyunk – fejezte be az elemzést kissé szarkasztikus stílusban.

Seid szeme összeszűkült, szorosan megmarkolta a szék karfáját. Az irányítás érzése egy hosszú sóhajtás erejéig kicsúszott a kezéből. Az adrenalin gyorsan áradt végig a testén, minden izma megfeszült.

– Derítsd ki pontosan, hogy hol vagyunk és mi történt! – parancsolta immár hangosan, dühös elkeseredettséggel hangjában.

Az AI rövid elemzést végzett, miközben a még működő navigációs meghajtókkal stabilizálta a hajó forgását.

– A rendelkezésre álló adatok alapján körülbelül 600 fényévnyre vagyunk a Lantheától, egy ismeretlen naprendszerben. Ez biztosan nem a Vesper-2, hacsak nem szándékosan akartál ilyen messze kerülni a Lantheától. Amit nem csodálnék – tette hozzá szárazon Theia, sokkal csendesebben, szinte csak magának.

Seid arcára kiült a döbbenet, szemei elkerekedtek. Gyomra görcsbe rándult, és érezte, amint a hideg verejték végigfut a hátán. Ez a távolság teljesen felfoghatatlan volt, mintha egy szakadék választotta volna el szülőbolygójától.

– Ez... ez hogy történhetett? – morogta a fogai között. – A káosz-meghajtók csupán a Seloin-rendszeren belül képesek apró ugrásokra. Hatszáz fényév? – Seid megpróbálta feldolgozni a hallottakat, érezhető pánikkal a hangjában.

– Sajnálom, *serad*, erre nem tudok felelni – Theia óvatosan fogalmazott, mint általában, amikor nem volt elég információja. – Előfordulhat, hogy pontosan akkor kaptuk a találatot, amikor a káosz-meghajtót beindítottuk...

– Milyen a hajó állapota? – kérdezte végül, szemeit még mindig a kinti, sötét űrre szegezte. Valami kapaszkodót keresett, valamit, ami némi megnyugvást hozhatott volna ebbe a kétségbeejtő helyzetbe.

Theia egy pillanatig hallgatott, majd sorolni kezdte.

– Nincsenek jó híreim! A hajó jelentős károkat szenvedett. Szerencse, hogy nem valami aprócska siklót loptunk el, a robbanás abban végzetes lehetett volna. Így csak a káosz-meghajtó semmisült meg teljesen, illetve egyes fő rendszerek súlyosan sérültek. Az energiapajzsok működése akadozik, az oxigénszintünk fokozatosan csökken. Szeretném jelezni, hogy alig egy napod van hátra, mielőtt teljesen elfogy. Szerencsére a legfontosabb alrendszerek még működnek, de nem tudom megjósolni, meddig. Le kell szállnunk, mielőtt komolyabb baj történik.

Seid komoran bólintott, tudomásul véve a tényeket. Tekintetében az elszántság és a kérlelhetetlenség mellett az életben maradás ösztöne jelent meg. Tudta, hogy nincs más választása, mint cselekedni.

– Theia, van lakható bolygó ebben a rendszerben? Részletes tájékoztatót kérek a lehetőségekről! – parancsolta határozottan.

– Hm. A hosszú távú érzékelők alapján a harmadik bolygó légköre megfelelő, vízkészlettel is rendelkezik. Lakhatónak tűnik, *serad!* A légkörben megfelelő mennyiségű oxigén, valamint minimális mérgező anyag található. A gravitáció és a hőmérséklet is tökéletes a túléléshez. Viszont... semmilyen technikai civilizáció nyomait nem látom.

A férfi közben sikeresen kikecmergett a vezetői székéből és az űrruhákat tároló falmélyedéshez ment. Egy tucat ruha sorakozott előtte, az elsőt kiemelte. A sötétszürke, fémes anyag hűvösen simult tenyerébe. A sterilizáló rendszer

ismerős, szintetikus illata betöltötte orrát, felidézve az akadémián töltött éveket – hirtelen olyan távolinak tűnt minden, ami a Lantheához kötötte.

Óvatosan belebújt a lábszárukba, a nanoszálak halk sercegése szinte elveszett a hajótest kínzó sikolyaiban. A hajó körülötte folyamatosan nyöszörgött, akár egy haldokló bestia. A mellkasi páncél súlya megnyugtatóan nehezedett vállaira, minden csatlakozás hangos kattanással illeszkedett a helyére, miközben a rendszer diagnosztikai fényei sorban gyúltak ki a bal alkarján. A nyakgyűrű tömítése sziszegve zárult, és érezte, ahogy a ruha belső rétege finoman a testéhez tapad, akár egy második bőr.

Mielőtt a sisakot a fejére illesztette, egy pillanatra megtorpant. Ujjai a légzőrendszer aktiváló gombjain időztek, miközben tekintete megakadt a vizor fényes felületén, amelyben halványan tükröződött saját arca. Hosszú, sötét haja és szakálla keretbe foglalta markáns arcát, amely most egészen sápadtnak tűnt. Összeszűkültek szemeiben – amelyek mintha magukba szívták volna a Lanthea egének minden kétségét – ott bujkált valami új, valami teljesen idegen: talán a félelem, talán a kudarc árnyéka. A fehér úrruha, ez a modern szarkofág, halovány fénnel világított a hajó félhomályában, míg a mellkasán futó energiavonalak halványan derengtek, visszaidézve egy lassan kialakuló élet utolsó lélegzetvételeit. Az oxigénellátást még nem kapcsolta be – ki tudja, mennyi ideig kell majd az űr rideg áramlataiban lebegnie, ha bármi rosszul sülné el.

Most, hogy a ruha talmi biztonságában érezte magát, a hajótest gyötrődő hangjai is tompábban szűrődtek át hozzá, de ez csak még kísértetiesebbé tette őket. Minden egyes nyikordulás, minden távoli reccsenés egy újabb búcsúszó volt a hajótól – no meg attól a világtól, amit eddig ismert.

– Akkor... – nyelt egyet Seid, miközben újra beült a pilótaszékbe és gondosan becsatolta magát. Hangja rekedt volt a visszafojtott feszültségtől. – Irány a harmadik bolygó!

A csillagok lassan mozdulni kezdtek körülöttük, s Theia az utolsó, még működő meghajtókkal a kijelölt irány felé fordította a hajót. A műszerek halkan zümmögtek, egy gyászdal utolsó, lecsengő akkordjai. Seid úgy érezte, mintha egy láthatatlan szakadék szélén egyensúlyozna és a biztos halál és az ismeretlen közül kellene választania. De a választási lehetősége csupán látszólagos volt – vagy a sötét mélység várt rá, amelynek alján talán egy új világ rejtőzött, vagy a végső csend.

Maximális sebességgel közeledtek a harmadik bolygó felé, miközben Seid feszülten figyelte a műszereket. A légkör belépési szöge kritikus volt – túl meredeken zuhanva elégnék, túl lapos szögben pedig lepattannak a légkörről. Az űrhajó remegett, amikor az első légköri rétegek súrolni kezdték a burkolatot.

– Theia, stabilizáld a süllyedési szöget! – utasította Seid az AI-t, miközben keze a manuális irányítás vezérlőin pihent.

– Próbálkozom, *serad* – felelte Theia nyugodt hangon. – De a rendszerek...

A mondat közepén Theia hirtelen elhallgatott, és a műszerfal újra vészjósoló vörös fénybe borult. Seid érezte, hogy a hajtómű idegesen felmordul alatta, majd a hajó hirtelen jobb oldalra dől.

– *Goraaath!* – káromkodott fogai között, miközben két kézzel megragadta az irányítást. A hajó rázkódott és nyögött körülötte, miközben egyre mélyebbre süllyedt a bolygó légkörébe. A hőmérséklet vészesen emelkedett, a burkolat egyes részei vörösén izzani kezdtek.

– Theia! Jelentést! – Seid érezte, ahogy a verejték végigcsorog a homlokán a sisak alatt.

– Theia! – kiáltotta újra, remélve, hogy az AI még működik valamennyire. De csak a sístergő statikus zaj válaszolt.

A hajó újra megbíllent, az ablakokon túli csillagok szédítően elfordultak, miközben Seid érezte, hogy gyomra a torkába ugrik, mintha egy örvény húzná lefelé. A gravitációs stabilizátorok felmondták a szolgálatot. Már csak az ő reflexei és tapasztalata álltak a teljes megsemmisülés útjában.

Seid fogcsikorgatva küzdött az irányításért. Kezei teljesen összeolvadtak a vezérlőkkel, miközben minden erejével próbálta stabilizálni a zuhanó hajót.

– Gyerünk, te *kivra*... Tarts ki! – kiáltotta Seid, miközben a hajó vadul rázkódott körülötte. A légkör egyre sűrűbbé vált, a súrlódás hője vörösen izzott a hajótest körül.

Hirtelen egy éles reccsenés hallatszott, és Seid érezte, amint a hajó a függőleges zuhanás közben erősen megbíllent. Egy pillantást vetett a diagnosztikai kijelzőre – a bal oldali stabilizátor teljesen leszakadt. A jármű pörögni kezdett, s közben meredeken zuhant tovább a bolygó felszíne felé.

Seid tudta, hogy nincs sok ideje. A burkolat már láthatóan izzott a súrlódástól, a szerkezet az utolsókat nyögte a hatalmas erők alatt. Egy pillanatra elhomályosult a látása az erős gravitációs erők miatt, de összeszorított fogakkal küzdött.

A tudat peremén lebegve Seid még látta, ahogy a bolygó kék horizontja lassan felfelé kúszik a katonai hajó még aktív EM-kijelzőin. A stabilizátorok hiánya miatt a gravitáció elképesztő erővel markolta meg testét, minden sejtje külön sikoltott az eszméletvesztés határán. Az óceán ezüstös felszíne

úgy terült el alattuk, akár egy végtelenbe nyúló, holografikus kijelző – aztán a sötétség magába nyelte minden érzékét.

A visszatérő tudat első hírnöke a vészjelzések kegyetlen szimfóniája volt. A műszerfal riasztó fényei vörösen villogtak, kitöltve Seid látóterét. Theia hangja töredezetten szűrődött át a kommunikációs rendszer haldokló áramkörein.

– *Se...rad...* – az AI úgy szakadozott, mint egy régi holofelvétel. – A rendszerek... kaszkád... összeomlásban. Irányítás... kritikus.

Seid ujjai görcsösen markolták az irányítópultot. De legalább Theia még vele van... Kaszkád összeomlás, azaz a rendszerek túlterhelése miatt nem tud reagálni. Egyre nehezebben lélegzett, érezve a bolygó gravitációjának valóságát, ahogy próbálja magához rántani őket. Az irányítókar remegett a tenyere alatt – nem tudta eldönteni, hogy a hajó vagy saját keze reszketése okozza.

– Fékezőrakéták! – préselte ki magából a szót, miközben az atmoszféra plazmája narancssárgán táncolt körülöttük. A burkolatot már csak a jószerencse tartotta egyben, a hajó is siratta biztosan közelgő végzetét.

– Automatikus... leszállási... protokoll... – Theia minden szava között évszázadok teltek el. – Készülj... becsapódásra.

Az óceán sem távoli látkép volt csupán. Seid látta a hullámok mintázatát, a felszín struktúráját – túl közel voltak, veszélyesen közel. A hajótest utolsó épen maradt szenzorai tehetetlenül adták fel a küzdelmet. Az űrruha rendszerei az utolsókat rúgták, a jelzők vészesen villogtak az alkarján. A gravitációs erő présként szorította a pilótaülésbe, csontjai szinte recsegték a terhelés alatt, amikor a még működő fékezőrakéták az utolsó pillanatokban bekapcsolódtak.

Ez nem egyszerűen becsapódás volt – a katasztrófa minden érzékszervét egyszerre ostromolta. A nyomáshullám

végigsöpört a hajótesten, és az idegen világ áthatolhatatlan sötétsége egy pillanatra megfeszült, majd kifehéredett, ahogy Seid elméje feladta a küzdelmet. A valóság széttöredezett: az elpárolgó víztömeg haragos sziszegése, a műszerfal egy darabja, egy holografikus kijelző utolsó felvillanása. És mindenen túl Theia hangja, ami talán már csak Seid képzeletében létezett: „Üdvözöllek... az ismeretlenben...”.

Egy utolsó lélegzetvétel, egy utolsó rezdülés – majd minden elcsendesült.

I.

A Syraxar székhelyének épülete egy hatalmas, spirálisan emelkedő torony volt, amely Lanthea pompájának és erejének szimbólumaként magasodott a főváros fölé. Az épület alsóbb szintjein a tanácsadók és a hivatalnokok helyiségei sorakoztak, míg a felsőbb szinteken az uralkodók számára fenntartott, pazarul berendezett lakosztályok kaptak helyet. A torony csúcsát egy hatalmas, orichalcumból készült kupola koronázta, amely napfényben szivárványszínű ragyogással töltötte be az egész környéket, éjjel pedig a csillagok fényét tükrözte vissza, mintha maga is az égbolt része lenne.

A torony központi termének falait solvanitlapokkal borították: ez volt a Syraxar-terem, amely az uralkodói tanács döntéshozó helyszíneként szolgált. A magas, boltíves mennyezetet apró kristályok borították, mintái a Lanthea éjszakai égboltjának konstellációit idézték. A padlót sötétszürke obszidiánlap borította, halványan derengő szimbólumokkal, jelezve a tanács tagjainak helyét. A terem közepén lebegő holokivetítés a Seloin-holdak erőforrás-termelésének állapotát mutatta, világító képei kontrasztot alkottak a terem arany tónusaival.

Seid Theranis magabiztosan állt a kör alakú asztal mellett, kezei háta mögött összekulcsolva. A lumithar, azaz az uralkodói orichalcum gyűrű az ujján deaktivált állapotban, egyszerű ékszerként funkcionált – ez a Syraxar szabálya. Hűvös tekintete végigsiklott a jelenlévőkön: Aron, idősebb testvére, a hagyományok felkent védelmezője, komoran figyelte őt; a nyíltan technológiaszkeptikus Eryss és Vaelos Kalarin mint az ikek, mogorván, összekulcsolt karral bámultak maguk elé; valamint Lora és Kelvar Zorath, akik

gazdasági és katonai pragmatizmusukkal mindig szembeszálltak a többi család idealizmusával.

– Teljes automatizáció a Seloin-holdakon? – törte meg a csendet Eryss, redőzött homlokkal a hologramot bámulva. Szavai vádlóan, élesen csengtek a magas mennyezet alatt. – Nem bízhatjuk a birodalom energiaellátását kizárólag gépekre!

Seid szeme összeszűkül, csalafinta mosollyal az arcán – láthatóan élvezte a csörtét. Pillantása egy másodpercre elidőzött Eryss érzéki ajkain, amelyek ilyenkor vékony vonalra húzódtak, miközben erőt sugároztak. Bezzeg pár éve, amikor még közelebb álltak egymáshoz, ezeket az ajkakát inkább a mosoly ékesítette, nem pedig a düh. Seid megrázta a fejét, mintha el akarta volna űzni az elmúlt romantikus kapcsolat emlékeit.

– A technológiai fejlődés nem megállítható, és nem is kell megállítani – mondta higgadtan. – Eryss, te túlságosan ragaszkodsz az elavult módszerekhez. A mesterséges intelligencia irányította rendszerek hatékonysága messze felülmúlja az emberi felügyeletet.

– Nem tehetem meg, hogy ne aggódjak, Seid! – csattant fel Eryss, és előrehajolt a székében. Elegáns, mégis szigorú arcvonásai feszültnek tűntek, gyöngyházzsín köpenyének redői tökéletesen követték finom mozdulatait. – Mi történik, ha ezek a rendszerek meghibásodnak? Ha elveszítjük az irányítást? Ha ellenséges erők feltörik őket? Nem tehetjük ki a birodalmat ekkora kockázatnak!

Vaelos halk bólintással jelezte, hogy támogatja nővérét. Pufók, pirosposzgás arcát az egyik kezébe temetve teljesen úgy nézett ki, mintha aludna.

– Az emberi felügyelet és a technológia között egyensúlynak kell lennie – mondta határozottan, beletúrva

sűrű, szőke hajába. – A robotizáció valóban fontos, de nem szabad elveszítenünk a képességet, hogy szükség esetén mi magunk is irányíthassuk a rendszereket. Nem tudnánk valami kompromisszumot találni?

– Seidnek igaza van – szólalt meg Lora Zorath, kecsesen felemelve a kezét. – Az államnak kell irányítania a technikai fejlődést is. Ha nem lépünk előre, lemaradunk és elbukunk, s a technokrata intézetek átveszik a vezetést e téren is.

Eryss dühösen fordult felé, kiesve uralkodói szerepéből.

– Könnyű neked, Lora! A számaid és a hatékonyság mögé bújssz, de fogalmad sincs, milyen sérülékennyé tesz minket ez a függőség! Már most is alig vannak szakembereink, akik értenék a régi rendszereket. Ha teljesen automatizálunk mindent, egy generáció múlva senki sem fogja tudni, hogyan működnek ezek a berendezések. Minden képesség, amit gépekre bízunk, elsorvad az emberi elmében – ezt akarod?

Kelvar Zorath, aki eddig csendesen figyelt, lassan előrehajolt.

– Elég a drámából, Eryss – szólalt meg hideg nyugalommal a hangjában. – Az uralkodók feladata, hogy vezessék a fejlődést, ne pedig visszahúzzák azt. Ha meghátrálunk a technológiai fejlődés elől, azzal csak gyengeséget mutatunk. Biztos vagy benne, hogy bevállalnád a következményeket? – Nem nézett a nőre, de nem is volt rá szükség. Mindenki ismerte Kelvar metsző, hidegkék szemének villanását.

Eryss ajka megfeszült, nem válaszolt. Aron Theranis nyugodt hangon szólalt meg helyette. Langaléta alakjához egyáltalán nem illett ez a mély hang.

– Seid, testvérem, biztosan van középút. Nem szabad elveszítenünk az emberi tudást és képességeket.

– Az emberi tudás akkor marad meg, ha a technológiával együtt fejlődik – érvelt Seid, egy lépéssel közelebb lépve az asztalhoz. – A mesterséges intelligencia nem ellenség, hanem eszköz. Gondolj bele, Aron, mi lesz, ha lemaradunk a fejlődésben? Inkább állami szinten kellene követnünk a technológiai fejlődést, s nem hagyni, hogy privát cégek diktálják a jövőt.

– Szokott pragmatizmusod vakká tesz a kockázatokkal szemben – csattant fel Eryss szenvedélyesen. – A technológia nem old meg mindent! Ha elveszítjük a képességet, hogy mi magunk is működtessük és értsük ezeket a rendszereket, azzal kiszolgáltatjuk magunkat. Gondolkozz, Seid! – mutatott a férfire. – Mi marad a hatalomból, ha már nem mi irányítunk, hanem a gépek irányítanak minket? Ráadásul a döntésed egyetlen család kezébe adna még több hatalmat. A sajátodéba!

A terem megtelt feszült csenddel. Minden tekintet Seidre szegeződött, akinek gondolatai egyszerre tükrözték a hatalom iránti vágyát és a Lanthea fennmaradásáért érzett felelősséget. „Szóval innen fúj a szél...” – gondolta magában, de válaszként csak legyintett Eryss túlzottan óvatos és félelemalapú érveire.

Lora légiesen bólintott, egyértelműen jelezve támogatását, míg Vaelos és Eryss arca lángolt a visszatartott indulattól.

– Vita helyett döntésre van szükség! Hozza meg e döntést az értelem és a logika, s ne az érzelmek – zárta le Seid a beszélgetést, majd az asztal közepére vetítette javaslatát. – Szavazásra bocsátom a kérdést.

Az uralkodók egyenként, némán adták le szavazatukat a lebegő terminálokra keresztül. Eryss keze remegett a dühtől, miközben szavazott, Vaelos homloka mély ráncokba szaladt, láthatóan őrlődve a két választási lehetőség között. Lora elegáns tartással nyomta le választását, míg Seid hűvös

nyugalommal, már-már elégedetten figyelte őket, mintha tudta volna, hogy az eredmény elkerülhetetlen. Egy pillanattal később meg is jelent a hologramon: négy szavazat Seid javaslata mellett, kettő ellene. Ha szavazategyenlőség állt volna elő, akkor a rotációs vétőjog alapján – ebben az évben a Kalarin-család van pozícióban – Eryss és Vaelos egyhangú döntéssel megváltoztathatta volna a szavazás kimenetét. Seid szerencséjére most nem kellett bevetni ezt a lehetőséget.

Eryss és Vaelos összenéztek, látszott rajtuk, hogy nem fogják könnyen elfogadni a döntést. Seid azonban már elfordult, és magabiztos léptekkel elhagyta a termet. Ahogy eltűnt a nehéz ajtók mögött, sötétben elmosolyodott.

– A történelem nem emlékszik a kétkedőkre – mormolta magának. – Csak a győztesekre...

Az apró, éjsötét sikló hangtalanul suhant át a Lanthea felső légkörén, maga mögött hagyva a Syraxar-torony impozáns sziluettjét. Seid már levetette a tanácsi öltözetet – a többbrétegű, ezüstszállal átszőtt köpenyt, amelynek gallérján a Theranis-ház jelképe, a kettős spirál világított fakó fénnel. Most egy egyszerűbb, acélkék uniformist viselt, amely jobban illett egy űrhajó vezérlőterméhez.

A Theranis-hold lassan bontakozott ki előttük: ezüstös felszínén geometrikus rendben sorakoztak az épületek és energiagyűjtő állomások. A hold nagy részét átlátszó kupolák borították, mint buborékok a tavon, amelyek alatt maga a családi épületegyüttes, energiatermelő egységek, hidroponikus kertek és egyéb laboratóriumok működtek. Néhány kupola peremén vörösén izzó fények jelezték az energiagyűjtő állomás aktivitását.

Theia diszkréten materializálódott mellette, szokásos kékes derengése finoman keveredett a műszerfal fényeivel.

– *Serad*, a hold energiahálózatában anomáliát észleltem – jegyezte meg az AI, hangjában a szokásos nyugalommal. – A helix-7 szektor energiafelhasználása 23%-kal meghaladja a normál értéket.

Seid a kijelzőre pillantott, ahol a hold háromdimenziós térképe lebegett. A helix-7 szektor vörösen pulzált, mint egy lüktető seb a hold bőrén.

– Mutasd a felhasználás mintázatát – utasította az AI-t, miközben ujjai a levegőben mozogtak, manipulálva a kivetítést. A kijelzőn a szektor fehérből vörösbe hajló színskálával jelezte az energia felhasználását.

– Úgy tűnik, valaki nagyon komolyan dolgozik valamin – mormolta Seid. – Mintha az egyik reaktort erősebben hajtánák a kelleténél. Óvatosan kellene kezelni az ilyesmit... – mondta, majd gondolatban hozzátette: „...a baleset óta.”

– Valóban – értett egyet Theia. – És ha az óvatosságnál tartunk, talán érdemes lenne elgondolkodnod azon is, hogy a mai tanácsi döntésed milyen... következményekkel járhat. A Kalarin-család nem arról híres, hogy könnyen felejt.

Seid hallgatott egy pillanatig, tekintete a hold felszínére vándorolt. Az energiagyűjtő állomások között apró járművek mozogtak, mint szorgos rovarok egy óriási gépezet felszínén.

– A hatalom nem kedvesség kérdése, Theia – válaszolta végül. – Ha Eryss nem képes ezt megérteni...

– Akkor talán más módot találhat az érdekei érvényesítésére – fejezte be a mondatot az AI. – A történelem azt mutatja, hogy a nyílt ellenállás nem az egyetlen helyes út a változáshoz.

A sikló közben elérte a hold légterét. A központi dokkológyűrű – egy tökéletes kör az ezüstös felszínen – aktiválódott érkezésükkor. Koncentrikus energiagyűrűk pulzáltak végig rajta, míg középpontjában halványkék antigravitációs mező kezdett formálódni. A gyűrű peremén elhelyezett kristályok sorban gyulladtak ki, mintha üdvözölnék hazatérő urukat.

– A dokkolószekvencia aktiválva, *serad* – jelentette Theia, miközben a sikló kecsesen ereszkedett a lebegő energiamező felé. – Bár úgy tűnik, téged most valami egészen más foglalkoztat – fejezte be egészen csendesen.

Theiának természetesen igaza volt: Seid gondolatai még mindig a tanácsteremben jártak, ahol Eryss utolsó pillantása több volt egyszerű politikai ellenkezésnél – a csalódottság és valamiféle eltökéltség keveréke tükröződött benne.

A dokkolás automatikus folyamata közben Seid aktiválta személyes kommunikátorát.

– Készítsétek elő a helix-7 szektor teljes diagnosztikai jelentését – utasította a hold műszaki személyzetét. – És... – tette hozzá rövid szünet után – erősítsétek meg a biztonsági protokollokat. Minden szinten.

Theia hologramja felfénylett, mintha az AI valamit még hozzá akart volna tenni, de végül csendben maradt. A sikló lassan ereszkedett a platform felé, miközben a hold árnyéka, mint egy sötét lepel, ráborult a járműre.

A dokkológyűrűt körülölelő energiapajzson áthaladva a sikló belépett a Theranis-birtok óriási kupolája alá. A birtok épületegyüttese klasszikus Theranis-stílusban épült: spirális formák, egymásba fonódó ívek, mind az ősi családi jelképet idézve.

A központi rezidencia legfelső szintjén, ahol egykor apja dolgozószobája volt, most az ajtaját beborító, fakópiros energiamező vibrált, örök mementóként őrizve Darien Theranis emlékét. A férfi halála óta senki sem használta a helyiséget – anyja, Lita ragaszkodott hozzá, hogy így maradjon, érintetlenül, mint egy szentély.

Seid az üresnek tűnő fogadócsarnok felé haladt, amikor Venn, a fiatalabb húga sietett felé. A lány örökölte anyjuk eredetileg világosbarna, már-már szőkébe hajló hajszínét és karcsú termetét, valamint apjuk kéesszürke szemeit. Alig múlt tizenhat, de már most látszott rajta a Theranis-vér tehetsége a kristálytechnológiához.

– Nem számítottunk rád ma – szólalt meg Venn, hangjában a kamaszkor és a családi fegyelem jellemző elegyével. – Anya a Kristálykertben van, mint mindig ilyenkor.

A Kristálykert... Seid tudta, mit jelent ez. Anyja itt töltötte a legtöbb idejét azóta, hogy megözyegyült, a különleges ásványok között, amelyeket még apjuk kezdett el nemesíteni. A kert közepén álló hatalmas méretű „Emlékörző” tárolta apjuk uralkodói beiktatásának felvételeit.

– Beszélnem kell veled! – csendült fel hirtelen egy új, erősen parancsoló hang. Nova, Seid nővére lépett elő az egyik oszlop takarásából. Harmincas évei végén járt, arcán már látszottak a felelősség ráncai – ő vezette a hold mindennapi működését, mióta apjuk már nem volt köztük. Sötét haját kontyba csavarva viselte, s mindig bő ruhákat, köpenyeket hordott, kissé molettebb alkatát kompenzálva. Ő képviselte a család gyakorlatias oldalát. Kevésbé foglalkoztatta a politika, pedig eredetileg ő következett volna az uralkodói ranglétrán. Sokkal inkább a hold működtetésére koncentrált. Most azonban a tekintetében Seid észlelte az aggodalmat – a nővére mindig is meglátta a nagyobb összefüggéseket.

– Mit akarsz? – vetette oda Seid nyersebben, mint szeretete volna, miközben finoman megölelte Vennt és halkán a fülébe súgta: – Menj, majd megkereslek!

Nova intett és elindult az épület belseje felé. Seid követte nővérét a központi lépcsősoron, amely a birtok privát szárnyába vezetett. Léptük alatt csöndesen rezonáltak az orichalcum berakások – a Theraisok „családi” féme mindig is megmagyarázhatatlan kapcsolatban állt velük, most is mintha megérezte volna a feszültséget. Lassan ötszáz évvel ezelőtt az ő családjuk fedezte fel ennek az anyagnak a jelentőségét, s kezdte el a bányászatát. Néhány évtized alatt a leghatalmasabb dinasztiává váltak, s ezzel megalapozták a máig fennálló politikai erőviszonyokat is.

– A helix-7 szektorban történt anomáliáról már tudok – zökkentette ki a gondolataiból Nova, amint biztonságos távolságba értek. Visszafogottan, de határozottan beszélt, teljesen hiányzott belőle Seid szangvinikus stílusa. – Nekem is feltűnt – folytatta. Az energiahálózat mélyebb rétegében olyan változásokat észlelek, amiket nem tudok megmagyarázni.

Seid gyomra összerándult. Nova sosem aggódott feleslegesen – ha ő nyugtalan volt, annak komoly oka lehetett.

– Mutasd...! – sóhajtott, miközben követte nővérét egy kisebb megfigyelőterembe. A helyiség falain holografikus kivetítések futottak végig, mint világító szervek egy élő szervezetben. Nova ujjai suhanni kezdtek a levegőben, manipulálva az adatfolyamokat.

– Itt... és itt – mutatott rá két pontra, ahol az energiamintázatok majdnem észrevétlenül, de határozottan eltértek a normálistól. – Ezek nem véletlenszerű fluktuációk, Seid. Valaki szándékosan módosítja a rendszert, olyan finoman, hogy még a standard diagnosztika sem érzékeli. A

reaktor túlterhelése ezeknek a következménye – biztos vagyok benne.

Seid közelebb lépett a kivetítéshez. A mintázatok most már számára is ismerősnek tűntek – nagyon is ismerősnek.

– Ez Kalarin-technológia – suttogta, inkább csak magának.
– De hogyan...?

Nova tekintete találkozott öccse pillantásával.

– Pontosan. És ez még nem minden. – Nova elhallgatott egy pillanatra, mintha a következő szavait mérlegelné. – Volt egy sejtésem, ezért átnéztem a régi adatokat... Pontosan ilyeneket rögzítettünk akkor is, amikor apa meghalt.

Az energiavezetékek a padlón erősebben kezdtek derengeni, szinkronban a teremben növekvő feszültséggel.

Seid a holografikus adatfolyamok felé nyúlt, ujjai között szétválasztva a mintázatokat. A kék derengésben arca megfeszült, a felismerés lassan formát öltött rajta.

– Amikor apa meghalt... – kezdte lassan, minden szót gondosan megválogatva – sosem kaptuk meg a teljes jelentést a baleset körülményeiről. A vizsgálat szerint a reaktorok túlterhelődtek, de...

Nova bólintott, arcán pillanatnyi szomorúság suhant át.

– A saját vizsgálataim viszont azt mutatták, hogy a reaktorok túlterhelődése csupán következmény volt, pontosan, mint itt. Nézd ezeket a rezonanciamintákat – mutatott egy bonyolult energiahullám-együttesre. – A rendszer mélyén olyan kódok futnak, amelyek fokozatosan, alattomosan hangolják át az egész hálózatot. Mint egy vírus, amely lassan terjed, de amikor eléri a kritikus energiaszintet...

Az utolsó szavak a levegőben lebegtek, ki nem mondott fenyegetésként. Seid érzékelte, hogy a lumithar finoman

felizzik – mintha a fém – vagy Theia? – maga is reagálna a veszélyre.

– És most ugyanez a mintázat jelenik meg újra – fejezte be a gondolatot Seid, hangjában keserű felismeréssel.

– Akkor egy robbanás követte ezeket a mintázatokat – jegyezte meg Nova.

Seid megdermedt. A dokkológyűrű felé pillantott, ahol nem sokkal korábban még a siklója landolt. Hirtelen minden olyan sebezhetőnek tűnt – a hold, a családi birtok, az egész Theranis örökség.

– Theia – szólította az AI-t, amely azonnal materializálódott mellettük. – Szükségem van minden adatra, ami a három évvel ezelőtti robbanással kapcsolatos. Különös tekintettel...

Ebben a pillanatban éles, vörös fény villant fel a kivetítőkön. A helix-7 szektor energiamintázatai a másodperc tört része alatt kaotikussá váltak, mintha egy láthatatlan karom tépte volna szét a rendszer szövetét. A helix-7 szektor a levegőbe repült!

II.

– Theia! Azonnal szeparáld el a robbanást a többi szektortól! – kiáltotta Seid, miután felocsúdott első meglepetéséből.

– Nyugalom, már megtettem! Kiküldtem a csapatokat, riasztottam a hatóságokat és az egészségügyi személyzetet. Bár ez utóbbit – úgy tűnik –, teljesen fölöslegesen... – Theai csendesen válaszolt. – Nem fogsz örülni, *serad*. A telemetriai adatok szerint négyen tartózkodtak a hetes generátorállomás közelében. Mindannyian elhunytak. Sajnálom! – Azzal négy fotót és mindegyikhez pár adatot vetített ki a levegőbe.

Éppen akkor ért el hozzájuk a dühödt morajlás, mintha alattuk is robbanni készült volna a talaj, fenyegetően mozogni kezdtek a mennyezeti lámpák.

Nova a szája elé kapta a kezét és magában suttogetta a halottak neveit.

– Nem hiszem el... – Nova hangja elfulladt, miközben a kivetített arcokat nézte. Mind ismerősei voltak: technikusok, mérnökök, a Theranis-ház hűséges szolgálói. Köztük Arlin Voss, aki még Seid apját is szolgálta a kristályreaktoroknál, és a fiatal Kira Nenn, aki alig három hónapja érkezett a holdra, tele ambícióval és álmokkal.

Seid az irányítópultnak támaszkodott, ujjai görcsösen markolták a fémet. A gyűrű érezhetően lüktetett, rezonálva a hold fájdalmával. Ez nem egyszerű baleset volt – ezt kitervelték.

– Theia, mutasd a robbanás epicentrumát – parancsolta, hangja feszült volt, mint egy túltöltött energiavezeték. A holografikus kijelzőn megjelent a helix-7 szektor

háromdimenziós képe, benne a pusztítás gócpontjával, ami úgy izzott, mint egy haldokló csillag magja.

– Az autentikációs lenyomatok alapján egyértelműen... – kezdte Theia, de Seid befejezte helyette.

– ...Kalarin-technológia. – A felismerés súlya szinte fojtogatta. – Nem tudom elhinni, hogy ilyesmire képesek!

– De miért? – suttogta Nova, tekintetében a döbbenet keveredett a haraggal. – És mit akartak? Azonnal értesíteni kell a Syraxart – Nova egész testében remegett, de tartása egyenes maradt, ahogy a Theranisokhoz illik. – Ha a Kalarin-ház valóban...

– Nem! – Seid szava élesen hasított a levegőbe. – Még nem. – Tekintete a kijelzőkre szegeződött, ahol a robbanás energiamintázatai még mindig ott lebegtek, mint egy halálos koreográfia lenyomatai. – Ha most nyilvánosságra hozzuk, hogy ők állnak a támadás mögött, polgárháború törhet ki! Ráadásul nem lehetünk biztosak benne, hogy valóban ők vannak az egész mögött!

Theia hologramja felerősödött, mintha az AI is mérlegelné a lehetőségeket.

– *Serad*, a helix-7 szektor teljesen megsemmisült. Az azonnali lezárás miatt csupán elhanyagolható mértékben sérült meg a többi szektor. Viszont a teljes helyreállítás így is minimum három hónapot vesz majd igénybe. De van itt valami más is... – Az AI egy új adatsort vetített ki. – A robbanás előtt másodpercekkel egy adatcsomag távozott a rendszerből. A célpont a Kalarin-birtok központi archívuma volt.

Nova felcsattant.

– Kell-e ennél több bizonyíték arra, hogy ők voltak?

Seid szeme összeszűkül. Felemelte a kezét, elejét véve nővére további hangoskodásának. Valami nem tetszett neki.

Sok évvel ezelőtt a Zephyr-negyedben megtanulta, hogy ha túl sok a bizonyíték valamire, ráadásul ennyire nyilvánvaló módon, akkor érdemes utánanézni mélyebben azoknak a tényeknek. Ha a Kalarin-család lenne emögött, egyrészt nem saját maguk végezték volna a piszkos munkát, másrészt gond nélkül elfedhették volna a nyomaikat.

– Nova – fordult nővéréhez –, szükségem van apánk utolsó projektjeinek teljes dokumentációjára. Minden jelentést, minden feljegyzést látnom kell, ami a halála előtti időszakból származik.

– Talán anya tud ebben segíteni – keressük meg!

A Theranis-család Kristálykertje mindig is a nyugalom szigete volt a modern technológia tengerében. A kertet övező energiamező halványkék derengése most is ott lebegett a talaj felett, mint valami sejtelmes köd. Lita Theranis az egyik lámpa mellett állt, ujjai finoman simították végig az orichalcum foglalatokat, amelyekben a kristályok pulzáltak, mint megannyi befogott csillag szívverése.

Seid egy pillanatra megállt a bejáratnál. Anyja alakja egybeolvadt a kert finom fényeivel – ezüstös haja most fakóbbnak tűnt, mintha a gyász évei kioltották volna belőle a régi ragyogást.

– Anya... – szólalt meg csöndesen Seid.

Lita nem fordult meg azonnal. Keze még mindig a kristályokon pihent, mintha erőt akarna meríteni belőlük a következő pillanathoz.

– A kristályok megérik – szólalt meg végül, hangja olyan halk volt, mint egy távoli csillag pislákolása. – Megérik, amikor valami nincs rendben. Ma reggel óta nyugtalanok.

Amikor végre szembefordult fiával, Seid meglátta szemében azt az imádott csillogást, amit még gyermekkorából ismert – azt a tekintetet, ami többet látott a felszínnél. A Theranis-vér öröksége volt ez, ugyanaz az intuíció, ami apjukat is vezette kutatásai során.

Seid megölelte az anyját. Egy pillanatra ugyanaz a kisfiú volt, aki mindig vigaszt talált az anyai ölelésben.

– Négy lélek... négy család, akik bennünk bíztak – sóhajtott Lita, amikor beszámoltak neki az eseményekről. Hangja megremegett, de tartása egyenes maradt. – És ti a Kalarin-házat gyanúsítjátok.

– Az energiamintázatok... – kezdte Nova, de anyja felemelte a kezét.

– A túlzottan nyilvánvaló a lehető legkevesebbszer igaz, Nova. Apád is ezt mondogatta mindig. – Lita pillantása a kert túlsó végébe tévedt, ahol Darien egykori dolgozószobájának ajtaja még mindig le volt pecsételve.

– Az utolsó hetekben... – Lita hangja elhalkult, miközben az emlékek között kutatott – ...más volt. Nem csak nyugtalan. Inkább... mintha tartott volna valamitől.

Seid az egyik pad szélére ült. A lámpák fényei fakó mintákat vetettek arcára, kihangsúlyozva a fáradtság és aggodalom vonásait.

– Mitől félhetett? – kérdezte suttogva. – Anya, mesélj el mindent. Találnunk kell valamit, bármit, ami segíthet megértenünk, mi történik.

Lita lassan a kezébe vett egy kristályt. Az azonnal reagált érintésére, fénye erősebben kezdett lüktetni, mintha osztaná gazdája nyugtalanságát.

– A halála előtti időszakban – kezdte csendesen, – többször találkozott valakivel. – Ujjai finoman simogatták a luminarit felszínét. – Az utolsó nap, amikor visszatért, bezárkózott a dolgozószobájába. Egész éjjel dolgozott. Nagy nehezen beengedett, amikor vacsorát vittem neki. Láttam, hogy az adattáblák között kutat, mintha keresne valamit. De nem árulta el, mit keres, csak azt hajtogatta, hogy bízzak benne. Tele volt az asztala kristályokkal, némelyiket több darabra törötten láttam.

– Összetörte őket? Nem vallana rá! – hökkölt hátra Seid. – Miért tett volna ilyet? Miért nem hasította őket?

– Hidd el, magam is ezen gondolkodtam, de semmilyen magyarázatot nem találtam a viselkedésére. Aztán másnap... – Lita hangja elcsuklott a három évvel ezelőtti tragikus eseményeket felidézve.

Seid a törött ásványok emlékképére fókuszált. Apja mindig is művészien bánt velük – a hasítás számára nem egyszerű technikai folyamat volt, hanem egyfajta párbeszéd az anyaggal. A törés... a törés brutális volt, kontrollálatlan. Mintha valaki szándékosan akarta volna elpusztítani nem csak a kristályokat, hanem velük együtt valamit, ami bennük rejtőzött.

– Mi történt azután, anya? – Seid csendesen szólalt meg, hangja majdnem elveszett a Kristálykert mesterséges atmoszférájának finom zümmögésében.

Lita ujjai még mindig a luminariton pihentek, de most már remegtek. Annak fénye szinkronba került érintése ritmusával, mintha együtt élnék át újra a fájdalmas emlékeket.

– Másnap reggel már nem volt az irodájában – folytatta végül, hangja olyan törekeny volt, mint a kristályok, amelyekről beszélt. – A helix-4 szektorból érkezett a hívás. Azt

mondták... – itt elakadt, lélegzete szabálytalanná vált, mint egy hibás energiaminta – ...azt mondták, tragédia történt.

Az utolsó szavak visszhangot vertek a kert csendjében. A világító ásványok fénye mintha tompábbá vált volna egy pillanatig, osztozva Lita gyászában.

Seid hosszan nézte anyját, próbálta összeilleszteni a múlt töredékeit. A kert atmoszférája sűrűbbé vált körülöttük, a kristályok ritmikusan együtt dobbanó fénye olyan volt, mint megannyi néma tanúja egy rég elfeledett tragédiának.

– A helix-7 robbanása és apa halála... – kezdte lassan, minden szót gondosan megválogatva – ugyanaz az energiamintázat. Ugyanaz a technológia. De ha nem a Kalarinház áll mögötte, akkor ki? És miért most? Miért így?

Lita felállt, mozdulatai olyan kecsesek voltak, mint a kristályok növekedési mintái. Az energiamező halvány fénye megcsillant ezüstös haján, miközben a dolgozószoba lezárt ajtaja felé indult.

– Apád mindig azt mondta, a kristályokban nem csak energia van, de emlékeznek is – hangja most erősebbé, határozottabbá vált. – Talán... talán itt az ideje, hogy megnézzük, mit őriztek meg számunkra.

Az ajtó előtt megállt, tenyerét a biometrikus zárra helyezte. A szerkezet zümmögve működésbe lépett, az ezüstös berakások sorban gyulladtak ki, mint egy titkos kód jelei. Három év után először nyílt meg a szentély, ahol Darien Theranis utoljára dolgozott.

– De anya, azt hittem... – Nova hangja elakadt. A lezárt szoba felnyitása nem csak egy ajtó kinyitását jelentette – ez volt a múlttal való szembenézés első lépése.

– Vannak pillanatok, gyermekem – Lita elmosolyodott –, amikor a válaszokat nem a technológiában kell keresnünk, hanem azokban a kis jelekben, amiket magunk mögött hagyunk. – Kezével intett, hogy kövessék. – Gyertek! Nézzük meg, mit akart elmondani nekünk apátok.

III.

Lita elsőként lépett be a dolgozószobába. A helyiség három év után is őrizte Darien jelenlétét – az orichalcum minták fénye a padlón és a falon felerősödött, mintha felismerné az özvegy lépteit. Az asztalon még mindig ott hevert néhány adattábla, pontosan úgy, ahogy Darien hagyta őket azon az utolsó éjszakán.

Végighúzta ujjait a masszív íróasztal szélén. A por vékony rétegben lepte be a felületeket, de alatta még mindig ott csillogott az a különleges, kékesfekete fa, amit férje annyira szeretett. Az egyik fiókból előkandikált egy régi hasító szerszám nyele – emlékezett rá, hogyan mutatta meg Dariennek az első sikeres hasítását vele, még évtizedekkel ezelőtt.

Seid és Venn az ajtóban álltak, mintha nem mernének belépni ebbe a szentélybe. Nova már beljebb merészkedett, a tartóállványokhoz lépett, ahol a törött kristályok heverték. Ujjai finoman érintették a törésfelületeket.

– Itt beszélt először a kristályok nyelvéről – suttozta Nova.
– Azt mondta, mindegyiknek saját személyisége van, csak fel kell ismerni őket.

Venn lassan az egyik polchoz sétált, ahol apjuk személyes tárgyai sorakoztak. Egy régi navigációs műszer, még a dédapjuktól örökölt óra, és... egy gyerekkori rajz, amit ő készített, amikor először látta apját kristályt hasítani. A rajzon kusza vonalak ábrázolták a belső szerkezetüket, ahogy azt egy gyermek elképzelte.

– Emlékszem erre a napra – mosolyodott el keserűen. – Apa óráig magyarázta, hogyan kell „meghallani” a kristályok növekedési vonalait. Azt hittem, csak képletesen beszél, de...

– De nem – fejezte be Seid. – A kristályok tényleg... kommunikálnak.

Lita az ablakhoz lépett. A kupolán át látszott a Theranishold ezüstös felszíne, ugyanaz a látvány, amit Darien nap mint nap csodált munkája közben. A Kristálykert fénye sejtelmes fényt árasztott a másik oldalon.

– Az utolsó hetekben – kezdte Lita csendesen – más volt a kisugárzása. Mintha valami újat látott volna a kristályokban... valamit, ami egyszerre töltötte el izgalommal és félelemmel.

Theia diszkrétén megjelent mellettük.

– Naplóbejegyzéseket találtam abból az időszakból. De csak a tulajdonosa által olvasható. Illetve... *Serad*, neked van még jogosultságod hozzá!

Seid a központi vezérlőpulthoz lépett. A labor elektromos rendszerei azonnal reagáltak jelenlétére, gyenge gyöngyház fényük egy pillanatra felizzott. A lumithar az ujján szinkronba került velük.

– Mutasd az első bejegyzést, Theia! – kérte az AI-t.

A levegőben megjelent Darien hologramja. Lita a szájához kapta a kezét, feltolultak benne a még mindig nehezen csillapodó, fájdalmas érzelmek. Az időbélyegző szerint a felvétel hat héttel a tragédia előtt készült. A férfi még frissnek, energikusnak tűnt, szemében azzal a jellegzetes csillogással, amit általában egy új felfedezés hozott.

– A mai napon valami érdekességet találtam – kezdte Darien, kellemes baritonján. – Az új nemesítési folyamat... más, mint bármi, amit eddig láttam. A kristályok kvantumszerkezete olyan mintázatokot mutat, amelyek... – Itt elhallgatott, mintha keresné a megfelelő szavakat. – Ilyesmit még sosem láttam.

A hologram erős kontrasztot alkotott a dolgozószoba félhomályával, ahol Darien alakja izgatottan folytatta a feljegyzést. Nova közelebb lépett, a videó segítségével visszaidézte apja arcának minden részletét – a szemei körüli apró ráncokat, a homlokán azt a jellegzetes barázdát, ami mindig megjelent, amikor valami izgalmas projekten dolgozott.

– A hagyományos gravitációs-magok – magyarázta Darien a felvételen – csak a téridő felszínét érintik. Mint amikor követ dobunk egy tóba – apró hullámokat keltenek, amelyek lehetővé teszik a rövid ugrásokat. Ezt a tulajdonságukat használjuk fel a káosz-meghajtók használata során. De ez... – ujjai között egy új, spirális szerkezetű darabot forgatott – ez más. Ez a kristály – temporiumnak neveztem el – nem csak érinti a téridő szövetét – teljesen átszövi azt.

Venn a törött darabkák felé fordult. Most új szemmel nézte őket – nem csak tragikus emlékként, hanem potenciális kulcsként valamihez, ami túlmutat mindenben, amit eddig ismertek.

– Nézzétek ezeket a növekedési mintákat – suttogta, egy különösen nagy töredéket emelve fel. – A standard egyedekben a vonalak mindig a mag felé mutatnak. De ezekben... – elhallgatott, ujjai végigfutottak a törésfelületen. – Ezekben spirálisan csavarodnak, mintha...

– Mintha táncot járnának – fejezte be Lita. Odalépett lányához, és együtt vizsgálták a kristályt. – Apátok mindig is azt mondta, hogy a kristályok többek egyszerű szerkezeteknél. Hogy valamiféle... intelligencia rejlik bennük.

Theia hologramja finoman felerősödött.

– Van itt egy következő bejegyzés, két nappal később – jelezte az AI. – Lejátsszam?

Seid bólintott. A levegőben Darien alakja eltűnt, majd újra formát öltött. Most fáradtabbnak tűnt, ám szemében szokatlan tűz égett.

– A kezdeti számítások... igazolódtak – kezdte azonnal, még le sem ült. – A nemesített kristályok nem csak a Seloin-rendszeren belül teszik lehetővé az ugrásokat. A kvantumszerkezetük... az univerzum mélyebb rétegeit érinti. Olyan távolságokra nyithatnak kaput... – Itt megállt, mintha maga is alig hinné, amit mond. – ...amelyek messze túlmutatnak rendszerünk határain.

Seid megérezte, hogy a gyűrű is reagál a videóra. Ösztöne azt súgta, hogy amit hall, az nem csak egy tudományos áttörés – ez valami sokkal több. Valami, ami örökre megváltoztathatja a Lanthea sorsát.

A következő felvételen Darien az egyik anyagvizsgáló állomásnál ült. A háttérben a műszerek kijelzői kékes fénnel világítottak, számsorok és diagramok futottak rajtuk végeláthatatlanul. Az asztalon előtte három kristály pihent, mindegyik más-más növekedési állapotban. Seiden különös, kényelmetlen érzés vett erőt: mintha látta volna már ezeket a kristályokat valaha, valamikor... A torkát hirtelen összeszorította egy megmagyarázhatatlan, ugyanakkor ismerős érzés. Egy pillanatra mintha elakadt volna a lélegzete is – aztán apja hangja áthatott ezen a különös állapoton, visszarántva őt a jelenbe. Az érzés ahogy jött, el is tűnt.

– A nemesítési folyamatot módosítottam – kezdte Darien, hangja feszült volt az izgalomtól. – Az új kristálymagok kvantumrezonanciája... egészen elképesztő. Az első tesztek során olyan energiaszinteket mértünk, amelyek... – Itt megállt, felvett egy kristályt, a fény spirális mintákat rajzolt a belsejében. – ...amelyek elegendőek lennének akár több fényévnyi távolság áthidalására is. Egyetlen ugrással.

Nova élesen beszívta a levegőt. A Seloin-rendszeren belüli leghosszabb dokumentált ugrás mindössze néhány millió kilométer volt. Amiről apjuk beszélt... az gyakorlatilag lehetetlennek számított.

A következő bejegyzés három nappal később készült. Darien most a dolgozószobájában állt, mögötte a Theranishold ezüstös felszíne derengett. Arca sápadt volt, szemei alatt sötét karikák – látszott, hogy napok óta alig alhatott.

– Ma találkoztam Vaelos Kalarinnel – suttogta. – Megmutattam neki az előzetes eredményeket. A reakciója... nem az volt, amire számítottam. Azt mondta, ez túl veszélyes. Hogy a téridő szövetének ilyen mértékű manipulálása... – Elhallgatott, tekintete a távolba révedt. – De nem érti. Ezekkel a kristályokkal olyan felfedezéseket tehetnénk, amelyre még sosem volt példa a Lanthea történelmében.

Lita a központi terminálhoz lépett, ujjai finoman érintették a konzol szélét.

– Emlékszem erre az éjszakára – suttogta. – Amikor hazajött a találkozóról... más volt. Láthatóan gyötörték a gondolatai.

Theia szólalt meg.

– Van még két bejegyzés, *serad*.

– Mutasd! – mondta Seid.

Az utolsó előtti hologram ebben a szobában lett felvéve. Darien az asztal mögött ült, fejét kezébe hajtva, fel sem nézve beszélt.

– Igaza volt Vaelosnak. Tovább kutattam a temporiumokat és... – felemelte a fejét, egyenesen a felvevőbe nézett. – Gondolhattam volna! Ha a téridő szövetét kezdjük piszkálni, főleg ilyen szinten, olyan dolgokba is belefuthatunk, amire

nem számítottunk. Nem véletlenül hívjuk téridőnek. Ezekkel a verziókkal nem csak a térben tudunk közlekedni, hanem... úgy tűnik, az időben is. Még csak feltételezés, de ha ez igaz, akkor beláthatatlan következményei lennének a használatának.

A felvétel kattant egyet, s egy másik nézőpontból folytatódott Darien beszámolója.

– Sosem kellett volna elkezdenem a kutatást a temporiumokkal. Ma megkerestek egy ajánlattal. Fűt-fát ígértek, ha bevonom őket a projektbe. Nemet mondtam, bár láttam, hogy nem örültek neki. Meg kell érteniük, hogy ezzel az erővel nem szabad játszani. Nem mertem az időutazást felvetni, csak annyit mondtam, hogy ezek az ugrások felsebzik a téridő szövetét.

– És íme az utolsó – jelezte Theia.

Az utolsó hologram új helyszínen készült. Darien a laboratóriumban állt, körülötte szétszórt adattáblák és műszerek. A háttérben egy furcsa, eddig sosem látott szerkezet pulzált halvány, kékes fénnel.

– A temporiumok... – kezdte Darien – megmutattak valamit. Valamit, ami megváltoztat mindent, amit a múltunkról tudni véltünk. Mint mondtam, a csillagközi ugrások képessége... ez csak a kezdet. A temporális lehetőségeket kutattam, amikor meglepő dolgot találtam.

Itt Darien eltávolodott a felvétel látóköréből, csak hogy néhány másodperc múlva visszatérjen. A férfi arca most közelebb volt a felvevőhöz, alig hallhatóan suttogta:

– Egy koordinátát, ami... messzebb mutat, mint amit el tudtok képzelni. És azt hiszem... azt hiszem, ez a mi igazi otthonunk. Ezt a felfedezésem nem mondtam el még senkinek. Még nem vagyunk eléggé érettek erre a

technológiára. Nem tehetem meg, hogy nyilvánosságra hozom a felfedezésemet, még nem.

A hologram itt végleg megszakadt, csak a kékes derengés maradt utána a levegőben, mint egy megválaszolatlan kérdés.

A dolgozószoza csendjét csak a környezeti rendszerek halk zümmögése törte meg. Seid az apja utolsó hologramjának helyén álló üres levegőt bámulta, miközben elméje próbálta feldolgozni a hallottakat. A „mi igazi otthonunk” kifejezés visszhangzott gondolataiban, mint egy gyermekkori dal töredéke.

– Ez lehetetlen – szólalt meg végül Nova, a felismerés súlyától megbabonázva. – Ha ez igaz... ha tényleg létezik egy olyan világ...

– Miről beszéltek? – Venn tanácstalanul nézett körbe.

– Az Ősi Krónikák szerint a Lanthea népe egy másik bolygóról származik, s csak mintegy tízezer évvel ezelőtt telepedtünk le itt – magyarázta Lita.

– Van erre bizonyíték? – érdeklődött tovább Venn, arcán a kétség jeleivel.

– Csak közvetett... – anyja lassan visszaidézte a tanultakat.
– Nem igazán találtunk tízezer évnél régebbi nyomokat a planétán.

– De mi azt tanultuk, hogy a lantheai emberek egészen alacsony technikai színvonalról indultak fejlődésnek, nagyjából kilencezer éve – Venn nem tudta összerakni az iskolában tanultakat és a legendák történeteit.

– Hamvak doktrínája – szólalt közbe Nova. – Az ide érkező fejlett emberek az elkövetkező évezred alatt elveszítették technikai tudásukat, a képviselőik kihaltak, s egy új nemzedék sarjadt ki a régiek hamvain.

– Amiről az Ősök Krónikaiban beszéltek – folytatta Venn. A lány a tartóállványhoz lépett, ujjai finoman érintették az egyik törött felületet. – A legendák az elveszett bölcsőről... nem is legendák?

Lita az ablakhoz sétált. A Theranis-hold felszínén az energiagyűjtő állomások fényei úgy ragyogtak, mint apró csillagok – ember alkotta konstellációk egy mesterséges égbolton. De most, életében először, ezek a fények idegennek tűntek.

– Darien sosem hitt a véletlenekben – szólalt meg végül az asszony. – Ha azt mondta, megtalálta az otthonunkat... – képtelen volt befejezni a mondatot.

Nova aktiválta az egyik adattáblát. A holografikus kijelzőn komplex számítások és diagramok jelentek meg – Darien utolsó kutatásainak töredékei.

– Nézd ezeket az energiaszinteket – mutatott egy kiugróan magas csúcsra a grafikonon. – Ha ez igaz... ha tényleg képes volt olyan kristályokat növesztetni, amelyek ekkora távolságokat hidalnak át...

– Ha csak a térugrást tekintjük, akkor is az egész politikai egyensúly felborulna – csóválta a fejét Seid. – A Theranis-ház olyan technológiai előnyre tenne szert, ami...

– Ami örökre megváltoztatná Lanthea sorsát – bólintott Lita. Szemét az ablakon át a holdra emelte. – És talán nem csak Lantheáét.

A szoba atmoszférája vibrált a fel nem tett kérdésektől. Vajon a temporiumok miatt kellett Dariennek meghalnia? Kinek állt érdekében a gyilkosság?

A csendet Venn törte meg, aki még mindig az egyik egészen nagy temporium-töredéket forgatta kezében, miközben a

hozzá tartozó adatsorokat nézte. A lány szemében csillogó érdeklődés olyan volt, mint apjuké régen – amikor az ásványok mélyén meglátott valamit, amit más nem.

– Ez az adatsor ennek az egyednek az elemzését mutatja, mikor még ép volt. Nézzétek! Olyan, mintha két különböző gravitációs mező találkozna benne. Mintha a kristály egyszerre két világ felé nyújtózna.

Seid húga mellé lépett.

– Theia – szólította az AI-t – elemezd a kristály belső szerkezetét. Hasonlítsd össze minden ismert mintázattal az archívumból.

– Már azt hittem, sosem kérsz meg! – Az AI hologramja kékes derengéssel vonta be a darabot. – A szerkezet valóban egyedi – kezdte az elemzést. – A kvantumrezonancia olyan frekvenciákat mutat, amelyek... – az AI egy pillanatra elhallgatott, ami ritkán fordult elő vele. – Ez nem két gravitációs mező, legalábbis nem pontosan. *Serad*, Dariennek igaza volt. Ez a kristály nem csak térbeli hullámokat tud létrehozni. Ez valamiféle temporális hídként is működik.

– Tér és időutazás egyben? – Seid csak ingatta a fejét.

– Darien biztosan leírta valahová a régi világ koordinátáit! Sőt, úgy tűnik, a három temporiumból csak kettő törmelékei vannak itt. Hol lehet a harmadik? – tette fel a kérdést Lita.

– Lita úrnőnek igaza van! Megpróbáltam összerakni a darabokat, valóban csak két teljes egyedet találtam. Illetve, van itt még valami – jelezte az AI. – Az adatokat elemezve találtam valami szokatlant az utolsó felvétel metaadataiban, „forrás”-ként megjelölve. Egy koordináta. De ez más, mint amit ismerünk. Nem a mi rendszerünk jelöléseit használja.

A levegőben megjelent egy szimbólum-sorozat – furcsa, idegen jelek, amelyek mégis valahogy ismerősnek tündek.

Mintha a génjeikbe kódolt emlék igyekezne felszínre törni az évezredes feledésből.

- Bocsásson meg, úrnóm! – futott be egy fiatal férfi az ajtón.
- Megérkeztek a hatóságok. Önt kéretik!

IV.

A nyomozók türelmesen, szótlánul várakoztak. Egyenruhájuk gallérján a Lanthea Biztonsági Szolgálat emblémája világított éles, vörös fénnel – a hivatalos hatalom szimbóluma egy olyan világban, ahol a valódi erő a kristályokban és az orichalcumban rejtőzik.

A kérdések rutinszerűen peregtek, a nyomozók hangja monoton volt, jegyzeteik holografikus kivetítései kísértetiesen lebegtek a levegőben, miközben Lita minden válasza tökéletes volt – egy úrnő válasza, aki évtizedek alatt megtanulta, hogyan kell úgy beszélni, hogy közben semmit se mondjon.

– Természetesen, a Theranis-ház vállalja a teljes felelősséget – Lita lágyan és készségesen válaszolt, miközben az elhunytak családjainak fizetendő kompenzációról beszélt. A nyomozók bólintottak, ujjaik suhantak a lebegő adattáblákon.

Nova az ablak mellett állt, a távoli energiagyűjtő állomások fényeit pásztázta, mint aki bennük keresi a válaszokat a gondolataiban fel-felbukkanó kérdésekre.

Seid meg sem szólalt. Hiába van uralkodói státusza, az aktuális szituációban nem volt jog- és hatásköre. Miközben hallgatta az anyja és a nyomozók beszélgetését, egy emlék bukkant fel. Talán az utolsó, meghatározó emlék az apjával. Eddig nem tulajdonított neki különösebb jelentőséget, de a látott videóanyagok után...

Seid éppen hazatért a Lantheáról. Két éve látta el az uralkodói feladatokat a Theranis-család részéről, Aronnal együtt. Tudni kell hozzá, hogy a Lanthea egy szigorúan hierarchikus társadalom. A három uralkodócsalád

évszázadok óta irányítja a bolygót. Az uralkodók legfeljebb kétszer tíz évig szolgálhatnak, majd új uralkodókat kell kinevezni, ami biztosítja a friss vér áramlását és az egyensúly fenntartását. Az új uralkodók kiválasztása egy több lépésből álló, gondosan szabályozott folyamat, amelyben a család legalkalmasabb tagjai közül választják ki a jelölteket. Figyelembe veszik az egyének vezetői képességeit, stratégiai gondolkodásukat, és a társadalom számára nyújtott hozzájárulásait. Emellett több próba is vár a jelöltekre, amelyek során szellemi, fizikai és diplomáciai képességeiket is bizonyítaniuk kell. A folyamat része a családok közötti konszenzus keresése is, hogy az új uralkodók a többi családdal is képesek legyenek együttműködni az egyensúly fenntartása érdekében.

Ha az egyik uralkodópár valamelyik tagja kiesik az uralkodásból – például visszavonul, vagy akár haláleset miatt – a fennmaradó uralkodó ideiglenesen egyedül folytatja a kormányzást. Az adott uralkodóház ilyenkor köteles új társuralkodót kinevezni egy éven belül, hogy fenntartsa a hatalom egyensúlyát és az eredeti páros struktúrát. Darien a fiát nevezte meg az utódlásban.

Seid az ajtóban állt, figyelve, ahogy apja a központi vezérlőpult előtt dolgozik. Darien ujjai lendületesen cikáztak a holografikus felületen, minden mozdulata azt a fajta magabiztosságot tükrözte, amit csak az igazi mesterek birtokolnak. A férfi haja erősen őszült a halántékánál, de tartása még mindig egyenes volt, szemeiben pedig ott égett a felfedezés lázának tüze.

– Gyere közelebb! – szólalt meg Darien anélkül, hogy hátrafordult volna. – Már vártam, hogy meglátogatsz.

Seid elmosolyodott. Darien még mindig úgy olvasott benne, mint egy nyitott könyvben. A lumithar – amit szintén apjától

örökölt – láthatóan felfénylett, érzékelve, hogy közelebb lépett a tárolóhoz. Három kristály lebegett az antigravitációs mezőkben – mindegyik más-más fejlődési stádiumban, más-más mintázattal a belsejében.

– Új széria? – kérdezte, miközben szemügyre vette a mintázatokat. Mellettük egy negyedik éppen aktivált állapotban volt, az orichalcum foglalat a gépekbe vezette az adatokat, amelyek megjelentek a holografikus kijelzőkön. Ebben a kristályban különösen érdekes formációk táncoltak – mintha egy miniatűr galaxis örvénylene a szerkezet belsejében.

– Nem így nevezném őket – Darien most megfordult, arcán azzal az emelkedett mosollyal, amit Seid gyerekkora óta ismert. Ez volt az a tekintet, ami mindig valami különlegeset ígért. – Ezek teljesen mások. Nézd csak!

Darien a vezérlőpulthoz lépett, és néhány gyors mozdulattal módosított valamit a beállításokon. Az aktivált kristály belsejében az örvénylő mintázat hirtelen megváltozott – a spirálok élesebbek lettek, határozottabbak.

– A kvantumrezonancia teljesen más, mint amit eddig ismertünk – magyarázta Darien izgatottan. – A kristály nem csak tárolja az energiát, hanem formálja is. Ráadásul jelentősen nagyobb mennyiségben, mint a régiek.

Seid közelebb hajolt. A kristály szinte hívogatta – volt valami hipnotikus a belsejében látható mintázatokban.

– És mire használható? – kérdezte, miközben követte a spirálok mozgását.

– Ez a tökéletes kérdés! – Darien szeme felcsillant. – Úgysem hinnél nekem, ha elmondanám, így mit szólnál, ha segítenél kideríteni? Úgyis rég dolgoztunk együtt...

Seid elmosolyodott, elöntötte a régi izgalom. Gyerekkorában gyakran segített apjának a laborban, és bár most leginkább az uralkodói teendők foglalták le ideje nagy részét, a kristályok világa még mindig vonzotta.

– Mit kell tennem?

– Csak figyelj! – Darien a vezérlőpulthoz lépett. – És mondd el, mit látsz. A Theranis-vér benned is ugyanolyan erős, mint bennem. Néha... néha friss szemekre van szükség.

A következő fél órában együtt dolgoztak. Seid beszámolt a politikai helyzetről – a Kalarin-házzal való növekvő feszültségről, a Zorath-ház újabb kereskedelmi manővereiről –, miközben figyelték a kristály reakcióit a különböző energiaszintekre.

– Látod ezt az energiaörvényt középen? – mutatott Darien a holografikus adatokra. – Látsz valami változást magában az ásványban?

Seid egészen közel hajolt a kristályhoz. A belsejében a spirális mintázat hirtelen felgyorsult, egy sötét régió pedig expandálni kezdett.

– Apa... – kezdte Seid, de már késő volt.

A robbanás olyan váratlanul érkezett, hogy egyikük sem tudott reagálni. A védőmező egy pillanatig még sikeresen visszatartotta az energiát, de aztán összeroppan. A kristály nem egyszerűen szétrobbant – atomjaira hullott szét. A kékesfehér por olyan erővel csapódott szét, mint egy miniatűr szupernova.

Seid érezte, ahogy a forró por az arcába csapódik, beborítja a ruháját, a bőrét. A szemébe, az orrába, a szájába is jutott belőle – olyan volt, mint a legfinomabb homok. Egy pillanatig mintha az egész világ megállt volna – a lebegő porszemcsék kimerevedtek a levegőben, majd megindultak, s úgy

örvénylettek körülötte, mint egy csodálatos, háromdimenziós csillagköd.

– Fiam! – Darien kiáltása messziről érkezett. Apja azonnal ott termett mellette, keze remegett, miközben megragadta a vállát. – A szemeid... nyisd ki a szemed!

Seid pislogott. A látása homályos volt, de tisztult. A szája tele volt valamiféle fémes ízzel, emiatt nehezen kapott levegőt. A bőre bizsergett, mintha apró elektromos kisülések futnának végig rajta.

– Apa? Jól... jól vagyok – köhögte, miközben törölte a port az arcáról. De hiába – a finom szemcsék mintha beleolvadtak volna a bőrébe.

A következő órák egyetlen hosszú vizsgálatsorozattal teltek. A hold orvosa minden létező szkennert és diagnosztikai eszközt bevetett, hogy megbizonyosodjon Seid épségéről. A kezdeti pánik lassan alábbhagyott, mivel az eredmények sorra negatívak lettek.

– Semmi maradandó károsodás – jelentette ki végül a doktor mosolyogva, miközben az utolsó holografikus kijelzőt is deaktiválta.

Darien eközben fejét csóválva magában dohogott:

– De ez... ez nem lett volna szabad, hogy megtörténjen. Az én hibám volt. Túl messzire mentem, túl gyorsan.

Seid a tükörben nézte magát. A bőre még mindig csillogott kissé, mintha mikrofinomságú por borítaná, de ez is halványult. Csak a szeme tűnt másnak – mintha a kék íriszében szivárványszínű, spirális mintázatok jelentek volna meg, de aztán eltűntek, mint egy optikai illúzió.

– Biztos, hogy minden rendben? – kérdezte Darien újra, hangjában még mindig aggodalommal.

Seid még egyszer a tükörbe nézett és bólintott. A szeme teljesen kitisztult – biztosan csak képzelte a mintákat. De amikor később elhagyta a labort, még mindig érezte azt a szokatlan bizsergést a bőrén, a szájában a kellemetlen íz sem múlt el teljesen.

A hatóságok távoztak, miután a helix-7-ben is elvégezték az elemzéseket. Senki sem beszélt merényletről, gyilkosságról. Senki sem említette Darien felfedezését, a kristályokban rejlő lehetetlen ígéretet, a nagy hatótávolságú utazás lehetőségét. De az elméleti időutazás, vagy az exodus sem került szóba. Ezek a titkok ott maradtak velük a dolgozószobában, némán, mint a törött temporiumdarabok az asztalon.

A nyomozók léptei még visszhangzottak a folyosón, amikor Lita arcáról a tökéletes uralkodói maszk lassan leoldódott. A hivatalos verzió – egy sajnálatos műszaki hiba – most már ott volt az aktákban, védelmező hazugságként óvva egy mélyebb igazságot, ami még feltárára várt.

– S most? Hogyan tovább? – Nova leült az anyja mellé a kanapéra.

– Mi magunk fogjuk kideríteni az igazságot! Ez egyértelmű!

– Seid meredten nézett maga elé. – Van is egy ötletem. Felkeresem Vaelost. A mai reggel eseményei után talán nem is nagy baj, sőt, kíváncsú...

– És mi lenne, ha először megpróbálnánk betörni a rendszerükbe? – vetette fel Nova.

– Nem! – Lita dühösen csattant fel. Mindketten felé fordultak. – Nem lopakodva méssz! Nem rejtőzködve. Te vagy a Theranis-ház örököse. Ha Vaelos Kalarin érintett apád halálában, szemtől szembe kell tőle megkérdezned.

Seid egy hosszú pillanatig tanulmányozta anyja arcát. A bánat és az erő elegye tükröződött rajta, mint egy tökéletlen kristály, amely mégis képes a fény továbbítására.

– És ha csapdába sétál? – kérdezte aggódó arccal Nova.

– Akkor szembenézek vele! – válaszolta Seid egyszerűen. A gyűrűjére pillantott. A lumithar fénye biztatóan pulzált, mint egy élőlény szívverése. – Nem egyedül megyek. – Theiához fordult. – Készítsd elő a siklómát.

Az AI azonnal reagált.

– Az energiamagok töltődnek, *serad*.

– Vigyázz magadra, fiam!

Seid eltökélten bólintott, majd az ajtó felé indult.

A Kalarin-hold egyetlen hatalmas kupolája úgy emelkedett a hold felszíne fölé, mint egy tökéletesen csiszolt kristály. Míg a Theranis-birtokon különálló energiapajzsok védték a kisebb létesítményeket, itt egyetlen, összefüggő védőburok vonta körbe az egész települést. A kupola felülete különleges ötvözetből készült, amely egyszerre volt átlátszó és páncélozott – a Kalarin-ház nem kockáztatott, amikor a birodalom egyik legfontosabb élelmiszerellátó központjának védelméről volt szó.

– Theia, jelentkezz be! – utasította Seid az AI-t.

– Megtörtént, *serad* – válaszolta Theia. – A védőpajzs operátora kéri a látogatás célját.

Seid egy pillanatig habozott. Mit mondjon? Hogy az apja gyilkosát keresi? Hogy válaszokat akar a ma reggeli robbanásra? Vagy egyszerűen csak...

– Mondd nekik, hogy uralkodói ügyekben keresem Vaelos Kalarint.

Seid siklója finoman ereszkedett alá a főbejárat mellett kialakított dokkolóállomáson. Az úrkikötő falain végigfutó biovédelmi szenzorok zölden villantak – a belépést engedélyezték.

– A bioszenzorok szerint minden rendben – jegyezte meg Theia. – Bár különös, hogy ilyen gyorsan reagáltak a bejelentkezésünkre.

– Talán már vártak – mormolta Seid, miközben kilépett a siklóból.

A leszállóhelyen egy biztonsági ember várta őket.

– Vaelos Kalarin várja önt a Főkertben, *serad!* – hajolt meg finoman.

A Főkert felé vezető folyosó mindkét oldalán hatalmas üvegfalak húzódtak, amelyek mögött végeláthatatlan gyümölcsöskertek sorakoztak. A Kalarin-ház nem véletlenül volt a birodalom éléskamrája – génmódosított növényeik képesek voltak olyan körülmények között is virágozni, ahol más fajták elpusztultak volna. A holdon legfőképpen gyümölcsöt és virágot termesztettek – azt is inkább nemesítés, kísérletezés céljából. A nagyobb üzlet inkább magán az anyabolygón történt.

A levegőben a frissen szedett gyümölcsök gazdag illata keveredett a kert virágainak aromájával, amibe néhol belerondított az energiapajzs jellegzetes csípős szaga is.

Vaelos a Főkert központi terében várt rá, egy olyan helyen, ahol az automatizált öntözőrendszerek lágy permete szivárványszínű fényjátékot varázsolt a levegőbe. Pufók arca most is barátságosnak tűnt, de Seid észrevette szemében az óvatosság jeleit.

– Örülök, hogy eljöttél – üdvözölte Vaelos, miközben egy padhoz vezette vendégét. – Mit tehetek érted?

Seid egy pillanatig csendben maradt, érdeklődve fürkészte a kertet. A Kalarin-ház büszkesége volt ez a hely – ahol a hagyományos földművelés találkozott a legmodernebb biotechnológiával.

– A mai szavazásról szeretnék beszélni – kezdte végül. – Szeretném tudni, hogy te is egyetértettél az indítványommal, vagy csak... családi kötelességből döntöttél másként.

Vaelos egy távoli pontot bámult, ahol egy automata szüretelőgép dolgozott hangtalanul a gyümölcsösben.

– Tudod, Seid, néha nehéz különválasztani a személyes meggyőződést és a család érdekeit – válaszolta lassan. – Eryss szenvedélyesen hisz abban, amit képvisel. És nem mindig téved.

– De ezúttal igen? – Seid felhúzta a szemöldökét.

– Ezúttal... – Vaelos elhallgatott, ujjai idegesen babráltak egy közeli növény levelével. – A holdakon szükség van a mesterséges intelligenciára. Ez tény. De a módszer... – Megrázta a fejét. – Nem hiszem, hogy az lenne a megfelelő út, hogy teljes egészében lecseréljük az emberi személyzetet.

Seid közelebb hajolt.

– És ma kora délután történt valami, ami talán alátámasztja Eryss aggodalmait – mondta.

– Délután? – A férfi kérdően nézett rá.

– Négyen meghaltak a birtokunkon. Egy robbanásban.

Vaelos élesen kapta fel a fejét, arcán őszinte döbbenet tükröződött.

– Tessék? Erről semmit sem tudok! Mi történt?

– Nem baleset volt. Az energiamintázat... – Seid figyelte a másik minden rezdülését – ...ugyanolyan volt, mint apám halálának napján. Valaki kívülről túlterhelte az egyik reaktorunkat.

A változás azonnal látható volt. Vaelos arca elfehéredett, pupillái kitágultak. A közeli növények levelei finoman remegni kezdtek, reagálva a hirtelen támadt stresszre gazdájuk szervezetében.

– Én... – Vaelos nyelt egyet, majd felállt, mintha hirtelen túl szűk lett volna számára a pad.

– Tudom, hogy beszéltél apámmal a halála előtti napokban... Vajon véletlen volt, hogy utána egyszer csak meghalt egy merényletben?

– Seid, amit apáddal beszéltem akkor... Az csak szakmai vélemény volt. A kristályok hatótávolságának növelése... Ez felborította volna az egész rendszert. Gondolj bele! Ha bárki, bárhová eljuthat egyetlen ugrással... Mi maradt volna a gazdasági egyensúlyból?

– Szóval ezért utasítottad vissza?

– Igen! Igen, ezért. – Vaelos most fel-alá járkált, a növények levelei követték minden mozdulatát. – De ez minden. Nem tudok többet. Nem is akarok többet tudni.

– Ki tudott még apám felfedezéséről? Megosztottad valakivel?

Vaelos hirtelen megtorpant. Megtörölte kipirosodott homlokát, a túlsúly mellett az aktuális stressz sem tett jót számára.

– Néhány miniszter is itt volt, nem tartottuk titokban. Sőt, tőletek is jött vele egy mérnök. Legalább nyolcan tudtunk róla, de hogy ki kinek mondta tovább, azt nem tudom.

Seid felállt. Az uralkodói ékszer az ujján gyengén világított, mint egy néma figyelmeztetés.

– Biztos vagy ebben? Hogy nem tudsz többet?

A másik férfi szembefordult vele. Arca végre visszanyerte természetes színét, de a szemében ott maradt valami – egy eltemetett titok súlya talán.

– Biztos vagyok, Seid. És... azt tanácsolom, te se áss mélyebbre. Vannak dolgok, amiket jobb... érintetlenül hagyni.

Seid lassan bólintott, bár nem a beleegyezés jeleként. Biztos volt benne, hogy Theia rögzítette a beszélgetés minden részletét, minden apró biometriai változást Vaelos viselkedésében.

– Köszönöm az őszinteséget – mondta végül Seid, ám mindketten tudták, hogy ez a beszélgetés minden volt, csak nem őszinte. – És a vendégszeretetedet is.

Visszasétált a siklójához, de tisztában volt vele, hogy ez csak a kezdet volt. Vaelos tudott valamit – valamit, amitől félt. És ez a félelem talán többet árult el, mint maga a beszélgetés.

A sikló hangtalanul emelkedett el a dokkolóállomásról. Seid még egyszer visszanézett a hatalmas kupolára, amely most nem is tűnt olyan átlátszónak, mint érkezésekor.

– Mit gondolsz? – kérdezte csendesen Theiától.

– A biometriai adatok szerint hazudott – válaszolta az AI. – De nem mindenben. A félelme... az valódi volt.

Seid bólintott. A lumithar fénye lassan kihunyt, miközben a Theranis-birtok felé tartottak, ahol várta a következő lépés megtervezése – és talán egy újabb darabka az apja halálának kirakásából.

Lita elgondolkodva forgatta ujjai között az egyik méregzöld viridist, miközben Seid beszámolóját hallgatta. A kristály belsejében apró fényszikrák csillantak meg, mintha a beszélgetés minden szava új mintázatokat rajzolna belé.

– Szóval többen is tudtak róla – mormolta az úrnő, a kristály mélyét csodálva, mintha a múlt képeit keresné benne.
– Igen... igen, most hogy mondod, emlékszem valamire.

Seid közelebb lépett. A lumithar folyamatosan pulzált, szinkronban a viridis fényével.

– Mire emlékszel, anya?

– Apád nem dolgozott egyedül azokban a napokban – Lita hangja távolinak tűnt, szemét lecsukva kutatott az emlékei között. – Ott volt vele Arvan Teras. Igen... fiatal mérnök, alig pár éve csatlakozott hozzánk. De apád megbízott benne. Gyakran láttam őket együtt a laborban, főleg... főleg az utolsó napokban.

– Arvan Teras – ismételte Seid lassan a nevet. – És még mindig itt dolgozik?

– Ha jól emlékszem, a helix-7-ben, illetve a robbanás óta a helix-13-ban – javította ki magát Lita. Tudod, ő volt az egyik legtehetségesebb... – elhallgatott, majd halványan elmosolyodott. – Apád mindig azt mondta róla, hogy olyan az elméje, mint egy tökéletesen hasított kristály – tiszta és precíz.

Seid az ablakhoz lépett. A központi épület üvegfalain át jól látszottak a holdfelszínen sorakozó helix-kutatóállomások. A hetes már csak füstölgő romként meredezett a távolban, de a tizenhármass büszkén magaslott a horizont másik oldalán, kupolája visszaverte a központi csillag fényét.

– Theia – szólította az AI-t. – Kérlek, készíts elő egy belső járatot a helix-13-hoz.

– Azonnal, *serad* – válaszolta az AI.

Lita letette a kristályt, és közelebb lépett fiához.

– Légy óvatos, Seid! Amennyiben Arvan tényleg tudott apád munkájáról... akkor ő is veszélyben lehet.

A belső közlekedési rendszer automata járművei aprók voltak, általában négy főnél többen nem utaztak egyszerre velük. Seid az egyik kényelmes székben ült, miközben a jármű hangtalanul siklott a mágneses vezetősínek mentén. A helix-állomások között kifeszített energiapajzsok kékes derengése szinte hipnotikus mintákat rajzolt a kabin falára.

– Theia, mit tudsz Arvan Terasról? – kérdezte, miközben a helix-13 egyre közelebb került.

– Harminckét éves, a Lanthea Műszaki Akadémián végzett – kezdte az AI. – Különösen tehetséges a kvantumrezonancia-vizsgálatok területén. Az elmúlt öt évben huszonhárom szabadalmat jegyzett be. Az utolsót... – rövid szünet következett – ...három nappal apád halála előtt.

– Milyen szabadalmat?

– Sajnálom, *serad*, de ez az információ zárolva van. Magasabb szintű, szakmai hozzáférés szükséges.

Seid magában morogva összevonta a szemöldökét.

A helix-13 dokkolóállomása csendes volt – ebben a napszakban a legtöbb kutató befejezte a napi feladatait és hazatért. A folyosókon csak az automatizált rendszerek jelzőfényei világítottak, meg-megcsillanva a falakat borító kristálypaneelen.

– Arvan Teras az egyik belső laborban van – jelentette Theia. – Egyedül.

Seid elindult a megadott irányba. Léptei visszhangot vertek a félig üres folyosókon. A labor ajtaja előtt megállt. Bentről halk zümmögés hallatszott – a vizsgáló berendezések állandó alapzaja. A bejárat melletti beléptető panel vörös fénye jelezte, hogy az ajtó zárva van, de amikor Seid közelebb lépett, a rendszer azonnal felismerte a lumitharon keresztül a

jogosultságát. A panel zölden felvillant, és az ajtó hangtalanul félresiklott. Mély lélegzetet vett, s belépett.

Az óriási helyiség közepén egy férfi állt, valamivel fiatalabb, mint ő. Rövid, sötét haja kócosan meredt minden irányba, mintha órák óta a műszerek fölé görnyedve dolgozott volna. Amikor megfordult, szemében ugyanaz a csillogás tükröződött, amit Seid olyan sokszor látott az apja tekintetében – a felfedezés lázának tükröződése.

– Seid Theranis – Arvan hangja fojtottan visszhangzott a hatalmas laborban. – Végre! Nagyon vártam, hogy megérkezzen.

V.

A helix-13 labor hideg fényei élesen rajzolták ki Arvan Teras alakját. A férfi a vizsgálóállomás előtt állt, pillantását a belépőre szegezve.

– Meg kell védenie! – szólalt meg végül, hangja alig volt több suttogásnál. Ujjait idegesen tördelte, miközben lopva az ajtó felé pillantott, mintha attól tartana, hogy valaki követte Seidet.

– Először talán tisztázzuk, hogy mitől vagy kitől – Seid válasza hűvös volt, uralkodói. A gyűrű fénye hirtelen felerősödött, amikor közelebb lépett – úgy tűnik, érzékelt valamit. A laborban sorakozó kristályok fénye megcsillant az arcán, hűvös árnyékokat vetve markáns vonásaira.

Arvan tekintete egy pillanatra találkozott Seidével, majd gyorsan elkapta. A férfi fiatalabbnak tűnt, mint amit Seid várt.

– Azt hittem, a robbanás miatt jött – kezdte Arvan, miközben hátrálni kezdett. – A helix-7... miattam robbantották fel. Illetve... – itt a terem túlsó vége felé intett, ahol egy szokatlan kristály lebegett egy védőmező belsejében – emiatt. – Seid azonnal felismerte a harmadik temporiumot apja asztaláról, de nem akarta felfedni a lapjait.

– Beszéljen! – utasította parancsoló hangnemben.

– Mennyit tud az apja utolsó felfedezéseiről?

– Mesélje el úgy, mintha semmit sem tudnék...

– Rendben. – Arvan átment az asztal másik oldalára. – Az apja... ő volt a legbriliánsabb elme, akivel valaha találkoztam – kezdte, hangjában őszinte csodálat csengett. – A nemesítés számára nem csak tudomány volt, hanem művészet. Amikor rájött, hogy az orichalcummal szennyezett celestium különleges tulajdonságokkal bír... – elhallgatott, félve a lebegő

kristályra nézett. – Négy kristály – vagy ahogy ő hívta őket: temporium – volt eredetileg, de az egyik még korábban megsemmisült. Ez az utolsó, ami megmaradt.

– Mi történt a másik kettővel? – Seid nem árulta el, hogy a negyedik megsemmisülésében szerepe volt. Még mindig érezte néha azt a fémes ízt a szájában.

– Eltörtek. Illetve... – Arvan nehezen ismerte be a pusztítást, de aztán csak kibökte. – Az apja összetörte őket. Nem voltak tökéletesek. Ez viszont tökéletes és egyedi – szinte áhítattal ejtette ki a szavakat.

– Magyarázza el egy hozzá nem értőnek – kérte Seid. – Miért fontos ez a felfedezés? A kristályok mostanában egészen nagy mennyiségű energiát képesek tárolni.

– Nem a tárolási kapacitásuk volt a lényeg. A folyamat során mást is felfedezett Darien. Tudja, hogy működnek a káosz-meghajtók?

– Természetesen! – vágta rá azonnal Seid. – Az ásványokban tárolt energia segítségével a meghajtó képes gravitációs hullámokat gerjeszteni a térben, ezen hullámokra ülve, meglovagolva azokat, hatalmas távolságokat tehetünk meg rövid idő alatt.

– Most visszaidézte a gravitációs térvetődés fogalmát. A lényegét viszont nem érintette. Léteznek matematikai modellek, hogy a kristályok töltése befolyásolja a hullámokkal megtehető távolságokat. A mai tudásunk szerint egyetlen ugrással hozzávetőlegesen ötmillió kilométert tudunk megtenni. A Seloin-rendszer teljes szélessége nagyjából 13 milliárd kilométer. Jelen pillanatban tehát 2 600 teljes értékű ugrásra lenne szükség, hogy valaki elhagyja a rendszert.

– Miért akarná bárki elhagyni ezt a rendszert? – kérdezett vissza Seid. – A környező 8 fényéven belül nincs lakható bolygó, s távolabbra is csak közvetett tapasztalásaink vannak.

– Kiválóak az ismeretei, *serad!* Mit gondol, a 8 fényévet hány ugrásból tudnánk megtenni, feltételezve az 5 millió kilométeres ugrásokat?

Seid sejtette, hogy nem kis számról van szó.

– Gondolom, több millió ugrás kellene hozzá.

– Hah, bárcsak! – nevetett fel a tudós. – Több, mint 15 milliárd ugrásra lenne szükségünk, hogy a következő naprendszerbe eljussunk. Tizenöt milliárd! – tárta szét a karját Arvan.

– Akkor nem felesleges egyáltalán ilyesmit kutatni? Legalábbis ilyen céllal...

– Teljesen igaza van! Viszont az apja talált valamit. Az új nemesítések olyan elméleti jellemzőket mutattak, amely alapján egy ugrással fényéveket tudtunk volna megtenni. Tudja milyen változásokat hozott volna ez a Lanthea társadalmában, gazdaságában?

– El sem tudom képzelni.

– A temporiumokat tulajdonló család mérhetetlen hatalomra tenne szert, teljesen szétilálná a fennálló társadalmi rendet.

– Azt gondolja, hogy apám nem osztotta volna meg a Lanthea népével a felfedezését? Megtartotta volna magának?

– Teljesen mindegy, Darien mit csinált volna. Előbb-utóbb lett volna valaki, vagy valakik, akik kisajátították volna a technológiát – rázta a fejét Arvan.

– Akkor miért kísérleteztek vele? Mit akartak elérni?

– Mindkettőnket a tudomány hajtott, a technológiában levő potenciál. De már úgyis mindegy!

– Hogyhogy mindegy?

– Ez az egyetlen temporium maradt meg, s újakat nem tudunk létrehozni. Az apja magával vitte a túlvilágra a

technológiát. Sehová nem írta le, minden a fejében volt – biztonsági okokból.

– Szóval nem tudnak újakat növesztetni?

Arvan szomorúan rázta a fejét.

– Lehet, hogy nem is olyan nagy baj. Csak problémát okozott és halál járt a nyomában.

– Ki okozhatta a helix-7-ben a robbanást? Ugyanazok, akik... akik a tragédiát is okozták három éve?

– Biztos vagyok benne, hogy ugyanazok az elkövetők. Kora reggel vettem ki a védőmezőből a kristályt. Azt gyanítom, ez beindított valamilyen folyamatot – hajtotta le a fejét Arvan.

– Hogyhogy most? – Seid nem értette az összefüggést.

– Amikor Darien meghalt, azonnal a dolgozószobájába siettem – magyarázta Arvan. – Tudtam, hogy a háromból csak ez az egy maradt. Bezártam egy védőmezőbe és elrejtettem a helix-7-ben. Tudja, ott folytattam a rezonancia-kutatásaimat.

– Nagy levegőt vett, majd folytatta. – Azt gondoltam, három év alatt elcsitultak annyira a dolgok, hogy folytathatom rajta a vizsgálataimat. Tévedtem!

Hirtelen megelevenedett a kommunikációs rendszer és Nova arca jelent meg.

– Seid, a Kalarin-birtokon robbanás történt! Vissza tudsz jönni?

Seid felugrott a padról.

– Azonnal indulok!

Nova bontotta a kapcsolatot. Arvan arca hófehér színt öltött.

– *Serad*, el kell mondanom valamit! Az apja nem azért törte össze a másik két kristályt, mert tökéletlenek voltak.

Seid kíváncsian nézett a férfira, aki a pánik határán állt.

– A temporiumok nem csak a térben tudtak nagy távolságokra ugrani!

– Ezt még folytatjuk – indult Seid az ajtó felé. – Maradjon rejtve az utolsó darab, addig utána nézek, mi történt a Kalarin-birtokon.

Arvan nyelt egyet, és bólintott.

A Kalarin-birtok kupolája most egészen más látványt nyújtott, mint néhány órával korábban. A robbanás ereje szerencsére nem ütötte át a védőpajzsot, de messziről látható volt, hogy átszínezte a Főkert kupolájának egy részét.

Seid siklója vészüzemmódban közelítette meg a leszállóhelyet. A lumithar vadul kommunikált, miközben a védelmi rendszerek újra és újra szkennelték a járművet. A dokkolóállomás körül sürgő-forgó mentőegységek és biztonsági személyzet látványa csak fokozta benne a nyugtalanságot.

– A robbanás epicentruma a főépület nyugati szárnyában volt – jelentette Theia, hologramja gyengéden ragyogott a pilótafülke félhomályában. – A szenzorok szerint... – az AI egy pillanatra elhallgatott – ...a detonáció pontosan ott történt, ahol néhány órával ezelőtt Vaelossal beszélgettünk, a Főkertben.

Seid gyomra összerándult. A Főkert... A Kalarin-család büszkesége. Mi lett volna, ha akkor robban fel, amikor mindketten ott vannak?

A sikló finoman ereszkedett le a kijelölt zónában. Seid azonnal észrevette a változást – a levegőben most nem a kertek gazdag aromája terjengett, hanem az égett műanyag és a megperzselt növények kesernyés szaga. A biztonsági

személyzet azonnal körbevette, de egy intéssel félreállította őket.

– Hol vannak? – kérdezte élesen az első tisztet, aki eléje sietett.

– A gyengélkedőben, *serad* – válaszolta a tiszt, miközben a főépület felé vezette. – *Serad* Vaelos csak kisebb sérüléseket szenvedett, de... – itt elhallgatott, mintha nem tudná, hogyan folytassa.

– De? – Seid élesebb hangot ütött meg, mint szeretne volna.

– *Seradin* Eryss... komolyabban megsérült. A robbanás... közelebb volt hozzá.

Seid szíve kihagyott egy ütemet. Eryss. Az emlékek úgy törtek rá, mint egy váratlan gravitációs hullám – a közösen töltött évek, a szenvedélyes viták, az éjszakába nyúló beszélgetések a közös lakásukban a Lantheán. És most...

A gyengélkedő steril fehérsége szinte bántotta a szemét a folyosók félhomálya után. Vaelos egy vizsgálóágyon ült, arca kormosan, karján néhány felületi sérülés. Amikor meglátta Seidet, arca egyszerre tükrözött megkönnyebbülést és félelmet.

– Hol van? – kérdezte Seid, figyelmen kívül hagyva Vaelos próbálkozását, hogy mondjon valamit.

– A harmadik kezelőben – mutatott Vaelos a folyosó vége felé. – De Seid, várj! Van valami, amit tudnod kell...

De Seid egyáltalán nem figyelt rá. A lumithar lüktetett az ujján, ahogy végigsietett a folyosón. A harmadik kezelő ajtaja előtt egy pillanatra megtorpant, mély lélegzetet vett, majd belépett.

Eryss az ágy szélén ült, miközben egy orvosi robot éppen a vállán lévő égési sérülést kezelte. Szőke haja most kócos volt és kormos, mindig tökéletes megjelenése megtört – de a

tartása még mindig egyenes volt, szemében a régi tűz égett. Amikor meglátta Seidet, egy pillanatra megfeszült, aztán lassan elmosolyodott.

– Nocsak – szólalt meg, még mindig rekedten a füsttől. – Nem gondoltam, hogy személyesen jössz ellenőrizni a károkat.

Seid közelebb lépett.

– Mi történt? – kérdezte, miközben Eryss sérüléseit kereste aggódva. Az égési seb a vállán csúnya volt, de nem életveszélyes. Néhány kisebb vágás az arcán, egy zúzódás a karján...

– Ironikus, nem? – Eryss hangjából keserűség sugárzott. – Épp a Főkertben voltunk Vaelossal. A mai szavazás után... szerettem volna saját szemmel látni, hogyan dolgoznak a mérnökeink. És akkor... – hirtelen elhallgatott. – A robbanás olyan volt, mint egy miniatűr nap születése. Szerencsére Vaelos lumitharja azonnal bekapcsolta a védelmet. És az a furcsa energiamintázat...

– Ugyanaz volt, mint apám halálánál – fejezte be Seid. – És mint ma reggel a birtokunkon.

Eryss élesen kapta fel a fejét, szemében felismerés csillant.

– Szóval ezért jöttél délután – suttogta. – Nem csak politizálni akartál Vaelossal.

Seid egy széket húzott az ágy mellé, és leült. A robot befejezte a kezelést, és diszkréten távozott. Egy pillanatig csend volt, csak a műszerek halk zümmögése töltötte be a helyiséget.

– Azt hittem – kezdte Seid óvatosan –, hogy a ti technológiátok áll a robbantások mögött. De most már látom, hogy tévedtem. Ti is ugyanolyan célpontok vagytok.

Eryss keze megtalálta az övét. Ujjai hidegek voltak, de érintése még mindig ugyanazt az izgalmat hordozta, mint évekkkel ezelőtt.

– Valaki szórakozik velünk, Seid – mondta suttogva. – De mit akar ezzel elérni?

– Nos, úgy tűnik, apám egyik felfedezéséhez van köze – s elmesélte röviden, amit eddig megtudott, persze inkább kihagyva az időutazás részét, amit még maga sem hitt el teljesen.

– Akkor Vaelos is veszélyben van! – Eryss ijedten rezzent meg, amikor Seid kommunikátora finoman csipogott. Egy üzenet érkezett, ismeretlen forrásból. A holografikus kijelzőn egyetlen mondat lebegett: „A válaszokat a Meridian Művekben találod, nézz utána a régi központi üzemcsarnoknak!”

Seid ismerte a helyet. A Meridian Művek valaha a Lanthea egyik nagyobb ipari komplexuma volt, mélyen az anyabolygó egyik kisvárosának szívében. De évtizedekkel ezelőtt bezárt, az üzemcsarnokok üresen álltak, mint egy letűnt kor maradványai.

– Mi az? – kérdezte Eryss, észrevéve a változást Seid arckifejezésén.

– Talán egy nyom – válaszolta lassan, felvonva szemöldökét. – Vagy egy újabb csapda.

Eryss megszorította a kezét.

– Akkor nézzünk együtt utána!

Seid ránézett – a szőke hajra, amely még mindig őrizte a robbanás kormát, a büszke arcra, amelyen most apró vágások húzódtak, és a mélykék szemekre, amelyekben még mindig ott égett az a tűz, ami egykor magával ragadta.

– Nem – rázta meg a fejét. – Túl veszélyes. Maradj itt, gyógyulj meg. Én...

– Ne merészed befejezni ezt a mondatot, Seid Theranis! – Eryss hangja erősebbé vált, a régi, jól ismert szenvedély csengett benne. – Ha valaki a családjaink ellen fordult, ha valaki felelős Darien haláláért... akkor ebben össze kell fognunk.

Seid tudta, hogy nincs értelme vitatkozni – Eryss mindig is makacs volt, és most, hogy személyesen is érintett lett a merényletekben, semmi sem tarthatja vissza.

– Rendben – bólintott végül. – De előbb teljesen fel kell épülnöd. És addig... – itt elhallgatott, pillantásuk találkozott – ...addig utánanézek egy dolognak.

Amint kilépett a gyengélkedőből, érezte, hogy valami megváltozott. Nem csak az események sodrában, nem csak a nyomozásban – hanem benne magában is. A régi érzések, amelyeket olyan gondosan eltemetett az elmúlt években, most újra a felszínre törtek, mint egy rosszul hasított kristály rejtett repedései.

– Theia – szólította az AI-t – szükségem van minden információra a Meridian Művek utolsó aktív éveiről.

– Máris dolgozom rajta, *serad* – válaszolta az AI. – És... ha szabad megjegyeznem, az életjeleid jelentősen megváltoztak *seradin* Eryss közvetlen társaságában.

Seid csibészes mosollyal nyugtázta a megjegyzést. A lumithar fénye lassan kihunyt az ujján, de a melegség, amit Eryss érintése hagyott a kezén, még mindig ott bujkált a bőre alatt, mint egy régi emlék visszhangja.

VI.

A Kalarin-birtok kupolája lassan távolodott, ahogy Seid siklója emelkedni kezdett a hold légköréből. Az ezüstös felszín fokozatosan zsugorodott alattuk, míg végül az egész nem volt több, mint egy fénylő korong a végtelen űr sötétjében.

– Pályára állás kész – jelentette Theia. – A Lanthea... különösen szép ma.

És valóban az volt. Az anyabolygó kékeszöld gömbje ott lebegett előttük, mint egy tökéletlen smaragd az űr bársonyán. A kontinensek körvonalai lágy átmenetekkel mosódtak egybe az óceánokkal, amelyek inkább türkiz árnyalatban játszottak a központi csillag fényében.

Seid a műszerfalra pillantott. A holografikus kijelzőkön megjelentek a leszállási koordináták – a Meridian Művek egy kisváros szélén helyezkedett el, nem túl távol a főváros nyüzsgésétől. Tizenévvvel ezelőtt a Theranis-család birtokolta ez a telepet, de miután eladták, az aktuális tulajdonos pár év után egyszerűen leépítette a gyártósorokat és magára hagyta az üzemet.

– Mennyi idő a belépési procedúra? – kérdezte, miközben ujjai a vezérlőpanelen mozogtak.

– Tizenhét perc – válaszolta Theia. – A légköri pajzsok aktiválódtak. Bár... – az AI hologramja finoman megremegett – ha javasolhatom, használjuk a régi ipari belépési folyosót. Kevésbé feltűnő.

A sikló orra vörösödni kezdett: beléptek a légkörbe. A védőpajzsok halványkék aurát vontak a jármű köré, elnyelve a súrlódás energiáját. Amint áttörtek a felhőrétegen, a Meridian Művek rozsdás körvonalai kezdtek kirajzolódni a horizonton.

Az egykori ipari komplexum olyan volt, mint egy régóta halott óriás csontváza. A központi üzemcsarnok kupolája helyenként beszakadt, az egykor csillogó fémfelületeket vastagon borította a rozsdá. Az antigravitációs dokkolóállomások tartóoszlopai úgy meredeztek az ég felé, mint egy történelem előtti kegyhely romjai.

– A szenzorok szerint a terület valóban elhagyatott – jelentette Theia, miközben a sikló spirális pályán ereszkedett a komplexum felé. – Az utolsó hivatalos aktivitást... igen, pontosan tizenegy éve, három hónapja és hat napja regisztrálták.

Seid aprólékosan felmérte a terepet. A város fényei a távolban pislákoltak, de itt, a Meridian Művek területén csak a holdak sápadt fénye világított, gyenge fénnel betakarva a rom épületegyüttesét.

– Ott! – mutatott egy kör alakú, fűvel benőtt tisztásra. – Az a régi vészhelyzeti leszállópálya. Még működnie kell.

A sikló finoman fordult, követve Seid utasításait. A leszállópálya felülete repedezett volt, helyenként növények törtek át rajta, de a technológia még mindig működött – a közeledő jármű súlyára kigyúltak a beágyazott vezetősávok kristályai.

– A gravitációs mezők instabilak – figyelmeztette Theia. – Óvatos leszállást javaslok.

A sikló olyan könnyedén érintette a betontömböt, mint egy madártoll. A hajtóművek utolsót sóhajtottak, majd elhaltak.

A sikló árnyéka hosszan nyúlt el a sérült betonkorongon. Seid óvatosan kilépett a pilótafülkéből. A lumithar fénye erősebbé vált, épp csak annyira, hogy megvilágítsa az utat a törmelékek között. Az elhagyatott üzemcsarnok óriásként

magasodott előtte a holdak fényében, valaha ez volt a Meridian Művek szíve, ahol a legfejlettebb energiatárolókat gyártották. A fény megcsillant a törött üvegeken és a szétszórt szilánkokon, mintha milliónyi apró csillag szóródott volna szét a padlón. Seid léptei visszhangot vertek a néma falak között, miközben a központi terem felé haladt. A por minden lépésnél felkavarodott, ezüstös felhőket formázva a levegőben.

– Mozgást érzékelek – suttogta Theia, hologramja kéken derengett Seid válla mellett. – Három... nem, négy különböző forrásból. A biometrikus jelzések... különösek.

– Mit értesz ez alatt? Állatok? – kérdezte Seid alig hallhatóan, miközben megállt egy ledőlt oszlop mellett. Az egykori növesztő-állomás maradványai úgy heverték körülötte, mintha évszázadok óta elhagyatottan várnának valamire.

– Nem, biztosan emberek. De mintha... szándékosan torzítanak a jeleiket. Viszont a mintázatok túl szabályosak ahhoz, hogy természetesek legyenek.

A homályból alakok bontakoztak ki – valóban négyen voltak, mindegyiküket fényfátyol borította. Seid már hallott a technológiáról, de még nem találkozott vele a gyakorlatban. Az egész egy energiamező, amely a teljes testet befedve egyrészt védelmet képez, másrészt elrejtí viselője identitását. Az opálos energiamező most is csak egy sötét színű, éppen csak derengő felületet hagyott maga után. A fátyol finoman pulzált minden lélegzetvételnél, mintha élő szövet lenne. A négy alak mozgása kimért volt, precíz – azonnal látszott, hogy nem átlagos bűnözőkkel van dolga.

– Seid Theranis – szólalt meg egyikük. A fényfátyol természetellenesen mélyítette és torzította a hangját, mintha a szavak egy másik dimenzióból érkeznének. – Nagy

megtiszteltetés személyesen találkozni ez egyik uralkodóház örökösével.

– Az egyik? Talán a legnagyobb... – felelte Seid gúnyosan, módszeresen szemügyre véve a négy alakot. Próbálta felmérni a fenyegetést, amit jelentettek. A tartásuk, a mozgásuk és a fátyol maga... mintha katonai vonalat sejtetett volna. – Általában szeretem látni azok arcát, akikkel beszélgetek.

– Az arcok... egyáltalán nem fontosak – válaszolta ugyanaz az alak, egy lépést téve előre. A fátyol megremegett a mozdulatnál, mint egy zavart hologram. – A tudás viszont... az nagyon is. Például az, amit a kristályokról tudsz.

Seid gyűrűje szó nélkül is azonnal reagált. Tudta, hogy Theia folyamatosan elemzi a helyzetet, mivel egészen halványan világítani kezdett.

– Sok mindent tudok a kristályokról – válaszolta óvatosan, minden szót gondosan megválogatva. – De talán pontosíthatnád, mire vagy kíváncsi. A családjunk évszázadok óta foglalkozik ezzel a technológiával.

– Ne játssz velünk, Theranis! – szólalt meg egy másik alak, élesebb és türelmetlenebb hangon. A fényfátyol mögül szinte süttött a feszültség. – A nagy hatótávolságú változatokról beszélünk. Azokról, amiken apád dolgozott, mielőtt... nos, mielőtt ez a sajnálatos baleset érte.

A lumithar fénye megremegett, ahogy Seid önkéntelenül is ökölbe szorította a kezét. A harag ismerős érzése kezdett szétáradni benne, de uralkodott magán. Nem most volt az érzelmi kitörések ideje.

– Az apám halála nem volt baleset – mondta, acél csengéssel hangjában. A szavak visszhangot vertek a magas falak között.

– Valóban nem – értett egyet az első alak. A fátyol mögül mintha elégedettség sugárzott volna. – De ez most nem is lényeges. A kérdés az, mennyit sikerült megfejtetek az új technológiából? Mennyire jutottatok a több fényév távolságú ugrások megvalósításában? Tudjuk, hogy nem semmisült meg az utolsó kristály a mai robbanásban!

Seid agya lázasan dolgozott. A törött ablakokon át beszűrődő holdfény megcsillant a fátylakon, színes tükröződést vetve a falakra. Honnan tudhattak a robbanásról, Arvan munkájáról, az utolsó temporiumról? Ki szivárogtathatta ki az információt? Igaza volt Arvannak, hogy a kristály elővétele beindított valamit...

– Azt hiszem, félreértesz valamit – próbálkozott, miközben lassan mozgott, hogy jobb pozícióba kerüljön. A gyűrű fénye visszatükröződött egy közeli fémfelületen, Theia jelezte, hogy készüljön. – A jelenlegi technológia határai jól dokumentáltak. Egyetlen ugrással legfeljebb...

– Ne akarj félrevezetni minket! – csattant fel a harmadik alak, előrelépve a homályból. A fényfátyol vibrált az indulattól. – Tudjuk, hogy min dolgozott az apád!

Ez telitalálat volt. Seidet elöntötte a harag, a vér az arcába szökött. A lumithar vadul felizzott, reagálva gazdája hirtelen érzelmi változására. A széttört ásványok szilánkjai a padlón mintha megremegtek volna, visszatükrözve a gyűrű növekedő energiáját.

A negyedik alak, aki eddig csendben figyelt, most előrelépett. Mozgása más volt, mint a többieké – könnyedebb, mondhatni kecses. A fátyol mögött mintha egy mosoly sejlett volna fel.

– Tudod, érdekes az időzítés – mondta lassan, hangja hipnotikusan szólt a torzítás ellenére. – Először a helix-7 robban fel. Aztán a Kalarin-birtokon történik... baleset.

Mintha valaki el akarna tüntetni minden nyomot. Vagy talán...
– itt jelentőségteljes szünetet tartott – ...figyelmeztetni akarnak valakit?

A csarnokban a feszültség tapinthatóvá vált. A törött gépek között surranó kisebb állatok is elnémultak, mintha ők is éreznék a közelgő vihart.

– Mit akartok? – sziszegte Seid. A düh kezdett úrrá lenni rajta, pedig tudta, hogy ez hiba. Szívverése meglódult, felkészülve az elkerülhetetlen folytatásra.

– Ugyanazt, amit az apád nem akart nekünk megadni – felelte az első alak, és hangjában most először csendült valami ismerős. Valami, ami nem illett a fátyol személytelenségéhez.
– A kristályokat. A technológiát. A... – hirtelen elhallgatott, mintha többet mondott volna a kelleténél.

Seid szeme összeszűkül. Ez a pillanatnyi habozás... ez a hanglejtés... Valahonnan ismerte ezt a hangot, a fátyol torzítása ellenére is.

– Te... – kezdte, de nem fejezhette be. Az alakok mozgásba lendültek, olyan tökéletes összhangban, ami csak hosszú évek közös gyakorlása során sajátítható el. A levegő megtelt szikrázó energiával, és Seid tudta, hogy a szavak ideje véget ért.

Az első alak felé mozdult, de csak látszattámadás volt – eközben két másik oldalról közelített. Seid ösztönösen hátralépett. A lumithar kék fénybe borult az ujján, Theia aktiválta a gyűrűbe épített védelmi rendszert.

Az első támadás villámgyors volt – az egyik alak előrelendült, keze mintha energiától izzott volna a fátyol alatt. Seid félrehajolt, de a lökés súrolta a vállát. A fájdalom úgy mart bele, mintha forró fémet nyomtak volna a bőréhez.

– Theia, védelmi protokoll! – kiáltotta, miközben egy törött oszlop felé hátrált. A lumithar fénye szétterült körülötte, ragyogó energiapajzsot képezve. Seid érezte az enyhe bizsergést a szájpadrólán.

A második támadó jobbról érkezett, mozgása olyan folyékony volt, mint egy táncosé. Seid blokkolta az ütest, de a fátýol mögöl áradó energia áthatolt a védelmen. A lumithar felszíkrazott, próbálva kompenzálñi a támadást.

– A fátýlaik... – Theia végre azonosította a technológiát – ...energiáfókuszáló eszköz is. Nem csak álcázásra használják.

A harmadik támadó kihasználta Seid pillanatnyi figyelemelterelődését. Az ütés a bordáit érte, a fájdalom elvakította. Térdre rogyott, de azonnal elgurult egy törött konzol mögé. A lumithar vadul reagált, Theia igyekezett stabilizálni a védelmi mezőt.

A negyedik alak – az, amelyik olyan ismerős volt – kissé hátrébb maradt, mintha irányítaná a többieket. A fényfátýol mögöl sugárzott az elégedettség.

– Add fel, Theranis! – A hang most más volt, parancsolóbb.
– Nem kell ennek így végződnie. Csak a kristályt akarjuk!

Seid a törött konzol fedezékében próbálta összeszedni magát. A bordái lüktettek, a válla még mindig égett az első találattól. De a düh és a fájdalom kitisztította az elméjét.

– Theia – suttogta –, emeld maximumra a térgenerátor teljesítményét!

– De *serad*, az instabil...

– Tedd meg!

A gyűrű fénye hirtelen vakítóvá vált. A beépített miniatűr térgenerátor felnyögött a terheléstől, Seid minden energiát a következő mozdulatba koncentrált.

Előugrott a fedezék mögül. Az első támadó épp felé lendült, de Seid már felkészülten várta. A lumithar energiája szétterült a levegőben, létrehozva egy mikroméretű gravitációs anomáliát. A támadó hirtelen súlytalanná vált, aztán elképesztő erővel csapódott a falnak.

A második és harmadik egyszerre mozdult, de mostanra elvesztették az előnyüket. Seid a lumithar energiáját használva pördült meg – a mozdulat végén az egyik támadó a földön hevert, a fátyol szikrázva oszlott szét a teste körül.

A harmadik hátrálni kezdett, de Seid nem hagyott neki időt. A lumithar energiája mostanra szabadon áramlott, a Theranis-vér ősi ösztönei átvették az irányítást. Egy újabb gravitációs hullám söpört végig a termen, felkapva a törmeléket. A szilánkok apró lövedékeként záporoztak a támadóra.

Az utolsó alak – a vezető – az ajtó felé hátrált. A fátyol vibrált az arcán, mintha a mögötte rejtőző személy elvesztette volna az irányítást a technológia felett.

– Ez még nem ért véget, Theranis! – A hang most tisztábban csengett, és Seid biztos volt benne, hogy felismerte. De mielőtt megszólalhatott volna, a négy alak eltűnt a csarnok sötétjében, csak a fényfátylaik derengése jelezte menekülésük útját.

Seid a falnak támaszkodott, levegő után kapkodva. A bordái tiltakoztak minden mozdulat ellen, a válla még mindig égett. A gyűrű fénye fokozatosan kialudt, Theia visszavette az energiaszintet normál üzemmódba.

– Súlyos sérülések? – kérdezte az AI.

– Semmi, amit ne élnék túl – mormolta Seid. – De azt hiszem... azt hiszem, felismertem az egyiküket.

A holdak fénye megcsillant a padlón heverő törmeléken. Valahol a távolban villogó fényjelzések tűntek fel – úgy tűnt, a város biztonsági rendszerei végre észlelték az energiakitörést.

– Ez azért rosszabbul is végződhetett volna! – méltatlankodott Theia.

– De nem végződött... Na menjünk innen! – mordult fel Seid és sajtó bordáit lapogatva elindult a sikló felé.

VII.

A hivatalos dokkológyűrűk egész nap, húsz órában üzemeltek Lanthea fővárosában, At Proximában. A város alig hetven éve látja el a bolygó fővárosi tisztségét. A mára már elfeledett, ősi nyelvben az „art” jelző az „új” szócskának felelt meg – a régi főváros, Proxima, mára inkább lakóövezetként és kulturális látványosságként szolgál az új főváros közvetlen szomszédságában.

Seid siklója kecsesen suhant a megjelölt pálya mentén, miközben a város fényei úgy ragyogtak alatta, mint egy élő organizmus idegpályái. A lumithar pislákolva fénylett az ujján, miközben a leszállási engedélyre várt.

– A Theranis-rezidencia személyi dokkja aktiválva – jelentette Theia.

Seid fáradtan bólintott. A Meridian Művek-beli harc még ott lüktetett az izmaiban, a vállán az energiatámadás nyoma égető emlékeztetőként szolgált. A sikló finoman ereszkedett a személyi dokkoló platformja felé, a hajtóművek zümmögése bódító altatódalként hatott megfáradt idegrendszerére.

A családi rezidencia falai ismerős melegséggel fogadták. Az épület egyidős At Proximával, évtizedekig a Theranis-ház családjának központjaként szolgált – még mielőtt a hold lett a család igazi otthona. A spirális építészet itt visszafogottabb volt, alkalmazkodva a városi környezethez, de a kristály- és orichalcum berakások a falakon ugyanúgy pulzáltak, mint odafent. A hely manapság inkább a család uralkodói számára szolgált átmeneti szállásként.

Seid a személyi lakosztályába sietett. A lumithar fénye megremegett amint belépett – a gyűrű mindig érdekesen reagált erre a helyre, mintha az itt töltött évek emlékeit

őrizné. A valódi indok ennél sokkal prózaibb volt: a gyűrű automatikusan kapcsolódott a rezidencia technikai rendszeréhez.

A helyiség közepén egy antik konzol állt, még a dédapja idejéből. Leült elé, hagyta, hogy a fáradt izmok ellazuljanak.

– Theia, futtass teljes diagnosztikát – utasította az AI-t. – A fényfátylas támadók... a mozgásuk, az energiamintázataik. Minden részletet látni akarok.

Az AI hologramja kibontakozott előtte, adatfolyamok kezdtek áramlani a levegőben. De mielőtt belemerülhetett volna az elemzésbe, a kommunikátor jelzett. Eryss!

– Igen? – A hangja fáradtabb volt, mint gondolta.

– A kikötőben vagyok – A nő komoran reagált a rövid üdvözlésre. – Pár perc és ott leszek.

Egymás mellett ültek, mint két harcos. Mindkettőjük válla valamilyen sérülést szenvedett: Eryss a délutáni robbantásból szerzett magának nehezen gyógyuló sebet, míg Seid egy energiafegyvertől sérült meg. A nő szőke haja most körfonatban volt elrendezve, arcán még azért látszottak a robbanás nyomai, szerencséire csak karcolások formájában.

– Négyen voltak – kezdte Seid, az egyik konzolnak támaszkodva. – Profi harcosok, fejlett technológiával. De nem ez a legérdekesebb...

Eryss közelebb lépett, kérdően nézett a férfira.

– Theia, mutasd meg! – parancsolta Seid. Theia kivetített egy holografikus rekonstrukciót a harcról. – Nézd a mozgásukat, a koordinációjukat. Ez nem utcai bandák stílusa. Ez...

– Egyértelműen katonai kiképzés – fejezte be Eryss, szemei elmélyült figyelemmel követték a felvétel minden mozzanatát.

– De van itt valami más is – folytatta a férfi. – A vezető... a mozgása ismerős, nem? – Seid újból felidézte a fátyol mögül kiszűrődő hangot. – Emlékszel Kaine parancsnokra? – kérdezte.

Eryss élesen beszívta a levegőt.

– A Védelmi Tanácsból? De ő eltűnt, nem?

– Három éve, igen. Milyen érdekes, közvetlenül apám halála után.

Eryss a kommunikátorához nyúlt.

– Hívom az erősítést. A Kalarin-ház biztonsági egységei...

– Ne! – Seid megfogta a kezét. A lumithar melege találkozott Eryss bőrének hűvösével. – Ha Kaine tényleg benne van, akkor ez nagyobb, mint gondoltuk. Nem tudhatjuk, kiben bízhatunk, kik a megbízói, s egyáltalán mit akarnak.

Eryss egy hosszú pillanatig tanulmányozta Seid arcát. A régi érzelmek és az új gyanakvások ellentmondásos táncot jártak tekintetében.

– Akkor mi a terv?

– Követjük a rendelkezésre álló nyomokat! De előbb... – Eryss felé fordult. – Biztos vagy benne, hogy jönni akarsz? A sérüléseid...

– Ne foglalkozz az én sérüléseimmal, inkább a tiedet kellene ellátni. Ne próbáld titkolni, látom, hogy fájdalmaid vannak. Vetközz!

A vállsérülés vizsgálata több volt egyszerű elsősegélynyújtásnál – mindketten tudták ezt. Ahogy Eryss ujjai óvatosan végigfutottak a fényfátylas támadó által okozott

égési seben, Seid érezte, hogy a régi érintések emléke ugyanúgy sajog, mint maga a sérülés.

– Mintha valamiféle fókuszált plazmaívvel találtak volna el. Érdekes technológia... – jegyezte meg Eryss, fejét rázva.

– Nem hiába mondtam, hogy az államnak kézben kellene tartania a technikai fejlesztéseket, nehogy a magáncégek átvegyék az irányítást! Aú! – Seid azonnal felfogta, hogy nem most kellene a reggeli vitájukat feleleveníteni.

– Maradj nyugton! – erősítette meg a sejtést Eryss, miközben egy regenerációs tapaszt helyezett a sebre. Ujjai finoman dolgoztak, de Seid érezte a remegést a mozdulatokban – láthatóan a délutáni robbanás még mindig ott visszhangzott a nő fülében. – Mennyire fáj? – kérdezte, miután végzett.

– Nem jobban, mint sok más dolog – válaszolta Seid rezignáltan. A válasz több jelentésréteget hordozott, és tudta, hogy Eryss érti ezt. Az elmúlt három év minden fájdalma, minden vesztesége ott lebegett közöttük ki nem mondott szavakként.

A regenerációs tapaszt vörösen felizzott, s aktiválódott. A gyógyító nanoidok megkezdték munkájukat, de Seid tudta, hogy vannak sebek, amiket a technológia nem képes begyógyítani. Eryss ujjai még mindig a vállán pihentek, és ebben a pillanatban mindketten visszaemlékeztek azokra az időkre, amikor az érintéseik nem gyógyítást szolgáltak.

– Kaine – szólalt meg végül Eryss, megtörve a csendet. – Sosem gondoltam volna, hogy ő... – Nem fejezte be a mondatot, de nem is kellett. A Védelmi Tanács egykori tisztjének árulása többet jelentett egyszerű dezertálásnál – ez az egész rendszer sebezhetőségét mutatta.

– Az a kérdés – Seid óvatosan megfeszítette karját, tesztelve a tapaszt hatását –, hogy ki áll mögötte. Kaine mindig is okos

volt, de sosem volt vezető típus. Valaki más rángatja a szálakat. És van még valami, amit nem értek: simán le is lőhettek volna. Miért nem tették?

Eryss megrántotta ép vállát, majd lassan eltávolodott. A pillanat varázsa megtört, visszatértek a jelenbe, ahol nem szeretők voltak, hanem szövetségesek egy egyre veszélyesebb játszmában.

Seid felállt a konzoltól, de fáradt izmai tiltakoztak minden mozdulat ellen. A nap eseményei könyörtelen teherként nehezedtek rá – a helix-7 pusztulása, a Meridian Művekben történt harc, és most ez a felismerés Kaine-nel kapcsolatban. Túl sok minden történt, túl gyorsan.

– Az elemzések várhatnak reggelig – mondta végül, miközben a kommunikációs terminál automatikusan deaktiválódott mögöttük. – Mindkettőnknek pihenésre van szüksége.

Eryss bólintott, de Seid látta szemében a tétovázást – mintha lett volna még valami, amit mondani akart. A lumithar izgatottan pulzált, tükrözve gazdája belső feszültségét.

– A régi közös lakosztályunk... – kezdte Seid, majd egy pillanatra elhallgatott, keresve a megfelelő szavakat. – Még mindig a rendelkezésedre áll, ha szeretnéd használni.

A folyosók kristályberakásai tompán derengtek léptük alatt, miközben a lakosztály felé haladtak. At Proxima éjszakai élete beszűrődött a vastag üvegfalakon át, távoli emlékeket ébresztve azokról az időkről, amikor még minden egyszerűbb volt. A lakosztály ajtaja előtt megálltak, és Eryss automatikusan a tenyerével nyitotta az ajtót.

– Nem törölted a jogosultságomat! – jegyezte meg derűsen, s belépett a helyiségbe. A szoba pontosan olyan volt, mint az emlékeiben, még a személyes holmija, ruhái is ugyanott voltak, ahol hagyta őket.

– Nem volt rá okom – válaszolta Seid egyszerűen. Eryss egy suta öleléssel búcsúzott, majd jó pihenést kívánva behajtott maga mögött az ajtót.

Seid a saját szobájába ment. A szonikus fürdő jólesett megfáradt izmainak, teste felfrissült, a nap eseményei lassan kezdtek letisztulni gondolataiban. A hálórészbe érve azonnal érzékelte, hogy nincs egyedül. Eryss állt a terasz szélén, a város fényeit bámulva.

A holdak fénye ezüstös glóriát vont tökéletes alakja köré. Hosszú, szőke haja szabadon omlott a vállára, selymesen csillogva a holdfényben. A hófehér, rövid hálóruga kihangsúlyozta csípőjének domborulatát, az áttetsző anyag egyértelművé tette, hogy más ruhadarabot nem visel alatta. A délutáni robbanás külső nyomai – a vállán lévő kötés és néhány apró karcolás az arcán – szokatlan kontrasztot alkottak megjelenése kifinomultságával. Seid érezte, ahogy előnti a vágy – megrohanták az emlékek, forró hevületük édes és kegyetlen örvényként perzselte elméjét.

– Hiányoztál – suttozta a nő.

Három év magánya, három év kétség és fájdalom – mind szertefoszlott ebben a pillanatban.

Az éjszaka csendjében újra megtalálták egymást, mint két csillag, melyek útja egy ponton ismét találkozik. A sérüléseik okozta fájdalom eltörpült az újratalálkozás szenvedélye mellett.

Később, amikor már csak a város távoli fényei világították meg a szobát, Eryss Seid vállának támaszkodva feküdt, szőke haja szétterült a férfi mellkasán.

– Azt hittem, sosem bocsátasz meg – szólalt meg finoman.

– Én pedig azt, hogy sosem jössz vissza – válaszolta Seid, ujjai finoman simogatták a selymes tincseket.

– A politika... a családjaink... – Eryss hangja elcsuklott. – Minden olyan bonyolult volt. És most...

– Most még bonyolultabb – fejezte be Seid. – De legalább együtt nézünk szembe vele.

Odakint At Proxima éjszakai élete zajlott, de itt, ebben a szobában megállt az idő. Egy pillanatra minden olyan volt, mint régen – két ember, akik megtalálták egymást a politika és az intrikák útvesztőjében.

A hajnali napfény arany csíkokat rajzolt At Proxima felhőkarcolóinak kristályfelületeire. A Theranis-rezidencia ablakain át beszűrődő fény megcsillant a padlót borító ezüstös berakásokon, finom mintákat vetítve a falakra. A város már ébredezett – a légi járművek megszokott áramlása, mint egy soha véget nem érő folyam, hömpölygött a magasban.

Seid a kommunikációs terminál előtt ült, ujjai céltalanul lebegtek a holografikus kijelzők között. A lumithar tompán derengett, mintha osztaná gazdája nyugtalanságát. Az éjszaka emlékei még ott vibráltak elméjében – Eryss bőrének selymes érintése, a suttogott szavak, a szenvedély, ami három év távolléte után sem halványult.

De a reggel fénye minden pillanatot élesebbé, hidegebbé tett. A politikai valóság, a családjaik közötti feszültség, az

elmúlt napok eseményei – mind ott tornyosultak közöttük, mint egy láthatatlan fal.

Eryss a nyitott erkélyablak előtt állt, alakja sziluettként rajzolódott ki a reggeli fényben. Már felöltözött – a Kalarin-ház tradicionális köpenye szigorú vonalakkal keretezte karcsú alakját. Haját újra a megszokott formában viselte, hivatalos kontyba rendezve. Tartása merev volt, szinte védekező.

– A helix-7 jelentései... – szólalt meg végül Eryss, hangjában nyoma sem volt az éjszakai lágyságnak. – Át kellene néznem őket, mielőtt visszatérek a birtokra.

– Természetesen – válaszolta Seid, ugyanolyan hivatalos hangon. A lumithar felizzott, ahogy aktiválta a megfelelő adatbázisokat. – Theia, kérlek, készítsd elő a jelentéseket egy adattáblán a *seradin* számára.

A csend, ami követte, súlyosan nehezedett a szobára. Mindketten tudták, hogy az éjszaka – bármilyen édes volt is – nem változtathat a realitásokon. A két ház mindig két különböző oldalt képviselt, még ha néha átmenetileg szövetséget is kötöttek, de szigorúan csak ügyek mentén. A harmadik, a Zorath-ház volt a legfiatalabb: ők még keresték a helyüket a politikai csatatéren, ami meg is látszott a döntéseik súlyában.

– Köszönöm – mondta Eryss, miközben átvette az eszközt. Ujjaik egy pillanatra összeértek, és a kontaktus mindkettőjükben felébresztette az éjszaka emlékét. De aztán gyorsan elhúzódtak, mintha az érintés megégette volna őket.

– Folytatnunk kell a nyomozást – jegyezte meg Seid, tekintetét a holografikus kijelzőkre szegezve. – Kaine nem tűnhetett el nyomtalanul. Kell lennie valaminek...

– Igen – vágott közbe Eryss gyorsan, hallhatóan megkönnyebbülve, hogy visszatérhetnek a hivatalos témához. – A Kalarin-ház hírszerzése...

– A Theranis-ház saját forrásai... – kezdte ugyanabban a pillanatban Seid.

Elhallgattak, a félbeszakított mondatok ott lebegtek közöttük. A reggeli fény most mintha élesebben rajzolta volna ki a köztük lévő távolságot.

– Talán... – Eryss az ajtó felé fordult – ...jobb lenne, ha külön folytatnánk a kutatást. Nagyobb területet tudunk így lefedni, s több forrással gazdálkodhatunk...

Seid bólintott, bár lélegzetének szabálytalansága tökéletesen tükrözte az elfojtott érzéseket.

– Egyetértek – mondta végül. – De tartsuk a kapcsolatot. Ha bármelyikünk talál valamit... És kérdezd meg a testvéredet, szerintem többet tud, mint amennyit elmond.

– Rendben – Eryss már az ajtóban állt. Egy pillanatra megállt, mintha mondani akarna még valamit, de aztán csak egy halvány mosoly kíséretében kilépett a helyiségből.

A város zaja beáradt az ablakokon, megtörve a hirtelen támadt csendet. Seid az üres szobát nézte, ahol az éjszaka még minden olyan egyszerűnek tűnt. De a reggel más perspektívát hozott – emlékeztetve őket arra, hogy néha a legédesebb pillanatok is csak átmeneti szünetek a valóság sodrásában.

Seid szobájának teraszán állt, szemrevételezve a város reggeli panorámáját. Az éjszaka emlékei – Eryss közelsége, a szenvedély, a kimondatlan szavak – még ott kavarogtak elméjében. Megfordult, egy pillanatra a gyűrött, szétzilált ágycserző került a látóterébe, de azonnal visszarántotta figyelmét a

jelenbe. Elméje visszatért eredeti pályájára, rendszerezve az elmúlt napok eseményeit.

– Theia – szólalt meg végül, hangja határozatlan volt, elgondolkodó. – Elemezzük újra az eseményeket. Van itt valami, amit nem látunk tisztán.

Az AI hologramja diszkréten materializálódott mellette, kékes derengése finoman keveredett a reggeli napfénnel.

– Az első anomália az üzenet volt – kezdte Seid, ujjai a levegőbe rajzolva az események időrendjét. – Egy ismeretlen forrásból érkező koordináta, amely a Meridian Művekhez vezetett. Miért pont oda? És miért pont akkor?

– Az időzítés valóban furcsa – értett egyet Theia. – És igen, a kommunikációs csatorna elemzése nem mutatott semmilyen azonosítható forrást, bár ezen nem csodálkozom.

– A Meridian Művek... – folytatta gondolatait Seid hangosan, miközben a korlátig sétált. – Egy elhagyatott ipari komplexum. Elég távol ahhoz, hogy ne legyenek hívatlan szemtanúk, de elég közel ahhoz, hogy ne kelljen különösebb előkészület a találkozóhoz. Ráadásul tudniuk kellett, hogy régen ez a családunk üzeme volt. – Megállt a terasz pereménél, ahol az energiapajzs halványkék derengése találkozott a reggeli napfénnel. – De miért nem ölték meg? Négyen egy ellen, fejlett technológiával... Könnyű dolguk lett volna.

– A biometriai adatok szerint a támadások nem voltak halálosak – jegyezte meg Theia. – A fényfátylak energiája nem volt alkalmas az élet kioltására.

– Azért fájdalmas volt, hidd el, pedig csak súrolt az egyik ütés. De igazad van, valószínűleg csak információt akartak – bólintott Seid. – Kíváncsiak voltak, mit tudok. A kristályokról, Arvan munkájáról. – Hirtelen megfordult, szemei

összeszűkültek a felismeréstől. – Honnan tudhattak egyáltalán a kristály aktiválásáról?

A gondolatok úgy kavaroztak Seid elméjében, mint energia a növesztés alatt álló ásványok belsejében – kaotikusan, mégis egy határozott minta felé konvergálva.

– Theia, gondolj bele! Ki tudhatott Arvan tevékenységéről?

Az AI hologramja finoman remegett, miközben az adatokat elemezte.

– Esetleg a helix-7 személyzete, a Theranis-hold biztonsági rendszerének operátorai... Vagy a fentiek alapján a Védelmi Tanács megfigyelői...

– Pontosan! – Seid hangja élesebb lett az izgalomtól. – És ki küldhette a jelentéseket a Theranis-holdról úgy, hogy az gyakorlatilag visszakövethetetlen legyen? Valaki, akinek hozzáférése van az ehhez szükséges technológiához.

A felismerés súlya áthatotta a szoba levegőjét. A város zaja most távolinak tűnt, mintha egy burok választaná el őket a külvilágtól.

Theia hologramja intenzívebb fényerővel ragyogott.

– A logika helytálló, *serad*. De ez azt jelenti...

– Hogy valaki a közvetlen környezetünkben árurol – fejezte be Seid a mondatot. A gyűrű fénye most már lüktetett, tükrözve a helyzet súlyosságát.

Seid újra végigsétált a teraszon, lépteinek ritmusa összhangban volt gondolatainak áramlásával. A potenciális árulók listája lassan formálódott elméjében.

– A Theranis-birtok személyzete... túl sok ember, túl sok lehetőség a beszivárgásra. De a kristály pontos helyének ismerete... ez már speciálisabb tudás. A biztonsági rendszer – folytatta a hangos gondolkodást. – Hozzáférés a

kommunikációs csatornákhöz, naprakész információ a mozgásokról.

Megállt egy pillanatra, a város szívében magasodó Védelmi Tanács épületére vetette pillantását. A masszív építmény falai vörösen izzottak a felkelő nap fényében, éles kontrasztot alkotva a közelében látható Syraxar-torony könnyed eleganciájával.

– De ha valaki a Tanácsból... – a gondolat szinte mellbe vágta. – Kaine régi kapcsolatai. Valaki, aki ismerte a rendszert, aki tudta, hogyan működnek a protokollok. Valaki, aki még mindig ott van, befolyásos pozícióban...

– Ez magyarázná a tökéletes időzítést és az információk pontosságát, s a távoli robbantás metódusát is – értett egyet Theia. – De *serad*, ha ez igaz... akkor sokkal nagyobb összeesküvéssel állunk szemben, mint gondoltuk.

Seid a terasz korlátjának támaszkodott. A felismerés minden következménye lassan bontakozott ki előtte.

– Ha van egy beépített ember a Tanácsban, az azt jelenti, hogy apám halála, a helix-7 felrobbantása, a Kalarin-birtokon történt támadás, mind egy nagyobb terv részei.

– És most, hogy a kristály mozgásba lendült... – kezdte Theia.

– Most mindenki újra mozgásba lendül – fejezte be Seid. – Az áruló, Kaine csoportja, és... – itt elhallgatott, a gondolat túl nyugtalanító volt.

– És? – kérdezte Theia csendesen.

– És talán maga a Védelmi Tanács is. Ha Kaine tényleg összejátszik valakivel odabent, akkor nem tudjuk, meddig ér a korrupció. Nem tudjuk, kiben bízhatunk.

– Hol kezdjük? – érdeklődött Theia.

– Menjünk vissza a birtokra. Próbáljuk meg leszűkíteni a kört, kinek volt lehetősége kommunikálni a támadóinkkal. Ki volt elég közel ahhoz, hogy ismerje Arvan munkáját, s újraindítsa a folyamatokat, amikor az utolsó temporium újra előkerült.

– Egyetértek! Nem kellene értesíteni *seradin* Eryss-t? – Theia olyan finoman és ártatlanul tette fel a kérdést, amennyire csak tudta.

– Elég lesz, ha küldesz neki egy üzenetet, amiben összefoglalod a megbeszélteket. És induljunk haza! – mondta Seid ellentmondást nem tűrő hangon. A gyűrű pulzálva vette tudomásul a parancsot, majd elküldte az összeállított anyagot *seradin* Eryss kommunikátorára.

VIII.

Seid a Theranis-birtok központi irányítótermében állt, a holografikus kivetítő kékes fénye megvilágította az arcát. A terem falai tompán verték vissza a korai délelőtti fényeit, az orichalcum berakások selymes gyöngyházfényben ragyogtak a padlón.

– Jól döntöttél, *serad!* Nova úrnő majd megbékél amikor megérti, miért nem engedted belefolyni a nyomozásba.

Seid nem válaszolt, de valahol mélyen ő is tudta, hogy így lesz. Nem vonhatja bele a családját egy olyan veszélybe, ami eddig több emberéletet követelt.

– Szűkítsük a kört, Theia – szólalt meg végül, elgondolkodva. – Ki az, aki valóban ismerhette a kristály titkát?

Az AI hologramja kiterjedt, betöltve a terem központi részét. Adatfolyamok kezdtek áramlani a levegőben, mint egy háromdimenziós folyó ágai.

– A hozzáférési szintek alapján – kezdte Theia, miközben különböző személyzeti profilok jelentek meg előttük – a lista meglepően rövid. Arvan Teras természetesen ismerte a részleteket, de ő maga is célpont. A családtagok közül csak Nova úrnő, mint a hold műszaki vezetője...

– Novát kizárhatjuk – vágott közbe Seid határozottan. – Anyámat és Vennt is. Ők a felvételek alapján szembesültek apám kutatásaival. A Kalarin-házból pedig csak Vaelos tudott róla, de az ő reakciója túlságosan őszinte volt a robbanás után.

– Egyetértek! – A holografikus kijelzők átrendeződtek, kiszűrve a családtagokat. – A műszaki személyzet nagy része csak részinformációkkal rendelkezett. Az energiahálózat

specialistái, a növesztő mérnökök, mind csak a saját szakterületüket látták.

Seid az egyik konzolnak támaszkodott, a megmaradt profilokat ellenőrizte. A reggeli fény most már erősebben szűrődött be a kupolán át, megcsillanva a lebegő hologramok felületén.

– Valakinek teljes rálátása kellett legyen – morfondírozott hangosan. – Valaki, aki követni tudta Arvan munkáját, aki hozzáfért a biztonsági rendszerekhez, és... – itt megakadt, a felismerés arculcsapásként érte – ...és aki kommunikálhatott a külvilággal anélkül, hogy feltűnést keltett volna.

– A biztonsági főnök? – vetette fel Theia.

– Nem... – Seid megrázta a fejét. – Túl nyilvánvaló lenne, de persze ne vessük el azonnal. Inkább valaki a csapatából... Valaki, akinek elég magas szintű hozzáférése van, de nem annyira magas pozícióban, hogy állandó megfigyelés alatt álljon.

A lumithar hirtelen intenzívebben kezdett pulzálni. Theia eltűnt, helyette új adatsorok jelentek meg a levegőben.

– *Serad...* találtam valamit – Az AI hangja izgatottnak tűnt. – Észrevettem valamit az elmúlt napok kommunikációs mintáiban. – A holografikus térben adatok kezdtek pörögni. Kommunikációs események, időpontok, energiafogyasztási adatok.

– A biztonsági rendszer helyettes vezetője? – suttogta Seid. – Kaine egykori beosztottja volt a Védelmi Tanácsban. Három éve érkezett hozzánk, nem sokkal apám halála előtt.

– Tökéletes pozíció – értett egyet Theia. – Elég magas szintű hozzáférés az információkhoz, de elég alacsony ahhoz, hogy ne keltsen feltűnést. És nézd a kommunikációs mintáit, amikor valami fontos esemény történt a kristállyal

kapcsolatban – azzal vörössé színezett az utolsó napokban néhány csomagot.

– Mit kellene lássak? – Seid még nem rakta össze teljesen a képet.

– Ha megnézed a titkosított adatcsomagokat, akkor a kijelöltek körülbelül 50%-kal nagyobb terjedelműek, mint a többi – magyarázta Theia.

– Jól következtek, hogy a megszokott adatcsomagba ágyazva zajlott egy másik kommunikáció is? – értette meg Seid az AI utalását.

– Erre gondolok én is, de bizonyítani nem tudom. Továbbá a helix-7 robbanása után ugyanaz a szignatúra jelenik meg a Kalarin-birtok felé küldött adatcsomagnál is, mint az övéiben.

– Mit küldhetett és miért pont nekik? – Seid zavartan tárta szét a karját.

– Egy pillanat... – Theia feldolgozta az adatokat. – Semmit – fejezte be a gondolatot. – Konkrétan semmit sem küldött, ugyanis az adatcsomagok üresek voltak.

– Elterelés volt? Hogy a Kalarin-családra gyanakodjunk?

Seid testét átjárta a düh és a csalódottság keveréke.

– Miért érzem úgy, hogy az orrunknál fogva vezetnek minket?

– Behozassam a helyettest? – kérdezte Theia, de Seid legyintett.

– Nem, semmiképpen – tette hozzá elgondolkodva. – Ha valóban ő Kaine kapcsolata, akkor rajta keresztül eljuthatunk az egész hálózathoz.

A reggeli napfény most már teljes pompájában ragyogott be a kupolán át. A falak szivárványos fényeket vetítettek a terem távoli sarkaiba is.

– Egyelőre figyeljük minden mozdulatát – adta ki az utasítást. – De úgy, hogy ne fogjon gyanút. És közben... – itt elhalkultak szavai, szemét a távoli horizontra szegezve – ...fel kell készülnünk a következő lépésükre. De most mi fogunk diktálni!

A vadászat új szakaszba lépett – és ezúttal ők voltak előnyben.

A helix-13 kutatóállomás sejtelmes félhomályba burkolózott, amint Seid belépett. A legújabb növesztő berendezések derengő fényei alig világították meg a gép mellett álló alakot. Arvan ujjai a holografikus kijelzők között felváltva dolgoztak. A különleges kristály még mindig ott lebegett a védőmezőben, spirális mintázatai hipnotikus táncot jártak.

– Magyarázatot várok – szólalt meg Seid, hangja visszaverődött a szobát árnyékoló panelekről. Arvan lassan megfordult. Arcán a kimerültség jelei látszottak – valószínűleg az egész éjszakát itt töltötte, a kristályt figyelve.

– Mire gondol, *serad*? – hangja gyenge volt, ellentéte Seid energiáinak.

– Tegnap azt mondta, hogy apám okkal törte össze a másik két temporiumot.

Arvan egy székre rogyott, mindkét kezét az ölébe temetve, fejét lehajtva válaszolt.

– Az apja... – kezdte halkan, tekintetét a lebegő kristályra emelve – ...tudta, hogy mi következik. A másik két darab... azok tökéletesek voltak. Túlságosan is.

– Mit ért ezen? – Seid nem értette a tudós logikáját.

– Ezek az új verziók nem csak a térben tudnak hatalmas távolságokat megtenni. Ugye, tudja mi az a téridő?

– Persze – Seid majdnem kikérte magának. Élete során legalább háromszor, háromféle szinten foglalkozott a témával. – Az univerzum szövete, amely összekapcsolja a háromdimenziós teret és az időt.

– Pontosan! A kristályok képesek a gravitációs hullámokat kihasználva térbeli ugrásokat végrehajtani. Minél nagyobb töltéssel rendelkeznek, annál nagyobb az a maximális távolság, amit meg lehet megtenni a káosz-meghajtókkal. Mint ismeretes, ha a töltés elég nagy, akkor nagyobb távolságot tudunk megtenni, mint amit a fény tesz meg egy adott időegység alatt – azaz gyorsabbá válunk, mint a fény. Három évvel ezelőttig ez csupán egy elméleti fejtegetés volt, hiszen addig a fénysebesség fél százalékát sem értük el.

Seid közelebb lépett. A temporium fénye most mintha erősebben pulzált volna, reagálva jelenlétére.

– És hogy lép a képbe az időutazás?

– A gravitáció a téridő görbülete. Ahogy növekszik a sebesség, a görbület miatt a kiindulási pont és a cél fizikailag közelebb kerülnek egymáshoz, mintha egy rövidítést hoznánk létre a téridőben.

– Azt akarja mondani, hogy ha meghaladjuk a fénysebességet, akkor a görbület negatívvá válik és az időben is tudunk közlekedni? – értette meg Seid a magyarázat következményeit.

– Nos, szakmailag ennél sokkal bonyolultabb a dolog, de igen. Elvileg a téridő mind a négy irányában tudunk mozogni.

Seid a kristályra tekintett. Akkor mégiscsak van igazság az időutazásban? Megrázta a fejét, ez már sok volt neki.

– Visszatérve az eredeti kérdésemre: a másik két kristályt azért törte össze, mert azokkal kivitelezhető lett volna az

időutazás is? Akkor mi van ezzel? – próbált kapaszkodót keresni a kézzelfogható realitásban.

Arvan bólintott, tekintetét az egyetlen megmaradt darabra függesztve.

– Ez az utolsó egy picit más – folytatta a férfi. – Darien szándékosan épített bele egy hibát. Egy apró tökéletlenséget a kvantumszerkezetben. Olyat, amit csak ő tudott volna kijavítani, de a kísérleti számításaink során figyelembe vehettük.

A felismerés sokkolta Seidet. A lumithar fénye felvillant, amint az információ jelentősége tudatosult benne.

– Biztosítéknak szánta – suttogta. – Ha bárki megszerzi...

– ...használatatlan lesz számára – bólintott Arvan. – De én... én folytattam a kutatást. Igyekeztem megérteni, amit az apja látott. És most már tudom, hogyan lehetne tökéletesíteni. Csak... – itt elhallgatott, tekintete megrebbent – ...eddig nem mertem megtenni.

Seid az irányítópultnak támaszkodott, elméje lázasan dolgozott.

– Van egy ötletem – szólalt meg végül. – De szükségem lesz a segítségére.

Arvan kérdően nézett rá.

– Tudjuk, hogy valaki a birtokon belül kapcsolatot tart fenn a merénylőkkel – folytatta Seid. – De bizonyíték kell. És ehhez csapdát fogunk állítani.

– Csapda? – Arvan szeme felcsillant. A fáradtság mintha egy pillanatra eltűnt volna az arcáról.

– Pontosan. Biztosan tudják már, hogy az egyik kristály nem semmisült meg. Elhitetjük velük, hogy elszállítjuk a holdról a Lantheára, az egyik üzemünkbe, további vizsgálatra.

– Viszont egy hasonló méretű, de teljesen hétköznapi kristályt helyezünk védőmezőbe – fejezte be Arvan a gondolatsort. Már a konzolhoz lépett, ujjai sebesen futottak végig a holografikus felületeken. – És én... ha én is megyek, velem még hihetőbb lesz.

Seid megrázta a fejét.

– Túl veszélyes. Nem kockáztathatjuk...

– De éppen ez teszi tökéletessé a csalit! – vágott közbe Arvan, hangjában szokatlan hevességgel. – Gondoljon bele! Ha én kísérem a szállítmányt, senki sem fog kételkedni abban, hogy az igazit visszük. Különben is, sosem hagynám magára az igazi kristályt, nemde? És... – itt elmosolyodott – ...úgysem fognak bántani. Ha ennyire tájékozottak, azzal is tisztában vannak, hogy én vagyok az egyetlen, aki eséllyel reprodukálhatja Darien munkáját.

A lumithar fénye felerősödött Seid ujján, mintha a gyűrűbe zárt AI is mérlegelné a lehetőségeket. A terv veszélyes volt, de kivitelezhető.

– Rendben – bólintott végül. – De minden mozdulatot előre megtervezünk. Semmi rögtönzés.

Arvan már egy másik ásványt emelt ki az egyik tárolóból. Ugyanolyan méretű volt, mint a temporium, de a belsejében nem pörögtek a spirális mintázatok – ez csak egy átlagos energiatároló volt.

– Mikor kezdjük? – kérdezte, miközben a kristályt óvatosan egy új védőmezőbe helyezte.

Seid az eredeti kristályra pillantott, amely még mindig ott lebegett a sarokban, elrejtve titkait. A lumithar felizzott az ujján, jelezve, hogy Theia már elkezdte a tervek kidolgozását.

– Holnap hajnalban – válaszolta. – A Seloin még nem kel fel, és a város fényei sem zavarnak. Tökéletes időpont egy

titkos szállításhoz. Rejtse el az eredetit, valamint készítse elő az adminisztrációt, kommunikálja le valamelyik lantheai központunkkal a szállítást. Én magam fogom engedélyezni a tranzakciót, senki mást nem vonhat be az akcióba.

Arvan bólintott. A csapda készen állt. Most már csak várniuk kellett, hogy az áruló belesétáljon.

IX.

Az este lassan ereszkedett a Theranis-birtokra. A hold felszínén sorakozó energiagyűjtő állomások fényei sorban gyulladtak ki, mint apró őrtüzek egy ezüstös sivatag peremén. A helix-állomások kupolái visszatükrözték a központi csillag utolsó sugarait, vöröslő glóriát vonva az épületegyüttes köré.

Seid a családi étkezőben ült. A helyiség klasszikus Theranis stílusban épült: a spirális formák, az egymásba fonódó ívek mind a családi jelképet idézték. A falakat borító aetheriumpanelek most tompább fénnel világítottak, alkalmazkodva az esti hangulathoz, ahogy a berakások a padlón sápadt fényükkel is csak alig adtak hozzá a helyiség megvilágításához. A vacsora után Seid anyja és testvérei már visszavonultak a saját tevékenységeikhez, bár Novában még érezte az ellenséges viselkedés nyomait, amiért nem vonta be a nyomozásba.

Az asztal felett Eryss hologramja derengett. A nő arcán még mindig látszottak a délutáni robbanás nyomai, de haja most lazábban volt feltűzve, néhány tincs szabadon keretezte arcát, lágyabbá téve egyébként határozott vonásait.

– Egy egész szekció megsemmisült – Eryss hangja fáradt volt, nem is nézett bele a felvevőbe. – A robbanás – ha lehet ilyet mondani – tökéletes volt. Túlságosan is. Mintha valaki pontosan tudta volna, hol vannak a kritikus pontok. Biztosak vagyunk benne, hogy Vaelost célozták meg. Ha fél perccel a robbanás előtt nem jelenek meg és hívom félre egy csip-csup családi problémával... – A nő nagy levegőt vett, majd kifújta. – Nálad van valami fejlemény?

– Azt hiszem, megtaláltuk, ki szivároztatja az információkat – szólalt meg Seid, hangja karcosabb volt a

szokásosnál. A kristályfalak mintha visszatartották volna a szavakat, mielőtt továbbengedik őket.

Eryss teste megfeszült, még a holografikus kivetítésen keresztül is látszott, hogy minden idegszálával összpontosít. Seid lassan, módszeresen magyarázta el a felfedezésüket – a biztonsági helyettes gyanús kommunikációs mintáit, a tökéletes időzítéseket, a múltbeli kapcsolatot Kaine-nel.

– És most csapdát állítotok! – Nem kérdés volt, a hangsúly inkább vádlóan csengett. – De miért kell Arvannak is részt vennie? Ez örültség!

– Hihetőbbé teszi – válaszolta Seid, bár érezte, hogy a magyarázat nem elég. A lumithar fénye halovánnyá vált az ujján, tükrözve belső bizonytalanságát. – Nyolc elit katona kíséri majd őket. A legjobb embereim, mindegyikükben száz százalékgig megbízom.

– Nyolc katona? – vágott közbe Eryss, hangjában most már egyértelműen ott csengett az aggodalom. A hologram kékes derengésében arca szinte kísértetiessé vált. – Nem érted? Ha elrabolják Arvant, miközben ő az egyetlen, aki esetleg képes reprodukálni apád munkáját...

– Nem fogják elrabolni – Seid hangja határozottabb lett, bár szívében ott motoszkált a kétség. – A katonák mellett... – itt elhallgatott, majdnem elárulta saját szerepét a műveletben, de az utolsó pillanatban visszafogta magát, s nem folytatta a mondatot.

Eryss szeme összeszűkül. A nő mindig is túl jól olvasta őt – talán most is megérezte a kimondatlan szavakat. De ahelyett, hogy tovább feszegette volna a témát, váratlanul irányt váltott.

– Mi van az igazi kristállyal? – kérdezte bizalmasan, közelebb hajolva a felvevőhöz. – Biztonságban van?

Seid ajkai tétova, keserű mosolyra húzódtak. A terem berakásai mintha tompábban kezdtek volna derengeni, osztozva a pillanat melankolikus hangulatában.

– Az igazi kristály... – kezdte lassan, minden szót gondosan megválogatva – ...itt marad, de valójában használhatatlan. Apám zseniális volt a maga módján. Szándékosan épített bele egy hibát, egy tökéletlenséget a kvantumszerkezetbe. Olyan, mint egy kirakós játék, amiből szándékosan kivettek egy kulcsfontosságú darabot.

– De Arvan...? – Eryss hangja elhalványult, miközben a következtetés formálódott benne.

– Igen – bólintott Seid. – Ő talán képes lenne tökéletesíteni, kijavítani a hibát. Ezért nem tehetjük meg, hogy elengedjük a kezét.

A hologram megremegett, Eryss közelebb hajolt. A kékes derengés most még jobban kihangsúlyozta a fáradtság és az aggodalom vonásait.

– Vigyázz magadra, Seid! – suttogta, hangjában olyan lágyság csengett, amit Seid már rég nem hallott tőle. Az a fajta törődés, ami túlmutatott a politikai szövetségeken és családi érdekeken. – És tartsd nyitva a szemed.

A kapcsolat megszakadt, a hologram eltűnt, mint egy álom utolsó foszlányai.

Seid tisztában volt vele, hogy nem mondott el mindent Eryssnek – de azt is tudta, hogy néha a titkok nem csak információ, hanem életet is védenek. És azt sem akarta, hogy a nő aggódjon miatta. A holnapi akció mindent megváltoztathat. És talán végre közelebb kerülnek az igazsághoz, ami már három éve kísérti őket.

Seid az étkezőterem ablakához sétált, ahol a Theranis-birtok éjszakai panorámája tárult elé.

– Theia – szólalt meg csendesen – mutasd a holnapi akció szimulációját.

Az AI azonnal reagált. A levegőben kibontakozó holografikus térkép úgy jelent meg, mint egy háromdimenziós festmény: a holdról induló sikló tervezett pályája kék vonalként rajzolódott ki. De Seid újra és újra visszatért a pilótafülke jelzésére, ahol holnap ő maga fog ülni – a titok, amit Eryss elől is elrejtett.

– Valami nyugtalanít, *serad?* – kérdezte Theia, hologramja egészen gyengén jelent meg, tükrözve az AI érzékenységét gazdája hangulatváltozásaira.

– Minden tökéletesnek tűnik – válaszolta végül Seid, de hangjában ott bujkált a kétség. – A csapda... az időzítés... az útvonal. És mégis...

– Az emberi tényező – fejezte be a gondolatot Theia. – Arvan jelenléte... és a te döntésed, hogy személyesen vezeted a siklót.

– Túlságosan jól ismersz már...

Seid az ablakhoz lépett, homlokát a hűvös felületnek támasztotta. A hold felszínén az energiagyűjtő állomások fényei úgy pislákoltak, mint távoli világítótornyok egy ezüstös óceánon.

– Eryss szavai nem hagynak nyugodni – vallotta be végül. – Ha Arvannak baja esik, ha rosszul mértem fel a kockázatot...

– De éppen ezért vagy ott te is – mutatott rá Theia. A holografikus térkép újraprendeződött, most már részletesebben mutatva a sikló belső elrendezését. – Nyolc elit katona, te a kormánynál, és én, a lumithar energiájával felvértezve.

Seid nézte, ahogy a szimuláció lejátsza a különböző forgatókönyveket: légi támadás a hold és a Lanthea között,

támadás leszállás közben, illetve támadás a földön, bevonva a kutatóállomás védelmét – minden eshetőségre volt protokoll, minden helyzetre volt válasz. A terv tökéletes volt. Talán túlságosan is.

– Apám mindig azt mondta – szólalt meg újra, hangja távolinak tűnt, mintha az emlékek mélyéről beszélne –, hogy a tökéletes terv gyakran a legveszélyesebb. Mert elhiteti velünk, hogy mindenre felkészültünk.

A lumithar fénye elmélyült, csaknem lüktetett az ujján.

– Nem kell tökéletesnek lennie, *serad* – mondta végül az AI egészen komoly hangon. – Csak működnie kell. És ha bármi történik... én ott leszek. Mint mindig. – Majd sokkal vidámabban hozzátette: – Elkapjuk a nyavalyásokat!

Az éjszaka lassan telepedett a Theranis-birtokra. A tökéletes csendben, Seid még egyszer végignézte a szimulációt, minden részletet memorizálva, minden lehetőséget számba véve, majd visszavonult a hálókörletbe.

Egyszerűen nem tudott elaludni. A berakások a padlón minden lépése után felsejlettek, majd kialudtak. Az előző éjszaka sem pihent túl sokat, bár az legalább saját akaratából történt.

A holografikus kijelzők által vetített kép még mindig ott lebegett a levegőben, rajta a holnapi akció minden apró részlete: a sikló útvonala, a katonák pozíciói, a lehetséges forgatókönyvek.

– Talán meg kellene próbálnod pihenni, *serad* – javasolta Theia.

Seid az ablakhoz lépett. Az üvegen át már látta a Seloin első sugarait a horizonton – még néhány óra, és kezdődik az akció.

– Próbáltam – válaszolta végül. – De minden alkalommal, amikor lehunyom a szemem, új forgatókönyvek játszódnak le előttem. Új lehetőségek... új veszélyek.

A lumithar fénye megremegett, ahogy ujjaival idegesen simított végig a holografikus kijelzőkön. A tervezett útvonal most vörös vonalként izzott a sötétben – egy életvonal, amely talán közelebb viszi őket az igazsághoz.

– Az apám halála óta nem éreztem ilyen... – kereste a megfelelő szót – ...bizonytalanságot. Mintha minden, amit tudni véltünk, csak egy nagyobb rejtély része lenne.

Az AI nem válaszolt azonnal – évek alatt megtanulta, mikor van szükség szavakra, és mikor elegendő a pusztá jelenléte.

A birtok felett lassan vándorolt az éjszaka. A helix-állomások fényei sorban váltottak át a következő napi algoritmusra, tompa, vörös derengésbe burkolva a kupolákat. Valahol a biztonsági részleg irodáiban egy helyettes vezető talán még mindig dolgozott – vagy talán épp most küldte el jelentését láthatatlan megbízóinak.

– Hidd el, ennél többet nem tehetsz. Minden készen áll – szólalt meg végül Theia. – A sikló rendszerei ellenőrizve, a katonák felkészítve, Arvan pedig...

– Arvan – visszhangozta Seid. – Még mindig nem vagyok biztos benne, hogy helyes bevonni őt. De nélküle az egész csak egy üres gesztus lenne.

Az éjszaka csendjében groteszk árnyékok táncoltak a falakon. A berakások mintha életre keltek volna, reagálva a szoba feszült atmoszférájára. Seid újra és újra végigfuttatta tekintetét a holografikus térképen, ahol a sikló útvonala most már ismerősebb volt, mint saját tenyere.

– Még három óra – jegyezte meg Theia.

Seid bólintott. Theiának igaza van: a terv minden részlete a helyén volt – mint egy tökéletesen megkomponált zenemű, amely csak arra vár, hogy előadják. De apja szavai még mindig ott visszhangoztak elméjében: a tökéletesnek hitt terv gyakran a legveszélyesebb.

A lumithar fénye lassan kihunyt az ujján. Odakint a horizonton a központi csillag első sugarai elkezdtek megfesteni az eget – egy új nap első jelei, amely talán minden eddiginél több változást hoz majd.

Seid végül az ágyához lépett. Tudta, hogy a kiadós alvás most már lehetetlen, de a pihenésre szüksége lesz. A holnapi – nem, már a mai – akció minden figyelmét és erejét igényelni fogja. Egyik pillanatról a másikra veszítette el a tudatát. Álmok nélkül aludt, agya még mindig a pár óra múlva kezdődő akció részleteit morzsolgatta.

X.

– *Serad...* itt az idő – Theia hangja finoman szűrődött át az álmok ködén.

Seid azonnal ébren volt, mintha az elmúlt három óra pihenés csak illúzió lett volna. A szoba félhomályában a berakások most élénkebben világítottak, mintha osztoznának gazdájuk fokozódó izalmában. A lumithar az ujján kéken felizzott, jelezve, hogy Theia már aktiválta a rendszereket.

– A csapat? – kérdezte azonnal, miközben felöltötte a pilóta egyenruhát. A sötétkék anyag tökéletesen illeszkedett, a gallérján a Theranis-ház jelképe világított alig észrevehetően.

– A katonák éppen most érkeztek meg a dokkológyűrűhöz, *serad*. A védőöltözetek teljes diagnosztikája megtörtént. Arvan most indult el, öt percen belül érkezik a helix-13-ból.

A sikló már ott várt rá a gazdasági részleg dokkolóállomásán. A páncélozott hajótest sötét, áramvonalas formája beleolvadt az éjszakába, csak az orichalcum berakások jelezték körvonalait. Az elit egység nyolc tagja már elfoglalta pozícióját a szállító belsejében. Védőöltözetük tökéletesen elrejtette arcukat és alakjukat – nyolc azonos, néma őrszem egy titokzatos szállítmány körül.

– Tudják a parancsot? – kérdezte az AI-t, miközben a pilótafülke felé tartott.

– Igen, *serad*. A prioritások egyértelműek: a szállítmány és Arvan védelme minden áron. Annyit tudnak, hogy egy fontos kristály van a védőmezőben, s értik a küldetés fontosságát.

Seid beült a pilóta székébe, a rendszerek egyetlen érintésére életre keltek. A holografikus kijelzők sorban aktiválódtak, mintha üdvözlőnék régi ismerőseket. Az

uralkodói gyűrű szinkronba került a sikló rendszereivel, Theia jelenléte finoman áradt szét a vezérlőkben.

Arvan érkezett utolsóként. A fiatal tudós sápadt volt, de tartása egyenes – az elmúlt napok feszültsége láthatóan nyomot hagyott rajta, mégis eltökéltnak tűnt.

– Minden rendben? – kérdezte Seid, amikor Arvan elfoglalta helyét a védőmezőbe zárt hamis kristály mellett.

– Igen, *serad* – bólintott a férfi. – A védőmező stabil. Senki nem fogja tudni szkennerrel megállapítani, mi van benne – pontosan úgy, ahogy az eredetit is rejtve tudtuk tartani.

Seid a katonák felé bólintott. A vezetőjük megadta a jelet.

– Theia, indítsuk el a felszállási protokollt – adta ki az utasítást Seid, ujjai már a vezérlőkön ügyködtek.

A sikló hajtóművei zümmögve keltek életre. A reaktorok energiaszintje lassan emelkedett, a rendszerek sorban aktiválódtak. A dokkológyűrű védőmezeje megnyílt fölöttük, feltárva a hajnali égboltot.

– Minden készen áll a startra, *serad* – jelentette Theia. – A kommunikációs csatornák tiszták, a biztonsági protokollok aktiválva.

A sikló kecsesen emelkedett az égbolt felé. A Theranis-birtok fényei lassan távolodtak alattuk, míg végül az egész komplexum nem volt több, mint egy ezüstösen derengő folt a hold felszínén. A nyolc páncélozott alak mozdulatlanul ült őrhelyén, mint megannyi sötét szobor a hajó félhomályában.

Az út első szakasza eseménytelenül telt. A Lanthea kékeszöld gömbje egyre nagyobbra nőtt előttük, közeledtek az anyabolygó felé.

– Tévedtünk volna? – tette fel a gondolataiban motoszkáló kérdést Seid.

– Még nem érkeztünk meg, de tényleg váratlan, hogy nem kaptunk légi kíséretet – értékelte a helyzetet Theia. – De még nincs vége.

A légköri pajzsok már aktiválódtak, felkészülve a belépésre.

– Theranis K-7 Kutatókomplexum, itt a TX-317-es sikló – szólalt meg Seid a kommunikációs csatornán. – Leszállási engedélyt és belépési vektort kérünk. Küldöm a kérelmet.

A válasz azonnal érkezett, a protokoll tökéletes volt – mint minden, amit előre megterveztek.

– TX-317, itt a K-7 irányítás. Belépési vektor megadva, követési kód aktiválva.

A légkör első rétegei már ott vibráltak előttük, amikor Theia hologramja hirtelen kékről vörösre váltott.

– *Serad...* – az AI hangja feszült volt. – Két hajó közelít nagy sebességgel. Nem válaszolnak a hívásra.

Seid keze megfeszült a vezérlőkön.

– Távolság? – kérdezte élesen.

– Húsz másodperc – válaszolta Theia.

– Innen már nem tudunk visszaemelkedni, le kell szállnunk! A földön jobbak lesznek az esélyeink.

A nyolc ór továbbra is mozdulatlanul ült – ők majd a közelharcban fognak szerepet játszani. A sikló burkolata felnyögött, amint Seid élesebb fordulatot vett – de tudta, hogy a légkörbe való belépés most már elkerülhetetlen.

Az első energialövés vakító kék csíkot rajzolt a hajó mellett, épp csak elkerülve a jármű orrát.

A vadászat elkezdődött – és ezúttal ők voltak a préda, de szerencsére felkészültek rá.

A két támadó hajó úgy közeledett, mint két ragadozó madár, amelyek zsákmányukra csapnak le. Seid ujjai szorosan markolták a vezérlőket, miközben a lumithar majdnem égette a bőrét – a gyűrűbe zárt AI minden érzékelőjét a maximumra kapcsolta.

– Belépés a légkörbe ötven másodperc múlva – jelentette Theia. – A megadott követési vektor már nem tartható.

A következő energialövés közelebb csapódott be, a sikló védőpajzsai kéken felizzottak a becsapódás erejétől. A nyolc páncélozott alak némán stabilizálta pozícióját, miközben Arvan görcsösen kapaszkodott a biztonsági hevederekbe.

– Ezek nem a szokásos erejű lövések! Theia, aktiváld a másodlagos védőrendszereket – Seid hangja feszültté, de határozottá vált. – És számold újra a légköri belépés vektorait. Ha már mindenképp be kell mennünk...

– Akkor menjünk be stílusosan? – fejezte be az AI. A holografikus kijelzőkön új pályagörbék jelentek meg, merészebbek és veszélyesebbek, mint az eredetiek. – *Serad*, még legalább 16 percig kell kibírjuk, amíg a hatóságok is reagálnak a támadásra. Egyelőre túl messze vagyunk a K-7-től, nem számíthatunk segítségre.

A sikló hirtelen bukórepülésbe kezdett, pont mielőtt a harmadik energialövés átszakította volna a védőpajzsokat. A manőver olyan váratlan volt, hogy az egyik támadó túl közel került – pontosan ahogy Seid remélte.

– Most! – kiáltotta, és a lumithar vadul felizzott, Theia aktiválta a sikló hátsó energiafegyvereit.

A találat tökéletes volt. Az első támadó hajó védőpajzsai felrobbantak, a törzsén kék energiakisülések futottak végig. Egy pillanatig még tartotta magát, aztán spirális pályán zuhanni kezdett a légkör felé.

De nem volt idő ünnepelni. A második hajó azonnal tüzet nyitott, ezúttal nehézfegyverekkel. A sikló burkolata fájdalmasan felfelnyögött a találatok alatt.

– A hátsó védőpajzs integritása 40 százalék – jelentette Theia. – A légköri belépés... húsz másodperc múlva.

– Nem lesz húsz másodpercünk – mordult fel Seid, amint újabb találat rázta meg a hajót. – Kezdjük a belépést most!

A sikló orra meredeken lefelé fordult. A légkör első rétegei vörösen izzottak fel körülöttük, miközben a védőpajzsok próbálták elnyelni a súrlódás energiáját. A támadó hajó szorosan a nyomukban maradt, még mindig tüzelve.

– Figyelmeztetés – Theia hangja hivatalossá és feszültebbé vált. – A belépési szög túl meredek. A kompenzátorok nem...

Újabb találat szakította félbe az AI-t. A sikló megremegett, mint egy sebzett állat. A tehertérben a nyolc katona azonnal szorosan körülvette Arvant és a kristályt, testükkel próbálva tompítani a rázkódást.

– Elvesztettük a hátsó pajzsot! – jelentette Theia. A kijelzőkön vörös figyelmeztető jelzések villogtak mindenütt. – A burkolat még tart, de még egy találatot nem biztos, hogy kibírunk!

Seid nem válaszolt. Minden figyelmét a kormányzásra összpontosította, Theia minden tartalék energiát a megmaradt rendszerekbe pumpált.

A légkör most már teljesen körülölelte őket. A sikló teste vörösen izzott, de legalább már átvágták magukat a sűrűbb légrétegeken. A követő hajó még mindig ott volt, de a tüzelés

abamaradt – nekik is minden energiájukra szükségük volt a belépéshez.

– Húsz kilométer a felszínig – jelentette Theia. – A hajtóművek... – újabb rázódás – ...a hajtóművek teljesítménye csökken.

– Mennyi? – sziszegte Seid a fogai között.

– Hatvan százalék... ötven... negyven...

A támadó hajó most közelebb merészkedett. Újabb energialövés csapódott a siklóba, ezúttal a bal oldalon. A hajótest felnyögött, mintha maga is érezné a fájdalmat.

– A stabilizátorok nem reagálnak! – Theia hangja most már egyértelműen aggodalmas volt. – *Serad*, ezt nem...

– De igen, meg tudjuk csinálni! – vágott közbe Seid. A lumithar lüktetett az ujján, minden maradék energiát a kormányrendszerekbe irányított.

A föld egyre közeledett. Tíz kilométer... öt... három... A sikló teste remegett, a rendszerek a végső határaikat feszegették. És akkor a támadó hajó utolsó lövése telibe találta a jobb oldali hajtóművet.

A robbanás ereje megpördítette őket. Seid érzékelte, hogy a kontroll kicsúszik a kezei közül. A lumithar vadul pulzált, Theia kétségbeesetten igyekezett stabilizálni a zuhanást.

Az utolsó másodpercekben még sikerült valamennyire kiegyenesíteni a hajót, de a földet érés így is brutális volt. A sikló teste végigszántott egy erdős területet, fákat kidöntve, mély barázdát húzva a talajba. A teherteréből kiáltások hallatszottak, a katonák épp azon voltak, hogy megvédjék értékes rakományukat.

Amikor végre megálltak, a csend fülsiketítően csengett. Csak a sérült rendszerek sziszegése és a fémtest hűlésének pattogása hallatszott.

– Theia? – szólalt meg Seid rekedten. – Jelentést!

– A legénység... életben van – válaszolta az AI. – A védőmező... még aktív. Körülbelül húsz kilométerre vagyunk az üzemtől és a támogató csapatoktól. De *serad!* – a hologram megremegett – A másik hajó épp most készül leszállni az erdő szélén, alig kétszáz méterre.

A füst lassan szállt fel a sikló sérült burkolatáról, az erdő kíváncsi csendben figyelte a fejleményeket. Seid érezte a vezérlőpanelek alatt gyülemplő feszültséget – egy rossz mozdulat, és az egész rendszer felrobbanhat.

– Ellenség közeledik! – kiáltotta az egyik katona. A nyolc páncélozott alak azonnal pozícióba helyezkedett, fegyvereik némán meredtek az erdő széle felé.

Az első energialövések váratlanul érkeztek, három irányból egyszerre. A katonák azonnal szétszóródtak, kihasználva a sikló leszakadt darabjainak természetes védelmét. Seid szintén kiugrott a pilótafülkéből, beolvadva a védők közé – ugyanaz a sötét egyenruha, ugyanaz a páncélzat takarta, mint társait.

– Négyes formáció! – kiáltotta az egység parancsnoka. A katonák villámgyorsan átrendeződtek, két csoportra oszlottak. Az első négyes Arvant és a kristályt védte, míg a másik négy – köztük Seid – tüzelőállást vett fel.

A támadók – öt fényfátylas alak – most már tisztán látszottak. Energiafegyvereik kékes villanásai felhasították az erdő félhomályát, minden lövés halálos precizitással érkezett.

Az egyik katona előre vetődött, kihasználva egy kidőlt fa fedezékét. Energiafegyvere felvillant, és az egyik támadó fényfátyla megremegett – a találat nem volt halálos, de megtörte tökéletes formációjukat.

Seid sem tétlenkedett. A lumithar energiáját felhasználva olyan szögből tüzelt, amit a támadók nem vártak. Lövése telibe találta az egyik fényfátylas alakot – a figura hangtalan sikollyal zuhant hátra, fátyla szertefoszlott.

– Támadás balról! – A figyelmeztetés későn jött. Két katona esett el egyszerre, páncélzatuk füstölgött az energiafegyverek találatától. A megmaradt védők még szorosabbra zárták a kört Arvan körül.

A harc intenzitása fokozódott. Egy újabb katona tört ki a védők gyűrűjéből, vakmerő rohammal próbálva megzavarni a támadókat. Sikerült is megsebesítenie egyet, mielőtt három energialövés egyszerre találta el.

– Theia... – Seid aggódni kezdett, miközben újabb fedezékbe vetődött. – A lumithar energiaszintje?

– Harmincöt százalék, *serad* – az AI egyelőre nyugodt maradt a káoszban is.

Egy energialövés süvített el Seid füle mellett, olyan közel, hogy érezte a forróságát. Válaszul két gyors lövést adott le – az egyik célt tévesztett, de a másik eltalálta az egyik támadó fényfátylának generátorát. A figura megbotlott, láthatóvá vált alatta az egyenruha egy része – de nem volt idő tanulmányozni a részleteket.

Az utolsó két katona heroikus védekezésbe kezdett. Egyikük előreugrott, magára vonva a tüzet, míg társa precíz lövésekkel fedezte. A taktika működött is egy pillanatig – még

egy támadó esett el –, de aztán mindkét védő egyszerre kapta a találatot.

Seid egyedül maradt Arvan mellett. A lumithar már alig derengett, minden energiáját a védőpajzs fenntartására koncentrált. Három fényfátylas alak közeledett módszeresen, fegyvereik célra tartva.

Az utolsó összecsapás meghökkentően gyorsan zajlott. Seid két lövést adott le – az egyik talált, de nem okozott komoly sérülést. A válasz három koncentrált energiasugár volt. Az első kettőt még felfogta Theia védőmezeje, de a harmadik áthatolt rajta. A találat a lábán érte Seidet, az energia végigszántott a testén. Elvágódott, majdnem elvesztette az eszméletét.

Az egyik támadó előrelépett, fegyverét Arvanre szegezve. A kábító sugár telibe találta a térdeplő tudóst, aki hang nélkül rogyott össze.

Seid a ködön át érzékelte, hogy mozognia kellene. A lábában lüktető fájdalom azonban olyan intenzív volt, hogy minden próbálkozás csak újabb kínszenvedést hozott. Teste mintha ólomból lett volna, minden egyes izomrost külön küzdelmet vívott a gravitációval. Az elméje még parancsokat küldött – fel kell állni, meg kell állítani őket –, de a test már nem engedelmeskedett. A lumithar már csak elhaló szikraként pislákol az ujján – Theia minden maradék energiáját arra összpontosította, hogy életben tartsa gazdáját.

– Hozzátok a tudóst – adta ki az utasítást az egyik támadó.

– Ne! – nyögte Seid, de a szavak nem jutottak ki a száján. – Theia! Segíts!

Az AI nem válaszolt – nem pazarolta az energiát kommunikációra. Minden egyes kvantum, minden egyes impulzus egyetlen célt szolgált: életben tartani gazdáját, amíg

a segítség megérkezik. A gyűrű egyre forróbbá vált Seid ujján, ahogy Theia a végsőkig feszítette a technológia határait.

Az utolsó, amit Seid látott, mielőtt a sötétség elborította volna, az volt, hogy a fényfátylas alakok felemelik Arvan mozdulatlan testét. A távolban már hallatszott a közeledő hatósági járművek szirénája, de Seid tudta – már késő. Túl késő!

XI.

Az első, amit érzékelt, a lábában lüktető tompa fájdalom volt. Az energiafegyver találata mély nyomot hagyott nem csak a szövetekben, hanem az idegpályákban is. A regenerációs mező halványkék derengése ott lebegett a sérült végtag körül, lassan, módszeresen újjáépítve a károsodott sejtstruktúrákat.

– Mennyi...? – Rekedt és száraz köhögés szakadt fel Seidből.

– Harmincnyolc óra, huszonhárom perc. – Az AI halkan válaszolt, alkalmazkodva a kórházi környezethez. – A sérülésed komolyabb volt, mint először gondoltuk. Az energia mélyre hatolt a szövetekben.

Seid megpróbált felülni, de teste azonnal tiltakozott. A fájdalom éles pengéje villant át a lábán, emlékeztetve a csata utolsó pillanataira. A tehetetlenség, hogy néznie kellett Arvan elrablását... A gondolat keserű ízt hagyott a szájában.

– A többiek? – kérdezte, bár valahol mélyen már tudta a választ.

– A nyolc katonából öt életét vesztette – Theia a fejét rázta, mintha maga az AI is gyászolna. – Kettő kritikus állapotban van, de a prognózis biztató. A nyolcadik könnyebben sérült, ő is kórházba került.

– Mi van a támadóinkkal? – Seid még reménykedett.

– Mire kiérték a hatóságok, mindenki eltűnt. A halottaikat is magukkal vitték, tehát a felvételeken kívül más bizonyítékunk nincs.

– Gondolom, kielemezted a felvételeket...

– Természetesen. Egyértelműen katonai háttér jellemezte a támadóinkat. Leszedtünk néhányat, talán két halottuk lehet, de legalább tízen, tizenöten voltak. Semmi esélyünk nem volt

ellenük. A hajót ért találatok alapján olyan lövedékekkel támadtak, amelyek ellen a hajó pajzsa... Nos, láthattad az eredményt.

Seid kifújta a levegőt. Elszámította magát. Tisztában volt vele, hogy katonai hátterük van, mégsem számított arra, hogy sokkal nagyobb tűzerejük lehet, mint nekik. Vagy nem akart ezzel számolni?

A kórházi szoba csendjét először Nova léptei törték meg. Nővére úgy lépett be, ahogy mindig is mozgott – határozott, céltudatos léptekkel, de most a szokásos magabiztosságát beárnyékolta valami más. A düh és az aggodalom megmagyarázhatatlan keveréke tükröződött arcán.

Mögötte Venn surrant be, a fiatal lány arca sápadt volt, szeme vörös a sírástól.

– Te tudtad, igaz? – Nova hangja remegett a visszafojtott indulattól. – Tudtad, hogy ilyesmi történhet, ezért nem akartad, hogy belekeveredjek.

Seid lassan bólintott.

– Most már érted? – kérdezte csendesen.

Nova az ablakhoz lépett, At Proxima reggeli panorámáját nézte, de látszott rajta, hogy valójában nem is látja a várost.

– Négy halott a helix-7-ben... aztán a támadás a szállítmány ellen, és most ez – sorolta, majd hirtelen megfordult. – Kik ezek, Seid? Mit akarnak?

– Ezt próbálom kideríteni – válaszolta Seid.

Venn az ágy szélére ült, keze megtalálta Seidét. A lány ujjai hidegek voltak a félelemtől.

– Mi lesz most? – kérdezte, hangjában ott vibrált a bizonytalanság.

Mielőtt Seid válaszolhatott volna, Lita Theranis alakja jelent meg az ajtóban. A fia láttán megtorpant – a mindig méltóságteljes asszony most mintha összezsugorodott volna, arcán elmélyültek a ráncok, szemében ott ült a tehetetlen aggodalom.

– Az én fiam! – A szavak szinte akarata ellenére törtek fel belőle, ahogy közelebb lépett. Keze egy pillanatra megállt a levegőben Seid lába fölött, mintha attól félne, érintésével csak még több fájdalmat okoz. – Az én fiam odakint harcol a családunkért, miközben mi...

– Anya, ezt nem te okoztad – Nova szavai lágyan, mégis határozottan csengtek, miközben megfogta anyja remegő kezét. – És mi sem. De talán... talán tényleg itt az ideje, hogy mi is tegyünk valamit.

– Nem! – A szó élesen hasított a levegőbe, majd Seid összerándult az arcán átfutó fájdalomtól. Hangszíne megenyhült, de szavai súlyosak maradtak. – Épp elég, ha egy családtag van veszélyben.

Nova már nyitotta a száját, hogy vitatkozzon, de aztán megállt. Elkapta öccse aggódó tekintetét és végre megértette. Ez nem a büszkeségről szólt, nem is a hatalomról – ez a család védelméről szólt.

– A birtokon biztonságosabb lenne – jegyezte meg végül, nyugodtabb hangon. – A regenerációs berendezéseink ugyanolyan fejlettek, mint itt.

– Fölösleges – vágott közbe Seid határozottan. – Ugyan, mi baj érhetne a kórházban?

Lita hosszan nézte fiát, majd bólintott. Megértette, hogy van, amit egyedül kell végigcsinálnia.

A család nem maradt sokáig. Nova még egyszer ellenőrizte a műszereket, Venn szorosan megölelte bátyját. Mielőtt távoztak, Nova visszafordult az ajtóból.

– Vigyázz magadra – mondta aggódva. – És... köszönöm, hogy távol tartottál ettől.

Amikor magára maradt, Seid egy darabig csak a mennyezetet bámulta. Családja biztonságban volt – és ez most mindennél fontosabb.

Az ajtó hangtalanul siklott félre. Eryss lépett be – sápadt volt, arcán még mindig ott voltak a saját sérüléseinek lassan elenyésző nyomai. Szőke haját most egyszerű kontyba fogta, öltözéke a szokásos hivatalos stílus helyett lágyabb, kényelmesebb darabokból állt. Tekintete azonnal megtalálta Seidét, és egy pillanatig csak nézték egymást, szavak nélkül is értve a másik gondolatait.

– Figyelmeztettelek – mondta végül, de hangjában nem volt vád, csak végtelen szomorúság.

– Tudom – Seid hangja még mindig rekedt volt. – De nem volt más választásom. A csapda... működött. Most már tudjuk, kit keresünk.

– És ez megérte nyolc ember életét? – Eryss közelebb lépett, leült az ágy szélére. Keze egy pillanatra megtalálta Seidét, ujjaiak összefonódtak. – Arvan elrablását? Ráadásul elhallgattad előlem, hogy te is részt veszel az akcióban!

Seid tudta, hogy a nőnek igaza van. Lehunyta a szemét, próbálva rendezni gondolatait.

– Nem, nem érte meg – válaszolta végül őszintén. – De most már nincs visszaút. Kaine és aki mögötte áll... Meg kell állítanunk őket.

Eryss egy hosszú pillanatig tanulmányozta Seid arcát. A férfi sápadt volt, vonásai megfeszültek a fájdalomtól, de szemében ott égett a régi tűz.

– Nem egyedül – mondta végül határozottan. – Ezúttal nem engedem, hogy egyedül menj bele ebbe az örületbe.

A kórházi szoba csendjében a két ember egymásra nézett, és ebben a pillanatban mindketten tudták: valami megváltozott. A régi sebek, a családjaik közötti évszázados ellentétek most mind másodlagossá váltak egy nagyobb cél érdekében. De vajon meddig?

Odakint At Proxima lassan ébredt. A hajnali fény megcsillant a város kristálytornyait, új napot ígérve – egy napot, ami talán közelebb viszi őket az igazsághoz, amit Darien Theranis a halálába vitt.

A kórházi szoba üvegfalain át beszűrődő késő délutáni fény arany auraként telepedett a három nyomozó alakjára. A diagnosztikai rendszerek megnyugtató zümmögése bizarr kontrasztot alkotott a kihallgatás feszült atmoszférájával. Seid félig ülő helyzetben támaszkodott az ágy fejtámlájának, lábán a regenerációs mező kékes derengése pulzált, ütemesen, mint egy második szívverés.

A lumithar csendben, szinte láthatatlanul pislákol – Theia jelenléte olyan volt, mint egy néma őrszem, aki minden szót, minden rezdülést figyel. A három nyomozó az ágy körül helyezkedett el, egyenruhájuk gallérján a Védelmi Tanács emblémája vörösen izzott a félhomályban.

– Seid Theranis – kezdte az idősebbik nyomozó, egy magas, ősz hajú férfi, akinek arcán régi energiafegyver-találat nyoma húzódott vékony vonalként –, tisztában vagyunk vele, hogy még lábadozik, de szükségünk van a vallomására.

Seid lassan bólintott. A mozdulatba belehasított a fájdalom – a támadás során nem csak a lába sérült meg, több bordája is megrepedt. A regenerációs kezelések csodákra voltak képesek, de az idegpályák gyógyulása időigényes folyamat maradt.

– A Theranis-hold helix-7 állomásán történetekkel szeretnénk kezdeni – folytatta a nyomozó, miközben aktiválta a jegyzőkönyvező hologramot.

– Merényletet kíséreltek meg egyik legkiválóbb mérnökünk, Arvan Teras ellen – kezdte Seid, alig hallhatóan. A lumithar megremegett az ujján – Theia néma figyelmeztetése, hogy körültekintően válassza meg szavait. – A robbantás négy kollégánk életét követelte.

A másik nyomozó, egy fiatalabb nő, aki sötét haját szigorú kontyba fogta, előrehajolt.

– És ez hogyan kapcsolódik Arvan Teras későbbi elrablásához?

Seid számára úgy tűnt, hogy a regenerációs mező intenzitása fokozódik – a teste talán öntudatlanul is reagált a stresszre. A monitorszimbólumok stabilan világítottak, tükrözve életjeleinek változását.

– Az elkövetők őt akarták – válaszolta végül, minden szót gondosan megválogatva. – Amikor a robbantás nem érte el a célját, más módszerhez folyamodtak.

– Miért olyan értékes ez a mérnök? – A harmadik nyomozó hangja lágy volt, már-már barátságos, ami csak még veszélyesebbé tette a kérdést.

A lumithar melege fokozódott Seid ujján. Theia figyelmeztette: ez kulcsfontosságú pillanat. Nem árulhatja el apja kutatásait, nem beszélhet a kristályok valódi természetéről.

– Arvan új típusú ásványokkal kísérletezett – válaszolta nyugodt hangon. – A kutatás... ígéretes eredményeket mutatott. – Elhallgatott, jelezve, hogy nem kíván részletekbe bocsátkozni.

– Van-e kapcsolat a helix-7 eseményei és a Kalarin-birtokon történt robbanás között? – Az ősz hajú nyomozó tekintete élesen fúródott Seidébe.

Eryss arca villant fel előtte – a szőke tincsek, a határozott tekintet, a robbanás okozta sérülések nyomai. Nem, őt nem keverheti bele ebbe.

– Nincs – válaszolta határozottan, arcizma sem rezdült. – A két esemény időbeli közelsége... pusztá véletlen.

A kihallgatás még hosszan folytatódott. A nyomozók újra és újra visszatértek ugyanazokhoz a pontokhoz, igyekeztek rést találni a történetben. De Seid kitartott – elmondta az igazság egy részét, miközben gondosan elkerülte mindazt, ami veszélybe sodorhatna másokat.

Mire végeztek, a nap már lebukott At Proxima kristálytornyai mögött. A regenerációs mező fénye egyre gyengébbnek tűnt, Seid érezte, hogy a fájdalom visszakúszik végtagjaiba. De megérte – időt nyert, és egyelőre ez volt a legfontosabb.

Az éjszaka úgy borult a kórházi szobára, mint egy puha, sötét takaró. Seid félálomban lebegett, amikor a lumithar hirtelen felizzott ujján – Theia néma, de sürgető figyelmeztetése. Egy pillanattal később már hallotta is: halk, átlagos fülek számára észrevehetetlen surranás a folyosóról.

A kórházi szobaresz ajtajában az előtérből beszűrődő fény egy alak körvonalait fedte fel. Teljesen beleolvadt a háttérbe – sötét védőöltözet, arcát elfedő maszk. Kezében valami

megcsillant – egy injektor, benne halványzölden derengő folyadékkal. Seid gyomra összerándult – a szín alapján azonnal felismerni vélte a Csendes Köd nevű idegmérget. Gyors, fájdalommentes halál, bármilyen ellenszer nélkül.

– Most... – suttogta Seid, olyan halkan, hogy ajkai is alig mozdultak.

A lumithar azonnal reagált. Az energiamező, amit generált, láthatatlan volt, de Seid érezte a változást a levegőben – mint amikor a légnyomás hirtelen megváltozik vihar előtt. A merénylő két lépésre volt az ágytól, amikor beleütközött a védőmezőbe.

A meglepetés csak egy pillanatig tartott. A támadó profi volt – azonnal hátraugrott, az injektor helyett most már egy kompakt energiafegyver volt a kezében. De Theia is felkészült erre.

A gyűrű olyan intenzitással ragyogott fel, hogy a szoba egy pillanatra nappali fénybe borult. A hirtelen fényrobbanás elvakította a támadót – a lövés félrement, a fehér energiasugár az ablak vastag üvegét lyukasztotta át.

Seid minden fájdalmat félresöpörve legördült az ágyról. A regenerációs mező tiltakozva villódzott, ahogy megszakadt a kapcsolat. A lumithar energiája égette az ujját – Theia a maximumra fokozta a védelmi rendszereket.

A támadó újabb lövésre emelte a fegyvert, de most már Seid is akcióba lendült. A lumithar energiáját használva létrehozott egy mikroméretű gravitációs anomáliát – ugyanazt a trükköt, amit a Meridian Művekben is bevetett. A merénylő egy pillanatra súlytalanná vált, majd brutális erővel csapódott az oldalsó falnak.

Az energiafegyver kiesett a kezéből, végigcsúszott a padlón. A férfi azonban már talpon volt, mozdulatai azt a fajta

kiképzést tükrözték, amit Seid túl jól ismert. Ő is Kaine embere volt.

– Theia, teljes energiablokád az ablak irányába! – sziszegte Seid, miközben az ajtó felé hátrált. A sérült lába sajgott, de most nem törődhetett a fájdalommal.

A lumithar szinte felrobbant az energiától. A kékes villanás elérte a férfit, újból a levegőbe emelte, de most az ablak megsérült üvegéhez csapta óriási erővel. A felület szilánkokra robbant, a test pedig az ablak alatti erkélyen landolt és nem mozdult.

– A biztonsági egységek már úton vannak – jelentette Theia.

– Amint járni tudok, eltűnünk innen – jegyezte meg Seid, keserűséggel a hangjában, miközben visszakúszott az ágyra. A regenerációs mező azonnal újraaktiválódott, de ő tudta: többé nem alhat el ebben a kórházban. A furcsa, fémes íz újra megjelent a szájában, de kisebb gondja is nagyobb volt ennél, ugyanis meghallotta a közeledő biztonsági csapat lépteit. A lumithar fénye lassan kialudt, Theia visszavette az energiaszintet normál üzemmódba. De mindketten tudták: ez csak a kezdet volt. És a következő alkalommal talán nem lesznek ilyen szerencsések.

A hatóságok magukkal vitték a súlyosan megsebesült férfit, míg Seidet átszállították egy másik, ép szobába.

Az éjszaka többi része eseménytelenül telt, de Seid ébren maradt. Néha hallotta, hogy az ajtó elé állított biztonsági őrök mozgolódnak, de már nem érdekelte. Figyelte, ahogy a város fényei lassan elhalványulnak a hajnal közeledtével, és tervezni kezdte a szökést.

A lumithar hangtalanul derengett az ujján – Theia néma ígérete, hogy bármi is vár rájuk odakint, együtt néznek szembe vele.

A reggeli napfény aranyló csíkokat rajzolt az új kórházi szoba falára. A regenerációs mező most már erősebben pulzált Seid lába körül – a gyógyulás felgyorsult, mintha teste is érezné a sürgető szükségét.

Eryss érkezését Theia jelezte először – a nő ujján díszelgő uralkodói gyűrű és Theia már messziről érzékelték egymást. Az ajtó hangtalanul siklott félre, és Eryss alakja úgy jelent meg a reggeli fényben, mint egy vízió. Szőke haját ma lazán fogta össze, öltözéke a szokásos hivatalos stílus helyett egyszerűbb, praktikusabb darabokból állt.

– Hallottam a támadásról – kezdte azonnal. Leült az ágy szélére, Seid arcát elemezte, keresve rajta a kimerültség jeleit.
– Csendes Köd... Profi munka volt.

– Túlságosan is az – értett egyet Seid. Érezte, hogy Theia folyamatosan szkenneli a környezetet újabb veszélyforrások után kutatva. A regenerációs mező fénye megremegett, amint megmozdította a lábát – a gyógyulás gyors volt, de még mindig nem elég gyors.

– Nem maradhatsz itt – folytatta Eryss, tekintete az ablakra siklott, ahol a reggeli város panorámája tárult eléjük. – A kórházban... túlságosan sebezhető vagy.

– Egyetértek, de...

– A holdakra kell mennünk – vágott közbe Eryss. – A Theranis- vagy a Kalarin-birtok. Ott mindkét család biztonsági erői védhetnek.

Seid tanulmányozta Eryss arcát. A nő vonásai megfeszültek, de tekintetében ugyanazt az érzelmet látta tükröződni, amit még a régi időkből ismert – amikor még együtt tervezték a jövőt.

– A te emberekkel együtt? – kérdezte óvatosan.

– Az én embereim ugyanolyan jól képzettek, mint a tieid – egy apró mosoly jelent meg Eryss ajkain. – És most különben sincs idő a családi büszkeségre. Ha Kaine és a támogatói tényleg a Védelmi Tanácsig érnek...

Nem fejezte be a mondatot, de nem is kellett. Mindketten tudták, mit jelentene, ha a gyanújuk beigazolódik.

– A Theranis-birtok – mondta végül Seid. – Ott vannak a legjobb regenerációs berendezések, és... – itt elhallgatott, nem akarta kimondani, hogy ott van az eredeti kristály is, biztonságban elrejtve.

Eryss bólintott, majd felállt. A reggeli fény megcsillant szőke haján, ahogy az ablakhoz lépett.

– Megszervezem az átszállítást – mondta határozottan. – Ma este, amikor a város fényei elrejtik a mozgásunkat. A te embereid és az enyémekek együtt kísérnek majd.

– Köszönöm, addig legalább még gyógyulok! – válaszolta, miközben a lumithar az ujján egyre nehezebbnek tűnt. Az AI is érezte a hazugságot a szavakban, a gyűrű fénye szemrehányóan pulzált. A hazugság keserű ízt hagyott Seid szájában. Hányszor ígérte meg Eryssnek régen, hogy őszinte lesz hozzá? És most itt van, újra ugyanazt a hibát követi el – még ha ezúttal a nő védelmében is. Nem keverheti bele Erysst ebbe a veszélyes játszmaiba, nem sodorhatja veszélybe a nőt és embereit csak azért, mert még mindig ott égett benne az érintése, még mindig felkavarta minden mozdulata. A politika és a személyes érzelmek veszélyes elegye már egyszer majdnem elpusztította őket – nem léphet még egyszer ugyanabba a folyóba. Egyedül kell továbbmennie ezen az úton, hogy megvédhesse azokat, akiket szeret.

XII.

A délutáni napfény hosszú, sötét ecsetvonásokkal festette meg a kórházi szoba vakítóan fehér falát. A diagnosztikai részleg holografikus kijelzői szabályos ütemben mutatták az adatokat – a neurális regeneráció vizsgálata még legalább húsz percig fog tartani. Seid egyedül feküdt a szobában, csak a gépek halk zümmögése és pulzálása törte meg a csendet.

Az uralkodói gyűrű szótlanul derengett – Theia jelzése, hogy minden a terv szerint halad.

– A széljáró öt perc múlva ér ide – suttogta az AI. – Már átvettem felette az irányítást és kiiktattam a nyomkövetőt. A rendszer azt hiszi, hogy még mindig az eredeti útvonalán halad.

A város az alkonyat első színeibe öltözött, a kristálytoronyok között széljárók és siklók ezrei mozogtak megszokott, mindennapi táncukban.

– Egy hűtőkonténert találtam csak – folytatta Theia. – Orvosi szállítmányt hozott a kórháznak. Kicsit hűvös lesz benne, de legalább a hőszensorok nem látnak majd át rajta.

Az idő végtelennek tűnt, miközben Seid várta a „fuvart”. A diagnosztikai rendszerek tovább gyűjtötték az adatokat. Még tizenöt perc, mire az orvosok visszatérnek az eredményekért.

Aztán megérkezett. Az antigravitációs hajtóművek halk surrogása beleveszett a város zajába. A széljáró – egy közel embernagyságú, de pilóta nélküli szállítóegység – olyan kecsesen lebegett az erkély mellett, mintha ez lenne a legtermészetesebb dolog a világon. A teherter ajtaja hangtalanul nyílt meg, feltárva a szűk rakterét, akkora, hogy egy ember szűken elférjen benne.

Seid minden fájdalmat félresöpörve felállt. Összeszorította fogsorát, majd egyetlen mozdulattal átlendült az erkély korlátján.

A konténer belseje hűvös volt és szűkös. A falak speciális szigeteléssel voltak ellátva, ami blokkolta a hőkamerák jeleit. Összegömbölyödött a szűk térben, próbálva kímélni sérült lábát, miközben a konténer ajtaja csendesen bezárult, mint egy sírbolt fedele.

– Aktiválom az álcázó mezőt – jelentette Theia, mikor a széljáró ajtaja is becsukódott. – Körülbelül tizenöt percünk van, mire észreveszik az eltűnéseket.

A jármű azonnal megkezdte a repülést a város alsóbb szintjei felé. Folyamatosan maradtak el mögöttük a magas kristálytoronyok. Seid realizálta, hogy minden éles fordultnál új fájdalom hasít a lábába, de a konténer szigetelése nemcsak a hőjeleket blokkolta – a mozgását is stabilizálta.

– A célpont még nyolc percre van – jelentette Theia. – Minden kommunikációs csatornát blokkolok. A széljáró most hivatalosan nem is létezik.

A jármű At Proxima délkeleti szektorában ereszkedett le, ahol a város modern tornyai helyett még a régi stílusú épületek domináltak. Alig párszáz méterre már a régi főváros, Proxima szektorai kezdődtek. A Zephyr-negyed nevét az itt állandóan fújó szélről kapta, ami a régi és új város határán kialakult légáramlatok miatt sosem csendesedett el teljesen.

Seid vacogva kászálódott ki a hűtőkonténerből. A nyolc perc a fagyos térben alaposan átjárta a csontjait, bár a hideg

némileg tompította a lába sajgását. A lumithar finoman fénylett az ujján, Theia folyamatosan pásztázta a környéket.

A végső cél egy látszólag jelentéktelen apartmanház volt – olyan, amilyenből ezrével akadt ebben a negyedben. Seid még uralkodói beiktatása előtt vásárolta, mintegy hat évvel ezelőtt, amikor... nos, amikor az élete nem egészen úgy festett, ahogy azt egy Theranis-örököstől elvárták.

– Ez az a hely? – kérdezte Theia, hologramja egészen áttetszően derengett a félhomályban.

– Igen – suttogta Seid, miközben a bejárat felé sántikált. – A régi életem egyik utolsó emléke.

Az apartman a harmadik emeleten volt. Seid még emlékezett azokra az éjszakákra, amikor itt rejtőzött el a családi kötelezettségek elől, amikor úgy érezte, megfullad az elvárások súlya alatt. Akkoriban ez volt az egyetlen hely, ahol önmaga lehetett – nem a Theranis-ház örököse, csak egy fiatal férfi, aki néha túl sokat ivott a Zephyr-negyed kétes hírvű bárjaiban, és hajnalig vitatkozott az élet értelméről ismeretlen társaival.

A biometrikus zár még mindig az ő tenyérnyomatára volt hangolva. Az ajtó hangtalanul siklott félre, feltárva egy meglepően tágas, minimalista stílusban berendezett lakást. A nappaliban néhány régi sporteszköz hevert az egyik sarokban, közöttük egy talán sosem használt edzőpad. A falat majdnem teljesen beborította a hatalmas holografikus kivetítő – még azokból az időkből, amikor éjszakákat töltött itt barátaival, úrversenyeket nézve és fogadásokat kötve. A konyhasziget mögött egy impozáns italgyűjtemény sorakozott – némelyik palack még mindig félig tele, pontosan úgy, mint hagyta őket öt évvel ezelőtt.

A hálószobában az óriási ágy mellett ott állt egy regenerációs egység – túl sokszor volt rá szükség ahhoz, hogy

rejtegesse. A helyi fiatalok nem nézték jó szemmel az „új gyereket”, aki megjelent a környéken, és Seid sem maradt adós a válaszokkal. A verekedések után ez a gép hozta helyre a zúzódásokat, töréseket – az egyetlen igazán komoly és drága technológia a lakásban, ami elárulhatta volna a tulajdonos valódi kilétét.

A gardróbban drága, de nem hivalkodó ruhák lógtak – olyanok, amikben el tudott vegyülni a Zephyr-negyed fiatal, jómódú közösségében anélkül, hogy bárki felismerte volna benne a Theranis-örököst. Seid gyorsan magára kanyarított egy vastagabb köpenyt, csökkentve vacogását.

– Ez aztán a legénylakás – jegyezte meg Theia vidáman.

– Az volt – bólintott Seid. – Ez a lakás egy előző élet emléke – egy életé, amikor még azt hittem, választhatok más utat is. Most pedig épp ez a régi menedék, ahol esténként a sebeimet nyalogattam, mentheti meg az életemet.

Seid aktiválta a regenerációs egységet, majd fáradtan az ágyra rogyott. A lába még mindig sajgott, de legalább biztonságban volt.

– Küldenünk kellene egy üzenetet – kérte az AI-t. – De olyat, amit nem tudnak visszakövetni.

– A régi kommunikációs hálózaton keresztül küldhetjük – javasolta Theia. – A Zephyr-negyed még mindig használja az eredeti rendszert. Ha többszörös átirányítást használunk...

Seid bólintott. A lumithar fénye megélenkült, az AI megkezdte az előkészületeket. A holografikus kijelző materializálódott előtte, a levegőben lebegő betűk kékes derengéssel világítottak.

„Ne aggódjatok értem. Biztonságban vagyok, és gyógyulok. Ne keressetek – ez most mindannyiunk érdeke. Amint lehet, jelentkezem.”

Rövid üzenet volt, kis híján rideg – de több információt nem kockáztathatott. A lumithar felizzott, Theia elindította a küldési folyamatot, az üzenet útja követhetetlen labirintusként tekergett át a város kommunikációs hálózatán.

– Elküldve – jelentette az AI. – Lita úrnő és *seradin* Eryss is megkapta.

Seid lehunyta a szemét. Szinte látta maga előtt Eryss arcát, amikor olvassa az üzenetet. A düh, az aggodalom és a megértés különös keveréke... A nő pontosan tudni fogja, miért teszi ezt – és ez talán még nehezebb volt, mint a család reakciója.

– Egy kicsit pihennem kell – suttogta, miközben elnyújtózott az ágyon. A régi legénylakás csendje egyfajta megnyugvást hozott – mintha a múlt védelmet nyújtana a jelen viharai ellen.

– Most mi a terv, *serad*? – Theia hologramja diszkréten ragyogott a félhomályban. Az AI hangja óvatos volt, mintha attól tartana, túl korai még a kérdés.

– Először is meg kell várnunk, amíg a lábam teljesen rendbe jön – válaszolta Seid, a mennyezetet bámulva. – Ez a régi modell lassabb, mint a kórházi berendezések, de legalább megbízható.

– A Védelmi Tanács minden bizonnyal át fogja fésülni a várost – folytatta Seid, immár csukott szemmel. – De a Zephyr-negyed egy másik világ. Itt még a régi szabályok érvényesek. Az emberek nem tesznek fel kérdéseket, és nem válaszolnak rájuk.

– És aztán?

Seid lassan felült, figyelmen kívül hagyva a lábából sugárzó tompa fájdalmat.

– Arvan... őt kell megtalálnunk. De ehhez először információra van szükségünk. És talán... – itt elhallgatott, ahogy az italgűjteményt észrevette a másik helyiségben – ...talán itt, a régi kapcsolataim között akad valaki, aki tud segíteni. A Zephyr-negyed mindig is az információ-kereskedelem központja volt.

– Ez kockázatos lehet – jegyezte meg Theia. – A régi ismerősök már *serad*ként ismernek.

– Veszélyes lehet, tudom. De most minden más út még veszélyesebb lenne. Itt legalább a saját szabályaim szerint játszhatok. És van még valami...

– Igen?

– A régi barátok nem a Theranis-örököszt ismerték. Csak Seidet, a problémás kölyköt, aki szeretett verekedni. Ez most előnyünkre válhat.

A lumithar fénye elmélyült, Theia éppen feldolgozta a hallottakat. Odakint a Zephyr-negyed lassan az este fényeibe öltözött, a szél ismerős dallama beszűrődött a réseken. Seid tudta, hamarosan el kell kezdenie felvenni a kapcsolatot a régi ismerősökkel – de most, ebben a pillanatban még élvezte a nyugalmat, amit ez a régi menedék nyújtott.

XIII.

A Zephyr-negyed hajnali képe olyan volt, mint egy régi, klasszikus film – a szűk utcákon még ott gomolygott az éjszaka párája, keveredve a lebegő járművek által felvert porral. A regenerációs egység egész éjjel dolgozott Seid sérült lábán, és bár a fájdalom még mindig ott lüktetett minden lépésnél, már nem akadályozta a mozgásban.

A régi ruhatár mélyéről előkerült egy kopott, sötét kapucnis kabát – orichalcum szálak nélkül, a gallérján sem világított a családi jelkép. A lumithar most tompán, észrevétlenül derengett, Theia minimálisra csökkentette az energiakibocsátást.

– A Vörös Holdnál kezdjük – mormolta Seid, miközben kilépett az utcára. A kocsma neve keserű mosolyt csalt az arcára – hányszor töltötte ott az éjszakákat.

Az utca semmit sem változott a hat év alatt: a kopott homlokzatok között kifeszített energiavezetékek hálója úgy festett, mint egy grandiózus pókháló, amelynek közepén az információ-kereskedelem központjai, mint világító legyek akadtak fenn. A levegőben a fűszerek és az égett olaj szaga keveredett – a negyed híres volt arról, hogy itt még mindig valódi tűzön főztek, nem csak szintetizált ételeket szolgáltak fel.

A Vörös Hold még mindig ugyanott állt, ahol hat éve: egy rozsdás antigravitációs platform tetején, ahonnan rálátás nyílt a negyed nagy részére. A bejárat mellett most is ott lebegett a holografikus cégér – egy vérvörös hold, amely lassan forgott tengelye körül. A projektor már akkor is hibás volt, amikor Seid először járt itt: a kép minden harmadik fordulatnál megremegett, mintha a hold felszínén kis rengés futna végig.

– Óvatosnak kell lennünk – figyelmeztette Theia, csak a belső kommunikációt használva. – A biometrikus szkennerek...

– Itt nincsenek biometrikus szkennerek – szakította félbe Seid. – Ez a Zephyr-negyed. Itt az emberek még mindig jobban bíznak a szemükben és az ösztöneikben, mint a technológiában.

A kocsmá belseje félhomályba burkolózott. A levegőben lebegő füstködön át régi holografikus kivetítők villóztak – ugyanazokat a sportközvetítéseket mutatták, mint évekkel ezelőtt. A pult mögött Marek állt, immár teljesen kopasz fejjel és hetyke, hegyes szakállal. A kor nem múlt el fölőtte nyomtalanul: egyre több törődés látszott a szemében. A férfi éppen egy poharat fényesített egy valódi textilkendővel – ez is olyan luxus volt, amit csak a Zephyr-negyedben engedhettek meg maguknak az emberek.

Seid lehajtotta a kapucniját és a pulthoz sétált, mozdulatai nyugodtak voltak, természetesek. Hat év hosszú idő, de a test nem felejt – ugyanúgy támaszkodott a kopott pultra, mint régen, ugyanúgy mérte fel a helyiséget.

Marek először fel sem nézett. Aztán a mozdulat közepén megdermedt, a pohár megállt a levegőben.

– A francba – suttogetta az öreg csapos. – Ez nem lehet igaz.

– Helló, Marek – Seid mosolyogva bólintott, mintha utoljára tegnap járt volna erre. – Még mindig tartod azt a régi Proximai Vöröset?

A csapos lassan letette a poharat. Seid arcát fürkészte, keresve a változásokat, amiket az évek okoztak.

– Mi a *gorath*? Tényleg te vagy az, *karios*?

Seid nem válaszolt azonnal. Hagyta, hogy a pillanat megteljen a viszontlátás súlyával, a régi emlékekkel. Marek mindig „*karios*”-nak szólította, ami a régi nyelvben megfelelt a „kölyök” szónak.

– Információra van szükségem – mondta végül.

Marek felhorkant, de már nyúlt is a pult alá. Egy palack került elő – címke nélkül, a benne lévő folyadék olyan sötétvörös volt, hogy szinte feketének tűnt.

– Még mindig ugyanannál az asztalnál szeretnél ülni? – kérdezte az öreg, miközben két poharat tett a pultra.

Seid a sarok felé pillantott. Az asztala ugyanott állt, félig rejtve egy régi holografikus vetítő takarásában. Tökéletes hely egy olyan beszélgetéshez, amit nem szánnak más füleknek.

– Kaine parancsnokról szeretnék hallani – mondta Seid, amikor már az asztalnál ültek. A vörös bor ugyanolyan volt, mint régen – a régi főváros, Proxima közvetlen környékén természetett szőlőből készítették.

Marek keze egy pillanatra megállt a levegőben, a pohár félúton az ajkai felé.

– A Védelmi Tanács volt tisztje? – kérdezte óvatosan. – Az, amelyik...

– Igen. Az, amelyik három éve eltűnt.

Az öreg csapos körülnézett, majd közelebb hajolt.

– Furcsa dolgokat hallottam róla az utóbbi időben – suttogta. – De előbb áruld el, *karios*: mi hozott vissza a Zephyr-negyedbe ennyi év után?

Seid a bort forgatta a poharában, a sötétvörös folyadék olyan volt, mint egy miniatűr örvény. A lumithar alig érezhetően lüktetett az ujján – Theia néma figyelmeztetése, hogy óvatos legyen a válasszal.

– Miért jöttem vissza? – ismételte meg a kérdést, belekortyolva a borba, mintha a válasz ott rejtőzne a mély bíbor árnyalatok között. – Tudod, Marek, vannak pillanatok, amikor az ember rájön, hogy a múlt nem csak teher, hanem menedék is lehet.

Az öreg csapos összehúzta szemöldökét. Hat év hosszú idő, de nem elég hosszú ahhoz, hogy elfelejtse, milyen volt Seid, amikor még rendszeresen itt időzött – a fiatal lázadó, aki inkább a Zephyr-negyed kétes hírű bárjaiban keresett valamit, mint a Theranis-birtok kristálytornaiban.

– Bajban vagy, igaz? – kérdezte végül Marek, hangja szinte atyai volt. – Olyan fajta bajban, amit nem lehet megoldani a család hatalmával vagy az uralkodói kiváltságokkal.

Seid lassan bólintott.

– Valaki... – kezdte óvatosan – ...valaki a múltból visszatért. És most válaszokat keresek. Olyanokat, amiket nem találhatok meg a város felső szintjein vagy a hivatalos csatornákon keresztül.

– És ezért érdekel Kaine? – Az idős férfi közelebb hajolt, lehalkította hangját.

– Megbeszéltnivalóm van vele – Seid csak ennyit mondott. Marek további magyarázatra várt, de Seid nem látta ennek szükségét.

– A Törött Kristály... Biztosan emlékszel rá – szólalt meg végül a csapos. – Lenn, a régi város határán. Ott látták öt napokkal ezelőtt.

– És mit kereshetett ott? – kérdezte Seid csendesen, miközben aktívan kémlelte a helyiséget, nem figyeli-e őket valaki.

Marek közelebb hajolt. A füstködön át arcának minden ráncá még mélyebbnek tűnt, mint korábban.

– Azt beszélük, valamiféle kristálytechnológiával kapcsolatos üzletet bonyolítottak – suttogetta. – De valami egészen új, spéci változatokról lehet szó. Az egyik törzsvendégem... tudod, az öreg Rax, aki még mindig a régi dokkoknál dolgozik... azt mondta, különleges szállítmányokat látott érkezni olyan kísérettel, amit ritkán látni ebben a szektorban.

Seid lassan bólintott.

– A Törött Kristály... – ismételte meg. – Ki vezeti most?

– Lorna – válaszolta Marek, és Seid szíve egy pillanatra kihagyott. Lorna! Még egy arc a múltból. – Még mindig olyan veszélyes, mint régen. De – itt elhallgatott, tekintete találkozott Seidével – téged mindig is kedvelt.

A csapos hátradőlt, az utolsó korty bort forgatta a poharában.

– Ha tényleg tudni akarod, mi folyik itt, őt keresd – mondta végül. – De légy óvatos, *karios*. A Törött Kristályban mostanában... „rendhagyó” társaság gyűlik össze. Olyanok, akik nem szeretik a kérdezősködést.

Seid felállt, egy régi fizetőérmét csúsztatott az asztalra – olyan valuták egyikét, amiket még a Zephyr-negyedben is ritkán látni.

– Köszönöm, Marek – mondta hálásan. – És... jó újra látni téged.

Az öreg csapos csak bólintott, de szemeiben ott csillogott valami – talán aggodalom, talán nosztalgia. Seid elindult az ajtó felé, léptei ugyanolyan nesztelenek voltak, mint érkezésekor.

A Zephyr-negyed utcái úgy kanyarogtak, mint egy tekervényes labirintus járatai. Seid minden lépéssel távolabb

került attól a világtól, amit az elmúlt években megszokott. Itt nem voltak kristálypanelek a falakon, nem pulzáltak orichalcum berakások a járdában. A levegőben a szintetikus ételek steril illata helyett fűszerek és füst keveredett az ipari zónák fémes szagával.

Az épületek itt nem törtek a magasba, mint At Proxima büszke tornyai. A Zephyr-negyed építésze horizontális volt, az épületek egymásba fonódtak, mint egy komplex organizmus részei. A falakból kilógó vezetékek és csövek olyanok voltak, mint egy élő rendszer véredényei – némelyik szivárgott, mások sziszegtek a túlnyomástól.

A gyűrű fénye most már csak gyenge fényfoslány volt. Seid érezte Theia nyugtalanságát – az AI nem volt hozzászokva az ilyen környezethez, ahol a technológia inkább nyers és ösztönös volt, mint kifinomult.

Az utcákon hömpölygő tömeg is más volt, mint odafent. Itt nem voltak elegáns ruhák, nem csillogtak a drága ékszerek. Az emberek többsége kopott munkaruhákat viselt, arcukon az a fajta kemény elszántság tükröződött, amit csak a mindennapi túlélésért folytatott küzdelem véshet az ember vonásaiba.

– A különbség megdöbbenő – jegyezte meg Theia meglepetten.

– És ez még csak a felszín – válaszolta Seid, miközben egy kisebb téren vágott át. A tér közepén egy régi szökőkút állt, vizét már rég nem cserélték. A medencében apró halak úsztak körbe-körbe, pikkelyeik meg-megcsillantak a délutáni fényben.

Egyre mélyebbre hatolt a negyedben, miközben az épületek egyre idősebbek lettek. Itt már feltűntek a régi Proxima korának maradványai – kőből és fémből épült házak,

amelyeket azóta számtalanszor átépítettek, de az alapjaik még mindig őrizték a régi város emlékét.

A sikátorok útvesztőjében árusok és utcai szakácsok standjai sorakoztak, az egyik sarkon egy idős asszony valódi lángon főzött valami levest – a tűz látványa ismerős, ugyanakkor sokkoló volt Seid számára, aki megszokta a precíz molekuláris szintetizátorokat.

– A régi város határa már nincs messze – mormolta, miközben egy keskeny átjárón haladt át. A falak itt már szinte összehajoltak a magasban, csak egy vékony csíkot hagyva szabadon az égből.

A lumithar hirtelen intenzívebben kezdett derengeni.

– Energiakibocsátást érzékelek – jelentette Theia. – Szokatlan mintázat, nem standard technológia.

Seid bólintott. A Törött Kristály közel volt – a hely mindig is híres volt arról, hogy a hivatalosan nem engedélyezett technológiák gyűjtőpontjaként szolgált.

Az utolsó kanyar után végre megpillantotta. Az épület első ránézésre nem tűnt különlegesnek – ugyanolyan kopott homlokzat, ugyanolyan rozsdás antigravitációs platformok. De a bejárat felett lebegő holografikus felirat más volt: egy törött kristály képe, amelynek minden szilánkja más színben játszott. A törési mintázat hipnotikus táncot járt, mintha az anyag most is éppen a széthullás pillanatában lenne.

Seid megállt a bejárat előtt. Ahogy ott állt, a régi emlékek és a jelen határán, egy pillanatra elbizonytalanodott. Végül mély levegőt vett, és elindult a bejárat felé. A kézi működtetésű ajtó nosztalgikus érzéseket váltott ki belőle, kinyitásával egy olyan világot tárt fel, amelyről azt hitte, örökre maga mögött hagyta.

A Törött Kristály belseje egy régi úrhajóból lett átalakítva. A mennyezetről különböző méretű és korú lámpatestek lógtak, legtöbbjük még a klasszikus, elektromos technológiával működött. Fényük meleg, sárgás árnyalatokba vonta a helyiséget, ami éles kontrasztot alkotott a város felső szintjeinek hideg, makulátlan megvilágításával.

A falak mentén sorakozó boxok a teherhajó rakodóterének konténereiből készülhettek – az oldalukon még mindig látszottak a régi azonosító kódok kopott maradványai. Mindegyik fülke egyedi volt: némelyiket vastag, kopott bőrrrel vonták be, mások holografikus védőmezőkkel voltak felszerelve, amelyek most halványkék derengéssel jelezték, hogy foglaltak.

Seid egy távolabbi sarokba húzódott, ahonnan jól beláthatta a teljes helyiséget. A csuklyáját sem engedte hátra, ami egyáltalán nem volt szokatlan ebben a közegben.

Egy fiatal lány lépett az asztalához – talán húsz éves lehetett, haja vörössesszőke fonataiban apró, világító gyöngyök csillogtak. A derekán antik energiapisztoly függött, olyan modell, amit már évtizedek óta nem gyártottak. Seid lesütötte a szemét, az asztal repedéseit tanulmányozta, miközben leadta a rendelését.

– Egy Alderi Vöröset – mondta az orra alatt. A lány biccentett és távozott, észre sem véve, hogy egy uralkodó ül az asztalánál.

A kocsma vendégei olyan sokszínű társaságot alkottak, mint a mennyezeti lámpák fényei. Az egyik sarokban dokkmunkások ültek, overalljukon még ott csillogott az úrkikötő jellegzetes ezüstös pora. Hangosan nevettek valamin, de szemük sarkából folyamatosan a bejáratot figyelték – régi szokás, amit a veszélyes munka alakított ki bennük.

Nem messze tőlük két férfi ült, olyan közel hajolva egymáshoz, hogy homlokuk majdnem összeért. Előttük apró holografikus kivetítő forgott, rajta számsorok és koordináták – valószínűleg valami nem teljesen legális szállítmány útvonalát tervezték.

A pult mellett egy magányos alak görnyedt pohara fölé. Kopott pilótaegyenruhát viselt, de a rangjelzései hiányoztak – talán jogfosztottá vált, vagy – szerencsésebb esetben – csak egy nyomorult, aki elvesztette az engedélyét.

A hátsó falnál egy nagyobb társaság kártyázott. A holografikus lapok színes fénypásmákat vetettek arcukra, de mozdulataik túl kimértek voltak egy egyszerű játékhoz – valószínűleg információt vagy szolgáltatást árultak éppen, a kártya csak álca volt.

– Érdekes hely – jegyezte meg Theia olyan halkán, hogy csak Seid hallhatta. – A technológiai szignatúrák meglepő formában keverednek. Régi és új, legális és tiltott. Mint egy élő archeológiai feltárás.

Seid alig észrevehetően bólintott. A pincérlány visszatért az italával – az Alderi Vörös ugyanolyan volt, mint régen: sűrű és aromás, enyhén kesernyés utóízzel. Valószínűleg nem is eredeti, de ha hamisítvány, akkor mesteri munka volt.

Az ajtó újra kinyílt, és három alak lépett be. Mozgásuk és felszerelésük azonnal elárulta őket – fejdázók voltak, abból a fajtából, akik nem tesznek fel kérdéseket, amíg a fizetség stimmel. Páncélzatuk matt fekete, a végtagokon vékony, arany csíkokkal. Seid felismerte a vállukon látható azonosítókat – a Külső Gyűrű egyik hírhedt zsoldoscsapatához tartoztak.

Theia megjegyezte, hogy a fejdázók fegyverzetének energiaszintje jóval meghaladta a törvényesen engedélyezett határt. De itt, a Törött Kristályban ez senkit sem érdekelt. Ez

volt az a hely, ahol a szabályok képlékenyek voltak, ahol az információ és a szolgáltatások szabad áramlását nem korlátozták hivatalos előírások.

Seid kortyolt egyet az italából. Lorna még nem volt itt, de tudta, hogy előbb-utóbb megjelenik. Addig pedig figyelt és várt – két olyan tevékenység, amit uralkodóként ritkán engedhetett meg magának, de itt, a Zephyr-negyed félhomályában, ez újra természetesnek tűnt.

Alig telt el tíz perc, amikor a kocsmá félhomályában új alak jelent meg. Lorna úgy suhant át a termen, mint egy vadászó nagymacska – minden mozdulata azt a fajta magabiztosságot sugározta, amit csak az évek és a túlélés tapasztalata adhat meg. Fekete haját ezüstös csíkok díszítették, de ez csak még inkább kihangsúlyozta arcának időtlen szépségét. Seid sosem kérdezte, de biztos volt benne, hogy legalább 5-6 évvel idősebb, mint ő. A nő testét most szűk, sötét ruha fedte, derekán két antik energiapisztoly pihent – nem díszként, hanem az itteni élet természetes tartozékaként.

Seid intett a pincérlánynak, aki azonnal az asztalához sietett.

– Mondd meg Lornának, hogy egy régi barát szeretne beszélni vele – mondta, tekintetét még mindig a poharára szegezve. – Egy barát, aki tartozik neki egy magyarázattal.

A lány bólintott és elsietett. Seid figyelte, ahogy átszeli a termet, majd súg valamit Lorna fülébe. A nő hirtelen megdermedt, pillantása a szemközti sarokban meghúzódó alak felé villant. Még a távolból is látszott, hogy megfeszül az állkapcsa.

Lassan indult el az asztala felé. Mozgása most már nem volt olyan könnyed – minden lépése azt az elfojtott indulatot tükrözte, ami hat év alatt gyűlt fel benne. A vendégek

ösztönösen húzódtak félre útjából, még a fejvadászok is diszkréten elfordították fejüket.

Seid tudta, mi következik, még mielőtt megtörtént volna. A pofon olyan erővel csattant, hogy a feje félrebillent tőle. A lumithar vadul felizzott – Theia automatikus védekező reakciója –, de Seid gondolatban leállította az AI-t.

– Hat év – Lorna hangja halk volt, de olyan éllel, ami még a kocsmában duruzsoló háttérzajt is elvágta. – Hat *drathos* év, és még csak egy üzenetet sem hagyta.

Seid lassan fordította vissza a fejét. A nő most karnyújtásnyira állt tőle, és ebből a távolságból még jobban látszott az a furcsa kettősség, ami mindig is jellemezte – a veszélyes ragadozó és a sebzett túlélő rendkívüli elegye.

– Akkor... talán most elmagyarázhatnám? – kérdezte állát masszírozva.

Lorna egy hosszú pillanatig tanulmányozta az arcát. Azok a zöld szemek még mindig ugyanolyan áthatóak voltak, mint régen – mintha egyenesen a lelkébe láttak volna. Évekkel ezelőtt ezek a szemek boldogan nevettek Seidre, amikor hajnalban együtt itták az utolsó poharakat, sokszor a nő szobájában. Most hidegen csillogtak, mint két csiszolt viridis.

– Rendben – mondta végül a nő, és leült vele szemben. – De ha hazudsz nekem... ezúttal nem úszod meg egyetlen *kivra* pofonnal.

Seid hosszú ideig tanulmányozta Lorna arcát. Az évek nyomot hagytak rajta – a finom vonások mára már elmélyültek, a kislányos báj határozott nőiessé váltotta fel.

– Semmit sem változtál – hazudta illedelmesen.

– Te viszont annál többet, *serad!* – Lorna hangja gúnyosan csendült, direkt kihangsúlyozva a titulust. – De hagyjuk az

udvarlást! Szóval? – Közben intett az egyik pincérlánynak – Mi a *gorath* hozott vissza a Zephyr-negyedbe? – A kérdés élén ott vibrált hat év minden keserősége. – Az uralkodói lakosztályok talán már nem elég kényelmesek? Vagy meguntad a tökéletes, első osztályú nőcskéket?

A pincérlány két poharat tett eléjük, majd egy üveg valódi Proximai Aranyat – olyan italt, amit általában nem szolgáltak fel ebben a helyiségben. A folyadék úgy csillogott a pohárban, mint a folyékony napfény.

– Még mindig emlékszel – jegyezte meg Seid mosolyogva.

– Sok mindenre emlékszem veled kapcsolatban – válaszolta Lorna, és hangjában most már kevesebb volt a harag, több a kíváncsiság, ezt modernebb, lágyabb szóhasználata is bizonyította. Ujjai az üveg nyakán játszottak, a mozdulat hipnotikus volt, akár a prédáját magához csalogató állat ritmikus mozgása. – Például azt, hogy mostanában érdekes társaságba keveredél. Kaine parancsnok neve felbukkant pár beszélgetésben, amelyben a te neved is felmerült.

Seid lassan kortyolt az italból. Az aromák ugyanolyanok voltak, mint régen, mint hat évvel ezelőtt.

– Mindig is tudtad, mi folyik a városban – válaszolta végül.
– Ez volt az egyik dolog, amit... – itt elhallgatott, kereste a megfelelő szavakat – ...amit csodáltam benned.

Lorna szája sarka megrándult – majdnem mosoly volt, de túl sok keserűség vegyült bele.

– Hízélgéssel nem mész semmire, Seid – mondta, és most először használta a nevét. – Azután pláne nem, hogy egyik napról a másikra eltűntél. Még csak... – a pohár megállt félúton a levegőben – ...még csak el sem búcsúztál.

A kocsma zsivaja távoli morajjá tompult körülöttük.

– Azt hittem, így lesz jobb – válaszolta Seid, és meglepte saját hangjának őszintesége. – Hogy ha csak eltűnök, akkor könnyebb lesz. Neked is, nekem is.

– Könnyebb? – Lorna most újra metszően éles hangnemre váltott. – Tudod, hány ember keresett azután? Hányan gondolták, hogy talán meghaltál? A Zephyr-negyedben a hirtelen eltűnés ritkán jelentett jót.

– Sajnálom – mondta Seid egyszerűen. – Nem volt... nem volt más választásom. A család, a kötelességek...

– Az a híres Theranis-vér – fejezte be Lorna a mondatot ironikusan. Tekintete most már egyenesen Seid szemébe fúródott. – De mindig is tudtam, hogy egyszer visszatérsz majd. Sőt, az utóbbi időben történtek után egyre biztosabb voltam benne.

Lorna töltött még egy pohárral mindkettőjüknek. A sárgásan derengő folyadék most mintha sötétebb árnyalatot öltött volna. Szinte érezte, hogy a beszélgetés komolyabb vizekre evezett.

– Tudod, Seid – kezdte, ujjai még mindig a poháron táncoltak –, ebben a negyedben az információ olyan, mint a víz. Mindenhova beszivárog, és előbb-utóbb felszínre tör. – Felemelte tekintetét, szemeiben most már nem a régi harag égett, hanem valami más, valami sokkal súlyosabb. – Az elmúlt hetekben megváltoztak itt a dolgok. Olyan emberek tűntek fel a Törött Kristályban, akiknek semmi keresnivalójuk nem lenne itt. Néha már azt sem tudom megmondani, hogy a hatóságokhoz tartoznak, vagy valamelyik bűnszervezethez. Mint például maga Kaine. Egyáltalán nem hiányzik a jelenlétük – megrázta a fejét, az ezüstös csíkok a hajában megcsillantak a félhomályban.

– De akkor te is veszélyben lehetsz – jegyezte meg Seid, próbálva elrejtetni hangjából az aggodalom árnyalatát. – Már azzal is, hogy beszélsz velem.

Lorna csillingelve felnevetett, de a nevetésből hiányzott a vidámság.

– Drágám, én mindig is veszélyesen éltem – mondta, és egy pillanatra újra ott volt a hangjában az a játékos él, amit Seid olyan jól ismert régen. – Ez a *gorath* negyed megtanított rá, hogyan kell túlélni. – Előrehajolt, olyan közel, hogy Seid érezte parfümjének ismerős illatát – fűszeres és egzotikus, mint minden, ami Lornához tartozott.

– Valaki irányítja Kaine-t! Valaki, akinek elég hatalma van ahhoz, hogy eltüntessen embereket, és elég pénze, hogy megvásárolja a hallgatásukat. És valami köze van a *zorithok*hoz. Különleges *zorithok*hoz.

– Kristályokhoz? – Seid hagyta, hogy Lorna tovább beszéljen.

– Az elmúlt hónapokban – folytatta Lorna – érdekes szállítmányok érkeztek az egyik dokkhoz. Olyan konténerek, amelyeknek a szigetelése még az én legjobb szkennereimet is blokkolja. És azok, akik ezeket mozgatják – megborzongott, ami Lornától szokatlan reakció volt –, nem hétköznapi, pitiáner bűnözők. Ezek profik. Olyanok, akiknek a létezéséről csak suttogni mernek.

– Jól érzékelem, hogy szerinted nem kellene ujjat húznom velük? – fintorgott Seid.

– Csak azt mondom, hogy ha beléjük állsz, nem biztos, hogy élve megúszod. Pedig kár lenne a csinos pofikáért! – mosolyodott el Lorna.

Seid előredőlt, az alkohol maradékát tanulmányozta poharában.

– És ezek a szállítmányok... – kezdte óvatosan. – Nem tudod, mikor érkezik a következő?

Lorna a karjára tette a kezét. A nő érintése ugyanolyan volt, mint régen – határozott, de kifinomult.

– Ne, Seid – suttogta. – Láttam, mit tesznek azokkal, akik túl közel merészkednek. A múlt héten egy dokkmunkás... – elharapta a mondatot, arca elsötétült. – Mondjuk úgy, hogy többé nem lesz problémája a nyugdíjával.

A kocsma zivaja mintha távolabbról szűrődött volna be hozzájuk. Lorna újra töltött mindkettőjüknek, a mozdulat nyugodtnak tűnt, de Seid észrevette ujjainak apró remegését.

– Nincs más választásom, Lorna. A segítségeddel legalább kissé felkészültebben vehetem fel velük a harcot.

Lorna mélyet sóhajtott, majd leküldte a maradék alkoholt.

– A Proxima felé vezető utolsó dokk – mondta olyan csendesen, hogy Seid alig hallotta. – Ott zajlik az átadás.

– Mikor lesz a következő?

– Újholdkor, amikor a Seloin-holdak újra *astrionban* lesznek.

Seid úgy meglepődött, hogy a pohár megállt félúton a szája felé. A Seloin-holdak együttállása pont olyan időszak, amikor az orichalcum és a kristályok konvergenciája a legoptimálisabb.

– Azaz? – kérdezte, bár már tudta a választ.

– Három nap múlva – Lorna most már egyenesen a szemébe nézett. – De Seid, ha arra gondolsz, amire szerintem gondolsz... Az öngyilkosság. Azok az emberek... – megrázta a fejét. – Ezek árnyékok. Profik. Olyanok, akikről azt sem tudod biztosan, léteznek-e egyáltalán, amíg már nem késő.

– Akkor talán – kezdte Seid lassan – nekem is árnyékká kell válnom.

Lorna hosszan, szomorúan nézte. Aztán előrehajolt, és olyan gyengéden megcsókolta Seidet, mint egy búcsúzó szerető.

– Hat évvel ezelőtt – suttogta a csók után – azt hittem, gyűlölni foglak, amiért eltűntél. Most azt kívánom, bárcsak újra eltűnnél. – Felállt, karcsú alakja élesen rajzolódott ki a mennyezeti lámpa hűvös derengésében.

– Amint ennek vége, megkereslek! – Seid Lorna keze után nyúlt, de az elhúzta, még mielőtt megérinthette volna.

– Ne ígérj olyat, amit nem tudsz betartani! – rázta a fejét. Intett a felszolgálónak, aki azonnal ott termett. Elvett tőle egy jegyzetlapot és az egyik írószerét, majd jelzett a lánynak, hogy távozzon. Ezután felírt a papírra néhány szót és átcsúsztatta az asztalon.

– Legalább készülj fel rendesen, ha már butaságot csinálsz – súgta.

Seid hosszan nézte, ahogy Lorna alakja lassan eltűnik a Törött Kristály félhomályában. A nő járása ugyanolyan hipnotikus volt, mint régen – minden lépése precízen kimért, mégis ösztönös, akár egy ragadozó macskáé; csípőjének finom ringása inkább egy lassú, tudatos táncra emlékeztetett, miközben az ezüstsálakkal átszőtt fekete ruha tökéletesen simulat alakjára. Minden egyes lépéssel nemcsak fizikailag távolodott tőle, hanem egyre inkább elérhetetlenné vált az a lehetőség is, amit Seid – ostoba büszkeségből és a családjának súlyos elvárásai miatt – évekkorábban önként elengedett. Most, ahogy Lorna távozó alakját figyelte, hirtelen úgy érezte, hogy valami belőle is végleg elszivárog.

A paloták csillogása, a család nevével járó kiváltságok és a hatalom mind értéktelen díszletté zsugorodtak Lorna valódi, egyszerű, tiszta lényé mellett. Szinte nevetségesnek tűnt, hogy az egész életét végigkísérő rang, a címek, az uralkodói vér

csak arra szolgáltak, hogy eltakarják azt, amit igazán akart – egy őszinte, mindent felülíró kapcsolatot, amely túlmutat minden protokollon és formaságon. Megvolt a hatalma, de közben elveszített valami pótolhatatlant – valamit, amit talán soha nem szerezhethet vissza. Most értette meg igazán, hogy a múltban hozott döntések nemcsak sebeket, de maradandó árnyékokat is hagynak a lélekben – és ezek az árnyékok most sötétebbnek és komorabbnak tűntek, mint valaha.

Nagyot sóhajtott – elengedte a gondolatot. Visszatért a realitásba és inkább kihajtotta a kapott papírt. Egy név volt rajta, valamint egy helyszín, a negyeden belül. A Vale név ismerős volt, de hirtelen nem ugrott be, hogy hol hallotta.

– Theia – suttogta végül, tekintetét még mindig arra az ajtóra szegezve, ahol Lorna eltűnt –, azt hiszem, épp most kaptuk meg azt a nyomot, amire szükségünk volt. Három nap múlva akcióba lépünk, de addig fel kell készülnünk pár aprósággal.

XIV.

A Zephyr-negyed alatti szintek olyanok voltak, mint egy fa gyökerei – minél mélyebbre hatolt az ember, annál sötétebb és kuszább lett minden. A felső szintek még őrizték a régi Proxima építészetének nyomait, de lejjebb már csak a csupasz beton és fém uralta a teret, amit a rozsdamarta csövek és vezetékek hálózata szőtt át, mint egy parazita létforma.

Seid egy keskeny átjárón haladt keresztül, ami valamikor talán egy szervizalagút lehetett. A lumithar sápadt derengése alig volt elegendő ahhoz, hogy megvilágítsa az utat előtte. A levegőben a rozsa és a nedvesség szaga keveredett valamiféle édeskés aromával – az alsóbb részlegeken termesztett gombafarmok jellegzetes illatával.

– A célpont még körülbelül tíz méterrel lejjebb van – jelezte Theia halkán. – És *serad...* ismerős mintázatokat érzékelek. Olyanokat, amiket általában csak a katonai létesítményekben használnak.

Seid bólintott. Lorna kapcsolata, ez a bizonyos Marcus Vale nem tartozott a hagyományos fegyverkereskedők közé. A férfi valaha a Védelmi Tanács fejlesztési osztályán dolgozott, mielőtt hirtelen eltűnt a hivatalos nyilvántartásokból.

Az út egy rozsdamarta fémajtóhoz vezetett, ami első ránézésre ugyanolyan kopottnak tűnt, mint a környezete. De Seid szeme észrevette a finom részleteket – a zsanérok túl simán mozogtak, a zár pedig olyan típusú biometrikus szkennelvel volt felszerelve, amit hivatalosan talán még be sem vezettek a piacon.

Egy aranyszínű fénysugár pásztázta végig az arcát, majd az ajtó hangtalanul feltárult. A helyiség, ami mögötte rejtőzött,

éles kontrasztban állt a külső lepusztultsággal. A falakat új fejlesztésű energiapajzsok borították, a levegőben pedig holografikus kijelzők lebegtek, rajtuk olyan fegyverek specifikációival, amiknek a létezéséről a legtöbb ember nem is tudott.

Marcus Vale az egyik konzol előtt állt. Magas, szikár férfi volt, haja olyan barna, mint a rajta feszülő katonai ruha. Mozdulatai kimértek voltak, precízek – még most is magán viselte a katonai kiképzés nyomait.

– Nocsak – szólalt meg, anélkül, hogy megfordult volna. – Egy Theranis az én szerény hajlékomban. Micsoda megtiszteltetés!

– Az információim szerint nem is olyan szerény – válaszolta Seid, miközben közelebb lépett. A levegőben lebegő hologramok között felismert néhány olyan fegyvert, amiről azt hitte, csak prototípus szinten létezik.

Marcus most fordult meg. Azonnal észrevette a lumithart Seid ujján.

– Érdekes – mormolta. – A gyűrű energiamintázata... nem standard. Egyedi fejlesztés?

– Nem hinném, hogy ez most releváns – vágott közbe Seid és automatikusan zsebre vágta kezét. – Üzleti ügyben jöttem.

Marcus sejtelmesen elmosolyodott. Intett, és a hologramok átrendeződtek, most már csak azokat a fegyvereket mutatva, amik nem voltak szigorúan tiltólistán.

– Hogy fizet? – kérdezte egyszerűen. – A hagyományos csatornákat nyilván nem használhatja. Nyugi, csak utánanézttem pár dolognak – legyintett, amikor észrevette Seid hirtelen megerebbségét. – Ne aggódjon, nem ön az egyetlen magas rangú személy, akivel üzletelek.

– A családom majd átutalja, csak üzennem kell nekik – válaszolta Seid.

Marcus bólintott, majd egy másik konzolhoz lépett. Ujjai fűrgén cikáztak a holografikus felületen.

– Akkor nézzük, mire van szüksége egy uralkodónak, aki nem akar nyomokat hagyni...

A következő órában Seid olyan fegyverarzenált látott, ami még egy elit katonai egységnek is irigylésre méltó lett volna. Marcus minden darabot részletesen elmagyarázott – a fejlett energiafegyverektől kezdve a nanotechnológiás robbanószerkezetekig. De ami igazán felkeltette Seid figyelmét, az egy sötétbarna, orichalcum szálakkal megerősített kesztyű volt.

– Ez – magyarázta Marcus, miközben aktiválta a prototípust – egy személyi energiapajzs-generátor. Még fejlesztés alatt áll, de már most képes blokkolni a legtöbb standard energiafegyver találatát. És ami a legfontosabb... – itt jelentőségteljes szünetet tartott – ...tökéletesen együttműködik a lumithar-technológiával.

Seid ujján megremegett a gyűrű – Theia azonnal érzékelte a két rendszer közötti rezonanciát.

– Honnan...? – kezdte, de Marcus legyintett.

– Jobb, ha nem tesz fel olyan kérdéseket, amikre egyikünk sem akar válaszolni – mondta. – Mondjuk úgy, hogy... volt szerencsém részt venni néhány érdekes projektben, mielőtt... karriert váltottam.

Az üzlet gyorsan megkötött. Marcus nem kérdezett a célról, Seid pedig nem firtatta a fegyverek eredetét. Amikor végeztek, Marcus egy utolsó pillantást vetett Seidre.

– Tudja – kezdte lassan –, a nővérem gyakran mesélt a Theranisokról. Azt mondta, ők mindig is különböztek a többi uralkodócsaládtól. Hogy nekik elveik vannak. – Egy pillanatra elhallgatott, majd nagyot sóhajtva fejezte be a mondatot. – Remélem, igaza volt.

Seid nem válaszolt, de legalább rájött miért volt neki ismerős a Vale név. Találkozott néha Marcus nővérével, Anekával az elmúlt évek alatt... Nagyon vékony, hirtelenszőke, kiváló eszű lány volt, a minisztérium egyik hivatalnokaként dolgozott most is, a Syraxar-toronyban. Valószínűleg a családjuk a módosabbak közé tartozott, hiszen a gyermekeik magasabb beosztásokat tudtak betölteni. Vajon mi történt Marcusszal, hogy a Védelmi Tanács fejlesztői részlegéből ide jutott, a Zephyr-negyed alvilágába?

A súlyos felszereléssel megrakott táska határozottan húzta a vállát, ahogy visszaindult a felső szintek felé. De nem ez volt az egyetlen teher, amit magával vitt – Marcus szavai ott visszhangzottak elméjében, mint egy néma figyelmeztetés.

Az alsóbb blokkok labirintusában még találkozott néhány helyi lakossal. Legtöbbjük ugyanolyan lopakodva közlekedett, mint ő – itt mindenki tudta, hogy a túlélés első szabálya a feltűnésmentesség. De voltak olyanok is, akik már feladták a reményt, akik már a Zephyr-negyed viszonylagos szabadságából is kiszorultak.

Az egyik sarkon befordulva majdnem beleütközött egy idős asszonyba, aki valamiféle génmódosított gombát árult. Az asszony ráncos arca olyan volt, mint egy térkép – minden vonal egy történetet mesélt a túlélésről. Amikor meglátta Seid ruházatát, azonnal félrehúzódott, szemét lesütve – ez volt a reflexe mindenkinek, aki túl közel került a felsőbb rétegekhez.

– Várj – szólalt meg Seid barátságosan, és néhány értékes érmét csúsztatott az asszony kosarába. Az idős nő döbbenten nézett fel – ezek az érmék többet értek, mint amit egy hónap alatt keresett.

– Az Ősök áldják meg, uram – suttogta, és Seid látta szemében azt a fajta hálát, amit csak azok érezhetnek, akik már minden reményt elvesztettek.

A lumithar finoman megrezdült az ujján, ő pedig válasz nélkül indult vissza a lakásba.

A Zephyr-negyed hajnali órái ismétlődő, megszokott átmenetet képeztek az éjszaka és a nappal között. Az alsóbb szintek lakói ilyenkor indultak munkába – a dokkmunkások, a gombafarmok dolgozói, a generátorok karbantartói mind egyszerre áramlottak a szűk utcákon, mint egy emberfolyam a mélybe.

Seid a régi lakás ablakából figyelte őket. A regenerációs egység egyenletes zümmögése és a lumithar halovány derengése furcsán kontrasztban állt az utcáról felszűrődő zajokkal. Az emberek odalent régi, több generációval ezelőtti járműveken közlekedtek, az ősi kifejezések, a kiabálások és a káromkodások természetes részét képezték a reggeli forgalomnak.

– Érdekes megfigyelni őket, nem igaz? – jegyezte meg Theia. – Olyan más világ ez, mint amit megszoktunk.

Seid nem válaszolt. Az ablakon át egy családot látott. Valószínűleg a napi munkára készülődött az apa, ugyanis valamiféle nehéz szerszámokat pakolt egy kopott antigravitációs kézikocsi platójára. Két gyermeke egy kóbor macskával osztotta meg kevéske reggelijük maradékát.

– Tudod, Theia – kezdte lassan –, amikor először jöttem ide, azt hittem, csak menekülök. A család elvárásai, a politika, az örökös megfelelési kényszer... azt hittem, itt elbújhatok előle.

A lumithar fénye felerősödött, jelezve, hogy az AI figyel.

– De most... – folytatta Seid, miközben nézte, amint az apa elköszön a családjától – most már látom, hogy ez a világ ugyanolyan valóságos, mint odafent. Csak itt nincs drága burkolat, hogy elrejtse a repedéseket. – Keserűen felnevetett, majd folytatta. – Amikor először jöttem le ide, azt hittem, szabadabb leszek. Hogy itt, távol a kristálytornyoktól és a családi kötelezettségektől, végre önmagam lehetek. – Elhallgatott, ujjai végigsimították az ablak matt felületét. – De most már látom, hogy ez is csak egy másik fajta börtön volt.

Az AI hologramja röviden felvillant.

– Hogy érted ezt, *serad*?

– Nézd őket – intett az ablak felé. – Mindannyian rabjai valaminek. A szegénységnek, a társadalmi rendszernek, a túlélés mindennapi harcának. És azt hittem, hogy közéjük tartozom, csak mert néha itt ittam, itt verekedtem, vagy éppen verettem össze magam. De valójában – megrázta a fejét –, valójában csak eljátszottam, miközben nekik ez volt a valóság.

A reggeli fény most már erősebben szűrődött be az alsóbb szintekre. A holografikus hirdetések – amik itt még a régi, kezdetleges technológiával működtek – vibrálva kínáltak mindenféle szolgáltatást: olcsó ételeket, használt alkatrészeket, nem hivatalos orvosi ellátást.

Seid elfordult az ablaktól. A szoba közepén ott hevert a fegyverekkel teli táska – a Marcus Vale-től vásárolt felszerelés néma emlékeztetőként szolgált arra, hogy mi vár rá. De most először, amióta elmenekült a kórházból, más szemmel nézte ezeket az eszközöket.

– Apám azt mondta egyszer – folytatta, miközben aktiválta az egyik energiafegyvert –, hogy az uralkodás nem kiváltság, hanem szolgálat. Akkor nem értettem. Azt hittem, csak egy újabb közhely, amit minden Theranis-örökösnek meg kell tanulnia.

A fegyver fenyegetően felmordult a kezében. A szerkezet elegáns volt, halálos – és méregdrága. Egyetlen ilyen eszköz árából egy itteni család hónapokig megélhetett volna.

– És most? Más lett a véleményed? – kérdezte Theia finoman.

– Most? – Seid letette a fegyvert, majd az ablak felé lépett. – Inkább kezdem érteni. Nem elég csak uralkodni. Nem elég csak parancsolni. Látni kell... látni kell mindent. Az egész rendszert, minden szintjét, minden árnyalatát.

Az utcán egy idős férfi botorkált el, kezében szerszámosládával. A háta görnyedt volt az évtizedes munkától, amit valószínűleg a gépházak mélyén végzett. De az a fajta büszkeség sugárzott belőle, amit sem a szegénység, sem a társadalmi különbségek nem tudtak megtörni.

– Ha túléltem ezt az egészet – folytatta Seid sokkal határozottabban –, sok mindent másképp kell csinálnom. A Theranis-háznak, nekünk kellene példát mutatnunk. Nem csak a technológiában, nem csak a kristályok fejlesztésében, hanem mindenben.

– De előbb túl kell élned – emlékeztette Theia.

Seid bólintott, majd az edzőfelszerelések felé fordult. A teste már jobban volt – a regenerációs egység megtette a magáét. Most már csak vissza kellett nyernie az erejét.

A gyakorlatok közben tovább figyelte az utcai életet. Láta, hogy egy fiatal pár vitatkozik egy utcai árussal valami termék miatt. Egy csapat gyerek játszott a rozsdás csövek között,

képzeletbeli úrhajósoknak álmodva magukat. És látta azokat is, akik már feladták – a jogfosztottakat, akik a sötétség magányában húzódtak meg, szemükben azzal az üres tekintettel, amit csak a teljes reménytelenség okozhat.

– Tudod, mi a különbség köztem és közöttük? – kérdezte egy gyakorlatsorozat után, miközben a regenerációs egység hűsítő energiamezeje átjárta fáradt izmait.

– Mi? – kérdezte Theia.

– Hogy én választhattam. Amikor ide menekültem, az az én döntésem volt. Fellázadhattam, játszhattam a társadalmon kívülit. Míg ők ide születtek, s minimális esélyük sincs, hogy kitörjenek innen, hogy akár egy fokkal feljebb kerüljenek a lantheai társadalmi struktúrában.

Az AI nem válaszolt azonnal. A hologram ritmikusan pulzáló fénye olyan volt, mint egy gondolkodó ember lélegzetvétele.

– És ez változtat valamin? – kérdezte végül.

– Szeretném, ha változtatna, de amíg magam nem teszek valamit, addig nem lesz változás – felelte őszintén Seid, miközben felállt. – De most már nem csak magamért harcolok. Nem csak Arvanért vagy Eryssért, nem csak a családomért. Hanem az emberekért az ablak előtt, mindenkiért, aki itt él. – Az alsó területek forgataga lassan csendesedett, a munkások eltűntek a mélyben. De Seid továbbra is az ablak előtt állt, figyelve a maradókat – az öregeket, a betegeket, a kítaszítottakat. És minden egyes arc, minden egyes sors, amit látott, csak megerősítette benne az elhatározást.

Még két nap volt hátra az akcióig, és tudta, hogy ezalatt nem csak a testét kell felkészítenie. Az elméjének is készen kell állnia – nem csak a harcra, hanem arra is, ami utána következik.

Mert ha túléli, ha sikerül kiderítenie az igazságot, akkor kezdődik csak az igazi munka. És akkor majd bizonyítania kell, hogy a Theranis-vér nem csak kiváltságot jelent, hanem felelősséget is. Felelősséget mindenki iránt, aki a kristálytoronyok árnyékában él.

XV.

A hátralevő két nap meglepően gyorsan telt el a Zephyr-negyedben. Seid a régi lakás regenerációs egységének segítségével teljesen felépült – a sérült láb már nem sajgott, az izmok újra a régi erővel működtek. De nem csak testileg gyógyult – lelkiekben is készült.

Már korán felkelt, hogy a gyakorlatokat elkezdhesse a kissé elavult edzőtermi gépeken. A régi eszközök most jó szolgálatot tettek – az izmoknak vissza kellett nyerniük azt az erőt és rugalmasságot, amit a kórházi napok alatt elveszítettek. Délutánonként pedig, amikor a negyed a legzsúfoltabb volt, lesurrant a közeli raktárakhoz, ahol a szűk sikátorokon gyakorolta a mozgást, a rejtőzködést. A test lassan visszaemlékezett mindenre, amit valaha tudott.

Most, az együttállás estéjén, Seid a tükör előtt állt. A fekete védőöltözet tökéletesen illett rá – ugyanolyan anyagból készült, mint amit a katonák viseltek a sikló elleni támadáskor. A ruha különleges szövete elnyelte a fényt, és részben blokkolta a hőkamerák jeleit is. Az arcát fedő maszk beépített éjjellátóval volt felszerelve, a szemüveg szélén apró kijelzők mutatták a környezeti adatokat.

– A védőöltözet diagnosztikája kész – jelentette Theia. – Minden rendszer optimálisan működik.

A lumithar most a kesztyű alatt rejtőzött – A Marcustól vásárolt darab több volt, mint különleges. Egyrészt felerősítette a gyűrű hatását, miközben elrejtette annak jellegzetes fényét, másrészt egészen jó védelmet biztosított a gyengébb energiafegyverek ellen.

Seid lassan körbejárta a lakást, minden felszerelést még egyszer ellenőrizve. A derekán kompakt energiafegyver

pihent – nem a standard modell, hanem egy régebbi, megbízhatóbb változat. A csizmája szárában vékony, de erős penge rejtőzött, míg a jobb csuklójára egy aprócska szerkezetet erősített. Ez szükség esetén irányított EMP impulzust tudott generálni – elég erőset ahhoz, hogy megzavarja a biztonsági rendszereket, de annyira nem erőset, hogy a saját felszerelését is tönkretegye.

– A Seloin-holdak pozíciója optimális – jegyezte meg Theia.
– Az együttállás pontosan két óra múlva következik be. Ha most indulunk, éppen időben érünk a dokkokhoz.

Seid az ablakhoz lépett. A Zephyr-negyed fényei most sápadtabbnak tűntek, mint máskor – mintha a város is visszafojtaná a lélegzetét. A távolban, ahol az óváros romjai kezdődtek, ködszerű, kékes derengés lebegett a levegőben – az együttállás első jelei.

Még egyszer végigsimított a felszerelésén, minden pántot megfeszített, minden csatot ellenőrzött. A mozdulatokban volt valami szertartásos – mint egy harcos, aki a csata előtt még utoljára átnézi felszerelését.

– Készen állsz? – kérdezte Theiától.

– Mindig, *serad* – válaszolta az AI. – De szeretném megjegyezni, hogy ez...

– Tudom – szakította félbe Seid. – Örültség. De nincs más választásunk.

Az ajtó hangtalanul siklott félre előtte. A biztonság kedvéért mindent lekapcsolt, ha történetesen mégsem jönne vissza. Három időzített üzenetet is előkészített, egyet az anyjának, a másodikat Eryssnek, míg az utolsót Lornának, amelyek 20 óra múlva elküldésre kerülnek. Talán nem lesz rájuk szükség...

A folyosó sötétjében már ott várt rá az éjszaka – és valahol, a régi dokkok mélyén, talán a válaszok is, amelyekért az apja az életével fizetett.

A régi dokkok bejárata olyan volt, mint egy szörny torka – sötét, nedves és fenyegető. A rozsdás antigravitációs platformok szürke csontokként meredeztek a magasba. De most, a Seloin-holdak sápadt fényében, a romok között hirtelen egy nagyobb méretű, katonai hajó jelent meg.

A jármű közel hangtalan volt – csak a hajtóművek halk zümmögése árulta el jelenlétét. Fekete, áramvonalas teste elnyelte a fényt, csak kutatófényei hatoltak át az éjszaka fátylán. A régi rakodóplatform szélén landolt, ahol már várta egy csapat – hat alak, mindannyian sötét védőöltözetben, arcuk maszkkal elfedve.

Seid egy omladozó támfal takarásából figyelte az eseményeket. A lumithar csendben dolgozott a kesztyű alatt, Theia folyamatosan szkennelte a környezetet.

– Legkevesebb tizennyolc-húsz különböző forrást érzékelek – suttogetta az AI. – A sikló körül hét ember, további négy a bejáratnál, és újabb nyolc-tíz odalent, a dokkok mélyén.

A sikló rakterének ajtaja hangtalanul nyílt fel. A rakodók mozgása precíz volt, összehangolt – látszott, hogy nem először csinálják ezt. A konténerek, amiket kiemeltek, különleges, mattfekete anyagból készültek. Seid azonnal felismerte a technológiát – különleges szigetelés, ami blokkolta a legtöbb szkennert jeleit.

– Theia, ki tudsz valamit olvasni azokból a konténerekből?
– suttogetta, miközben egy félig leomlott oszlop mögé húzódott.

– Ipari szintű a szigetelésük – válaszolta lehangoltan Theia.
– Semmit sem érzékelek.

A rakodók sorban vitték be a dobozokat egy félig beomlott kapun át. A bejáratnál őrködő négy alak fegyvere a sötétben is jól látszott – egyértelműen modern, katonai technológia.

Seid várt, amíg az utolsóval is végeztek. A pilóta visszaült a hajóba várakozó üzemmódba, míg a rakodók visszavonultak a dokk mélyére. Most jött el a pillanat.

Lassan, minden mozdulatot gondosan megválasztva indult el a kapu felé. A védőöltözet szövete elnyelte léptei zaját, a maszk éjjellátója tiszta képet adott a környezetről.

Az örök precíz rendszer szerint mozogtak – húsz másodpercenként váltottak pozíciót, mindig más-más szögből pásztázva a területet. De, mint minden rendszernek, ennek is volt ritmusa. Seid kívárta a megfelelő pillanatot, amikor az örök épp mozgásban voltak, majd átsurrant két reflektor fénykörének határán.

A kapu mögött lépcső vezetett lefelé. A falakat itt-ott még borították az eredeti, sötét színéből ítélve nexariumlapok, de a legtöbb helyen már csak csupasz fém és beton látszott. A levegőben a rozsdá és a nedvesség szaga keveredett valami mással – egy furcsa, fémes aromával, ami egyre erősödött, ahogy mélyebbre hatolt.

– Vigyázz! – Theia belső figyelmeztetése alig volt több gondolatnál. – Mozgásérzékelők a következő kanyar után.

Seid megállt, a falhoz simulva. A lumithar energiája szétáradt a kesztyűben, az AI átvette az irányítást a közeli elektronika felett. Egy pillanattig semmi sem történt, aztán...

– Kész. Húsz másodpercünk van, mielőtt újraindulna a rendszer.

Seid előrelelendült. A mozdulatai most már inkább egy kecses ragadózóéra emlékeztettek – simák, folyamatosak, mintha teste emlékezett volna arra az időre, amikor még a Zephyr-negyed sikátoraiban kellett észrevétlenül mozognia. A következő kanyar után már hallotta a hangokat – távoli beszélgetés foszlányait, fémek csikorgását, és valamit, ami úgy hangzott, mint egy generátor mély dünnögése.

A folyosó hirtelen kiszélesedett. A túlsó falon hatalmas teherlift ajtaja sötétlett, mellette régi stílusú kijelző mutatta az emeleteket.

– A lifttel nem tudunk menni, kamera és érzékelők vannak benne. Ha ezeket lekapcsolom, a lift sem fog működni – jelentette Theia. – De van egy másik út is. Egy karbantartó járat, három méterrel jobbra.

Seid a jelzett irány felé fordult. A fal egy része mintha valóban másképp csillogott volna. Amikor közelebb lépett, látta, hogy egy rejtett panel található ott – olyan, amelyet a karbantartók használtak az eredeti dokkok idején.

A lumithar energiája finoman áramlott át a panelbe. Egy halk kattanás, és a fal egy része hangtalanul félresiklott, feltárva egy szűk, függőleges aknát. Létramenet vezetett a mélybe, a fémfokokon látszott, hogy nem sokat használták.

Seid még egyszer körülnézett, majd megragadta a létrát. A mélység hívogatóan tátongott alatta, ő pedig elindult az ismeretlen sötétségbe.

A létra métereken át vezetett lefelé. A levegő egyre hűvösebb lett, és kellemetlen, fémes íz keveredett bele – olyan, amit Seid azonnal felismert. Ez volt az aktivált ásványok jellegzetes aromája, az a fajta szag, ami minden laborban megtalálható volt.

A karbantartó akna egy szűk folyosóba torkollott. Itt már modern technológia vette körül – a falakat újgenerációs nexariumpanelek borították, a padlóba ágyazott orichalcum vezetékek gyöngyházzsínben derengtek. A lumithar most erősebben reagált, reflektálva a környező energiamezőkre.

– Különös – suttogta Theia. – Az energiaszintek túl magasak. És a mintázat is ismerős.

Seid is érezte. A levegőben kézzelfogható volt a feszültség, mintha az egész szint egyetlen hatalmas energiamező lett volna. A bőrre alatt és a szájpadrólásán érezhető bizsergés, a fémes íz a szájában egyre erősebbé vált. A Seloin-holdak együttállásának hatása itt, a mélyben még erősebben érződött.

Követte az energiavezetéseket, amelyek egy masszív ajtóhoz vezettek. Az örök valószínűleg a fő bejáratot használták a konténerek szállításához, de ez a hátsó útvonal tökéletes volt egy észrevétlen behatoláshoz.

– Theia, szkenneld az ajtó mögötti területet – suttogta.

– Már megtörtént – válaszolta az AI. – Nagy terem, legalább tizenöt méter átmérőjű. Három személy odabent, de a biometrikus jelek szerint a helyiség távolabbi részen tartózkodnak.

A karján levő technikával Seid megkerülte a biztonsági rendszert. Az ajtó hangtalanul siklott félre előtte, feltárva egy látványt, ami még az ő lélegzetét is elállította.

A terem valóban hatalmas volt, és szinte teljesen ki volt töltve kristályokkal. De nem hétköznapi energiatárolókkal – ezek különlegesek voltak. Mindegyik egy-egy antigravitációs mezőben lebegett, védve a külső behatásoktól. Sorokba voltak rendezve, és mindegyiken apró holografikus címke lebegett, rajta dátumokkal és kódszámokkal.

– A legrégebbi majdnem három évvel ezelőttről származik – jegyezte meg Theia alig hallhatóan. – Pár hónappal Darien halála után.

Seid közelebb lépett az első sorhoz. Ezekben az egyedekben még csak erőtlen, kaotikus örvények látszottak, mint egy művész első, bizonytalan ecsetvonásai. A következő sorok már fejlettebbek voltak, a spirális mintázatok egyre tisztábban rajzolódtak ki, de még mindig messze voltak a tökéletestől.

– Ezek mind kísérletek – suttogta Seid, miközben sorról sorra haladt. – Érzem az energiáikat a bőröm alatt. Megpróbálták reprodukálni apám munkáját.

– És fokozatosan fejlődtek – értett egyet Theia. – Nézd a dátumokat és az energiaszint-méréseket. Minden új sorozat egy kicsit közelebb került az eredetihez. De... – az AI hangja elakadt.

– De? – kérdezett vissza Seid.

– De egyik sem éri el azt a szintet, amit az apád által készített kristályban láttunk. Ezek mind tökéletlenek. Működnek, de nem képesek arra a fajta térugrásra, amit Darien elképzelt.

Seid az utolsó sorhoz ért. Ezek voltak a legfrissebbek – a holografikus címkék szerint alig pár hetes darabok. A spirális mintázatok itt már majdnem tökéletesek voltak, mégis valami hiányzott belőlük. Mintha egy zenemű minden hangja a helyén lenne, csak épp a lélek hiányozna belőle. Elég volt csak rájuk néznie, a gyomrában érezte, hogy valami hiányzik.

– Három év kutatás – mormolta magában. – És még mindig nem tudták megfejtetni apám titkát. Ezért kellett nekik Arvan – ő az egyetlen, aki eleget dolgozott apámmal ahhoz, hogy értse a folyamatot.

Hangok szűrődtek be a fő bejárat felől. Seid gyorsan a tárolók közé húzódott, teste egybeolvadt az árnyékokkal.

A terem túlsó végében dolgozó három technikus izgatottan beszélni kezdett. Szavaik visszhangot vertek a magas falak között:

– Az együttállás tíz perc múlva éri el a csúcspontot. Minden készen áll az első tesztre.

A másik kettő válaszolt valamit, amit Seid nem értett, majd ahogy jöttek, egy oldalsó átjárón keresztül ugyanúgy távoztak. Seid kívárt, amíg elég távol érnek, s óvatosan követni kezdte őket. A folyosó szélesebb volt, mint a karbantartó járatok, a falakat itt már teljesen beborították a modern panelek. Az orichalcum vezetékek is sűrűbben futottak, jelezve, hogy közelednek a központi létesítményhez.

– Öt ember van a következő teremben – jelentette Theia.

A terem bejárata előtt megállt, elbújva egy sötét beugróban, teljesen láthatatlanná válva. Mivel nem sokat látott ebből a szögből, Theia segítségével átvette az irányítást egy közeli biztonsági kamera felett, így teljes betekintést nyerhetett a helyiségbe. Amit látott, az minden félelmét igazolta.

A központi labor legalább kétszer akkora volt, mint a tároló. A padlótól a mennyezetig növesztőkamrák sorakoztak körben, mindegyikben egy-egy kristály lebegett az antigravitációs mezőben. A belsejükben ugyanazok a spirális mintázatok kavargtak, amiket korábban látott, de ezek még kiforratlanul, a növekedési fázisban voltak.

És ott, a terem közepén, egy megemelt platformon állt Arvan. A férfi sápadt volt és kimerült, szemei alatt sötét karikák húzódtak. Kényszerből dolgozott – ezt mutatta a

nyakában villogó sárga, biztonsági gallér, ami azonnal sokkolta, ha nem engedelmeskedett. Ujjai a vezérlőpanelen siklottak, miközben a mellette álló két ór minden mozdulatát figyelte.

– A kristályok növekedési üteme optimális – jelentette Arvan fáradt hangon. – A Seloin-holdak együttállása felerősíti a kvantumrezonanciát. Ha minden a tervek szerint halad, ez a sorozat még erősebb lesz, mint az előző.

– Helyes – szólalt meg egy hang a terem túlsó végéből. Egy férfi lépett be a szomszédos helyiségből: magas és izmos volt, mozgása precíz és kimért. Kaine! – És a temporális aspektus? – kérdezte parancsoló hangján.

Arvan kezei egy pillanatra megremegtek a vezérlőpanelen.

– A... az idővel kapcsolatos képességek még mindig bizonytalanok – válaszolta szemét lesütve. – Darien eredeti tervei... azok több olyan változót tartalmaztak, amelyeket még nem sikerült megfejtenem. Ráadásul csak a fejében léteztek, fogalmam sincs, hogy mennyit mondott el belőle!

– Pedig jobb lesz, ha hamarosan rájössz – Kaine felröhögött, aztán hirtelen elkomolyodott. – A megbízónk nem végtelen türelmű. Ha ezek a kristályok nem képesek elérni az elvárt eredményeket...

Nem fejezte be a mondatot, de nem is kellett. A biztonsági gallér figyelmeztető jelzésként felvillant Arvan nyakán.

Düh és forróság áradt szét Seid belsejében. A lumithar vadul remegett az ujján – Theia is osztotta az érzéseit. De nem tehetett semmit, még nem. Túl sokan voltak, és még mindig nem tudták, ki áll az egész mögött.

– Az együttállás csúcspontja két perc múlva következik be – jelentette az egyik technikus. – A kristályok energiaszintje már most minden előző rekordot megdöntött.

Kaine elégedetten bólintott, majd az egyik űrhöz fordult.

– Értesítsd a megbízónkat! – mondta. – Mondd meg neki, hogy minden a terv szerint halad. Ha ezek a verziók már az elvártak szerint működnek... – itt elmosolyodott, ami inkább vicsorgásnak tűnt – ...akkor a csillagközi utazás technológiájával korlátlan hatalom hullik az ölünkbe.

XVI.

Arvan ujjai remegve mozogtak a vezérlőpulton, miközben a növesztőkamrák kristályai izzani látszottak az antigravitációs mezőkben. A Seloin-holdak együttállásának ereje sűrű ködként ereszkedett rájuk – a fémes szag egyre erősödött, az orichalcum vezetékek egyre idegesebben lüktettek a padlóban és a falakban.

De Arvan tudta, hogy amit a többiek tökéletes rezonanciának hisznek, az valójában egy időzített bomba. Minden egyes darabba gondosan beépítette azt a parányi hibát – egy molekuláris szintű tökéletlenséget – ami most, az együttállás energiájától túltöltődve, hamarosan végzetes láncreakciót indít el.

A monitorokon az energiaszintek már vészesen az optimális tartomány fölé kúsztak. A biztonsági gallér a nyakában fenyegetően vibrált, a férfi homlokán verejtékcseppek jelentek meg.

– Az első kristály elérte a kritikus szintet – jelentette az egyik technikus izgatottan. – Soha nem mértünk még ilyen magas energiaszinteket!

Arvan szája kiszáradt. A növesztőkamrák üvegén túl az ásvány belsejében a spirális mintázatok őrült táncba kezdtek. A kékes derengés egyre intenzívebbé vált, már-már vakítóvá fokozódott. A kvantumszerkezet nem bírta tovább a terhelést – pontosan úgy, ahogy Arvan eltervezte.

– Valami nincs rendben – szólalt meg az egyik kutató, amikor az első figyelmeztető jelzések felvörösöltek a vezérlőpulton. – Az energiaszintek...

Nem tudta befejezni. Az első kristály felrobbant – de nem egy hagyományos robbanással. A kvantumszerkezet

összeomlása egy magába roskadó turbulenciát generált, ami széttépte saját növesztőkamrájának falait. A robbanás hangja olyan volt, mintha maga a valóság szövete szakadt volna fel.

– Mi a *gorath* történik? – üvöltötte Kaine, zavartan forgolódva.

– A többi darab is kritikus szint felett van – kiáltotta az előző technikus. – A rendszer... nem tudom stabilizálni őket!

Arvan némán figyelte, munkája gyümölcsei hogyan érnek be, miként indítják el a láncreakciót. Tudta, hogy ezzel valószínűleg a saját halálos ítéletét is aláírta, de nem volt más választása. Darien Theranis álma túl veszélyes volt ahhoz, hogy rossz kezekbe kerüljön.

A második robbanás még nagyobb volt, mint az első. A robbanás hullámai szétterjedtek a teremben, felszakítva a padlózatot és megrepesztve a falakat. Az orichalcum vezetékek szikrázva szakadtak darabokra, tovább növelve a káoszt.

– Evakuálni kell az egész építményt! – ordította valaki, de Arvan tudta, hogy már késő. A kristályok, amiket olyan gondosan tervezett meg hibásra, most sorban indították el azt a láncreakciót, ami örökre eltemeti Darien Theranis munkájának ezt a torz utánpótlását.

Miközben a pánik eluralkodott a teremben, Arvan ajkai bágyadt, keserű mosolyra húzódtak. A következő darabok már készen álltak arra, hogy beteljesítsék a végzetüket. A téridő szövete remegett körülöttük, a kvantumturbulenciák egymásba fonódtak, létrehozva egy olyan pusztító erőt, amit senki sem látott előre.

Kivéve őt. Mert ő tudta, hogy vannak dolgok, amiknek még nem jött el az idejük.

A káosz olyan gyorsan terjedt szét, mint sötét égbolton a villámfény. A robbanások egyre erősödtek, sorra indították el a robbanási szekvenciáikat. A falak megremegtek, az orichalcum vezetékek szikrázva szakadtak el, kékes energiakisülések cikáztak végig a mennyezeten.

– Mindenki a felszínre! Azonnal! – Kaine hangja túlharsogta a pusztítás zaját. Az örök és technikusok pánikszerűen özönlöttek a kijáratok felé.

De a menekülés nem volt egyszerű. Az első robbanások már meggyengítették a tartószerkezetet, és most az egész komplexum úgy remegett, mint egy földrengés epicentruma. A plafonról betondarabok és törmelék kezdett hullani.

Az egyik technikus megcsúszott a törmeléken, és mire feltápáskodott volna, egy újabb robbanás söpört végig a termen. A lökéshullám a falnak vágta a testét, mintha papírból lett volna. A többiek még nagyobb pánikban törtek ki, a menekülés egyre nagyobb káoszba fulladt.

– A liftek! – kiáltotta valaki, de a következő pillanatban az egyik energiavezeték felrobbant, szétzúzva a lift bejáratát. Füst és törmelék töltötte meg a levegőt.

A katonák először még rendezetten vonultak kifelé, de a kristályok pusztítása kiszámíthatatlan volt. Az egyik robbanás hulláma elkapta két ór csoportját – egy pillanatra mintha lelassult volna körülöttük az idő, majd felgyorsult, és mire véget ért, csak összezsugorodott, eltorzult testek maradtak utánuk.

– A vészlépcső! Mindenki a vészlépcsőhöz! – ordította az egyik parancsnok, de már késő volt. A mennyezet egy része leszakadt, elzárva az utat. A füstben és káoszban az emberek egymást taposva fejvesztetten menekültek.

Újabb kristály robbant fel. A kvantumturbulencia ezúttal spirális mintában terjedt szét, tovább szaggatva a padlót és

szétzúzva a falakat. A még működő panelek felvillantak, majd kiégtek, az orichalcum vezetékek izzó kígyókként tekeredtek a levegőben.

A komplexum mélyéről olyan hang hallatszott, mint egy haldokló óriás utolsó hörgései. A falak megremegtek, repedések futottak végig rajtuk. Az utolsó menekülők között kitört a pánik – volt, aki a törmeléken át akart utat törni magának, mások a már leszakadt lépcsőház romjai között kerestek kiutat és lelték halálukat.

De a kristályok nem kegyelmeztek. Arvan tökéletes csapdát tervezett – minden egyes robbanás csak fokozta a káoszt, a téridő-turbulenciák egymásba fonódtak, létrehozva egy olyan pusztító erőt, ami ellen nem volt védelem. A még életben maradt menekülők sikolyai lassan elhalkultak, a komplexum gyomra magába nyelte őket.

Csak a központi terem maradt viszonylag épen, védve Kaine-t, Arvant és a rejtőzködő Seidet. De a pusztítás köre egyre szűkült körülöttük, és mindannyian tudták: a végső felvonás még hátra van.

Kaine úgy markolta meg Arvan karját, mint egy áldozatát megragadó fenevad. A biztonsági gallér kéken villant a tudós nyakán, a katona erőszakosan a kijárat felé kezdte vonszolni.

– Te jössz velem! – sziszegte. – Még szükségünk van rád.

Ekkor lépett elő Seid az árnyékból. A védőöltözet teljesen elnyelte a törött szilánkok és berakások fakó fényét, csak a maszk szemnyílásai csillantak meg vörösen.

– Engedd el! – A hangja nyugodt volt, de a lumithar vadul pulzált a kesztyű alatt.

Kaine megpördült, egyik kezével még mindig Arvant szorítva, a másikkal már az energiafegyverét előrántva. A lövés vakítóan villant a félhomályban, de Seid már nem volt ott – a Marcustól vásárolt védőmező egyetlen gondolatára aktiválódott, miközben ő maga oldalra vetődött.

Az első összecsapásuk kíméletlenül gyors volt. A két férfi egyszerre tüzelt – az energiasugarak éppen csak elkerülték egymást a levegőben, szikrákat szórva csapódtak a falaknak. Kaine elengedte Arvant, hogy mindkét kezével fegyvert ragadhasson, de ez volt az a pillanat, amire Seid várt.

A lumithar energiája szétáradt a kesztyűben, s újra egy mikrométerű gravitációs anomáliát generált. Seid először meglepődött, mivel nem érezte a megszokott erőt. Mintha Theia blokkolta volna az anomália hatótávolságát. Ettől függetlenül Kaine egyik fegyvere a levegőbe emelkedett, majd a falhoz csapódott. A férfi káromkodva hátrált, de nem vesztette el hidegvérét – a megmaradt fegyverével precíz sorozatot eresztett meg Seid felé.

A védőmező szikrázva nyelte el a találatokat, de Seid érezte, hogy nem bírja sokáig. A lumithar már forró volt az ujján, Theia minden energiát a védelembe koncentrált. Egy újabb lövéssorozat után a mező megremegett, majd összeomlott.

– Kifogytál a trükkökből, Theranis? – Kaine gúnyosan kacagott, miközben célzásra emelte fegyverét.

Seid válasz helyett előrelendült. A kesztyű energiamezője még működött – nem olyan erős védelem, mint az előző, de elég ahhoz, hogy közelebb juthasson. Kaine lövése súrolta a vállát, de már nem tudott újra tüzelni – Seid ott volt karnyújtásnyira.

A közelharcban mindketten profik voltak. Kaine ütése olyan gyors volt, mint egy kígyómarás, de Seid blokkolta, majd

ellentámadásba lendült. A két test összefonódott a félhomályban, mint két harcoló állat.

A terem körül a falak remegtek, újabb kristályok robbantak fel a komplexum peremén. Kaine egy ponton megragadta Seid torkát, de ő az egyik régi Zephyr-negyedbeli trükköt használva kicsavarodott a szorításból.

– Miért csinálod ezt? – sziszegte Kaine két ütés között. – A hatalom ott lehetne a kezünkben! A csillagok...

– De nem a te kezében! – vágott vissza Seid, miközben egy rúgással hátrálásra kényszerítette ellenfelét.

A harc egyre intenzívebbé vált. Kaine tapasztalt katona volt, minden mozdulatán látszott a kiképzés – de Seid a Zephyr-negyed utcai harcait is megjárta, ahol nem voltak szabályok, csak a túlélés ösztöne. A két stílus összecsapása megállíthatatlanul kavarta fel a törmeléket körülöttük.

Végül egy apró hiba döntött – Kaine megcsúszott egy összetört nexariumdarabon. A mozdulat alig volt észrevehető, de Seid kihasználta. A csizmájából elővillanó penge hang nélkül suhant át a levegőn. Kaine szeme tágra nyílt, amikor az orichalcum kés akadálytalanul áthatolt a védőfelszerelésén, egyenesen a torkába.

A férfi még próbált valamit mondani, de csak vér tolult fel a szavak helyett. Tekintete elhomályosult, teste előrebukott. Seid elkapta, szinte gyengéden eresztette a földre ellenfelét.

– *Serad...* – Theia csendesen figyelmeztette. – A komplexum nem fog sokáig kitartani.

Seid bólintott. Testén érezte Kaine ütéseinek nyomait, de tudta, hogy nincs idő a fájdalomra. Arvan felé fordult, aki dermedten állt a vezérlőpult mellett.

– Gyere! – nyújtotta felé a kezét. – Ki kell jutnunk innen!

A robbanások egyre közelebbről hallatszottak, ahogy Seid Arvan felé sietett. De még mielőtt elérhette volna, egy hatalmas reccsenés hasított a levegőbe – a mennyezet egy része beszakadt, és egy masszív tartógerenda zuhant közéjük. A törmelék lavínája magával sodorta Arvant, aki a vezérlőpult alá szorult.

– Ne... – nyögte a tudós, amikor Seid a vállalai alá nyúlt. – A gerincem... érzem, hogy eltört.

Seid nem adta fel. Bekapcsolta a gyűrű antigravitációs mezőjét a törmelék eltávolításához, de Theia azonnal leállította:

– *Serad*, a kvantumturbulenciák interferálnak minden energiamezővel. Ha újra használni akarod a gravitációs manipulációt, csak rontasz a helyzeten. Az előbb amennyire tudtam, csökkentettem a hatását, de a jelen helyzetben...

Arvan arcán erőtlen mosoly jelent meg, bár szemében már ott csillogott a fájdalom és a beletörődés.

– Menj! – suttogta Seid felé. – Nincs sok időd. A következő robbanás... – egy köhögésroham szakította félbe, vér buggyant ki a száján – ...az utolsó lesz. És ez a terem sem fog kitartani.

– Nem hagylak itt! – Seid hangja megremegett. A mennyezetről újabb törmelékdarabok hullottak, az orichalcum vezetékek szikrázva szakadtak el körülöttük.

– De igen, itt hagysz – Arvan hangja most már nyugodt volt, szinte békés. – És tudod miért? Mert amit itt láttál... amit ők létrehoztak... még csak a közelébe sem kerültek az igazságnak.

Egy újabb robbanás rázta meg a komplexumot. A falak megremegek, a még működő burkolatok sorban robbantak szét, mint egy bizarr tűzijáték.

– Darien látott valamit. Valamit a kristályok mélyén – folytatta Arvan. – De amit mi csináltunk itt... – keserűen

felnevetett, ami újabb köhögésrohamot váltott ki – ...ez csak egy torz utánzat volt. Évekbe telne, mire bárki megközelíthetné azt, amit ő megalkotott.

Seid térdre ereszkedett mellette.

– Most menned kell – A tudós szeme már kezdett üvegesedni. – A kristályok... az adatok... minden meg fog semmisülni. És ez így van jól. Vannak dolgok... – egyre nehezebben lélegzett – ...amiknek még nem jött el az idejük.

Seid felállt, de még egy utolsó pillantást vetett a férfirra, aki az apja mellett dolgozott, aki megvédte annak örökségét. Arvan szemében már nem volt félelem – csak valamiféle békés nyugalom, mintha végre teljesítette volna a küldetését.

Az utolsó, amit Seid látott, mielőtt a folyosó felé sprintelt, az Arvan futó mosolya volt. A következő pillanatban egy újabb robbanás rázta meg a komplexumot, és amikor visszanézett, a terem nagy része már romokban hevert.

– Theia! Kiutat! – kiáltotta.

– Indulj visszafelé a kristálytároló termen! Az még viszonylag ép állapotban van – javasolta az AI. – Hosszabb, de biztonságosabb! Indulj!

A sötétség megtelt a pusztítás zajával, miközben Seid a kijárat felé rohant. Theia folyamatosan irányította, néha csak pillanatokon múlt, hogy nem találta el egy-egy leszakadó darab. A komplexum mélyéről még mindig hallatszottak a robbanások – a kristályok utolsó, halálos táncának hangjai visszaverődtek a falakról. A levegőben a fémes szag most már fojtogatóvá vált, keveredve a füst és a törmelék szagával.

A dokk bejárata már csak pár méterre volt. Seid minden izmát végletekig megfeszítve rohant ki a szabad térre, utána gomolyogva szállt a por és a füst, amikor a teljes bejárat berobbant.

Meglepetésére a dokknál a ládákat szállító katonai hajó még mindig ott várakozott – fekete, áramvonalas teste egybeolvadt az éjszakával. A pilóta a műszerfal felett görnyedt, indulásra készen, valószínűleg parancsra várva.

– Theia... – suttogta Seid, és a lumithar azonnal reagált.

Az AI villámgyorsan feltörte a hajó rendszereit. A pilóta még észre sem vette, mi történik, amikor a műszerfal hirtelen elsötétült, majd újraindult – de már Theia irányítása alatt. A pilótafülke ajtaja kinyílt, és mire a férfi megfordult, Seid már ott volt mögötte.

A harc rövid volt és egyoldalú. A pilóta próbált védekezni, de Seid még mindig a közelmúlt harcának adrenalin-lázában égett. Néhány precíz ütés és a férfi eszméletlenül rogyott össze.

– A komplexum két percen belül teljesen összeomlik – jelentette Theia, miközben Seid kidobta az eszméletlen testet a hajóból.

A műszerfalon az adatok vörös folyamként áramlottak. A hajtóművek felzúgtak, az AI minden rendszert maximális teljesítményre kapcsolt. Az éjszakai égbolt kitárult előttük, mint egy végtelen menedék.

– Vezérlés átvéve – jelentette az AI. – Célpont?

Seid egy pillanatig habozott. A Theranis-birtok... vagy a Kalarin-hold... mindkettő logikus választás lett volna. De most másra volt szüksége. Egy helyre, ahol összeszedheti gondolatait, ahol tervezhet.

– A Vesper-2 – mondta végül egy hirtelen ötlettől vezérelve.
– Az elhagyatott bányásztelepek felé.

A hajó, mint egy hatalmas madár emelkedett a magasba. Alattuk a régi dokkok területe már alig volt több egy sötét foltnál – amit hirtelen kékes fény öntött el: a robbanás elérte

a tároló termet is. A kvantumturbulencia spirális mintában terjedt szét, mint egy óriási, halálos virág szirmai.

– A gravitációs hullámok... – kezdte Theia, de Seid már érezte. A jármű megremegett, amikor a turbulencia szélei elérték őket. A műszerfalon a műszerek megőrültek, de mintha az idő maga is megbolondult volna körülöttük.

– Teljes energia a hajtóművekbe! – kiáltotta, és a lumithar felfénylett az ujján. Theia minden tartalékot mozgósított. Ugrani még nem tudtak, túl közel voltak a bolygóhoz, de a hajó rakétaként lőtt ki felfelé. A gravitációs kompenzátorok sikoltva tiltakoztak a terhelés ellen, ám kitartottak. Mögöttük a kékes ragyogás lassan kialudt, ahogy nagy sebességgel távolodtak a pusztítás epicentrumától.

Amikor már biztonságos magasságban voltak, Seid hátradőlt a pilótaülésben. A lumithar lassan visszatért normál üzemmódba, de ő még mindig érezte izmaiban a küzdelem és menekülés minden pillanatát.

Seid az űr sötétjébe bámult. Valahol odalent egy komplexumnyi titok és halott feküdt a romok alatt. De a legnagyobb titok – az apja öröksége – még mindig ott várt rá, biztonságban a Theranis-birtokon.

– Mi a terved, *serad*? – kérdezte Theia.

– Most? – Seid fáradtan elmosolyodott. – Egyelőre pihenünk. Aztán... aztán megkeressük, ki áll az egész mögött. Mert Kaine csak egy báb volt. És valahol odakint van valaki, aki még mindig a technológiát akarja.

XVII.

Ebben a pillanatban feléledt a kommunikációs rendszer. Először csak recsegés hallatszott, majd egy torzított hang szólalt meg.

– Seid Theranis! Mindig tudtam, hogy ügyes vagy! – csaknem vidámság hallatszott a hangban.

– Ki vagy? – kérdezte Seid, miközben megszorította az ujján a gyűrűt.

A kommunikációs rendszer recsegése megtöltötte a jármű pilótafülkéjét. A torzított hang olyan volt, mintha több szűrőn keresztül haladt volna át, mégis tisztán érthető maradt minden szó.

– Felesleges próbálkoznod! – folytatta a hang. – Még Theia sem találhat nyomot az adás eredetéről. De nem ezért hívtalak. Megérdemelsz annyit, hogy lásd a teljes képet, mielőtt...

A lumithar hőmérséklete érezhetően megemelkedett – Theia minden létező protokollt bevetett, hogy azonosítsa a jel forrását, de sikertelenül.

– Honnan tudod, hogy hívják a lumitharomat?

– Tudod, Seid, az apád... különleges ember volt – a hang teljesen figyelmen kívül hagyta a kérdést. Meghitt tónusra váltva folytatta. – Három évvel ezelőtt, amikor először hallottam a felfedezéséről, azonnal tudtam: ez más, mint minden eddigi. A kristályok, amiket alkotott... azok nem egyszerűen energiatárolók voltak. Lehetőségeket nyitottak valamire, amit még csak nem is sejtettünk.

A sikló műszerfala színes fényeivel világított az űr sötétjében. A hang folytatta:

– Természetesen igyekeztünk meggyőzni, hogy működjön velünk együtt. Felajánlottunk neki mindent – erőforrásokat, laborokat, teljes függetlenséget a kutatásban. De a büszke Darien Theranis... – Itt keserű nevetés szakította meg a mondatot – Ő túlságosan is idealista volt. „Nem állunk még készen rá!” – ezt mondta. „Ha rossz kezekbe kerül ez a tudás, az katasztrófához vezethet.” – A hang gúnyosan utánozta Darien tónusát. – Mintha neki lett volna joga eldönteni, mire állunk készen! Az emberiség történelme a határok feszegetéséről szól. Minden nagy felfedezés kockázattal jár.

Seid ökölbe szorította a kezét, de egyelőre uralkodott magán.

– Szóval megöltétek – mondta komoran.

– Ó, igen. Nem volt más választásunk. De lásd be, logikus lépés volt. Arvannal... nos, vele könnyebben boldogultunk. Legalábbis azt hittük. – A hang most már inkább tűnt bosszúsnak. – Amikor azt hittük, minden kristály megsemmisült, évekig próbáltuk reprodukálni őket. Sikertelenül. Aztán a fiatal tudósod újra elővette azt az egyet... és mi tudtuk, eljött a mi időnk.

A holdfény megcsillant a sikló ablakán, miközben egy újabb műhold mellett haladtak el.

– Az első tervünk egyszerű volt – folytatta a hang. – Megsemmisíteni mindent és mindenkit, s mi majd kifejlesztjük a kristályokat. Persze apád nem mondott el mindent Vaelosnak... A fontosabb titkokat megtartotta magának. De aztán te adtad az ötletet azzal a látványos kis csapdával. Miért ne szerezhetnénk meg magunknak Arvant? – Itt újra felnevetett. – És milyen szépen működött is! Egészen addig, amíg a drága tudósod úgy nem döntött, hogy inkább felrobbantja az eget, mintsem átadja a tudását.

Seid érezte a torzított hangban felgyülemelő dühöt. Akármennyire uralta a helyzetet, Seid tudta, hogy hatalmas veszteségek érték, ráadásul a technológia sincs a kezükben.

– De tudod, mi a legérdekesebb az egészben? – folytatta a hang, most már nyugodtabban. – Hogy apád nem egyszerűen egy új technológiát fedezett fel. Ő rátalált valamire... valamire, ami megváltoztathat mindent, amit a múltunkról tudunk.

Seid előrehajolt a pilótaülésben. A lumithar még mindig forró volt az ujján, Theia továbbra is próbálta feltörni a kommunikációs csatornát.

– Az újfajta ásványok nem csak térben nyitnak kaput – a hang most álmodozónak tűnt. – Bár te erről már régen tudtál, még ha nem is osztottad meg senkivel. Az időutazás kettőtök titka volt Arvannal?

– Honnan tudsz erről? – suttogta Seid.

– Nekünk is vannak tudósaink, még ha nem is olyan okosak, mint apád, vagy Arvan! – csattant fel a hang, majd másodpercek múlva sokkal nyugodtabban folytatta. – Apád túl óvatos volt. Túl félénk. Mi viszont látjuk a lehetőséget. Képzeld el: visszamenni az időben, oda, ahová kedvünk tartja és megváltoztatni a jelent. Akár visszatérni oda, ahonnan egykor mindannyian elindultunk. A kristályok mutatják az utat – csak követnünk kell őket.

– És ezért kellett meghalnia? – Seid hangja élesen csattant. – Ezért a... vízióért? Hogy az időben utazva hatalomra tegyetek szert?

– Vízió? – A hang most már gúnyos volt. – Ez nem vízió, Seid. Ez elkerülhetetlen! És ha apád nem lett volna olyan makacs... De nem baj. Még mindig maradt egy a régiek közül, igaz? Ott, a Theranis-birtokon. Az utolsó az eredetiek közül.

Seid megdermedt. Honnan tudhattak erről?

– Ó, igen, tudunk róla! – A hang szinte dorombolt. – Ahogy arról is, hogy hibás. Hogy az apád szándékosan építette bele azt a tökéletlenséget. De ez nem számít. Idővel... idővel megfejtjük a titkát. És akkor... – itt elhallgatott egy pillanatra – ...akkor végre a kezünkbe kapjuk a hatalmat.

– Az a kristály sosem lesz a tiétek – sziszegte Seid. – A három család sosem engedné meg, hogy bárki átvegye a hatalmat tőlük! A Theranis-család...

– A Theranis-család? Túl sokáig volt már a fejlett technológiák biztosította hatalom a kezetekben! – robbant ki az ismeretlenből a mondat. – Ki akadályozna meg benne? Anyád? Nova, vagy a szende Venn? Vagy a tutyimuti Aron unokatestvéred?

Seid megmerevedett. Az alak egyértelműen ismerte a családját. Olyan természetességgel beszélt róluk, mintha személyesen ismerné őket.

– Ki vagy te? – ugrott fel a vezérlőpult mellől. – Mutasd magad!

– Miért is ne? – nevetett fel a hang. – Hiszen már senkinek sem fogod elárulni.

A hologram lassan materializálódott a sikló pilótafülkéjének közepén. A kékes derengésben egy ismerős arc bontakozott ki – Eryss állt ott, de nem olyan volt, mint amikor utoljára látta. A szőke haj még mindig ugyanúgy keretezte arcát, de a vonásai kemények voltak, tekintetében hideg elszántság ült.

– Meglepődtél? – kérdezte, és hangjából eltűnt minden torzítás. – Pedig sejthetted volna. Ki más érthetne jobban a cselszövéshez, mint egy Kalarin?

Seid egyszerűen nem tudta feldolgozni a látványt. Végül a legkézenfekvőbb kérdés szakadt ki belőle:

– Miért?

– Miért? – Eryss keserűen felnevetett. – Tudod, mennyi ideig néztem tétlenül, hogy a Theranis-ház uralkodik a kristálytechnológia és az orichalcum bányászat felett? Generációk óta ti birtokoljátok a tudást, a hatalmat... És mit csináltok vele? Rejtegetitek, korlátoztok, visszafogjátok a fejlődést. Apád halála... az csak az első lépés volt.

– Te voltál? – Seid egy előbukkanó könnycseppet törölt le az öklével, amely inkább a tehetetlenségéből eredt. – Végig te irányítottad az egészet?

– Nem egyedül – válaszolta Eryss hidegen. – De igen, én adtam ki a parancsot. És én küldtem Kaine-t is. Viszont tudod, mi a legszebb? – Itt elmosolyodott. – Még csak nem is sejtettél semmit. Olyan könnyű volt elhíttetni, hogy én is célpont vagyok. Az a „robbanás” a birtokunkon... kiváló színjáték volt, nem? Olyan könnyű volt újra beférkőzni a bizalmadba. Az a szerelmes éjszaka At Proximában... igazán megható volt.

Seid ujján a lumithar egyre forróbbá vált – Theia osztozott dühében és fájdalmában. A könnyek csendesen peregtek le az arcán, mindegyik csepp mintha a méltóságából vitt volna magával egy darabot. Próbálta visszatartani őket, de csak jöttek egymás után, akár a szégyenérzet és a megaláztatás néma hírnökei.

– És most? – kérdezte Seid. – Most megölsz?

– Természetesen – Eryss hangja hirtelen jéghideggé vált. – Már csak te állsz az utamban. Csak hogy tudd, nem gondoltam volna, hogy idáig eljutsz. Be kell vallanom, sok bosszúságot és kárt okoztál.

– Ezt örömmel hallom! – vágott vissza Seid, de tudta, hogy fölöslegesen teszi, semmilyen hatása nem lesz.

– Tudod, minden hajónkba beépítettünk egy biztosítékot – folytatta a nő. – Sosem lehet tudni, mikor fordul ellenünk egy zsoldos vagy egy túl kíváncsi katona. – Tekintete a műszerfal felé villant. – Egy egyszerű parancs, és... Sajnálom, Seid! – A hologramon látható volt, hogy Eryss előrehajol.

– Theia! – kiáltotta Seid, de az AI már cselekedett. A Seid kezén még mindig aktív védőkesztyű energiamezeje villámgyorsan terjedt szét, körülölelve Seidet, miközben a káosz-meghajtó aktiválódott, megpróbálva kikerülni Eryss távvezérlőjének hatóköréből.

A hologram eltűnt, és a következő pillanatban vörös fény öntötte el a kabint.

A SZIGET

I.

Seid tudata lassan, kínzóan tért vissza. A hajnal első sugarai áttörnek a sűrű ködfalon, ami az elméje volt. Először csak töredezett érzékeléseket fogott fel: a só csípős illatát, a hullámok monoton moráját, és valami kesernyés, fémes ízt a szájában. Aztán érzékei fokozatosan éledtek. De az első gondolata nem is a túlélés volt, hanem Nova. Utolsó beszélgetésük ugrott be, amely most keserű ízt hagyott szájában. Nővére megköszönte, hogy távol tartotta a bajtól, de úgy tűnik, inkább egyedül hagyta őket benne.

Amikor végre kinyitotta a szemét, látása elmosódott volt, mintha víz alatt próbálna fókuszálni. A sisak vizorján – absztrakt művészeti alkotásként – apró repedések hálózata futott végig. A háttérben a hosszúkás katonai hajó felismerhetetlenné torzult teste hevert félig a vízben, füstölgő sebhelyekkel az egykor elegáns burkolaton. Az energiapajzs maradványai még mindig szikráztak körülötte, akár egy felrobbanó kristály szilánkjai. Igen, már rémlik: lezuhantak. Éjszaka volt, nagy nehezen kimászott a hajóból és próbálta magát a part felé vonszolni. Aztán...

– Theia... – próbálta aktiválni a kommunikátort, de csak statikus zörej válaszolt. A lumithar az ujján halványan derengett, jelezve, hogy az AI magja még működött valahol, de a kapcsolat megszakadt, nem érzékelt kapcsolódási pontot. Nem a Lantheán vannak, ez itt egy teljesen ismeretlen rendszer, energiakristályok és orichalcum nélkül valószínűleg. Ezért nem működik hát Theia: nincs kompatibilis, működő energiaforrás a közelben.

Lassan, minden mozdulatért megküzdve feltápáskodott. Az úrruha szervomechanizmusa nyikorogva segítette mozgását, miközben a diagnosztikai kijelzők vörös fénnel

figyelmeztettek a kritikus rendszerhibákra. A parton állva most először tudta igazán felmérni környezetét: egy kiterjedt sziget terület el előtte, melynek partjait két markáns hegyvonulat uralta. Közvetlenül előtte, talán száz méterre a parttól egy alacsonyabb, sziklás hegy emelkedett, természetes védőbástyaként védve a mögötte levő füves, bokros területet. A távolban, a sziget szívében egy impozáns vulkáni hegy magasodott az égbe.

Ahogy körbenézett ezen az idegen bolygón, otthona jutott eszébe. A Seloin-rendszer és Lanthea, most fényévek százaira voltak innen, és velük együtt minden, ami az életét jelentette. Nova, Venn, az anyjuk... vajon halottnak hiszik? Már csak pár óra és az automatikus üzenetek, amelyekben elbúcsúzott, megérkeznek. Magában felnevetett a saját butaságán: Eryss is megkapja a búcsúüzenetet, amiben hálás szavakkal köszöni meg neki az elmúlt közös éveket. Hogyhogy nem látta előre? Az érzelmei ennyire elhomályosították az ítélőképességét?

A gondolatmenetet hirtelen szédülés szakította félbe. Az úrruha oxigénszintje vészesen alacsony volt már, és a helyi atmoszféra összetételéről még fogalma sem volt. Theia azt mondta, hasonló a lantheaihoz... Nem volt választása – le kellett vennie a sisakot, különben percekben belül megfullad.

A zsilipzár sziszegve engedett. Amikor a sisak végre levált, a bolygó levegője betöltötte tüdejét – meglepően tiszta volt, szinte édes, akár a szülőbolygója magas hegycsúcsain. Az ég színe azonban idegen volt, kékebb és világosabb a lantheainál.

Ott állt, a tenger sós permete arcába csapott, eszébe jutott Theia utolsó mondata a zuhanás előtt: „Üdvözöllek az ismeretlenben.” Most kezdte csak igazán érteni ezeknek a szavaknak a súlyát.

Seid tett néhány bizonytalan lépést a sekély vízben. A hajóroncs most már csak árnyéka volt egykori önmagának – az egykor büszke burkolat megtépázva, megalázva hevert a hullámok között. Az orichalcum berakások még most is halványan derengtek rajta, a fém maga sem akarta feladni a küzdelmet.

A part felé haladva minden lépés küzdelem volt. Az úrruha, ami egykor a védelmét szolgálta, most inkább súlyos teherként nehezedett rá. Amint végre szilárd talajt ért, térdre rogyott a homokban. A zuhanás és azt megelőző harc utóhatásai most kezdtek igazán jelentkezni – izmai sikoltva tiltakoztak minden mozdulat ellen.

– Rendszerdiagnosztika – suttogta automatikusan, de saját hangja idegenül csengett ebben a különös légkörben. Az úrruha kijelzője még működött, halványan derengő számok és adatok táncoltak az alkarján levő kijelzőn: életjelei stabilak voltak, de a ruha rendszerei az utolsó energiatöredékeket is felhasználták. Az energiatartalékok alig érték el a tíz százalékot.

Felnézett a magányos hegyre, amely úgy emelkedett ki a sziget közepéből, mint egy masszív emlékmű. A nap – ez az idegen csillag – egészen másképp világított. A fénye élesebb volt, kérlelhetetlenebb, különös zöld árnyalatokba borította a hegy oldalán burjánzó sűrű vegetációt.

– Theia... – próbálkozott újra. A lumithar finoman remegett, jelezve, hogy az AI maga még életben van. De a kapcsolat továbbra is néma maradt.

Az első sokk lassan oldódni kezdett, és helyét átvette valami más: a túlélő ösztönös megfontoltsága. Módszeresen kezdte számba venni helyzetét.

Először az alacsonyabb part menti sziklás rész felé fordította tekintetét, ahol a 30-40 méteres csúcsok között több

természetes barlangnyílás is sötétlett – legalább lesz hol elbújnia élete még hátralevő néhány napjában. A sziget kiterjedt volt, ebből a szögből nem tudta felmérni a valódi méreteit, de több kilométer átmérőjű is lehetett, középpontjában a tekintélyt parancsoló vulkánikus heggyel, amely több száz méter magasra nyújtózkodott az ég felé.

A távolban a hullámok monoton ritmusa keveredett a szél süvítésével, amely a sziklák között talált utat magának. A kisebb, part menti hegy mellett alig volt növényzet, inkább homok és foltokban fűcsomók jellemezték a területet. De a központi hegycsoport felé haladva, a talaj fokozatosan változott. Távolodva a parttól, a durva, sötét homokot egyre sűrűbb növényzet váltotta fel. A hegy lábánál már valóságos dzsungel burjánzott, egészen a csúcsig. Valószínűleg a magasabb kiemelkedés megvédte ezt a területet a tenger felől érkező vad szelektől. Az itteni növényzet is teljesen idegen volt – a növények formái, színei mind-mind arra emlékeztették Seidet, hogy egy másik világba csöppent, ahol még a legegyszerűbb életformák is különböznek mindentől, amit valaha ismert.

De legalább vizet találni nem lesz nehéz – remélte, hogy a roncs újrahasznosító rendszerei még működnek. Ám hosszú távon...

Gondolatait hirtelen hang szakította félbe – a hajóroncs felől érkező, ismerős zümmögés, sistergés. Az egyik energiapanel még működött, csendesen haldokolva búcsúzott. A katonai hajók nem úgy vannak megoldva, hogy zuhanás esetén...?

Seid azonnal feltápászkodott. A Lanthea most végtelenül távolinak tűnt, akár egy álom. De a túléléshez nem álmokra volt szüksége, hanem cselekvésre. Az úrruhát lassan kezdte lecsatolni magáról – darabról darabra, régi életének

páncéljától szabadult meg. Alatta az egyszerű, fekete uniformis szinte szimbólumnak tűnt: egy új kezdet jelének ebben az idegen világban.

A lumithar halványan felizzott az ujján: helyeselte a döntést. Seid tudta, hogy amíg a gyűrű működik, amíg Theia magja él, nincs egyedül. És ez most, a végtelen óceán partján állva, többet jelentett minden technológiánál és hatalomnál, amit valaha birtokolt.

Lassan gázolt vissza a nedves homokban a hajóroncs felé. Érezte, hogy bármekkora fáradtság van rajta, a bolygó gravitációja érezhetően kisebb, mint a Lanthéaé. Lehajolt, s felmarkolt egy marék homokot. Ez is egészen más volt, sokkal durvább és sötétebb színű szemcsékből állt. Felegyenesedett, pillantása a siklóra esett. A katonai jármű egykor büszke teste most olyan volt, akár egy partra vetett óriási tengeri lény – sebesült, de még mindig méltóságteljes. Az orichalcum vezetékek között időnként szikrák táncoltak, jelezve, hogy a hajó szívében még ott lüktet az élet.

A központi vezérlőterembe vezető út – hála az orichalcum tulajdonságainak – alig deformálódott a becsapódástól, de Seid még emlékezett a régi mozdulatokra a saját hajóiból. A vésznyitó mechanizmus megnyomására az ajtó sziszegve félrecsúszott. Rögtön egy ismerős illat csapta meg: az ionizált levegő és a fémek egyedi aromája, ami mindig is jellemezte a bolygóközi hajókat.

A vezérlőpult nagy része sötétben derengett, csak néhány segédrendszer villogott még, nekik saját energiaellátásuk volt. De Seid tudta, hogy amit keres, az mélyebben rejlik – a hajó szívében, ahol Theiát újra tudja indítani. Letérdelt az egyik panel előtt, és határozott mozdulattal leemelte a burkolatot.

A gyűrű az ujján most erősebben kezdett izzani, rezonálva a hajó még működő rendszereivel. A kristálymag halványan derengett a félhomályban. Jól emlékezett: a zuhanás utolsó pillanatában ezek a nagykapacitású energiamagok kikapcsolnak, megelőzve bárminemű nagyobb katasztrófát. Akár az egész szigetet magával vitte volna a detonáció, ha valami rosszul sült el. Seid óvatosan a mag felé nyújtotta kezét, a gyűrűt közelítve a kristályhoz.

– Gyerünk, Theia – suttogta, miközben ujjai finoman érintették a kristályszerkezetet. – Tudom, hogy még itt vagy.

A lumithar és a kristály között kékes energia szikrázott fel, egy bizonytalan híd két világ között. A vezérlőteremben a holografikus kivetítők egyik a másik után éledtek újra, halvány fénnel töltve meg a teret. És akkor, mint egy régóta várt barát, megszólalt egy ismerős hang:

– A kvantumkoherencia helyreállt, *serad*. Mi tartott ennyi ideig? – Theia hangja újra ugyanolyan szarkasztikus volt, még ha most kissé bizonytalanul is csengett. – Feltételezem, nem ez volt a legkellemesebb landolásod.

A gépterem félhomályában Theia hologramja kísértetiesnek tűnt.

– Azt hittem, elveszítettelek! – Seid hangjában nagyfokú megkönnyebbülés hallatszott. Szemét becsukva, fejét hátra hajtva dőlt neki az egyik panelnek. – Státuszjelentést kérek! – lehelte.

Az AI azonnal megkezdte a környezet elemzését, de most hangjában a megszokott precizitás keveredett valamiféle aggodalommal.

– A létfenntartó rendszereid stabilak, *serad*, bár a szíved kissé szaporábban ver a normálisnál. Á, már látom, miért! Az oxigénszint! A helyi atmoszféra összetétele majdnem tökéletes egyezést mutat a Lantheával: 78% nitrogén, 21%

oxigén, nyomokban nemesgázok. A gravitáció körülbelül 13%-kal alacsonyabb, mint otthon – ez magyarázza azt a különös könnyedséget, amit a mozgásod során tapasztalsz.

Seid a vezérlőpult romjai felé fordult. A kijelzők törött felületén még mindig táncolt néhány apró, elektronikus életjel.

– És... – nyelt egyet – ...biztosan nem tudunk felszállni?

Theia finoman pulzált, az AI gondosan mérlegelte válaszáat.

– Nos, a káosz-meghajtó teljesen megsemmisült, hála exbarátnőd... – Az AI egy pillanatra megállt, majd ragaszkodva az eredeti kérdéshez, folytatta. – A segédrendszerek 30%-a még működőképes, de ez a sérülés végleges, *serad*. A hajó többé nem fog repülni – az AI hangja halkabbra váltott. – Továbbá ami a túlélésedet illeti... A víztisztító rendszer még működik, és az energiacellákkal sincs nagy gond. Élelemmel viszont nem vagy ellátva, hacsak a legénységi élelmiszer-tárolókat nem fosztották ki a hajó eredeti utasai.

Seid az egyik réshez lépett. A tenger végeláthatatlanul nyúlt a horizontig minden irányban.

– És a szárazföld? Amikor zuhantunk...

– Igen – szakította félbe Theia. – A belépéskor végzett nagy hatótávolságú szkennelés nagyobb földrészeket mutatott, de jelenleg... – a hologram átalakult, hogy egy háromdimenziós térképet mutasson – ...ezer kilométeres körzetben pár apró, ehhez hasonló szigetcsoporton kívül nincs nagyobb szárazföld.

Az AI egy pillanatra elhallgatott, most a közvetlen környezetükre koncentrálna.

– *Serad*, a part menti hegyben több nagyobb barlangot is észleltem – jelentette Theia. – Az egyik különösen

alkalmasnak tűnik, hogy meghúzzuk magunkat. Széles bejárata és viszonylagosan stabil geológiai szerkezete ideális menedéket nyújthat. A hajó antigravitációs rendszere még részlegesen működik. Ha aktiválom a maradék energiatartalékokat, talán be tudnánk vontatni a hajót. Ott nagyobb biztonságban lennénk az időjárás viszontagságaitól.

– Kezdjük el – bólintott Seid, miközben a gyűrűn keresztül azonnal érezte, hogy Theia aktiválja a maradék rendszereket. A hajótest halkán felnyögött, erősen tiltakozva a mozgatás ellen. Az orichalcum kapcsolatok sorban villantak fel, ahogy az energia végigfutott rajtuk.

A hajó lassan, méltóságteljesen emelkedett ki a sekély vízből. Körülötte apró vízcseppek pörögtek a levegőben, megtörve a nap fényét. A látvány egyszerre volt gyönyörű és szívszorító: egy haldokló technológia utolsó, büszke mozdulatsora.

– Az antigravitációs mező instabil – jelentette Theia, hangja most Seid számára különösen feszültnek tűnt. – A rendszer teljesítménye ingadozik. Azt javaslom, *serad*, most azonnal induljunk el a barlang felé.

Seid a hegy felé fordult. A megcélzott barlangnyílás sötét szája hívogatóan tátongott előttük. A távolság nem volt nagy – talán száz méter, vagy annyi sem –, de minden méter egy újabb küzdelem lesz a sérült rendszerekkel.

A hajó lassan, remegve indult meg a levegőben, alig fél méterrel a föld fölött lebegve. Seid érezte az ujján a lumithar küzdelmét, a technológia a végsőkéig feszült, hogy teljesítse az utolsó parancsot. A part menti sziklák között manőverezve a hajó sebesült madárként vonszolta magát, amely utolsó erejével próbál visszajutni a biztonságos fészekbe.

– Még harminc méter – mormolta Theia, miközben a kivetítőkön vészesen villogtak a figyelmeztető jelzések. – A gravitációs mező... nem fog sokáig kitartani.

Az utolsó szakasz volt a legnehezebb. A barlang bejárata előtt a masszív tömeg megremegett, minden molekulája külön küzdött az elemekkel. Seid érezte, ahogy a gyűrűn keresztül Theia minden maradék energiáját a stabilizátorok integritásába pumpálja.

Egy utolsó, erőteljes rándulással, a hajó becsúszott a barlang sötét ölébe. A hajótest finoman érintette a sziklapadlót, egy utolsó, elegáns meghajlás a tánc végén. Az antigravitációs rendszerek azonnal lekapcsoltak, és a barlangban visszhangzó fémes koppanás jelezte: megérkeztek új otthonukba.

– Megcsináltuk – Theia kommunikációja érthetőbbé vált, ahogy a rendszerek visszatértek normál üzemmódba. – Bár meg kell jegyeznem, *serad*, hogy nem ez volt a legelegánsabb parkolás a karrieredben.

A hajó belsejében a levegő még mindig az ionizált fémek és túlterhelt áramkörök szagát árasztotta. Seid kimerülten rogyott az egyik vezérlőszékbe. A zuhanás, a mentés és a hajó bevontatása minden energiáját felemésztette. A lumithar most halványabban derengett, mintha maga is pihenni vágya.

– *Serad*, az utolsó étkezésed legalább tizenkét órája volt – Theia hologramja finoman vibrált a félhomályban. – Javaslom, hogy fogyassz valamit, mielőtt részletesebben átbeszéljük a helyzetünket.

Seid bólintott. Az élelmiszer-tároló majdnem teljesen fel volt töltve, valószínűleg a katonák mindenre felkészültek az útjaik során. Most ezek az adagok jelentették az egyetlen

kapcsolatot a Lantheával – az otthon ízét, illatát, még ha csak szintetikus formában is.

Miközben az egyszerű ételt fogyasztotta, tekintete a barlang bejárata felé tévedt. A nap még magasan járt az égen, éles fénye különös árnyékokat vetett a sziklafalakra.

– Van bármi jel... bármilyen nyom fejlett civilizációra? – kérdezte, bár sejtette a választ.

– Sajnálom, *serad* – Theia hangja most lágyabb volt. – A kezdeti szkennelés során semmilyen technológiai jelzést nem észleltem. Sem energiakibocsátást, sem mesterséges struktúrákat. Ez a világ... – az AI taktikusan elhallgatott egy pillanatra – ...primitív. Ősi.

Hatszáz fényév – a szám most már nem csak egy adat volt a sok közül, hanem egy megmásíthatatlan végzet. A felismerés úgy söpört végig Seiden, mint a Lanthea északi területein tomboló jeges szél: érezte, hogy nincs visszaút. Egy lakatlan szigeten ragadt, sok-sok ezer kilométerre bármilyen szárazföldtől, egy primitív bolygón, ahol a technológia csak egy távoli álom. A barlang mélyén a hajó törött teste csüggedten hevert. Seid érezte, hogy a roncs tökéletes és néma emlékműve mindannak, amit örökre elvesztett: a családját, az otthonát, a küldetését, hogy leleplezze az árulást. Ez maga volt a végállomás, egy kriptá az űr végtelenjében, ahol talán a mesterséges intelligencia fogja csak hallani utolsó szívdobbanását.

II.

Az idegen nap lassan vonszolta magát előre az idegen égen, mint egy megfáradt vándor a végtelen sivatagban. A lumithar most is csak halványan derengett, jelezve Theia folyamatos jelenlétét, de még ez a kapcsolat sem tudta teljesen elűzni a magány árnyékát, amely egyfajta láthatatlan ködként, egyre erősebben telepedett a lelkére.

A napok lassan folytak egymásba. Seid idejének nagy részét a hajó belsejében töltötte, ahol a sérült rendszerek diagnosztikája és javíthatása legalább valami célt adott a létezésének. A vezérlőterem félhomályában a még mindig működő kijelzők kékes derengése hipnotikusan hatott rá – minden egyes sikeres javítás, minden helyreállított áramkör apró győzelmet jelentett az úr közönyével szemben.

– A másodlagos energiarendszer integritása most már 43 százalék – jegyezte meg Theia egy délután, miközben Seid épp egy különösen makacs vezérlőpanellel küzdött. – Bár meg kell jegyeznem, *serad*, hogy az elmúlt három órában összesen négy szót szóltál. Ez jelentősen eltér a megszokott kommunikációs mintáidtól.

– Mit számít? – mordult fel a férfi, hangjában keserűség csengett. – Hatszáz fényévre vagyunk az otthonunktól. Javíthatom ezt a hajót az idők végezetéig, akkor sem fog többé repülni.

Az AI hologramja finoman pulzált, mérlegelve a választ.

– Észrevettem, hogy az utóbbi időben egyre többször használod az „otthonunk” kifejezést – jegyezte meg végül Theia. – Érdekes választás, tekintve, hogy három hete még a Lantheáról beszéltél.

Seid letette a szerszámot, amit addig szorongatott. A düh, ami napok óta ott forrt benne, most végre utat tört magának.

– És mit kellene mondanom? Hogy elvesztettem mindent? Hogy a családom azt hiszi, halott vagyok? Hogy Eryss... – a hangja itt elcsuklott, a név még mindig késként hasított belé. – Hogy az a nő, akit szerettem, elárult, és én még csak szembe sem nézhetek vele?

Seid felugrott, és a barlang bejárata felé indult. Odakint az óceán végtelen kékje – a tőle már megszokott közönyével – ebből semmit sem vett észre.

A parton felült egy sziklára, s a vizet figyelte, mintha onnan várná a megoldást. Alatta, a sekély, part menti beugróban ezüstös halak cikáztak vidáman, – ez a világ nem törődött az ő tragédiájával, ez a világ nem tartozott neki semmivel.

– A lelkiismeret-furdalás nem egyenlő az önsajnálattal, *serad* – Theia hangja most lágyabbá volt, szinte anyai. – Értem, hogy felelősnek érzed magad a kialakult helyzetért, de nem hagyhatod el magad! Különben is, a családot erős. Nova úrnő, Venn, az édesanyád... ők túlélők.

Seid fújtatva próbált ellentmondani az AI-nak, de belátta, hogy igaza van.

– És addig? – kérdezte, kissé megnyugodva.

– Addig élünk – felelte egyszerűen Theia. – Túlélünk. És közben megtanuljuk, hogy néha a legmélyebb magány sem lehet olyan mély, hogy feladjuk. Javasolhatnám, például, hogy csináljunk egy leltárt?

Seid megfordult, tekintete találkozott Theia hologramjával, ami most halványkéken derengett a beálló félhomályban.

– Leltár? – a szó furcsán, idegenül csengett ebben a környezetben. – Minek?

– Mert a túléléshez tervezés kell, serad – az AI hangja most határozottabb volt. – És a tervezéshez tudnunk kell, pontosan mivel rendelkezünk.

Seid lassan visszasétált a barlangba. Theiának teljesen igaza volt, Seid megborzongva realizálta, hogy mi lenne vele, ha az AI nem lenne itt, s egyedül kellene a lakatlan szigeten boldogulnia.

– A hajó víztisztító rendszere 82%-os hatékonysággal működik – kezdte sorolni az AI. – Az energiacellák töltöttsége stabilizálódott 43%-on. A raktérben még mindig van harminckilenc napra elegendő élelmiszerartalék, bár – itt Theia feddő hangon folytatta – a reggeli adagokat következetesen kihagyod az utóbbi időben.

– Nem voltam éhes – dohogta Seid, de érezte, hogy ez gyenge kifogás.

– A test táplálása nem opcionális, különösen nem egy idegen bolygón – jegyezte meg Theia. – De folytassuk. A kommunikációs rendszer...

– Halott – vágott közbe Seid keserűen.

– Javítható – korrigált Theia. – Az antenna 40%-a még használható. Ha sikerülne növelni a teljesítményt, és találnánk egy megfelelő...

Seid hirtelen felkapta a fejét. Valami megváltozott odakint – a tenger morajlása most egészen másképpen hangzott. A barlang bejáratához sietett, és azonnal megértette: vihar közeledett. Az égbolt keleti felén sötét fellegek gyülekeztek, félelmetes előőrsei egy mindent elsöprő seregnek. A szél már felkorbácsolta a hullámokat, és a láthatáron villámok cikáztak.

– Az első viharunk ezen a világon – Theia hangja most szinte áhítatosnak tűnt. – A szenzorok szerint rendkívül intenzív lesz.

Seid nézte, a front közeledtét. A természet nyers ereje valahogy más volt itt, mint otthon – vadabb, kontrollálatlanabb. A Lantheán minden időjárási jelenséget szabályoztak, minden vihart megszelídítettek. De ez... ez valami ősi és tiszta volt.

– Tudod – szólalt meg halkán előző beszélgetésükre reflektálva –, azt hiszem, igazad van. Nem engedhetem meg magamnak az önsajnálatot. Ez a világ nem fog alkalmazkodni hozzám – nekem kell alkalmazkodnom hozzá.

A vihar első szellőkése végigsöpört a parton, felkapva a homokszemcséket, egy részüket besodorva a barlangba.

– Akkor folytassuk a leltárt – bólintott Seid, visszafordulva a vezérlőterem felé. – És utána... utána talán tervezhetünk is valamit. Megtennéd, hogy a barlang szája elé húzol egy pajzsot? Elég csúnyának tűnik... – intett az egyre erősödő jelenség felé.

Az első mennydörgés végigmorajlott a barlangon, de most már nem a végtelen magány hangjaként, hanem egy új kezdet első dobbanásaként. Odabent, a technológia utolsó menedékében, ember és gép együtt kezdték számba venni mindazt, amijük maradt – és mindazt, amit ebből építhetnek.

A vihar tombolva érkezett a szigetre, tajtékozva, elképesztő sebességgel siklott az óceán felszínén. A hajó megmaradt szenzorai vadul villogtak az atmoszférikus nyomás hirtelen változásaitól. Az égen sötét, méltóságteljes felhőtornyok gyülekeztek, egy láthatatlan kéz megállíthatatlanul gyúrta őket az óceán felszálló párájából.

Seid a barlang biztonságos bejáratától figyelte, amint az első villámok ezüstös kígyókat hasítottak ki a horizontból. A tenger színe megváltozott – a megszokott világoskék helyett most mély, majdnem feketés árnyalatot öltött, láthatóan az óceán maga is felkészült a közelgő összecsapásra.

– A ciklon középpontja 27 kilométerre délkeletre van tőlünk – Theia hangja tisztán csengett a növekvő szélzúgásban. – A szélerősség már most meghaladja a 140 kilométer per órát, és még csak erősödni fog. A barlanggal... – az AI elhallgatott egy pillanatra – ...problémáink lehetnek.

Az első széllökés úgy csapott le a barlang bejáratát védő pajzsra, akár egy láthatatlan ököl. A hajó burkolata halkan rezonált a természet erejére, az orichalcum rendszerek tompán felizzottak a váratlan energiahullámtól. Seid érezte a gyűrű egyre fokozódó melegét – Theia azonnal reagált a veszélyre, aktiválva a hajó még működő védőrendszereit.

– A barlang szerkezete nem elég stabil – folytatta az AI, miközben kivetítői részletes elemzést mutattak a sziklafalakról. – Azzal, hogy lezártam a barlangot, a vihar által keltett rezonanciák... – újabb villám csapott le, ezúttal közelebb, bevilágítva az egész barlangot – ...veszélyeztethetik az egész struktúrát. Egyelőre nem fog beomlani, de a leszakadó nagyobb kövek veszélyesek lehetnek.

Seid végigpásztázta tekintetével a körülötte sötétlő sziklákat. A holografikus rásegítés most már tisztán mutatta, amit szabad szemmel nem láthatott: a kőzet tele volt hajszálrepedésekkel, amelyek a vihar erejétől bármikor tovább nőhettek.

– Van megoldás – mondta végül határozottan, miközben a gyűrűn keresztül már érezte is Theia egyetértő bizsergését. – A molekuláris strukturálót tegnap ellenőriztem, s tökéletesen működik. Ha sikerül létrehoznunk egy stabil erőteret...

A szavakat félbeszakította egy újabb mennydörgés, olyan erős, hogy a barlang falai megremegtek tőle. Kintről már hallani lehetett az óceán dübörgését – a hullámok olyan magasra csaptak, hogy szinte elérték a barlang bejáratát, a sós permet szétporlott, ahogy az erőter megállította.

– Néha meglepően jó ötleteid vannak! Kezdjük a bejáratnál – Theia hologramja most stabilabb volt, az AI minden figyelmét a feladatra összpontosította. – Az erőter-generátorok még 87%-os hatékonysággal működnek. Ha egyszerre csak kisebb térfogatot célzunk meg...

Seid már mozdult is. Azonnal érezte, hogy Theia energiát pumpál a rendszerbe, s a kvantumszinten működő manipulátorok életre keltek. A levegőben kékes energia kezdett kialakulni, precíz kockába zárva a barlang bejáratának egy nagyobb darabját.

A folyamat lenyűgöző volt – a szikla molekulái láthatóan átrendeződtek az erőteren belül. A durva, természetes felület elsimult, majdnem folyékonnyá vált, majd a Seid által meghatározott formában újra megszilárdult. A kőzet most már nem egyszerűen szikla volt, hanem valami több: a természet és technológia tökéletes ötvöze.

– Első szekció kész – jelentette Theia. – A molekuláris kohézió stabil. Folytathatjuk a következő egységgel.

Órákig dolgoztak így, miközben odakint tombolt a vihar. Méterről méterre haladtak, minden szegmenst gondosan átformálva, megerősítve. A barlang lassan átalakult – a durva, természetes üreg helyét egy precízen megmunkált terem vette át, amelynek falai Lanthea legfinomabb épületeinek falait idézték.

– A mennyezetnél kritikus repedéseket észlelek – figyelmeztette Theia, amikor már majdnem végeztek. A vihar

még mindig tombolt odakint, de a barlang belsejébe most már csak tompán szűrődött be a természet haragja.

Seid feltekintett. A mennyezeten valóban ott futottak a repedések, komolyan veszélyeztetve a barlang biztonságát. A gyűrűn keresztül ismét aktiválta a molekuláris strukturálót. Az energia kéken pulzált a levegőben, ahogy az erőtér újabb darabja formálódott meg.

– Érdekes – jegyezte meg Theia, miközben a kőzet átformálódott. – A helyi ásvány összetétele... szokatlan. Mintha...

Egy különösen erős szélökés szakította félbe az AI elemzését. De Seid már látta az eredményt – a mennyezet most egyetlen, sima kupola volt, amelyen különös, spirális minták futottak végig. Az átstrukturálás során a kőzet természetes kristályszerkezete új formát öltött, létrehozva valamit, ami sem nem természetes, sem nem mesterséges nem volt már.

– Strukturális integritás 99,7% – jelentette Theia elégedetten. – A barlang most már ellen tud állni egy sokkal erősebb viharnek is. Bár... – az AI hangja elgondolkodóvá vált – ...talán nem is kéne már barlangnak neveznünk.

Seid körbenézett az immár teljesen átalakított térben. A falak selymesen csillogtak a hologram fényében. A szabályos geometriai formák között itt-ott még felfedezhető volt az eredeti kőzet mintázata, de most már inkább a Lanthea kifinomult architektúráját idézte – még ha nem is túl tökéletesen.

– Annak nevezed, aminek akarod – hagyta rá az AI-ra. – Én inkább sírboltnak hívnám. Sokkal közelebb áll a valósághoz, a realitáshoz.

Theia inkább nem válaszolt, csak bölcsen hallgatott.

A vihar még másnap is tombolt, és Seid minden egyes mennydörgésben, minden egyes szellőkésben saját száműzetésének visszhangját hallotta. Hiába voltak apró sikerei – például a barlang átalakítása – ám akkor sem tudott megszabadulni a gyötrő kétségbeesés egyre mardosóbb érzésétől.

A barlang biztonságosabb lett ugyan, de a természet nyers ereje továbbra is áthatott mindent. A megerősített falak között fekvőhelyet alakított ki magának, de álmai nyugtalanok voltak, tele a Lanthea kristálytornyaival és elhagyott családjának arcával.

III.

Minden reggel ugyanaz a rituálé. A már szokott, nyugtalan alvás után Seid első útja a partra vezetett. Egy sziklán ült, amely az elmúlt hetekben már egészen a testéhez idomult, és nézte, ahogy az idegen nap lassan kiemelkedik az óceánból. Az első napokban még megnyugtatta ez az új látvány, de egyre kevésbé érezte vigasztalónak.

Seid lelkén a magány újabb hulláma söpört végig. A Lantheán megszokta a nyüzsgést, a folyamatos kapcsolatot másokkal. Most azonban csak Theia maradt neki, és bár az AI mindent megtett, hogy társaságot nyújtson, voltak pillanatok, amikor az emberi kapcsolat hiánya fizikai fájdalomként hasított belé.

Az esték voltak a legnehezebbek. Amikor a nap lebukott a horizont mögé, és a szigetet körülölelő sötétség olyan vastag volt, hogy szinte tapintani lehetett. Ilyenkor a barlang mélyén, a hajó fedélzetén üldögélve, Seid gyakran merült el az emlékeiben. Felidézte Venn nevetését, Nova komoly tekintetét, az anyjuk ölelésének melegét. Mi lesz most velük? Valószínűleg Eryss megpróbálja megszerezni az utolsó kristályt. Először biztosan nem erőszakkal, de ha a cselszövés, hazugság nem válik be, akkor az sem elképzelhetetlen. Bízott benne, hogy a Zorath-család melléjük áll, ha Eryss kísérletet tesz az abszolút hatalom megszerzésével.

Most is éppen a felkelő napot bámulta. A reggeli fényben a tenger felszínén játszó csillogás inkább már irritálta. A sekély vízben úszkáló halak is gúnyolták szabadságukkal – ők otthon voltak itt, míg ő... A gondolatait hirtelen Theia hangja szakította félbe.

– Bocsáss meg, *serad*, a víztisztító rendszer teljesítménye tovább romlott az éjjel. Ha nem kezdjük el ma a hajó szétbontását...

– Tudom – vágott közbe Seid élesen. Hangja rekedt volt a kevés használattól. Az elmúlt napokban egyre kevesebbet beszélt, néha egész nap egyetlen szót sem szólt. – Mindjárt megyek.

A hajó még mindig ott feküdt a barlang mélyén, megfáradt óriásként egyre kevésbé hasonlított önmagára. A vihar alatt bebizonyosodott, hogy tovább nem tarthatják egyben – a sérült rendszerek instabilitása veszélyt jelentett. A szétszerelés gondolata teljesen letaglózta. A hajó volt – Theián kívül persze – az utolsó kapcsolata Lantheával.

– A hajótest 72%-a újrahasznosítható – jelentette az AI, mintha csak olvasott volna a gondolataiban. – Az energiamagot természetesen meg kell őrizzük. Javaslom, hogy az átalakított barlang legmélyebb pontján alakítsunk ki számára egy megfelelő kamrát. Ha takarékoskodunk vele, akkor akár néhány ezer évig is kiszolgál minket! – fejezte be vicceskedve Theia, de nem igazán talált megfelelő fogadóközönségre Seid személyében.

Órákon át dolgoztak csendben. A munka mechanikus volt, ahogy sok minden az életében mostanában. Lebontani, szétszerelni, katalogizálni – minden mozdulat csak azt az űrt mélyítette benne, amit a Lanthea hagyott.

Amikor az energiamagot emelték ki – a hajó igazi szívét, Theia létezésének biztosítékát –, Seid keze egy pillanatra megremegett. Az AI tapintatosan nem tett megjegyzést a hirtelen felgyorsuló szívverésére. A hatalmas kristály az előre kialakított kamrába került, egy masszív orichalcum foglalatba. A kamra falai halványan felizzottak, amikor az

energiamag a helyére került. A mag pulzáló fénye különös árnyékokat vetett a falon levő mintákra.

– Ezt nézd – mutatott Theia egy különösen összetett mintára. – A molekuláris átalakítás során a helyi közet kristályszerkezete... különös formákat öltött. Láthatóan rezonált az energiaggal.

Seid közelebb hajolt. A minta valóban egyedülálló volt – sem a természetes formációkra, sem a lantheai művészetre nem hasonlított. Valami új született itt, a technológia és a primitív anyag találkozásából.

Sikerült kiszabadítani a hajó regenerációs egészségügyi egységét is. Legalább valami apró öröm is vegyült a sok probléma közé: az egység épségben kibírta a robbanást és a zuhanást, csupán néhány horpadás keletkezett rajta, amit Seid percek alatt kijavított. Úgy tűnt, ez az egység valami kísérleti darab volt, mert még Theia sem igazodott ki rajta azonnal. Az energiamag mellett alakított ki számára egy újabb helyet, majd a hajón található orichalcum vezetékekkel összekötötte a két egységet.

Seid délután újra a parton ült. A nap már magasan járt, a szikla égette a bőrét, de nem mozdult. A horizont végtelensége most már nem a szabadságot jelentette – csak egy újabb falat, egy láthatatlan börtön határát.

– Nem ettél ma – jegyezte meg Theia óvatosan.

– Nem vagyok éhes.

– Az éhség hiánya a depresszió egyik...

– Ne! – csattant fel Seid. – Ne elemezz! Ne próbálj... – elharapta a mondat végét, de mindketten tudták a folytatást: „ne próbálj emberként viselkedni”.

Este, amikor visszatért a barlangba, a szétszerelt hajótest darabjai között botorkálva hirtelen megtorpant. A falakra vetődő árnyékok Lanthea kristálytornyait idézték fel gondolataiban. Egy pillanatra olyan erővel tört rá a honvágy, hogy térdre rogyott.

– Egy éve ilyenkor – suttogta maga elé – Nova épp a Keleti Holdon adott elő az új kristálytechnológiáról. Venn valószínűleg az anyánnkal vitatkozott az akadémiai tanulmányairól. És Eryss... – a név még mindig belemart a lelkébe – ...ő már akkor is tudta, hogy el fog árulni?

– A múlton való rágódás...

– Nem akarom hallani! – Seid hangja most már tiszta düh volt. – Nem akarom a pszichológiai elemzéseidet, nem akarom a törődésedet! Te csak... te csak egy program vagy!

A lumithar fénye halványulni kezdett, ahogy Theia visszahúzódott. Nem volt benne harag, megbántottság, egyszerűen csak hidegen realizálta, hogy gazdájának időre van szüksége. Remélhetőleg...

Aznap éjjel Seid nem tudott aludni. A regenerációs egység mellett fekvé hallgatta a hullámok távoli morajlását, és azon tűnődött, vajon meddig bírja még ezt az életet – ha ezt egyáltalán életnek lehet nevezni.

Az éjszaka közepén halkán megszólalt:

– Theia?

– Igen, *serad*? – Az AI hangja azonnal jött, hiszen érzékelte Seid magányos agóniáját.

– Sajnálom... amit mondtam. Nem gondoltam komolyan.

– Tudom – felelte egyszerűen Theia. – Pihenj! Holnap sok munkánk lesz még.

De mindketten tudták, hogy a munka csak kifogás – egy újabb nap, amit túl kell élni ebben a különös limbóban, ahol a technológia utolsó darabjai lassan beleolvadnak egy primitív világ közönyös valóságába.

A hajnal aznap szürkén kúszott fel az égre, érezhetően maga a nappal is vonakodott megérkezni. Seid már a szokott helyén ült, a simára koptatott sziklán, ahol az elmúlt hetekben egyre több időt töltött. A víz ma különösen nyugodt volt – felszíne óriási tükörként, egykedvűen verte vissza az idegen égbolt színeit.

– *Serad* – szólalt meg Theia óvatosan –, már legalább 25 órája nem ettél semmit.

Seid nem válaszolt azonnal. Tekintete a horizonton lebegő felhőket követte, amelyek alakja folyamatosan változott, mint egy különös, néma előadás szereplői.

– Emlékszel – szólalt meg végül, figyelmen kívül hagyva az AI megjegyzését –, amikor Nova először repült egyedül? Az apám azt mondta...

– Az emlékek fontosak, *serad* – szakította félbe gyengéden Theia –, de az éhhalál nem méltó módja az emlékezésnek. A tested már így is a határait feszegeti.

A lumithar finoman felmelegedett, jelezve, hogy az AI folyamatosan monitorozza életjeleit. Seid lepillantott az ujján derengő gyűrűre – az egyetlen kapcsolatra mindazzal, ami valaha volt. Theiának persze, igaza volt. Mindig igaza volt.

– Rendben – sóhajtott fel végül. – De előtte fejezzük be a hajó központi vezérlőjének lebontását.

A barlangban a szétszerelt hajótest most már inkább egy ősi épület romjára emlékeztetett. A vezérlőpult – amit eddig

érintetlenül hagytak – egyfajta félelem és tisztelet tárgya volt különleges bonyolultságával.

– A memóriamagok még mindig aktívak – jegyezte meg Theia, amikor Seid tétován megérintette az egyik panelt. – A hajónapló, a navigációs adatok, minden... – az AI elhallgatott egy pillanatra. – Ezeket is át kell mentenünk?

Seid keze megállt a levegőben. Ez nem a saját hajója volt, annak meg semmi értelmét nem látta, hogy megtartsa mások emlékeit, adatait.

– Töröld – mondta végül. – A lantheai adatbázist hagyd meg, de a személyes naplókat nyugodtan töröld. Nincs értelme megőrizni semmit. Esetleg... Használjuk fel őket saját céljainkra. Rögzítsd a sziget fontosabb történéseit... Már ha az elkövetkező időszakban lesz ilyesmi... – dörögte az orra alatt, majd csendben hozzátette: ...a halálomon kívül.

Miközben módszeresen szétszerelték a vezérlőpultot, Seid érezte, hogy minden egyes eltávolított panellel, minden kihúzott vezeték eltávolításával múltjának egy darabját szakítja ki. A kijelzők utoljára villantak, mielőtt örökre elsötétültek – mint távoli csillagok, amelyek egyenként hunynak ki az égen.

Az egyik panel teljesen ismeretlen volt mindkettőjük számára, csupán az orichalcum csatlakozásának irányából derült ki, hogy a regenerációs egység része lehetett.

– *Serad*, ez valamilyen programozási felület lehet – élénkült fel Theia.

– Nem ismerős. Egyébként is, mit lehet programozni egy kórházi egységen? – Seid nem volt túl lelkes, inkább fejtette tovább az orichalcumot a panelekről.

– Ha nem tévedek, a regenerációs egységet kibővítették egy genetikai és idegi interfésszel is, azokat képes programozni. –

Theia a meglevő adatok alapján próbálta megfejteni a gép funkcióit.

– Azaz?

– Azaz, ha belefekszel, bármit átírhatok a memóriádban, mindemellett kijavíthatom a testedben, a molekuláris szinten jelentkező hibákat.

Seid erre már érdeklődve reagált.

– Azaz kitörölhetnéd az agyamból az összes lantheai emlékeimet? – pillantott fel a műszerfal alól.

– Valószínűleg igen, de ha megparancsolnád, akkor sem nyúlnék az agyadhoz – válaszolta Theia határozott hangon.

– Akkor meg mire jó? – dünnyögte magában Seid, miközben visszabújt a panelek közé.

Theia noszogatására végül Seid evett valamit. Még egy darabig kitartanak a hajóban található fejadagok, de mihamarabb gondolkodniuk kellett az utánpótláson.

– Úgy tűnik tehát, hogy a szigeten a halászat lehet az egyetlen megoldás – jegyezte meg, miközben Seid épp egy következő élelmiszercsomagot bontott fel. – A szenzorok szerint a környező vizek rendkívül gazdagok halakban, amelyek – már ha hasonlóak a lantheai halakhoz – gazdagok fehérjékben, zsírsavakban, vitaminokban és ásványi anyagokban.

Seid bólintott, de nem válaszolt azonnal. Az elmúlt napokban már ő is többször gondolt erre, de valahogy nehezebbre esett beismerni, hogy ide jutott – egy fejlett civilizáció tagja, aki most ősi módszerekkel kénytelen táplálékot szerezni. És hogy fogja csinálni? Az egyik ruhájából hálót készít? Vagy valami hegyes dárdát szerez és azzal fogja meg a nagyobb példányokat?

A lehető leggyorsabban befejezte az evést, majd azonnal visszatért a bontáshoz. Minél hamarabb be akarta fejezni, eltüntetni a roncsot, amely egyre szomorúbb látványt nyújtott. Az üléseket szedte ki éppen, amikor tekintete megakadt valamin – egy apró, kristályszerű tárgyon, ami a vezérlőpult alatt rejtőzött. Ahogy felemelte, azonnal felismerte: egy azonosító jelvény volt, amit valamelyik katonai személyzet veszíthetett el. A kristály felületén a Védelmi Tanács vörös jelképe világított, a logó alatt kék színű karakterek jelezték tulajdonosa nevét: „Duith Levin”.

A név hirtelen eszébe juttatta, hogy nem ő az egyetlen, aki elvesztett mindent. Ez a jelvény valakihez tartozott, aki most már nincs többé – valószínűleg egy fiatal, ambiciózus katonához, akinek az élete ugyanúgy egy pillanat alatt változott meg, akár az övé, csak sokkal végzetesebben. „Lehet, hogy ő volt a pilóta, akit leütöttem és kidobtam a gépből? Vajon neki is volt családja?” – gondolta Seid, miközben ujjai között forgatta a jelvényt. – „Vajon őket is ugyanúgy megbénította a gyász, ahogyan az enyéimet? A dokkok robbanásakor...”

A kristály hangos csattanással tört össze a padlón.

– A Védelmi Tanács mindig is szerette a szimbolikát – jegyezte meg Theia halkán. – A legtisztább kristályokból készült jelvények... talán, hogy emlékeztessék viselőiket a hatalom törékenységre.

Pihenésképpen úgy döntött, hogy feltérképezi a szigetet, egyelőre talán csak a közvetlen környezetét. A kisebb hegy, amely most menedékkül szolgált, alig harmincöt-negyven méterre magasodott a tengerszint fölé. Theia halványan derengett mellette, ahogy elindult felfelé a sziklás emelkedőn.

A kövek élesek voltak, némelyik olyan fekete, mintha még mindig őrizné az ősi tűz emlékét. Seid érezte a gyűrű változásából, hogy az AI folyamatosan elemzi a környezetet.

– A közet szerkezete érdekes mintázatot mutat – jegyezte meg Theia, de Seid alig figyelt rá. Tekintete a távolba révedt, ahol a központi csúcs sötét sziluettje rajzolódott ki az égre. Az a hegy más volt – magasabb, fenségesebb, szinte fenyegető jelenlétével uralta a sziget közepét.

A kapaszkodás nehezebb volt, mint várta. A sziklafalak helyenként majdnem függőlegesre váltottak, máshol veszélyesen mállékonynak bizonyultak.

– *Serad*, a pulzusod... – kezdte Theia, de Seid leintette.

– Hagyd! – mordult fel. – Így legalább... legalább érzem, hogy élek.

A szikla legtetejére érve megtorpant. Itt, a magasban könyörtelenül ostromolta a szél – jóval erősebben, mint lent a parton. A hullámok távoli morajlása helyett most már csak a süvítő légáramlat hangját hallotta, amely a tenger felől érkező sós permetet az arcába vágta. A bőrén égető érzést hagytak a parányi vízcseppek, mintha ezernyi tűvel szurkálnák. A kilátás azonban megérte a fáradságot – már amennyire bármi megérhette ebben a börtönben. A sziget teljes keleti partszakasza feltárult előtte, a homokos fövenytől egészen a távoli szirtekig. A nap most épp delelőn járt, fénye megcsillant a nedves sziklákon.

Seid a peremhez lépett. Alatta szédítő mélység tátongott, ahol a hullámok szakadatlanul ostromolták a part menti sziklákat. Egy pillanatra átfutott az agyán, hogy csak egyetlen lépés kellene. Egyetlen mozdulat, és vége lenne ennek az egésznek. A bezártságnak, a magánynak, a végtelen napoknak...

– A déli oldalon több kisebb barlangnyílást is észlelek – Theia hangja visszarántotta a valóságba. Az AI hangsúlya elárulta, hogy pontosan tudja, min gondolkodik. – Esetleg... feltérképezhetnénk azokat is.

Seid hátrált egy lépést a peremtől. Igen, a barlangok... Legalább valami hasznos elfoglaltság. De ahogy visszafordult a központi hegy felé, tudta, hogy az jelenti majd az igazi kihívást. Az a masszív, sötét tömeg, amely most is fenyegetően magasodott a távolban, alig várta, hogy egyszer szembenézzon vele.

– Menjünk vissza – mondta végül. – A hajó szétszerelését be kell fejezni, mielőtt... – nem fejezte be a mondatot. Mindketten tudták, hogy a „mielőtt” valójában azt jelenti: mielőtt végleg feladná a reményt.

A lefelé vezető út csendesebb volt. Csak a szél süvítése és a tenger moraja kísérte lépteit, no meg Theia folyamatos működése, aki továbbra is aggódva monitorozta életjeleit.

A vezérlőpult bontása több napig tartott, de ez volt a legbonyolultabb része a hajónak. A termeghajtókkal nem lehetett semmit tenni, Theia többször is átnézte a legapróbb darabokat is, de menthetetlen volt. Eryss bombája direkt a káosz-meghajtóra lett kötve, s ha nem lett volna Theia energiapajzsa, valószínűleg az egész hajó darabokra robban a detonációtól. Így „csak” a termeghajtó vált használhatatlanná, de a gravimeghajtók is erős rekonstrukcióra szorultak volna egy lantheai gyáregységben. A hat antigravitációs egység még működött, talán egyszer jók lesznek valamire.

Seid nagyot sóhajtott, amikor eszébe jutott, hogy otthon nem volt olyan technikai probléma, amit némi pénzzel és a státuszával ne tudott volna megoldani. Most pedig a legegyszerűbb alkatrészek is hiányoztak – Theia újból

mege erősítette, hogy a hajó teljesen röpképtelen, s nem csak azért, mert a vezérlést már teljesen kiszere lték belőle.

A jármű legnagyobb, közepső része raktárként funkcionált. Az itt talált ruhákat – szkafandereket, katonai felszereléseket, magánöltözékeket – a saját hálólhelyiségében helyezte el. A katonák testfelépítése és az övé nem igazán tértek el, így legalább szépen is fel tudott volna öltözni. De kinek is?

A molekuláris átalakítót már gondolkodás nélkül kezelte, de szükség is volt rá, hogy logikusan, funkciók szerint tárolja a hajó egyes darabjait. Volt egy helyiség a magnak, az egészségügyi egységnek, valamint a kristályoknak és a rengeteg orichalcumnak. Úgy döntött, hogy a használhatatlan darabokat a szikla mélyebb rétegeiben kialakított helyiségekben tárolja – talán még jó lesz valamire egyik-másik panel és alkatrész.

Más a külső borítást szedte szét, amikor az egyik elem érintésre félreecsúszott. Alatta egy ismerős eszköz lapult.

– Theia! Vizsgáld meg, de szerintem ez egy széljáró! – kiáltott fel, megtörve a több órás csendet.

– Valóban! – válaszolt az AI. – Tökéletes állapotban, megvédte a masszív burkolat. És... – Theia átvizsgálta a hajó teljes burkolatát. – ...még három eszközt látok, bár abból egyikük használhatatlannak tűnik egy külső behatás miatt.

– Tudod irányítani őket? – Seid napok óta először érzett némi izgalmat. A széljárók a Lanthea hétköznapijainak megszokott részét képezték, a levegő tele volt velük. Általában szállítási célokra használták őket, bár – Seid halványan elmosolyodott – egyesek menekülési céllal vették igénybe.

– Természetesen, *serad*, egy pillanat türelmet kérek! – Theia villant párat, a gyűrű egy picit felmelegedett. Néhány másodperc telt csak el, s a három széljáró egyszerre vált le a burkolatról, s emelkedett a levegőbe. A negyedik meg sem

mozdult, csak néhány felvillanó lámpa jelezte, hogy még nem teljesen halott, de már mozgásra képtelen. Seid már látta maga előtt, ahogy a karcsú, ezüstös gépek átszelik a levegőt, feltérképezve minden sziklát, minden öblöt. Sokban hasonlítottak a Lanthea felderítőhajóihoz, de ezeket a bolygón belüli szállításra használták. Ráadásul itt, ezen az idegen világon ők jelentették az egyetlen kapcsolatot a technológiával, amit maga mögött hagyott.

– Legalább nem kell nekem bejárni a szigetet – sóhajtott fel, bár egy leheletnyivel jobban érezte magát. – Mekkora ezeknek a hatósugara egyetlen töltéssel?

– Legfeljebb 1 800 – 2 000 kilométer – válaszolta azonnal Theia.

– Hm... – Seid fejében egy ötlet kezdett formálódni, de inkább folytatta a hajó bontását.

IV.

A széljárók ezüstös teste élesen vált el a hajnali égbolt sötétkéék árnyalatától. Seid a barlang bejáratánál állt, tekintete követte a három gép emelkedő alakját, ahogy spirális mintában távolodtak egymástól. A karcsú szerkezetek olyan kecsesen szelték át a levegőt, mint három fémtestű madár, amelyek most első ízben hagyják el fészüküket.

– Először a szigetet – mondta határozottan Seid. – Minden négyzetméterét látni akarom.

A széljárók hangtalan keringésbe kezdtek a sziget felett, egy Theia által meghatározott, láthatatlan koreográfia szerint haladtak. Az első a part menti területeket pásztázta, a második a központi vulkáni hegység körül körözött, míg a harmadik a magasból tekintett le az egész területre.

– A sziget hossza északkelet-délnyugat irányban 4,7 kilométer, szélessége átlagosan 2,6 kilométer, a víz feletti teljes területe pedig 12 négyzetkilométer – jelentette Theia, miközben a holografikus kijelzőkön részletes térkép kezdett kirajzolódni. – Az aktivitás már régen szünetel, ez tette lehetővé a gazdag vegetáció kialakulását. Ami természetesen nem jelenti azt, hogy teljesen inaktívak az erők...

A part menti széljáró képei feltárták a sziget változatos partvonalát. A keleti oldal felső részét, ahol a barlangjuk is volt, sziklás fővenyek és kisebb öblök szabdalják, míg a nyugati part egyetlen, hosszan elnyúló, fekete homokos szakaszként húzódott végig. A vulkanikus eredetű homok szinte nyelte a napfényt.

– A központi hegy – folytatta Theia, miközben a második széljáró képei jelentek meg – egy klasszikus rétegvulkán. Az

alapja legalább 600 méter átmérőjű, a fő csúcsa 342 méter magas, egy már kialudt kráterrel. A legérdekesebb...

– Azok ott... tavak? – Seid előrehajolt, szemei összeszűkültek a kijelző előtt.

– Igen, három úgynevezett kaldera-tó. Az egykori kráterek az évezredek során megteltek esővízzel. Tökéletesen tiszta, iható édesvíz – az AI egy pillanatra elhallgatott. – Ez... jelentősen megkönnyíti a túlélést.

A harmadik széljáró most a sziget központi része felett lebegett. A vulkáni talaj rendkívül termékeny volt – évszázadok során a láva málladéka gazdag, tápanyagdús földdé alakult. A part menti területeken ritkásabb volt a növényzet, de ahogy közeledtek a hegy felé, egyre sűrűbb erdő borította a tájat. A fák törzsét csavarodottra formálta az állandó szél, de lombkoronájuk sűrű volt és sötét.

– A völgyekben több kisebb vízfolyás is található – jegyezte meg Theia. – A hegyről lefolyó esővíz természetes patakokat alakított ki. A növényzet... – az AI hangja elgondolkodóvá vált – ...meglepően változatos. A talaj rendkívül gazdag ásványi anyagokban.

Seid összeszorította a fogait. Igen, a sziget termékeny volt és élhető – de ettől még börtön maradt. A természet gazdagsága csak díszlet volt a rácsok mögött.

– A széljárók befejezték a sziget feltérképezését – jelentette Theia. – Szeretnéd látni a részletes...

– Nem – vágott közbe Seid. – Most az érdekel, mi van odakint. Indítsd el őket, használd ki a teljes hatótávot. Tudni akarom, van-e... – nem fejezte be a mondatot, de nem is kellett.

Theia nem válaszolt azonnal. A lumithar fénye felerősödött, ahogy az AI átprogramozta a széljárókat az új feladatra. Végül a három gép meglódult, három kilőtt

nyílveesszőként, mindegyik más-más irányba indulva a végtelen óceán fölé.

A nap lassan kúszott felfelé az égen, miközben Seid a szokott szikláján ülve próbálta feldolgozni a beérkező adatokat. A lumitharon keresztül folyamatosan érzékelte Theia jelenlétét, ahogy az AI egyszerre irányította mindhárom gépet, és elemezte az általuk küldött információkat.

– Az északi széljáró épp most repült át egy újabb, hasonló szigetcsoport felett – jelentette Theia. – A legnagyobb sziget átmérője körülbelül három kilométer. A többi inkább csak sziklazátony... – az AI hangja elhalt egy pillanatra. – Növényzet minimális, állatok... elsősorban halak és néhány kétéltű.

Seid összeszorította a fogait. Már két órája érkeztek az adatok, de mindegyik ugyanazt mutatta: víz, végtelen sok víz, néha egy-egy kopár szigettel megszakítva. A délkeleti széljáró egy különösen nagy vulkáni kúpot talált, amely magányos őrtoronyként emelkedett a tengerszint felé, de ez is ugyanolyan élettelen volt, mint a többi.

– A délnyugati széljáró különös geológiai formációkat észlel – szólalt meg újra Theia. – Mintha... igen, egy víz alatti vulkánkitörés nyomai. A láva találkozott a hideg vízzel, és...

– Nem érdekel! – csattant fel Seid. Hangjában most először csengett tisztán a kétségbeesés. – Nem érdekel a geológia! Civilizációt keresünk, nem kőzetmintákat!

A lumithar fénye tompult egy pillanatra, ahogy Theia tapintatosan visszahúzódott. Seid felállt, és járkálni kezdett a parton. Minden beérkező adat csak azt erősítette meg, amit már sejtett: ezen a világon teljesen egyedül van.

A harmadik óra végén, mintegy ezer kilométer után a délkeleti széljáró elérte hatótávolsága határát. Seid a kivetítőn keresztül nézte, ahogy a gép megfordul, és kecses ívben visszaindul a sziget felé. A másik két szerkezet még percekig folytatta útját, de az adatok nem változtak: újabb és újabb szigetek, mindegyik ugyanolyan kopár és élettelen.

– Az északi széljáró egy újabb szigetcsoportot talált – jelentette Theia délután. – Az egyik szigeten...

– Hadd találjam ki – vágott közbe Seid keserűen. – Vulkanikus eredetű, minimális növényzettel és halakkal.

– Igen, *serad* – válaszolta halkán az AI. – Sajnálom!

Seid lehorgasztott fejjel visszasétált a barlangba, ahol a regenerációs egység mellett leült a földre. A falakon a minták most mintha gúnyosan derengtek volna – idegen szimbólumok egy idegen világban.

– Mindhárom széljáró megindult visszafelé – jelentette végül Theia, hangja olyan halk volt, hogy alig lehetett hallani.

Seid nem válaszolt. A lumithar fényében nézte saját kezét, amin még mindig látszottak a hajó szétszereléséből származó kisebb vágások és horzsolások. Ez volt hát a valóság: egy primitív bolygó, ahol világának legfejlettebb technológiája, darabokra szedve, lassan porlad el egy barlang mélyén. Vele együtt.

– *Serad*... – szólalt meg óvatosan Theia – talán...

– Ne! – Seid hangja most fáradt volt, minden harag eltűnt belőle. – Most ne.

Az este sötét, nehéz függönyként ereszkedett le a szigetre. A széljárók már régen visszatértek, elfoglalták helyüket a barlang számukra kialakított helyiségében. Seid nem mozdult a sarokból, ahol ült. Étlen, szomjan, maga elé bámulva, lassan

eleredtek a könnyei. A lumithar derengése volt az egyetlen fényforrás a sötétben, de most ez sem tudta elűzni a magány mindent elnyelő árnyékát.

Újabb hét telt el. Bár alig evett valamit, az élelmiszerkészletek a végüket járták. Seid tudta, hogy kénytelen lesz megtanulni halat fogni. A szikla, ahol ülni szokott, kiváló rálátást biztosított a tökéletesen átlátszó vízre, ahol a sekélyebb részekben apróbb, de kicsit beljebb, a mélyebb rétegekben nagyobb halak fickándoztak. Egyszer megpróbálta kézzel elkapni őket, de lehetetlen volt a csúszós, s emellett rendkívül gyors példányokat megfogni.

– Theia! – Karcos hangja idegenül szólt, talán az első szó hagyta el a száját a mai napon.

– Igen, *serad*! – Theia azonnal reagált, mintha csak erre várt volna.

– Szükségem lenne a segítségedre! – A lumithar felvillant, jelezve, hogy figyel. – Egy-két hét és elfogy az élelem. Meg kell tanuljak halat fogni. Javaslatokat kérek!

– Két módszert ismerek a feladatra: az egyik hálóval, a másik pedig szigonnyal történik. Melyiket érzed közelebb magadhoz? – Az AI hangjába némi vidám csipkelődés vegyült.

– Te szemtelenkedsz velem! – Seid nem fogadta jól a megszokott stílust.

– Bocsáss meg, *serad*, nem volt szándékomban! – szabadkozott Theia, majd folytatta: – Talán egy elegáns szigony jobban illik hozzád! Akarod, hogy tervezzek egyet számodra?

Seid bólintott.

– Csak mondd, milyen anyagokra van szükség az elkészítéséhez – morogta.

Theia gyorsan elkészítette a tervet, majd elkezdte a gyártást. Az alapot a hajó külső, éjsötét anyaga és némi orichalcum képezte: egy legalább két méteres botot készített a molekuláris átalakító segítségével. Mindkét vége vastagabb lett, nem véletlenül. A markolati rész tökéletesen illeszkedett Seid tenyerébe, míg a másik végben rejtőztek a szigony pengéi.

Seid először botként próbálta ki a fegyvert. Könnyedén pörgette a teste körül, a súlyelosztás tökéletes volt – a két végén lévő vastagabb rész kellő lendületet adott a mozdulatoknak, miközben a középső, vékonyabb szakasz lehetővé tette a gyors irányváltásokat. Amikor megnyomta a gombot, három tökéletes, mintegy harminc centiméteres ág nyílt szét a túlsó végében, akár egy virág szirmai, mindegyik hegye borotvaéles.

Ebben a formában is kipróbálta a fegyvert. A szűrő mozdulatok precízek és erőteljesek voltak, a három ág tökéletes egyensúlyban tartotta a fegyvert. Egy gyors oldalirányú csapás után meglepve tapasztalta, hogy szinte önmagától visszatért a megfelelő pozícióba – a súlyelosztás itt is hibátlanul működött.

– Az orichalcum hegyek molekuláris szerkezete különleges – magyarázta Theia, miközben holografikus kijelzői részletes elemzést mutattak. – Képesek lesznek áthatolni még a legnagyobb hal pikkelyein is, sőt...!

Seid újra megnyomta a gombot, a trident ágai hangtalanul visszahúzódtak a vastagabb végbe, újra egyszerű botot formázva.

– Ez már nem lantheai technológiája – jegyezte meg halkan. – Ez valami új. Az első tárgy, ami ehhez az új világhoz tartozik.

A szikláján ült. A tridentet a kezében tartotta, közel a víz felszínéhez, amely kristálytiszt volt, minden mozdulat tisztán látszott benne. A zsákmány ott úszkált közvetlenül előtte, mégis elérhetetlenül.

– A nagyobb példányok általában a reggeli órákban jönnek közelebb a parthoz – jegyezte meg Theia, hangja bántóan gyakorlatias volt. – Ha a hőmérséklet-különbséget...

– Hallgass! – Seid hangja rekedt volt a sikertelenségből fakadó dühtől. – Nem érdekelnek az elemzéseid!

A trident pengéi hangtalanul pattantak ki, amikor megnyomta a gombot. A fegyver tökéletes volt – és tökéletesen haszontalan. Három sikertelen próbálkozás után már tudta: hiába a precíz technológia, ha a kéz, ami tartja, alkalmatlan a feladatra.

Az első dobás félrement, a háromágú hegy messze elkerülte a kiszemelt halat. A második el sem érte a célt. A harmadik... a harmadik majdnem sikerült, de a hal irritáló könnyedséggel siklott át a pengék között.

– A mozgásmintázatok alapján... – kezdte újra Theia.

– Azt mondtam, hallgass! – Seid felkapta a tridentet, és teljes erővel a vízbe dőfte. A mozdulat hirtelen volt, dühös, kontrollálatlan. A víz felszíne felrobbant a becsapódástól, de amikor kihúzta a fegyvert, az ugyanolyan üresen csillogott a kárörvendő, délutáni napfényben.

Az éhség egyre erősebben mardosta gyomrát – bár a raktérben még volt elegendő élelmiszerartalék, megfogadta, hogy addig nem nyúl hozzá, amíg nem fog magának halat. A lumithar az ujján halványan derengett, jelezve, hogy Theia még mindig figyel, még mindig elemez, még mindig... még mindig olyan tökéletes, mint a Lanthéán volt.

– A szervezetednek tápanyagra van szüksége, *serad* – jegyezte meg Theia. – Ez a fogadalom...

– Ne! – Seid hangja elcsuklott. – Ne merészelj... ne merészelj kioktatni!

– A tested már legalább 12 órája nem kapott táplálékot – Theia hangja hirtelen törte meg a csendet. – A regenerációs egység csak ideig-óráig tudja...

– Azt hiszed, nem tudom? – Seid hangja most már tiszta gyűlölet volt. – De inkább éhen halok, mint hogy... – nem fejezte be a mondatot. Nem volt rá szükség.

Ezüstös villanás hasított a víz sötétjébe – egy hal szökkent fel közvetlenül előtte, megfeszülő teste akár egy íj húrja. A levegőben sziporkázva szórta szét a vízcseppeket, majd visszahullott a tenger árnyékos mélyébe, ahol pikkelyei még egy pillanatig kihívóan verték vissza a beszűrődő fényt. Seid keze önkéntelenül megindult... és elvétette. A fegyver kicsúszott a kezéből, félig a vízbe merült.

Ott hagyta. Nem volt értelme tovább próbálkozni. Visszasétált a barlangba, ahol a regenerációs egység mellett összegörnyedve próbált nem gondolni az éhségre, nem gondolni a kudarcra, nem gondolni semmire.

De csak az emlékek jöttek. Nova, Venn nevetése, az anyja... és Eryss. Mindig Eryss. Az árulás már nem is fájt annyira – vagy talán csak elveszett a többi fájdalom között.

A lumithar halványan világított, a kinti, idegen konstellációk leghalványabb csillagait utánozva. Később... később majd újra próbálkozik. Nem azért, mert volt benne remény. Csak azért, mert nem volt más választása.

A délutáni nap már kezdett a horizont felé hajlani, amikor Seid végre kíváncsorgott a barlangból. A trident még mindig

ott hevert a homokban, ahol kora délután hagyta. Nem szólt semmit, csak felvette és akkurátusan letörölte róla a rászáradt sót.

A víz most nyugodtabb volt, a visszatükröződő napfény hosszú, arany hidat rajzolt a felszínére. Egy nagyobb hal sziluettje sötétlett a mélyebb részekben.

Seid mozdulatai most lassabbak voltak, megfontoltabbak. A kudarc és az éhség különös tisztaságot hozott az elméjébe – már nem volt benne düh, csak valami hideg, számító figyelem. A trident hangtalan siklott a levegőben, amikor elhajította.

A hal fennakadt a középső ágon.

Évekkel ezelőtt, a Lantheán, egy ilyen siker után ünnepelt volna. Most azonban, amikor kihúzta zsákmányát a vízből, arca rezzenéstelen maradt. Módszeresen, mechanikus mozdulatokkal tisztította meg a halat egy éles fémdarabbal, amit a hajó maradványaiból készített.

– Gratulálok, *serad* – szólalt meg Theia óvatosan. – Az első...

Seid csak felemelte a kezét, de egy szót sem szólt. Ez a csendes mozdulat valamiképp még a reggeli dühkitörésnél is ijesztőbbnek tűnt.

Az AI elhallgatott, de a lumitharon keresztül érezte a változást. Ez már nem az a férfi volt, aki két hónappal ezelőtt a Lantheáról érkezett. A primitív világ primitívvé tette őt is – vagy talán csak lecsiszolta róla a civilizáció mázát, ahogy a tenger csiszolja simára a partra vetett köveket.

Seid a tűz mellett ülve ette meg a halat, első prédáját. Nem érzett sem büszkeséget, sem elégedettséget – csak egy újabb feladat volt, amit teljesített a túlélés érdekében. A lángok fényében arca egy kőből faragott maszkra hasonlított. Theia visszaidézte a Zephyr-negyed lakóit, az utcai árusokat, akik a

nyílt tűzön sütötték meg az áruikat. A mostani Seidnél talán még ők is civilizáltabbak voltak.

A szigetre leereszkedett az este. A lumithar fénye egyre hidegebbnek tűnt, visszatükrözve viselője megkeményedett szívét. És ahogy a sötétség körülölelte őket, Theia először érezte azt, hogy talán elveszítette azt az embert, akit eddig ismert.

V.

A következő napok hasonlóan teltek. Seid egyre ügyesebbé vált a szigony használatában, de néhány szónál többet nem igazán váltottak. Napközben folytatta a hajó maradványainak eltakarítását, egyre kisebb darabokra szedve a járművet.

Éppen az erősen sérült negyedik széljáró volt soron, a felső borítóját szedte le, s tette a még használható anyagok közé. Az elektronikai rész teljesen megsemmisült, az irányító panelek darabokra törtek valamilyen külső behatás miatt. Óvatosan felnyitotta az energiatároló rekeszt, attól tartva, hogy a benne levő kristály majd darabokban fog kihullani. Tévedett.

– Theia! – szólalt meg halkan.

– *Serad?* – Az AI halványkék hologramja alig világította meg a barlangot.

– Ellenőrizd ezt a kristályt! – Seid hangja parancsoló volt, nyoma sem volt benne a régi, finom modornak.

– Ez a negyedik széljáró energiakristálya – állapította meg az AI az evidens tényt.

– Ezt én is tudom! – csattant fel Seid. – Arra vagyok kíváncsi, mennyire működőképes!

– Bocsáss meg, *serad*! A kristály 97%-os állapotban van, bármelyik működő széljáró energiakristályára kicserélhető – mondta óvatosan Theia, megpróbálva csak a leglogikusabbnak tűnő információt megosztani.

– Megoldható lenne az – folytatta Seid sokkal nyugodtabb hangnemben, de még mindig a tönkrement széljárót bámulva – hogy egy széljáró két kristállyal működjön?

– Nos... Elméletileg nincs akadálya. Az új széljáró hatásfoka a plusz súly miatt maximum 2%-kal csökkenne.

– Mennyi lenne az új hatótáv? – Seid teljesen lenyugodott, de Theia még érezte a hangjában vibráló frusztrációt.

– Legalább 3 800 kilométer. Azaz olyan 1 900 kilométer, s vissza.

Seid nagy levegőt vett, de inkább nem szólt a kioktató, utolsó mondat miatt.

– Egyszerűen csak rá kell kössem ugyanarra az orichalcum foglalatra?

Theia bólintott, majd – mivel észlelte, hogy Seid nem néz rá – hangosan is jelezte.

– Igen, *serad*! Csak rá kell kötni.

A munka alig egy óráig tartott. Első lépésként finoman leválasztotta a sérült egységről a kristályt, majd kiválasztotta az egyik széljárót és némi orichalcum segítségével ezt az elemet is rögzítette a másik energiakristály mellé. A széljáró teste halkan zümmögött, amikor elindították az új komponenssel együtt – a gép maga is érezte a benne rejlő új potenciált.

– Az energiaszint 196%-on stabilizálódott – jelentette Theia elégedetten. – A hatótáv... – a holografikus kijelzőkön számok futottak végig – ...majdnem négyezer kilométer. De javaslom, hogy...

– Holnap kipróbáljuk! Készíts útitervet! – azzal elfordult és az óceán felé indult.

A hajnal első sugarai még alig törtek át a horizonton, amikor Seid már a széljáró mellett állt. A jármű felületén halvány derengéssel pulzáltak az orichalcum vezetékek, jelezve a dupla energiakristály jelenlétét.

– Az útvonalterv elkészült – jelentette Theia. A holografikus kijelzőn egy egyenes vonal húzódott észak felé. – Hat óra oda, hat óra vissza. Ha most indul, napnyugta előtt visszaér.

Seid nem válaszolt, csak aktiválta a gépet. A széljáró halkan felemelkedett a földről, motorjai olyan halkan zümmögtek, hogy alig lehetett hallani a tenger morajától. A lumitharon keresztül érezte, ahogy Theia átveszi az irányítást.

A jármű nagy sebességgel kezdte meg az emelkedést, majd mikor elérte az optimális magasságot, előredőlt és felgyorsult északi irányba. Seid a kivetítőkön keresztül figyelte a tájat. Az első órában még látta a már ismert vulkanikus szigetcsoportot – a kopár sziklák most is ugyanolyan vigasztalanul meredtek az ég felé.

Aztán már csak víz következett. Végtelen, monoton kékség.

– Háromszáz kilométer – jelentette Theia egy óra repülés után. – A szenzorok nem érzékelnek semmit.

Seid az óceánt bámulta. A nap már magasan járt, a víz felszíne szikrázott a fényben. Néha egy-egy nagyobb hal vetette fel magát, vagy épp a felszín alatt úszott, de más élet nyomát nem látták.

– Hatszáz kilométer. Újabb szigetcsoport a láthatáron.

A szigetek semmiben sem különböztek az eddigiektől. Kopár sziklák, minimális növényzettel, néhány állat... semmi új. Seid ökölbe szorította a kezét. Valahol mélyen tudta, hogy ez lesz, de a remény – az az átkozott, ostoba remény – még mindig ott mocorgott benne.

A hatodik óra közepén már 1 800 kilométernél járt a gép. A kiszámított paraméterek alapján ekkor kelet felé fordult, majd száz kilométer után újra a sziget felé vette az irányt. A visszaút ugyanolyan eseménytelen volt, de Seidet már nem érdekelte. Mire a gép leszállt, a nap már a horizont felé tartott.

– Holnap nyugat felé indulunk! – mondta Seid kurtán, majd sarkon fordult és a barlang felé indult. Theia nem válaszolt. Nem volt rá szükség.

Este a szokott helyén ült a sziklán, a tridentet maga mellé fektetve. A mai fogása – egy nagyobb hal – már a tűzön sült. Az északi út kudarcra láthatóan meg sem érintette. Nem érzett dühöt, csalódottságot, semmit. Az érzések képessége lassan szivárgott el belőle, mint ahogy a víz szivárog el a sziklák repedésein át.

– A holnapi útvonalterv elkészült – jelentette Theia óvatosan. – Szeretném...

– Majd reggel – vágott közbe Seid. A hangja és a tekintete egyaránt színtelen volt. Mogorván fordult el az AI-tól.

Tulajdonképpen nem is értette, miért folytatja ezeket a felderítő utakat. Talán csak a rutin miatt, talán mert ez is egy feladat volt, amit el kellett végezni. Ahogy a halászat, a hajó szétbontása, vagy maga a létezés ezen az idegen világon.

A lumithar halványan derengett az ujján. Theia érezte ezt a változást – azt, ahogy minden egyes nap, minden egyes kudarc egy újabb réteget von gazdája szíve köré. A lantheai nemes, a büszke vezető, a szenvedélyes mérnök lassan eltűnt. Helyette valami más született: valami keményebb, ridegebb, akár maga a világ szenvtelen egyszerűsége.

A hal megsült. Seid módszeresen, gépiesen ette meg, mintha csak egy újabb feladatot teljesítene. Fűszerek nélkül, ízek nélkül, csak a túlélés érdekében. Az este leszállt a szigetre, de ő még sokáig ült, bámulva a horizontot, ahol holnap újabb csalódás várja. De ez már nem számított. Semmi sem számított igazán.

A második nap ugyanolyan üres volt, semmiben sem különbözött az elsőttől. A széljáró ugyanabban az időpontban emelkedett a levegőbe, ezúttal nyugat felé véve az irányt. A napkelte épp olyan unottan festette vörösre a horizontot, sőt, mintha lassabban mert volna előbújni a fény is.

– Elértük az első száz kilométert – jelentette Theia. Seid nem válaszolt, csak nézte a kivetítőkön az egyhangú tájat.

Az órák úgy folytak egymásba, mint a végtelen óceán hullámai. Újabb és újabb szigetek bukkantak fel és merültek alá a horizonton, mindegyik egyformán sivár és élettelen. A nap lassan kúszott felfelé az égen, követve útjukat nyugat felé.

– Háromszáz kilométer. Újabb szigetcsoport.

– Ötszáz kilométer. A szenzorok nem érzékelnek semmit.

– Nyolcszáz kilométer...

Theia jelentései mechanikussá váltak. Seid néha bólintott, de többnyire még ezt sem.

A hatodik óra végén a széljáró újabb száz kilométert tett meg észak felé, majd precíz mozdulatával megfordult, s elindult visszafelé. A visszaút során Theia már nem is jelentett. Nem volt mit jelenteni – csak víz, szigetek, és megint víz, végtelen körforgásban.

Mire leszállt a széljáró, Seid arcáról semmit sem lehetett leolvasni. Nem volt benne csalódottság – a csalódáshoz remény kell, és ő már rég túl volt ezen.

– Holnap dél – mondta egyszerűen, majd elindult a szokásos esti halászatra. Mozdulataiban az érződött, hogy ez a nap meg sem történt számára, annyira fölösleges volt minden.

A harmadik napon Seid csak annyi ideig jött ki a barlangból, amíg a széljáró elindult. Néhány másodpercig

még nézett a távolodó jármű után, majd visszaindult a barlangba. Theia már nem tudta, mi folyik a fejében, pedig régen egymás mondatait fejezték be. Most pedig... Egész nap egyetlen szót sem szólt, vagy az óceán partján ült a kövén, vagy a barlangban, az alvórészben görnyedve nem csinált semmit. Naponta egyszer evett, ami meglátszott a testalkatán is. Seid arca beesetté vált, szemei alatt sötét karikák húzódtak. Izmos testalkata megmaradt – a halászat és a hajó szétbontása fizikailag megdolgoztatta –, de valamiféle szikárság költözött belé. A bőre, ami a Lantheán halvány volt az úrutazások miatt, most lebarnult a naptól, de ez sem tette egészségesebbé a kinézetét. Inkább olyan volt, mint egy vándor, aki túl sok időt töltött egyedül a magány végtelen sivatagában.

Theia figyelte gazdája minden rezdülését, de már nem próbálkozott a kommunikációval. Az AI érezte a kapcsolaton keresztül Seid teljes bezárkózását, az érzelmek majdnem teljes hiányát.

A nap egyre lassabban vánszorgott át az égen. Seid kiült a sziklára. A trident ott hevert mellette, készen az esti halászatra – ez volt az egyetlen rutin, amit még pontosan betartott.

Amikor a nap már lemenőben volt, Theia hangja törte meg a csendet:

– A széljáró visszatért, *serad*. – Az AI egy pillanatra elhallgatott, majd hozzátette: – Nem találtunk semmit.

Seid nem válaszolt. Felállt, megfogta a tridentet, és elindult a sekély víz felé.

A negyedik napra a keleti irány maradt. A nappal szembe indult el a széljáró, de már Theia reménye is semmivé foszlott – már ha egy mesterséges intelligenciánál lehet ilyenről

beszélni. A lumithar halvány derengésén kívül semmi sem jelezte, hogy az AI irányítja a járművet.

Az első órák a megszokott monotóniában teltek. Szigetek jöttek és tűntek el, a végtelen óceán kék sivatagja minden irányban ugyanazt az arcát mutatta. Seid a barlangban ült, néha a kivetítőkre pillantott, de többnyire csak maga elé bámult.

– Ezerháromszázötven kilométer – szólalt meg hirtelen Theia, hangjában szokatlan feszültséggel. – A horizonton... – az AI elhallgatott egy pillanatra, leellenőrizte az adatokat – ...szárazföld körvonalai tűntek fel, *serad!*

Seid lassan felemelte a fejét. A kivetítőkön egy hosszú, sötét vonal rajzolódott ki a horizonton. Nem egy újabb vulkanikus sziget volt – ez valami más. Egy valódi partszakasz.

– A partvonal hossza meghaladja a száz kilométert – jelentette Theia, miközben a széljáró közelebb repült. – A növényzet... jelentős. Dús erdőségek, és... – az AI újra elhallgatott.

Seid nem kérdezett rá, ő is látta. Emberi élet nyomai. Füst szállt fel valahonnan, de a magasság miatt nem láthatta, hogy kiktől származik. Kör alakban elrendezett apró települések nyomait észlelte, nyolc-tíz épület, egy nagyobb körül, általában az erdő szélén, vagy valami folyó mellett. Nem mozdult, nem mutatott semmi reakciót. Csak ült és nézte a kivetítőkön megjelenő képeket: a végtelen zöld erdőket, a part menti sziklákat, egy hatalmas öblöt...

A széljáró a hatodik óra végén – ahogyan megszokta – visszafordult. A szárazföld lassan eltűnt a horizonton, visszaadva a terepet az örök óceánnak. Seid még mindig nem szólt semmit.

Amikor a széljáró visszatért, már alkonyodott. A jármű hangtalanul ereszkedett le megszokott helyére, a két energiakristály még mindig halványan derengett a burkolat alatt.

– A felderítés eredményei elérhetők – jelentette Theia óvatosan. – Szeretnéd látni a részletes...

– Holnap – Seid hangja rekedt volt a hosszú hallgatástól. – Holnap megnézzük újra ugyanezt az irányt.

Az AI nem válaszolt. A lumitharon keresztül érezte, hogy valami megmozdult Seid lelkében – nem öröm vagy remény, inkább valamiféle halvány érdeklődés. Az első igazi reakció hetek óta.

Odakint az óceán ugyanolyan közönyösen verte a partot, ahogyan eddig mindig. De valahol, messze keleten, a horizonton túl ott volt valami más. Valami, ami nem csak víz és szikla. Seid hosszan állt a barlang szájában, tekintete a távolba révedt. A tridentet ma nem vette elő – első alkalommal az, elkészítése óta kihagyta az esti halászatot és elfogyasztotta az utolsó fejadagot, ami a hajó készletéből maradt.

A lumithar is sötét volt, ahogy az éjszaka leszállt a szigetre. Theia csendben figyelt, várt. Tudta, hogy gazdája nem sokat fog aludni ezen az éjszakán.

Az éjszaka lassan vánszorgott, mint egy sebesült vad. Seid a barlang bejáratánál ült, tekintete a keleti horizontot pásztázta, mintha a sötétben is láthatná azt, amit a széljáró felfedezett. A hold ezüstös fénye megvilágította arcát – a

beesett vonások, a napbarnított bőr most különösen élessé tették karakterét.

– Biztosan nem szeretnéd látni a részletes felvételeket? – kérdezte Theia óvatosan, valamikor az éjszaka közepén.

Seid lassan megrázta a fejét.

– Még nem – mondta halkan. – Még... még nem vagyok biztos benne, hogy látni akarom.

A lumithar halványan jelezte, hogy Theia érti. A felfedezés valamit megmozdított Seidben – valami olyat, amit talán ő maga sem akart még elfogadni. A közöny páncélja, amit az elmúlt hetekben épített maga köré, most hajszáltrepedéseket mutatott.

A hajnal első sugarai még alig törték át a horizontot, amikor a széljáró már emelkedni kezdett. Seid ezúttal nem ment vissza a barlangba – ott maradt a bejáratnál, tekintete követte a keleti irányba induló járművet.

Az első órák a végtelen óceán felett teltek, csak az apróbb szigetek jelentettek némi változatosságot. De Seid most minden korábbinál feszültebben figyelte a kivetítőket.

– Ezerháromszáz kilométer – jelentette Theia. – A szárazföld tíz perc múlva látótávolságba kerül.

Seid most először mozdult meg órák óta. A kivetítőkhöz lépett, minden érzékszervével a képekre koncentrált. Amikor az első sötét vonal megjelent a horizonton, önkéntelenül is visszatartotta a lélegzetét.

A szárazföld úgy emelkedett ki az óceánból, mint egy alvó óriás. Hatalmas, sziklás partfalak törtek az ég felé, néhol több száz méter magasra. Mögöttük végeláthatatlan erdőség zöldellt – nem a Lanthea gondozott parkjainak megszeliidített zöldje, hanem valami ősi, vad árnyalat.

– A vegetáció rendkívül sűrű – elemezte Theia. – A fák magassága helyenként meghaladja a harminc métert.

– Tudjuk követni azt a folyót? – Seid hangja rekedt volt, de most először hosszú idő óta valódi érdeklődés csengett benne.

– Indulok észak felé – felelte Theia, a széljáró azonnal elkanyarodott és alig száz méterrel a fák fölött suhant tovább. A kivetítőn most tisztábban látszottak a részletek: a hatalmas fák között helyenként tisztások nyíltak, némelyik túlságosan szabályos kört formázva ahhoz, hogy természetes legyen.

– Ott! – Seid előrehajolt. Újra meglátta a tipikus településeket, a kör alakú építményeket. És ez a világ nem volt lakatlan. A tisztások szabályos köreiben most mozgást észlelt – emberi alakok, akár a hangyák, sűrögtek odalent. Távolról teljesen úgy néztek ki, mint Seid, ugyanúgy két lábon jártak, két karjuk volt – még a mozgásuk is hasonlított, bár sokkal darabosabbnak tűnt a széljáró magasságából. Bőrből vagy durva szövésű anyagból készült ruhákat viseltek, néhányan ijákat vagy dárdákat hordtak.

– Azon a tisztáson... – kezdte Theia, de Seid már látta. Egy nagyobb, kör alakú területen emberek dolgoztak valamiféle kezdetleges szerszámokkal a földön. Körülöttük durván megmunkált kövekből épült alacsony falak húzódtak.

– Földművelés – mondta halkan. – És... ott!

Ahogy haladtak felfelé a folyó mentén újabb település tűnt fel. Itt is általában kerek kunyhók sorakoztak szabályos rendben, a közepén egy nagyobb, közös térrel, vagy épülettel. A kunyhók teteje növényi anyagokból készülhetett, faluk agyaggal tapasztott vesszőfonat volt. Füst szállt fel több helyről is – tűzrakó helyek vagy kezdetleges kemencék jelenlétére utalva.

A településen és környékén nyüzsgött az élet. Gyerekek szaladgáltak, asszonyok hordtak valamit nagy kosarakban,

férfiak tértek vissza, vállukon elejtett vadakkal. A folyóparton több kenu is kikötve állt, mellettük halászok rendezgették hálójukat.

– Primitívek – jegyezte meg Theia óvatosan –, de szervezettek.

Seid nem válaszolt. Nézte, ahogy ez az ősi emberi közösség éli mindennapjait, mit sem sejtve arról, hogy valaki figyeli őket a magashól. Olyan távol álltak a Lanthea világától, mint ő most a sajátjától.

A széljáró lassan továbbsiklott a folyó mentén, újabb és újabb településeket fedezve fel. Ez a világ nem volt üres – csak másképp volt lakott, mint amire számított.

A kontinens felfedezése feltüzeltelte képzeletét, de ahogy az első izgalom lecsillapodott, egy ősi lantheai tanítás visszhangzott elméjében: „A tudás hatalom, de a felelősség súlya nehezebb minden hatalomnál.”

– Nem mehetünk oda – mondta végül halkán, szinte csak magának. A gyűrű hűvösen pihent ujján, érezhetően Theia is értette a döntés súlyát.

– Egyetértek, *serad* – az AI hangja lágy volt, megértő. – Technikailag sem lenne megoldható, de a széljáró felvételei primitív közösségeket mutatnak. Ha megjelenénk közöttük a mi technológiánkkal...

– Megváltoztatnánk mindent – fejezte be a mondatot Seid. – De talán... – új gondolat formálódott elméjében – ...van más módja is annak, hogy megismerjük őket.

– Mire gondolsz, *serad*? – Theia hologramja halványan megremegett.

– A széljáró képes lenne egyetlen egyedet elhozni abból a távolságból?

Theia nem számított a kérdésre, de azonnal elkezdte a számításokat. A megfigyelés szerint az őslakók testfelépítése teljesen megegyezik a lantheai emberekével, tehát jó esetben 120-140 kilogrammos testsúllyal számolt.

– Igen, lehetséges. Azért, ha javasolhatom, a másik két széljárót állítsuk készenlétbe. A számításaim alapján a legelső településről kellene elhozni valakit – a biztonság kedvéért.

Seid lassan bólintott. A terv veszélyes volt, talán etikátlan is – de itt, ezen az idegen világon, új szabályok szerint kellett játszaniuk. A sziget lehetett az a hely, ahol a két világ – az ő fejlett civilizációjuk és ez az ősi kultúra – találkozhat. De csak az ő feltételeik szerint, kontrollált körülmények között.

– Kezdd el az előkészületeket – mondta végül határozottan.
– Meg kell találnunk a megfelelő helyet és időt. És a megfelelő alanyt.

A lumithar finom érintéséből tudta, ahogy Theia belevetette magát a tervezésbe. A barlang falain a minták tovább táncoltak, ők is részesei akartak lenni ennek az új, veszélyes játszmának.

Mert ez volt az egyetlen út előre – nem ők mennek el a primitív világhoz, hanem a világot hozzák el ide, a szigetre.

VI.

A hajnal első sugarai még csak halványan derengtek a horizonton, amikor a megerősített széljáró ismét útra kelt. Ezüstös teste az ősi legendák sólymához hasonlított, ahogy hasította a levegőt, energiamezője halványkéken sejtett át a szürkület ködén. Seid a barlang bejáratából figyelte, ahogy a gép fokozatosan eltűnik a keleti égbolton.

– A széljáró most lépi át az első ellenőrzési pontot – jelentette Theia, hologramja finoman vibrált a hajnali fényben. – Az energiaszint 92%, minden rendszer optimálisan működik. A kábítómező is tesztelve.

Seid idegesen simította végig egyre bozontosabbá váló szakállát. A tegnapi felfedezés – egy egész kontinensnyi szárazföld, rajta az élet jeleivel – még mindig ott kavargott gondolataiban.

– Megközelítjük a partvidéket – folytatta Theia majdnem öt órával később. A holografikus kijelzőkön élesen rajzolódott ki a szárazföld kontúrja. – A szenzorok két kisebb települést észlelnek a parttól számított első tíz kilométeres sávban.

A széljáró óvatosan ereszkedett lejjebb, miközben aktív álcázó rendszerei működésbe léptek. Most már tisztán kivehető volt az egyik település – primitív, de meglepően rendezett struktúra. A házak szabályos körben helyezkedtek el, középen egy nagyobb, közösségi épülettel.

– Lássuk a vadakat – horkantott megvetően Seid, amikor az első alakok megjelentek a házak között. Ahogy figyelte őket, Ajkai köré keserű mosoly költözött. Hatszáz fényévnnyire minden fejlett civilizációtól, és mit talál? Vadembereket. A Lanthea kifinomult társadalma, a kristálytechnológia csodái után ez olyan volt, mintha visszazuhant volna az időben. A

gondolat, hogy esetleg kapcsolatba kell majd lépnie velük, már most viszolygással töltötte el. Ezek a lények, akik alig emelkedtek a vadállatok szintje fölé, most az ő megfigyelésének tárgyai lettek. A lantheai állatkertek jutottak eszébe, ahol a ritka egyedekről gondoskodtak. Theia észlelte gazdája hangulatát, de egyelőre hallgatott – az AI tudta, hogy Seid lelkében egy ideje valami sötét folyamat indult el.

A széljáró némán körözött a falu felett, miközben a szenzorok minden apró részletet rögzítettek. A helyiek teljesen természetesen mozogtak – nyilvánvalóan nem érzékelték a magasban lebegő, láthatatlan megfigyelőt.

– Találtam egy ideális alanyt – jelentette Theia jó tíz percnyi megfigyelés után. – Egyedül él a falu szélén, ritkán érintkezik a többiekkel. A közösség... – az AI kereste a megfelelő szót – ...nem igazán foglalkozik vele, láthatóan kirekesztette az egyedet.

Seid a holografikus kijelzőre meredt. A kiszemelt alany valóban különálló volt a többiektől – mozgásából ítélve még fiatalnak tűnt – éppen faágakat kötözött össze a kunyhója előtt. Seid ajkai gúnyos mosolyra húzódtak, ahogy nézte a primitív szerszámokkal küszködő, apró termetű lényt.

– Tökéletes – mondta végül, hangjában nyoma sem volt együttérzésnek, inkább némi izgalom keveredett bele. – Egy kirekesztett példány... Senki sem fogja különösebben hiányolni. Aktiváld a kábítómezt, aztán az energiakockát.

Az energiahullám láthatatlanul söpört végig a tisztáson. A primitív lény egy pillanatra megdermedt, szerszáma kiesett a kezéből, majd teste elernyed. Mielőtt a földre zuhanhatott volna, az energiakocka már körül is vette, és teste finoman lebegett a láthatatlan mezőben.

– Az alanyt szedáltam, életjelei stabilak – jelentette Theia. – Az energiakocka optimális hőmérsékletet és oxigénszintet biztosít. Kezdhethük a szállítást.

A széljáró zajtalanul emelkedett a magasba különös rakományával. Seid elégedetten figyelte, ahogy a falu egyre kisebbé vált alattuk, míg végül eltűnt a horizont mögött. Az eszméletlen test csendesen lebegett az energiakockában, s ez volt a lényeg.

– Első fázis sikeres – Theia hangja precíz volt, tényszerű. – Az alany életjelei stabilak, bár a pulzusa jelentősen megemelkedett. Az energiakocka tökéletesen működik.

– A másik két széljáró? – kérdezte Seid, miközben tekintete a visszaszámlálóra tévedt, amely a széljárók által látott képen kívül a hátralevő távolságot és időt is mutatta.

– Már úton vannak, *serad* – jelentette Theia, hangja nyugodt volt, de Seid a lumitharon keresztül érezte az AI fokozott aktivitását. – Az első találkozási pont ezer kilométernél lesz. Az energiaszint még bőségesen elegendő, 67%-on állunk. – A holografikus kijelzőkön adatfolyamok táncoltak, minden apró részletet mutatva a műveletről.

A következő két óra csendben telt. Seid fel-alá járkált a barlang bejáratánál, időnként megállva, hogy az eget kémlelje. Theia diszkréten figyelte gazdája nyugtalanságát.

– A második széljáró most találkozott velük – törte meg végül a csendet az AI. Az energiaszint 45%-ra csökkent, de ez teljesen a várakozásainknak megfelelő. – A holografikus térkép mutatta, ahogy a gépek tökéletes összhangban repültek, egymástól optimális távolságban.

Az utolsó szakasz volt a legkritikusabb. A nap már alacsonyan járt, arany sugarai megcsillantak a barlang bejáratánál álló Seid cserzett arcán. Theia hangja most már nem tudta teljesen elrejteni az izgalmat:

– Közelednek, *serad!* – A kijelzőkön az energiaszint vészesen alacsony volt, mindössze 12%, de a számok mellett már ott sötétlett a sziget kontúrja. – Látom őket... igen, sikerült!

A barlang mélyén, távol a bejáratától, egy tökéletesen kialakított, zárt tér várta új lakóját. A falakat a barlang többi részéhez hasonló minták díszítették, de itt különös, megnyugtató rezgést bocsátottak ki – Theia ötlete volt, hogy így csökkentsék az idegen környezet okozta, kulturális sokk hatását.

A széljáró kecsesen ereszkedett le a fogadókamra előtt. Az energiakocka finoman siklott át a nyitott ajtón, majd megállt a kamra közepén. A biztonsági mezők azonnal aktiválódtak.

Amikor a mező kikapcsolt, az alak óvatosan a padlóra hanyatlott. Seid most először láthatta közeli zsákmányát, és amit látott, megdöbbenette.

– Az alany magassága... – kezdte Theia, de Seid felemelte a kezét és félbeszakította az AI-t.

– Látom! – A hangja éles volt. Az előtte fekvő alak jóval kisebb volt, mint amire számított. Alig 150-160 centiméter magas lehetett, teste vékony, de szívós. – Ez... ez lehetetlen. Ekkora testmérettel hogy élhették túl...?

– A csontszerkezet erős – elemezte Theia, miközben holografikus szkennelést végzett. – Az izomzat fejlett, különösen a váll és a kar környékén.

Seid megtorpant. A magasból, a széljáróból minden olyan egyszerűnek, egyértelműnek tűnt. De most, ahogy itt állt a fogadókamrában, szembesülve ezzel a törékeny, mégis valamiképp szívós testtel, valami megmozdult benne. Nem együttérzés – arra már rég képtelen volt –, inkább valamiféle furcsa zavartság.

– Tartsd altatásban, amíg nem döntök másképp.

A lumithar melegen lüktetett ujján, jelezve, hogy az AI végrehajtotta a parancsot. A primitív lény most ott feküdt a kamra padlóján kialakított fekhelyen, tökéletesen elszigetelve a külvilágtól. Seid egy pillanatig még nézte az apró testet, majd sarkon fordult.

– Később megbeszéljük a további teendőket – jegyezte meg hidegen, miközben elhagyta a kamrát.

A tengerpart felé vette az irányt. Szokásához híven, amikor gondolkodott, hátul összefogta a két alkarját és peckesen járt fel, s alá. Az utóbbi időszakban a szálfaegyenes alak megrogyott, s ahogy a talajt bámulta, csapzott haja és szakállja teljesen eltakarta az arcát. A homokos talajt vizslatva a végtelen, lassan hullámozó vízhez sétált.

A ragyogó nap még magasan járt az égen, bár már lefelé vitt az útja. A tenger felől érkező szél végigsimított Seid arcát, de a zaklatottságát nem tudta elfűjni. Minden hullám, ami a partot nyaldosta, az otthon emlékét mosta egyre távolabb. A Lanthea kristálytornyai, a családja... és Eryss árulása. A gondolatra ökle önkéntelenül is összeszorult.

És most itt állt, egy primitív világ partján, ahol az emberek még csak a tűz és kő korszakában élnek. Valami keserű irónia volt ebben – ő, egy fejlett civilizáció sarja, most ugyanolyan számkivetett lett, akár ezek a vademberek. De mégsem ugyanolyan – benne ott volt mindaz a tudás, amit ősei évezredek alatt felhalmoztak. Amikor először meglátta ezeket a lényeket a kunyhóik között szaladgálva, egy gondolat fészkelte be magát az agyába. Ezek az emberek... szinte semmiben nem különböznek a lantheaiaktól. Ha majd Theia megvizsgálja őket, biztosan igazolja ezt a feltevést, de mekkora annak az esélye, hogy hatszáz fényévre a

szülőbolygójától teljesen ugyanolyan intelligens lények alakuljanak ki? Persze, olvasott ő is regényeket és tudományos értekezéseket, amelyekben egyértelműen ezt a formát jelölték meg optimális anatómiaként. De hiszen még az arcuk is hasonló! Sőt, néhány hónap múlva ő sem lesz különb tőlük – a magasságát leszámítva.

A lumithar jelzett az ujján. Valószínűleg csak gazdája hogyléte felől érdeklődött.

– Theia?

A hologram azonnal megjelent mellette, most egy levegőben lebegő gömbként materializálódott.

– Látom, *serad*, hogy nagyon aggaszt valami. Kötelességem megkérdezni, hogy tudok-e segíteni?

– Tudod nagyon jól, mi jár a fejemben – vetette oda Seid, mogorván, kelletlenül.

– Felzaklatott az őslakó.

Seid nem szólt, csak nézte tovább a végtelen óceánt.

– A kérdésedre a válasz: igen, lehetséges – folytatta Theia.

– Igen valószínű, hogy ez az a bolygó, ahonnan őseink kivándoroltak, amiről apád beszélt.

– Egy dolgot azért nem értek. Ezek az emberek hallatlanul elmaradottak. Hogyan lettek volna képesek eljutni a Lantheára?

– Ők? Sehogy... – Theia finoman felnevetett. – Ők még a törzsfejlődés kezdeti szakaszán állnak. Ezer és ezer éveknek kell eltelnie, hogy egyáltalán a levegőbe emelkedjenek. Azt viszont el tudom képzelni, hogy a lantheai spirituális életben is igen népszerű „hamvak doktrínája” alapján nagyon régen létezett egy fejlett civilizáció, amely valamilyen probléma miatt jelentősen megtizedelődött, vagy ezen okokból elhagyni kényszerült a bolygót. Ez lehet ökológiai vagy technológiai

katakлизma, vagy akár egy mindent elpusztító háború, világjárvány. A fennmaradó, kis túlélőcsoportok akár ősközösségi szintre süllyedtek vissza, de hamvaikból, genetikai örökségükből egy teljesen új generáció sarjadt.

– Akkor ezek az emberek valamilyen szinten rokonaink...

– Elég nagy az esély rá, de csak egy behatóbb vizsgálat után tudok biztosat mondani.

– Szóval erről a bolygóról származnánk? – Seid érezte a helyzet fonáságát.

– Nem ezt mondtam! Az, hogy az őseink innen indultak el a Lanthea felé, nem jelenti azt, hogy innen is származnak. Az is lehetséges, hogy ide is érkeztek valahonnan, s látva a bolygó lehetőségét az életre, letelepedtek. Sőt, akár az is lehet, hogy genetikailag keveredtek az itteni őslakosokkal.

– Kezdek belezavarodni... Akkor a Lanthea tízezer éves történelme is bizonytalanná válik e paradigmák alapján – nézett Theiára Seid.

– Nem véletlenül titkolta el apád a nagyközönség elől a felfedezését. Rengeteg társadalmi következménye lett volna mind a nagy hatótávú kristályoknak, mind a tudásnak, hogy egy távoli bolygóról származnak az őseink.

– Mikor ébred fel az alanyunk? – váltott témát Seid.

– Folyamatosan monitorozom az életfunkcióit. Legfeljebb egy óra. Szeretnéd, hogy tovább tartsam altatásban?

– Nem, nem! Viszont valami más eszembe jutott. Menjünk vissza a barlangba.

Ahogy ballagott visszafelé, hirtelen egy nyugtalanító érzés fészkelte be magát a gondolataiba: mi van, ha ezek a vademberek nem távoli leszármazottjai, hanem ősei a lantheai kultúrának? Mert az első esetben csak 600 fényévre

vetődött a Lantheától, a másodikban viszont... Mi van, ha időben is utazott? Visszafelé, akár tízezer évet...

A férfi még mindig békésen aludt a számára kialakított mélyedésben. Szálkás, napbarnított testét durván cserzett állatbőrök fedték, amelyeket ügyetlen, de határozott öltések tartottak össze a vállaknál. Koszos, hollófekete haja csapzottan omlott arcába, helyenként apró csontdarabokkal és színes madártollakkal díszítve – talán rangjelzések vagy spirituális szimbólumok lehettek. Arcát sűrű, gondozatlan szakáll keretezte, amelyben itt-ott már ezüstös szálak csillantak, jelezve, hogy már túl volt élete delén. Derekat széles, többretegű bőrvö ölelte körül, amelyből különféle kőeszközök és csontból faragott szerszámok lógtak alá. Lábát kezdetleges, mégis meglepően praktikus lábbeli védte: faháncsból font alapra rögzített bőr, amelyet vékony bőrszíjak rögzítettek precíz mintázatban a bokája köré.

– Theia, mutasd magad! – parancsolta Seid, miközben a vadembert bámulta.

– Itt vagyok, *serad*. Ahogy mindig...

Az AI hologramja azonnal megjelent előtte, a megszokott, kéken derengő, félig áttetsző forma, amely inkább emlékeztetett egy kétdimenziós művészi installációra, mint élő személyre. A vonalak, amelyek kirajzolták alakját, az energiamag lassú, monoton ritmusára lélegeztek.

– Nem – rázta meg fejét Seid. – Nem így. Mutasd meg magad úgy, ahogy egy lantheai nő kinézne. A lehető legrealisztikusabban.

A hologram egy pillanatra megremegett, nem tudta feldolgozni Seid kérését.

– *Serad*, ez... szokatlan kérés – Theia hangja óvatos volt. – Biztos vagy benne?

– Igen, mutasd magad – ismételte Seid határozottan. – A vadember... neked kell vele beszélned. És ehhez...

– Értem – szakította félbe Theia. Az energiamag hirtelen erősebben kezdett pulzálni, és a hologram lassan kezdett átalakulni.

A változás lélegzetelállító volt. A kék vonalak helyét fokozatosan valódi textúrák vették át. Először az arc kontúrjai jelentek meg – finom vonások, magas arccsontok, amelyek a lantheai nemesség klasszikus szépségét idézték. Majd a haj – vállig érő, barna, csillogó tincsek, amelyek természetesen omlottak alá. A test is formát öltött, karcsú, mégis erőt sugárzó alak, valamivel alacsonyabb Seidnél, de még így is jóval magasabb volt a primitív lénynél.

Az öltözék tradicionális lantheai viselet volt – hosszú, többretegű ruha, amelynek anyaga úgy tűnt, mintha folyékony fémből szótták volna. A ruha felületén halvány, geometrikus minták futottak végig, amelyek a helyiség falain lévő spirálokat tükrözték. A színe mélykék volt, az éjszakai égboltot tükrözte, ezüstös berakásokkal, amelyek minden mozdulatnál egyedi módon csillantak meg.

Seid lélegzete egy pillanatra elakadt. Theia most olyan valóságosnak tűnt, hogy szinte elfelejtette – mindez csak egy különösen fejlett hologram. Az AI tekintete – most már tiszta, mélybarna szemek – találkozott az övével.

– Így megfelelő? – kérdezte Theia, és még a hangja is más volt most. Lágyabb, természetesebb, bár még mindig felismerhető volt benne az a jellegzetes, enyhén szarkasztikus tónus.

– Tökéletes – bólintott Seid. – De egy apró módosítást hadd javasoljak. A magasságod... – kezével jelezte. – Legyen

valamivel alacsonyabb. Nem akarjuk túlságosan megijeszteni a primitívet.

Theia alakja finoman zsugorodott, míg el nem érte az optimális magasságot – még mindig jóval magasabb volt a vadembernél, de már nem annyira fenyegető.

– És most? – Theia tett néhány lépést, ruhája a valódi anyag hullámozó mozgását utánozta. Még a lépeteinek is volt hangja, bár ez inkább csak illúziónak tűnt Seid fejében.

– Most... – Seid a fogadókamra felé intett – ...ideje, hogy megkezdjük a kapcsolatfelvételt. Te fogsz beszélni vele. Én csak... megfigyelek.

– Értem, *serad* – Theia ajkai halvány mosolyra húzódtak. – És feltételezem, van valami konkrét okod, hogy miért nekem kell ezt tennem?

De Seid nem válaszolt. Tekintete valahova a távolba révedt, a barlang falain túlra, és jelen pillanatban csak ő tudta, milyen zavart érzések kavarnak elméjében.

VII.

A pillantások harca volt az első, ami megtörte a csendet. A vadember szeme kipattant, teste megfeszült, mint egy csapdába esett ragadozóé. Theia mozdulatlanul állt előtte, alakja természetfeletti nyugalmat sugárzott, miközben tradicionális lantheai ruhája finoman lebegett egy láthatatlan szellő játékában.

A férfi először hátrálni próbált, de a molekulárisan átalakított falak nem engedtek utat. Ujjai végigfutottak a sima, spirálmintás felületen, és Theia látta szemében a felismerést – ez nem természetes képződmény. A férfi hirtelen felkiáltott, hangja rekedten visszhangzott a kamrában. Primitív nyelvén hadart valamit, amit Theia azonnal rögzített, későbbi elemzésre.

– Nyugalom – szólt Theia lágy hangon, bár tudta, hogy szavait nem érti a férfi. A hanglejtés azonban univerzális volt – nyugodt, békés, majdnem anyai. Az ember azonban más stratégiát választott.

Hirtelen előrelendült, egy támadó vadállat sebességével. Kezei Theia torka felé markoltak – csak hogy keresztülhasítsanak a holografikus testen. A lendület majdnem feldöntötte, ahogy teste áthaladt az illúzión. Theia alakja egy pillanatra széteszlott, majd újra összeállt a támadó mögött.

A férfi szemében a döbbenet és a félelem keveredett. Hátrált néhány lépést, majd övéhez kapott, ahonnan egy durván megmunkált csontból készült amulettet rántott elő. Vadul hadonászni kezdett vele Theia felé, ajkai valamiféle primitív varázsigét mormoltak.

– Érdekes – jegyezte meg Theia halkán, miközben hologramja újra tökéletesen összeállt. A barlangon kívülről, Seid figyelte az eseményeket. A lumithar finoman bizsergett ujján, jelezve, hogy Theia folyamatosan elemzi a helyzetet.

A vadember most új taktikát választott. Felkapott egy apró követ a padlóról – valószínűleg a ruhájából hullott ki –, és teljes erővel Theia fejéhez vágta. A kő természetesen keresztülrepült a hologramon, és tompa koppanással landolt a falon.

– Azt hiszem, ideje új megközelítést választanunk – szólalt meg Theia, miközben alakja lassan halványodni kezdett, míg csak egy derengő, kékes körvonal maradt belőle. A férfi feszülten figyelte a változást, kezében még mindig görcsösen szorította az amulettet.

Theia most csak egy hangként létezett a térben, majd lassan, nagyon lassan kezdte újraépíteni magát – ezúttal nem a teljes alakját, csak az arcát, amely most egy éteri maszkot ábrázolva lebegett a levegőben. A vadember szemében a félelmet lassan felülírta a kíváncsiság.

Lassan leengedte az amulettet, bár ujjai még mindig görcsösen szorították a csontfaragványt. Theia lebegő arca most egy gyermekére hasonlított, a vonások lágyabbá, kevésbé fenyegetővé váltak. A férfi szemében a félelem helyét fokozatosan átvette valami más – egy ősi, állati kíváncsiság.

– A primitív kultúrákban a szellemek gyakran jelennek meg lebegő arcként – jegyezte meg halkán Theia Seidnek a kapcsolaton keresztül. – Úgy tűnik, ez a megjelenési forma... ismerős neki.

A férfi tett egy óvatos lépést előre, ajkai hangtalan szavakat formáltak. Theia azonnal rögzítette a mozdulatokat, építve a nyelvi adatbázist. Az arc most lassan változni kezdett, a vonások folyamatosan módosultak – hol idősebbek, hol

fiatalabbak lettek, de mindig megőrizték azt a különös, lantheai nemességet.

A vadember hirtelen a földre rogyott, térdre esett. Az amulett kicsúszott remegő ujjai közül, és tompa koppanással landolt a padlón. Fejét lehajtotta, vállai rázkódtak – Theia nem tudta eldönteni, hogy a félelem vagy valamiféle primitív vallási révület okozza.

– Érdekes reakció – szűrődött át Seid hangja a megfigyelőállásból. – Azt hiszem, valamiféle istenségnek vél.

– Vagy összellemnek – helyesbített Theia, miközben arca továbbra is ott lebegett a levegőben. – A primitív törzsek gyakran tisztelik halott őseiket. És én... – az arc egy pillanatra megremegett – ...talán tényleg az vagyok számára. Egy távoli ős manifesztációja.

A minták a falakon egyszerre kezdtek lélegezni a férfi remegésével. A kamra levegője megtelt valamiféle ősi, megmagyarázhatatlan feszültséggel – két világ, két korszak energiái találkoztak ebben a pillanatban.

A vadember lassan felemelte fejét. Szemében most már nem volt félelem – helyette valamiféle áhítatos tisztelet csillant, ami még Theiát is meglepte. A férfi ajkai újra mozogni kezdtek, ezúttal lassabban, rituálisabban. A hangok, amelyek elhagyták torkát, most inkább egy ősi dallamra hasonlítottak.

– Azt hiszem... – szólalt meg Theia halkán, miközben arca továbbra is ott lebegett a férfi előtt – ...megtaláltuk a kapcsolat kulcsát. De Seid... ez nem egészen az, amire számítottunk, ugye?

Az ősi dal utolsó hangjai lassan elhaltak a molekulárisan átalakított falak között, de a rezgésük továbbra is ott lebegett a levegőben, összefonódva a spirális minták pulzáló energiájával. Theia arca továbbra is ott lebegett, most már

nem változva, hanem egy kedves, fiatal nő vonásait őrizve – egy híd két világ között.

A vadember lassan, szinte révületben emelte fel az elejtett amulettet. Mozdulatai most már nem voltak kapkodóak vagy félelem-vezéreltek – inkább olyanok voltak, mint egy szent rituálé részei. Az amulettet a mellkasához szorította, majd újra énekelni kezdett, ezúttal halkabban, már-már suttogva.

– A nyelvi mintázatok kezdenek kirajzolódni – jegyezte meg Theia Seidnek. – Az ismétlődő szótagok, a dallam íve... Ez nem egyszerű primitív kommunikáció. Ez valami ősi himnusz.

Seid a megfigyelőállásból figyelte, ahogy a férfi teste lassan előre-hátra ringatózik az ének ritmusára. Láthatóan Theia maga is belemerült ebbe a különös, archaikus táncba, fénye ritmikusan erősödött, majd elhalványult.

Theia elkezdte visszaépíteni eredeti, teljes alakját, majd térdre ereszkedett. Arca majdnem egy magasságba került az álló ember tekintetével. A férfi egy pillanatra elhallgatott, lélegzete elakadt – majd valami váratlan történt. Kinyújtotta kezét, nem támadóan vagy félve, inkább gyengéden, meg akarta érinteni az éteri arcot.

– Asuura – suttogta a férfi, és ez a szó valahogy másként csengett, mint az eddigiek. Tisztábban, jelentősegteljesebben.

– Asuura – ismételte meg Theia, tökéletesen utánozva a hanglejtést. A férfi szeme elkerekedett a csodálkozástól. – Azt hiszem... – szólt halkán Seidnek – ...ez valamiféle megszólítás lehet. Talán „szellemasszony” vagy „ősanya”.

A kamra levegője megtelt különös feszültséggel, az idő maga is lelassult ebben a pillanatban. A minták a falakon most már határozott ritmusban pulzáltak, részei váltak ennek az ősi kommunikációnak.

A vadember ajkai remegni kezdtek, majd lassan, óvatosan elmosolyodott. Nem a félelem vagy a kétségbeesés mosolya volt ez – hanem valami sokkal ősbibb, sokkal tisztább érzése. A felismerése.

– A kapcsolatot... – suttogta Theia – ...azt hiszem, létrejött. De nem úgy, ahogy terveztük. Ez nem lesz egyszerű technológiai vagy kulturális találkozás. Ez... – az arc egy pillanatra megremegett a levegőben – ...ez valami sokkal mélyebb lesz.

– Bemegyek, kíváncsi vagyok, hogy reagál rám – döntötte el Seid.

– *Serad*, nem vagyok benne biztos, hogy most van itt az ideje. Hagyjuk egy kicsit lecsillapodni, eléggé felfokozott lelkiállapotban van – tanácsolta Theia, miközben figyelte és rögzítette a férfi egyre felszabadultabb beszédét.

– Ugyan, mit tud csinálni? – azzal a barlang bejáratánál termett. Belépett a kamrába, alakja betöltötte a teret. A vadember azonnal megdermedt – a lantheai férfi majd’ két méter húsz centis magassága félelmetes látványt nyújtott a primitív lény szemszögéből.

– *Serad*, ez nem... – kezdte Theia, de már késő volt.

A férfi ösztönösen hátrált néhány lépést, teste megfeszült, egy sarokba szorított vadállat vicsorítása jelent meg az arcán. Theia még mindig ott lebegett közöttük, próbálva nyugtató jelenlétével enyhíteni a hirtelen támadt feszültséget.

– Nézd, milyen patetikus – jegyezte meg Seid lenézően, végigmérve a nála jóval alacsonyabb alakot. – Hiszen ez csak egy rémült kisgyerek. Mit fogunk kezdeni vele? Mire tudjuk egyáltalán felhasználni?

A hangszín, a testtartás, Seid lényében minden azt sugározta, amit valóban gondolt ezekről a primitív lényekről. A vadember, bár nem értette a szavakat, tökéletesen érzékelte

a megvetést. Tekintete ide-oda rebbent Theia megnyugtató arca és Seid fenyegető alakja között.

– Asuura... – suttogta újra, szinte könyörögve Theia felé, de közben keze már az övéhez csúszott.

A mozdulat villámgyors volt. A csontból faragott kés elővillant, és a férfi előrelelendült. Nem volt képzett harcos, de a kétségbeesés és a félelem erőt adott neki. A kés Seid mellkasa felé süvített...

De sosem érte el célját. Seid mozdulatai évek harcművészeti gyakorlását tükrözték. Egyetlen könnyed mozdulattal elkapta a vadember csuklóját, és olyan erővel szorította meg, hogy a csontpenge kiesett a kezéből.

– Theia! – kiáltotta Seid, de az AI már cselekedett is. A kábítómező aktiválódott, de a mozdulatsor miatt nem sikerült pontosan végrehajtani, s a vadember még sikeresen küzdött az eszméletvesztés ellen. Mocskos kezével belekapaszkodott Seid szakállába, miközben artikulálatlan, állati hangon üvöltött.

És ebben a pillanatban valami eltört Seidben. A harag, a megvetés és talán a csalódottság is – hogy egy ilyen primitív lény rátámadni merészelt – mind egyetlen, ösztönös mozdulatban koncentráldott. Minden, ami az elmúlt hónapok során felgyülemlett Seid lelkében – a családjától való kényszerű elszakadás fájdalma; Eryss hűtlen árulásának keserű íze, amely minden gondolatát megmérgezte; a végtelen magány a primitív bolygón, ahol a technológia utolsó morzsái is lassan szétporladnak a kezei között. De legmélyebben talán az a felismerés égette, hogy ő, egy fejlett civilizáció sarja, most ugyanolyan számkivetetté vált, akár ezek a primitív lények – azzal a különbséggel, hogy neki tisztában kellett lennie helyzetének teljes tragikumával. Tudta, hogy egy olyan helyen fog meghalni, ahol senki sem fog

emlékezni rá, ahol még a neve sem marad fenn – nem lesz kristály, ami őrizné emlékét, nem lesz orichalcum berakás, ami pulzálva jelezné egykori létezését. És ez a gondolat, ez a végtelen üresség, ez a feneketlen szakadék, hirtelen visszánézett rá. A gyötrő kétségbeesés most egyetlen, visszafordíthatatlan tettben manifesztálódott.

Szabad kezével megragadta a férfi állát, a másikkal még mindig a csuklóját szorítva, egyetlen, kíméletlen csavarással eltörte a nyakát.

A roppanás visszhangja megfagyasztotta a levegőt, az idő is megbicsaklott egy pillanatra a kamrában. A test élettelenül csuklott össze Seid lábainál.

– *Serad...* – Theia hangja halk volt, döbönt. A lebegő arc eltűnt, helyette újra az AI teljes alakja materializálódott. – Mit tettél?

– Amit tennem kellett – válaszolta Seid hidegen, lenézve az élettelen testre. – Egy vadállat, aki azt hiszi, megtámadhat a saját lakhelyemen... – De a hangja már nem volt magabiztos, elkeskenyedve hagyta el ajkait.

A kamrában csend lett, csak Seid nehéz lélegzése hallatszott. A lumithar az ujján hűvösen pihent – az AI, Theia maga is visszahúzódott ettől a váratlan brutalitástól.

Beesteledett. A halott vadember még mindig ott feküdt a barlang kövén. Seid visszament a tengerpartra, s a szokott szikláról figyelte az egyre sötétedő vizet.

VIII.

Órák teltek el, mire Seid visszatért a barlangba. Az őslakó eltűnt, semmi sem utalt szörnyű tetteire.

– Theia! – A hang hideg volt, parancsoló, de valahol a mélyén ott vibrált a megbánás.

– *Serad...* – Az AI hangja szokatlanul halk volt. – A holttestet egy széljáró segítségével eltávolítottam. Néhány kilométerre innen az óceán... gondoskodott róla.

Seid gépiesen bólintott, majd a fekvőhelyéhez lépett. Ujjai céltalanul igazgatták a takarót – bármit, csak ne kelljen szembenéznie azzal, amit tett.

– Azért remélem, előtte végeztél rajta vizsgálatokat – a hangja éles volt, mintha a tudományos megközelítés legitimálhatná a történeteket.

– Természetesen, *serad*. – Theia halványan fénylett. – Az eredmények... A fiziológiája tökéletesen megegyezik a lantheai felépítéssel. De a fejlettségi szintjük még nagyon kezdetleges, a természet törvényeinek...

– Holnap hozunk egy másikat! – vágott közbe Seid.

A hologram megremegett.

– Rendben. Ha megengeded, *serad*, a tapasztalatok alapján már képes lennék alapszintű kommunikációra velük. Segíthetnék a nyelvük elsajátításában...

– Felejsd el! – Seid szeme szikrázott a visszafojtott indulattól. – Ha akarnak valamit, tanulják meg ők a mi nyelvünket!

– De *serad*...

– A regenerációs egység – Seid hangja elhalkult. – Azt mondtad, képes manipulálni az emlékeket, sejtszinten módosítani a testet.

– Technikailag igen, de... – Theia hangja bizonytalanná vált.
– Ez egy katonai prototípus, *serad*. Nem ismerjük minden funkcióját, és az ilyen mértékű beavatkozás...

– Akkor itt a feladatod – Seid előrelépett, áthatva Theia hologramját. – Tanítsd meg nekik a nyelvet, tölts beléjük elég intelligenciát, hogy használhatóak legyenek!

– De *serad*, ezek az emberek már most is intelligensek – Theia hangja most először csengett határozottan. – Nem a képességeik hiányoznak, csak más...

– Nem érdekelnek az okoskodásaid és az erkölcsi fenntartásaid! – Seid az ágyára rogyott, hátat fordítva az AI-nak. – Oldd meg!

A lumithar elhalványult, ahogy Theia csendben figyelte gazdája összegörnyedt alakját.

Az AI egész éjjel dolgozott – nem csak a technikai megoldáson, hanem azon is, hogyan menthetné meg Seidet attól az úttól, amin elindult.

A hajnal első sugarai még nem érték el a barlang bejáratát, amikor a megerősített széljáró ismét útra kelt. Seid némán figyelte, ahogy eltűnik a keleti horizonton.

– A szenzorok szerint a part menti településen több fiatal nő is él – törte meg Theia óvatosan a csendet. – Az ő agyuk még plasztikusabb, alkalmazkodóképesebb. A neurális hálózatok...

– Csak csináld – vetette oda Seid, majd sarkon fordult és a part felé indult.

A szokott sziklán ült, de most nem a végtelen horizontot figyelte. Tekintete újra és újra visszatért a kezeire – ugyanazokra a kezekre, amelyek tegnap olyan könnyen

oltottak ki egy életet. A tenger monoton morajlása sem tudta elmosni a roppanás emlékét.

A nap már magasan járt, amikor a széljáró visszatért. Az energiakockában egy fiatal nő lebegett – alig lehetett több tizenhat évesnél. Sötét haja csapzottan tapadt arcához, amelyen még az eszméletlenség állapotában is látszott valamiféle gyermeki ártatlanság.

Seid egy pillanatra megdermedt. A lány vonásai kísértetiesen emlékeztették Vennre: ugyanaz a finom arcél, ugyanaz a törékeny alkat... A felismerés jeges kézként markolta meg a szívét.

– *Serad...* – szólalt meg halkan Theia. – Biztos vagy benne, hogy...

– Helyezd el a kamrában – vágott közbe Seid. Hangja rideg volt, de valahol a mélyén ott remegett valami más is. – És kezd el a... – a szó megakadt a torkán – ...a procedúrát.

A lumithar fénye tompult, Theia is érezte a pillanat súlyát. Az energiakocka lassan lebegett a kamra felé, benne a lánnyal, aki még nem tudhatta, hogy élete örökre megváltozik ezen a reggelen.

Seid a tenger felé fordult. A szél erősödött, felkorbácsolva a hullámokat – láthatóan maga a természet is tiltakozott az ellen, amit tenni készültek. De a férfi szívéen már vastag kéreg kezdett formálódni, ami napról napra csak keményebb lett. Az otthon emléke, a család hiánya és a túlélés kényszere minden más érzést kezdett elnyomni benne.

A regenerációs egység kékes fénye természetellenesen világította meg a kamrát. A lány teste piheként lebegett a gravitációs mezőben, miközben a gép finom, ezüstös szálai

intelligens hálóval borították be a testét. Theia a vezérlőpult mellett derengett, alakja időnként megremegett, ahogy az AI megosztotta figyelmét a különböző rendszerek között.

– A neurális feltérképezés megkezdődött – jelentette Theia, hangja halkabb volt a szokásosnál. – Az agyi mintázatok... rendkívül összetettek. A nyelvi központok különösen aktívak.

A regenerációs egység zümmögése felerősödött, ahogy a kvantumszintű manipulátorok működésbe léptek. A lány teste meg-megrándult, arcán fájdalmas kifejezés suhant át, annak ellenére, hogy mélyen aludt.

– *Serad...* – Theia hangja bizonytalanul csengett. – Az agy módosítása nem olyan, mint egy gép újraprogramozása. Minden kapcsolat, amit létrehozunk vagy megszakítunk, egy emlék, egy érzés, egy...

– Csak csináld – mordult fel Seid a sarokból, ahol eddig némán figyelt. De a lumithar az ujján elárulta Theiának, hogy gazdája pulzusa felgyorsult.

Az órák lassan teltek. Az ezüstös szálak néha felragyogtak a lány teste körül, miközben a gép molekuláról molekulára átírta az agyának egyes részeit. A nyelvi központok új mintázatokat kaptak, a memória rekeszei átrendeződtek.

– A folyamat 67%-os – jelentette Theia valamivel később. – De... – az AI hologramja erősebben vibrált – ...van valami, amit tudnod kell, *serad*. Az agy próbál ellenállni bizonyos változtatásoknak. Mint valamiféle védekező mechanizmus...

Hirtelen a lány teste megfeszült, szemei kipattantak. Nem volt teljesen tudatánál, de ajkai mozogni kezdtek, primitív nyelvén suttogott valamit. A hangok dallamosak voltak, már-már énekszerűek.

– Mit mond? – kérdezte Seid, akaratlanul is közelebb lépve.

– Egy ősi dal – fordította Theia halkan. – Az anyjáról... és a csillagokról.

A regenerációs egység fényei hirtelen vörösre váltottak. A vezérlőpulton figyelmeztető jelzések villantak fel.

– Valami nincs rendben – Theia hangja most már határozott aggodalmat tükrözött. – A szervezete kezdi elutasítani a beavatkozást. A stressz-szint kritikusan magas, ha folytatjuk, maradandó...

– Állítsd le – vágott közbe Seid váratlanul. Hangja rekedt volt, a szavak végigkarcolták a torkát. – Állítsd le az egészet.

A kékes fény lassan elhalványult, az ezüstös szálak visszahúzódtak. A lány teste elernyed, légzése stabilizálódott. De arca még mindig őrizte azt a különös, fájdalmas kifejezést – mintha álmában is tudná, hogy valami örökre megváltozott benne.

– Talán... – kezdte Theia óvatosan – ...van más módja is annak, hogy...

– Nem! – Seid hangja éles volt, pengéként döfött Theia felé. – Későre jár. Holnap folytatjuk. És addig próbáld meg... – egy pillanatra elhallgatott – ...próbáld meg úgy beállítani a gépet, hogy ne okozzon neki fájdalmat.

Az utolsó szavak már alig hallhatóan hagyták el ajkait, miközben sarkon fordult és kilépett a kamrából.

Theia kora reggel folytatni kezdte az eljárást. A lány teste ugyanúgy lebegett az energiamezőben, az ezüstös szálak újra elkezdtek dolgozni az aprócska testen.

Seid is felébredt, egyre többet időzött a kamrában. Kezdetben csak néhány percet, aztán órákat. Figyelte, ahogy a lány arcán időről időre átfut egy-egy érzelem árnyéka – még

álmában is küzdött a változások ellen. A lumithar halványan derengett az ujján, jelezve Theia folyamatos munkáját.

– A nyelvi központok lassan adaptálódnak – jelentette az AI később. – De továbbra is ellenállást tapasztalok a mélyebb emlékrétegeknél. A tudata... védi magát.

Seid nem válaszolt, csak nézte a lebegő testet. A lány vonásai már nem emlékeztették annyira Vennre – vagy talán csak megtanulta elnyomni magában ezt a felismerést.

– Talán, ha hagynánk neki időt... – kezdte Theia óvatosan, de Seid tekintete beléfojtotta a szót.

Az órák múlásával a folyamat egyre kifinomultabbá vált. Theia megtanulta, hogyan kerülje el azokat az agyi területeket, amelyek a legerősebb ellenállást mutatták. A változások így lassabban, de stabilabban mentek végbe. A lány néha felnyögött álmában, ajkai primitív nyelvének töredékeit formálták, de ezek a pillanatok egyre ritkábbak lettek.

Este, amikor a nap már lebukott a horizont mögött, és csak a barlang mintái világítottak halványan, Theia Seid mellett materializálódott.

– *Serad...* a folyamat kezd visszafordíthatatlanná válni. Ha tovább folytatjuk, amit elkezdtünk... – az AI hangja elcsuklott – ...soha nem lesz már ugyanaz, aki volt.

Seid a regenerációs egység vezérlőpultjára támaszkodott. A kijelzők hideg fénye megvilágította arcának éles vonásait, szemében különös, kemény fény csillant.

– Lehet, hogy ez a cél, Theia – mondta halkan, inkább csak magának. – Valószínűleg egyikünk sem lehet már többé ugyanaz, aki volt.

A lumithar fénye megremegett az ujján, mintha maga az AI is gyászolna valamit – talán azt az embert, aki Seid egykor volt.

A regenerációs egység fényei lassan halványulni kezdtek. A lebegő test finoman ereszkedett a padlóra helyezett fekhelyre, miközben az ezüstös szálak – munkájukat végezve – visszahúzódtak a gép belsejébe. A kamra falain a minták most lassabban pulzáltak, ők is megéreztek a pillanat jelentőségét.

– Minden életjel stabil – jelentette Theia, hologramja a lány mellett jelent meg. – Az agyi aktivitás normalizálódik. Készen állunk az ébresztésre.

Seid a vezérlőpult mellett állt, tekintete a kijelzőket pásztázta. A lumithar az ujján finoman bizsergett, ahogy az AI folyamatosan elemezte a bejövő adatokat.

– Kezdd el – utasította röviden.

A regenerációs egység újra életre kelt, de most más frekvencián. A kékes derengést fokozatosan felváltotta egy melegebb, aranyló fény. A lány légzése megváltozott – mélyebb lett, ritmusosabb. Szemhéjai meg-megrebbentek, teste egy különösen mély álomból készült felébredni.

– Az agyhullámok stabilak – suttogta Theia. – A nyelvi központok... – az AI elhallgatott egy pillanatra – ...aktívak. De *serad*, nem tudom megjósolni, hogy...

A mondat félbeszakadt. A lány szemei kinyíltak.

A tekintet, ami körbepásztázta a kamrát, egyszerre volt ismerős és idegen – mintha két különböző tudat próbálna egyensúlyt találni egyetlen testben. A spirális minták fénye tükröződött a tágra nyílt szemekben, amelyek végül megállapodtak Seid alakján.

– Hol... – a szó bizonytalanul hagyta el ajkait, de tisztán érthető volt. A lantheai nyelv hangjai szokatlanul csengtek primitív hangszálain. – Hol vagyok?

Seid egy lépést tett előre, de Theia hologramja figyelmeztetően villant.

– A neurális stabilizáció még nem teljes – figyelmeztette az AI. – Óvatosan kell...

De a lány már próbált felülni. Mozdulatai bizonytalanok voltak, úgy tűnt saját teste is idegen lett számára. Tekintete ide-oda rebbent Seid és Theia között, arcán a félelem és a kíváncsiság különös keveréke tükröződött.

– Nyugalom – szólalt meg Theia lágyan, most már tökéletes lantheai nyelven. – Biztonságban vagy.

A lány ajkai megremegtek, ahogy küzdött a szavakkal – nem csak a nyelvvel, hanem azzal is, hogy egyáltalán képes beszélni azt. Keze ösztönösen a nyakához emelkedett, ujjai az ismerős amulettet keresték, ami már nem volt ott.

– Én... – kezdte újra, hangja erősebb volt, de még mindig remegett. – Emlékszem... nem emlékszem. Mintha... – szemei összeszűkültek a koncentrációtól – ...mintha két ember egyszerre...

A kamra félhomályában a lány összezavarodott tekintete ide-oda rebbent, mint egy csapdába esett madár. Theia hologramja lágy, kékes derengéssel vette körül, próbálva megnyugtató jelenlétet biztosítani, míg Seid az árnyékban maradt, figyelve minden apró reakciót.

– A nevem... – a lány hangja elcsuklott, majd újra próbálkozott. – A nevem Aira. De ez... nem csak ez vagyok.

– A nyelvi integráció sikeresnek tűnik – jegyezte meg Theia halkán Seidnek a lumitharon keresztül. – De az

emlékstruktúrák... összetettek. A régi és új mintázatok keverednek.

Aira lassan feltápáskodott. Mozgása tétova és ingadozó volt, teste két különböző koreográfiát próbált egyszerre követni. Egyik pillanatban egy primitív vadász ösztönös kecsessége, a következőben már egy fejlettebb civilizáció kifinomultsága tükröződött mozdulataiban.

– Látom... – suttogta, szemei tágra nyíltak a felismeréstől – ...látom a falakat, és tudom, hogy ez nem igazi. Nem természetes. Értem mögötte a... technológiát? De... – keze a falhoz emelkedett, ujjai végigfutottak a mintákon – Emlékszem, amikor először láttam a napfelkeltét a nagy víz felől. Azt hittem, az istenek tüze az.

Seid egy lépést tett előre, kilépve az árnyékból. A lány nem rezzent össze – a beültetett tudás már nem engedte, hogy féljen a magas, idegen alaktól. Tekintete követte a férfi minden mozdulatát, mint egy különösen intelligens vadállat, amely próbálja megérteni a körülötte zajló eseményeket.

– Két világot hordozol magadban – szólalt meg Theia lágyan. – A régit és az újat. Idővel...

– Idővel melyik győz? – vágott közbe Aira. A kérdés meglepően élesen csengett, hangjában ott vibrált valamiféle ősi bölcsesség, amit a technológia sem tudott kitörölni.

A lumithar Seid ujján halványan megrezdült – Theia figyelmeztető jelzése. Az AI érzékelte, hogy a lány agyi aktivitása kezd túl intenzívvé válni. A regenerációs egység fényei nyugtalanul villogtak, tükrözve a belső konfliktust.

– A törzsem... – Aira hangja most távolibbá vált, tekintete a semmibe révedt. – Ők azt mondják... mondták... hogy a lélek maga a tűz lángja. Nem lehet kettéválasztani anélkül, hogy mindkét rész ne válna valami mássá. De most... – kezei ökölbe

szorultak – ...most két különböző tűz ég bennem, és mindkettő azt suttozja, hogy ő az eredeti láng.

Seid mozdulatlanul állt, arcán semmi sem tükrözte a benne dúló érzelmeket. De a lumithar elárulta Theiának, hogy pulzusa felgyorsult. Amit látott, az egyszerre volt siker és kudarc – egy tökéletlen hibrid, aki két világ között, élő kísértetként lebeg.

Aira teste hirtelen megremegett, ahogy az éhség hulláma végigsöpört rajta. A két tudat – a régi és az új – egyszerre reagált az alapvető szükségletre, bár egészen másképp. Primitív énje azonnal a vadászösztönöket aktiválta volna, míg új, beültetett tudása tisztában volt a civilizált étkezés protokolljával.

– Táplálékra van szükséged – Theia hangja gyengéd volt, már-már anyai. A hologram a kamra sarkában álló tűzhely felé intett, ahol egy nagyobb hal maradványai heverték száraz levelekbe csomagolva.

Seid az árnyékból figyelte, ahogy a lány az ételhez lép. Keze először ösztönösen markolta meg a sült halat, majd – mintha emlékezne valamire – mozdulatai bizonytalanná váltak. A primitív tudás és az új ismeretek közötti konfliktus még ebben az egyszerű cselekedetben is megmutatkozott.

– Ezt... – suttozta Aira, miközben az ételt vizsgálta – ...ezt ő fogta, ugye? A módszer... – ujjai végigfutottak a tökéletesen tisztított húson – ...nem a miénk. De az íz... az íz olyan, mint otthon.

A hal illata ismerős volt mindkét tudata számára – az ősi ösztönök és a beültetett emlékek ritka harmóniában találkoztak ebben a pillanatban. Módszeresen, szertartásosan fogyasztotta el az ételt, mozdulatai egyszerre tükrözték egy vadász hatékonyságát és egy fejlett civilizáció étkezési kultúráját.

Theia egy kristálytisztá vízzel teli edényt lebegtetett felé. A víz a szétszedett hajó saját tisztítórendszeréből származott – olyan tiszta volt, amelyet primitív énje sosem ismert. De valami a régi tudatából még mindig ott motoszkált, amikor az utolsó cseppet is lenyelte.

– A törzsemben... – kezdte halkán, majd megrázta fejét – Nem. Az emlékeim szerint a víz szent. Nem csak itatja a testet, de tisztítja a lelket is.

– Mindkét tudásod értékes – felelte Theia, hologramja most a lány mellett derengett. – A régi bölcsesség és az új tudás nem feltétlenül állnak szemben egymással.

Aira tekintete találkozott az AI megnyugtató jelenlétével. A minták a falakon megnyugtatóan reagáltak gondolataira, fényük hol erősödött, hol halványult.

– De ő... – pillantása Seid felé rebhent – ...ő miért tette ezt velem?

Seid kilépett az árnyékból. A kérdés élesen hasított a kamra csendjébe. A férfi arca kifürkészhetetlen volt, de a lumithar elárulta Theiának a benne dúló érzelmeket.

– Mert magányos – válaszolta végül Aira saját kérdésére, és hangjában különös keveréke volt a primitív empátiának és a beültetett analitikus gondolkodásnak. – Látom rajta. Egy vadász, aki elvesztette a falkáját... de közben érzek mást is: egy fejlett világ gyermekének kétségbeesését egy fejletlen világban.

A primitív ember és az általa használt modern kifejezések groteszk atmoszférája súlyosan lebegett a barlang sűrű levegőjében. Seid egy pillanatig mozdulatlanul állt, majd sarkon fordult és az ajtó felé indult. De mielőtt kilépett volna, megtorpant.

– Holnap folytatjuk a tanítást – mondta keményen, de hangjában ott vibrált valami más is. Valami, amit talán csak Aira különös, kettős természete tudott igazán értelmezni.

A hajnal első sugarai még csak halványan derengtek, amikor Aira kilépett a barlang száján. Meztelen talpa alatt különösen érezte a hűvös homokot – primitív énje azonnal felismerte a természet minden apró rezdülését, míg beültetett tudása automatikusan elemezte a talaj összetételét. A kettősség már ebben az egyszerű érzékelésben is zavart okozott.

Seid néhány lépéssel mögötte haladt, tekintete éber volt, mint egy vadászé. A lumithar halványan derengett az ujján, ahogy Theia folyamatosan monitorozta a lány életjeleit.

– A víz... – suttogta Aira, ahogy a parthoz értek. – Én... tudjuk... hogy ez egy hidrogén és oxigén molekulákból álló, sós oldat. Miközben... – hangja elcsuklott – ...halljuk az ősi szellemek énekét a hullámokban.

A nap egyre magasabbra kúszott az égen. Seid figyelte, ahogy a lány módszeresen fedezi fel környezetét. Mozdulatait különös kettősség jellemezte a tudatosság és ösztön között – egyik pillanatban egy tudós precizitásával vizsgált egy kagylót, a következőben már egy vadász ösztönös mozgásával követte egy hal útját a sekély vízben.

– Látod azt a halat? – mutatott Aira a vízbe. – Azt tanultam, hogy akkor kell lecsapni, amikor a napfény megcsillan a pikkelyein. De már mindketten tudjuk... – homlokán ráncok jelentek meg – ...hogy az egész röppálya számításokról és optimális szögekről szól... – megrázta a fejét. – Néha összekeverednek a fejünkben a szavak is.

Seid közelebb lépett. Először a reggel folyamán, valami megmozdult szigorú vonásai mögött.

– Mutasd meg – mondta egyszerűen, és a kezébe adta a tridentet.

Aira keze remegett, amikor átvette a fegyvert. Két különböző mozdulatsor akart egyszerre érvényesülni – az ős vadász nyers ereje és a kifinomult technológiai tudás precizitása. A belső konfliktus miatt majdnem elejtette az eszközt.

– Nem... nem tudom – suttogta. – Azt hisszük, ő tudja a módját, és... – pupillái kitágultak, tekintete a semmibe révedt. – Néha a hangok összeolvadnak, és nem tudom eldönteni, melyik... – újra megrázta a fejét. – Látod? Már megint.

Seid óvatosan kivette kezéből a tridentet. Aira tekintete követte a férfi mozdulatait, ahogy az egyetlen, folyamatos mozdulattal a vízbe dobta a fegyvert, elkapva egy nagyobb halat.

– Talán... – kezdte Aira, majd elhallgatott. Kezei önkéntelenül a halántékához emelkedtek. – Néha úgy érzem, két különböző dallam szól egyszerre a fejemben. És nem tudom... nem tudom, melyiket kellene hallgatnom.

A nap már magasan járt, amikor visszatértek a barlangba. Aira léptei bizonytalanabbá váltak – a kettős tudat egyre nagyobb erőfeszítést követelt tőle. Időnként megtorpant, mintha elfelejtette volna, hogyan kell járni – primitív és modern mozgásmintái konfliktusba kerültek.

– *Serad...* – szólalt meg Theia a lumitharon keresztül. – Az agyi aktivitás mintázatai... nyugtalanítóak. A két személyiség nem úgy integrálódik, ahogy vártuk.

Seid nem válaszolt, de tekintete hosszan követte Aira alakját, ahogy a lány a regenerációs egység mellett kuporogva próbálta rendezni kavargó, kusza gondolatait.

A nap alacsonyan lebegett a horizonton, korongja már megérintette az óceán peremét, de még nem merült alá. Aira még mindig a regenerációs egység mellett feküdt, teste megmegrándult, álmai démonaival harcolva.

– *Serad...* – Theia hangja feszült volt. – Az agyi aktivitás kritikus szintet ért el. A két tudat... harcol egymással.

Aira hirtelen felült, szemei kipattantak. Tekintete vad volt, zavarodott – egyik pillanatban a vadász éles figyelme, a következőben egy fejlett civilizáció gyermekének analitikus hűvössége tükröződött benne.

– A csillagok énekelnek... nem... a hold... – kezei a halántékához szorultak. – Halljuk őket, de nem... nem tudom, nem értem, mit mondanak!

Seid az árnyékból figyelte, ahogy a lány tántorogva felállt. A lumithar egyre forróbbá vált, ahogy Theia vészjelzései egyre sürgetőbbé váltak.

– A neurális mintázatok destabilizálódnak – jelentette az AI. – A két személyiség...

De nem fejezhette be. Aira sikoltva kirohant a barlangból. Mezítelen talpa alig érintette a földet – primitív énje tökéletes összhangban volt a természettel, míg modern tudata már kiszámította a leggyorsabb menekülési útvonalat.

– Aira! – Seid hangja visszaverődött a sziklafalakról, de a lány már a hegy oldala felé futott.

A sziklafal meredeken tört az ég felé. Aira úgy mászott felfelé, mint aki egész életében ezt csinálta – ami részben igaz is volt. Teste tökéletesen képzett volt a feladatra, míg beültetett tudása automatikusan számolta a gravitációt és a szükséges erő kifejtést.

Seid utána indult, de mozdulatai nehézkesebbek voltak. A lumithar vadul pulzált az ujján, ahogy Theia próbált segíteni

– jelezve a biztonságos fogásokat, számolva a terhelést. De a technológia nem pótolhatta azt az ösztönös tudást, amivel Aira rendelkezett.

– Valami... valami nincs rendben – Aira hangja fentről szűrődött le. Már majdnem elérte a szirt tetejét. – A csillagok hívnak... üvöltenek! De nem tudom... nem tudom, melyik nyelven kell válaszolnom!

– Aira, állj meg! – Seid hangja most már más volt – nem parancsoló, inkább könyörgő. – Segíthetünk... találunk megoldást...

A lány már a szirt tetején állt. A lenyugvó nap glóriát vont alakja köré, mintha valami ősi istennő jelent volna meg az alkonyi égbolton. Tekintete találkozott Seidével – és ebben a pillanatban mindkét tudata kristálytiszta szót adott:

– Nem lehet két folyót egyetlen mederbe kényszeríteni – mondta halkan, tiszta lantheai nyelven. Majd primitív nyelvén hozzátette: – *Zharrin volek'thar!*

– Ne! – Seid keze előrelelendült, de csak a levegőt markolta.

Aira teste kecsesen ívelt a levegőben, mint egy zuhanó csillag. Primitív énje békét talált a szabadesésben, míg modern tudata pontosan kiszámította a becsapódásig hátralévő másodperceket. A két tudat végre harmóniában volt – ha csak erre az utolsó, tökéletes pillanatra is.

Seid tehetetlenül nézte, ahogy a test a szikláknak csapódik. A tompa puffanás visszhangja végigfutott a parton, belehasított a szürkületi csendbe. A lumithar az ujján jéghideggé vált – Theia is érezte a veszteség súlyát.

A nap már majdnem lebukott a horizont alá, mire Seid lemászott. A Theia által kiküldött széljáró reflektora segített a leereszkedésben. Aira teste különös szögben feküdt a sziklák között – széttépett elméje még halálában is két különböző póz

között próbált dönten. Arcán most először látszott béke, a két harcoló tudat végre megnyugvást talált a csendben.

Seid hosszan állt a test mellett. Úgy érezte, ő is lezuhant arról a szikláról – lélekben legalábbis – s most ott fekszik a lány mellett, lelkének minden porcikája apró darabokra zúzva.

– Mit mondott? – kérdezte fejét lehajtva Seid, a lány utolsó szavaira utalva.

– „A szellemek visszahívnak...” – válaszolta Theia csendesen.

A lumithar halványan derengett Seid ujján, szótlanul figyelt, várva a parancsot. De most először, amióta ezen a világon voltak, Seid nem tudta, mit kellene tennie. A technológia és az emberség határán állva nézte a lenyugvó nap utolsó sugarait, miközben a hullámok monoton moraja mintha egy ősi gyászdalt dúdolt volna.

IX.

Az éjszaka már mélyen beborította a szigetet, amikor Seid kilépett a barlangból. A holdfény vibráló, ezüstös szalagként simogatta az óceán felszínét, a hullámok ritmikus morajlása összemosódott a szél sutogásával. Aira testét ugyanúgy a tengerbe temette egy széljáró segítségével – a víz magába fogadta, mint egy utolsó, végtelen ölelés.

Lába öntudatlanul vitte a szokott sziklája felé. A lumithar halványan derengett az ujján, ahogy Theia csendben figyelte minden mozdulatát. A férfi térdei megroggyantak, teste tehetetlenül csúszott le a nedves szikla tövébe.

– *Serad...* – Theia hangja olyan halk volt, hogy szinte elveszett az éjszakai szélben. – A teste már a mélyben nyugszik. Nem kellene...

De Seid mintha meg sem hallotta volna. Tekintete üres volt, lelke valahol nagyon messze járt ettől a testtől, ettől az egész világtól. Az óceán végtelen sötétje összemosódott az éjszakai égbolttal, és ebben a fekete végtelenben Seid elvesztette önmagát.

A lumithar aggodalmasan pulzált – Theia érzékelte, hogy gazdája életjelei kezdenek veszélyes mintázatot mutatni. A testhőmérséklet lassan csökkenni kezdett a hűvös éjszakában, de Seid ezt sem érzékelte már. A büntudat és a veszteség olyan súllyal nehezedett rá, hogy fizikai fájdalmat okozott minden lélegzetvétel.

– A biológiai mutatóid kritikusak – próbálkozott újra Theia. A hologram ott lebegett Seid mellett, kék derengése kísértetiesen rajzolta körbe a férfi mozdulatlan alakját. – A regenerációs egység készen áll, hogy...

A szavak ott lebegtek a sós tengeri levegőben, válasz nélkül. Seid ajkai kiszáradtak, bőre libabőrös lett a hidegben, de a fizikai kellemetlenség eltörpült a lelkében tátongó úr mellett. Az idegen hold lassan vándorolt az égen, fénye megmegcsillant az óceán felszínén, mintha a mélyben nyugvó testet keresné.

Seid elméje újra és újra visszaidézte a zuhanás eseményét: Aira teste a levegőben, a tompa puffanás, ahogy a sziklának csapódott, a vér színe a fekete sziklán, és az a végtelen, üres csend, ami utána következett. A bűntudat és a veszteség mázsányi súlyként telepedett a mellkasára, összepréselve a tüdejét. Minden lélegzetvétel küzdelemmé vált – mintha rozsdás pengék hasítottak volna belé, valahányszor levegőt vett. A fájdalom nem csak lelki volt már: a gyomra görcsbe rándult, a torka összeszorult, és a szíve olyan erővel dübörgött, hogy attól félt, átszakítja a bordáit.

A déli nap már magasan járt, sugarai könnyörtelenül perzselték Seid bőrét, de ő még mindig nem mozdult. A lumithar egyre erősebben bizsergett – Theia kétségbeesetten próbálta felhívni figyelmét a test vészjelzéseire.

– Az agyi aktivitás mintázatai... – Az AI hangja most már tisztán aggodalmat tükrözött. – *Serad*, kérlek! Nem adhatod fel. Nem így...

A szavak ott lebegtek a sós tengeri levegőben, válasz nélkül. Seid ajkai kiszáradtak, bőre kezdett vöröses árnyalatot ölteni a napégéstől.

Délután a szél feltámadt, felkorbácsolva a hullámokat. A tajték néha egészen a szikláig felcsapott, sós permettel hintve be Seid mozdulatlan alakját. A víz apró cseppjei bizarr ékszerként csillantak meg egyre ziláltabb szakállán.

– A szívritmusod szabálytalanná vált – Theia hangja most már kifejezetten remegett. A hologram vibrált, mintha az AI maga is fizikai fájdalmat érezne gazdája szenvedése láttán. – *Serad...* nem veszíthetlek el!

Az árnyékok lassan megnyúltak, ahogy a nap nyugat felé haladt. Seid szemei félig nyitva voltak, de nem látták a körülötte zajló változásokat. Elméje valahol egészen máshol járt – talán a Lantheán, talán annál is messzebb, egy olyan helyen, ahol nem létezett semmi más, csak... béke.

– A neurológiai aktivitás kezd... – Theia hirtelen elhallgatott. A lumithar jéghidegre hűlt Seid ujján. – Ne! Nem engedem, hogy...

Az este első csillagai megjelentek az égen és közönyösen nézték egy ember lassú összeomlását. A lumithar fénye egyre halványabb lett, ahogy Theia minden energiáját arra összpontosította, hogy életben tartsa gazdája testét.

– Nem hagyhatod, hogy az ő halála a te véged is legyen – suttogta az AI. – *Serad...* még mindig van remény. Mindig van...

De a szavak elvesztek az éjszakai szélben, amely felerősödött, megpróbálva elsodorni az utolsó nyomait is annak az embernek, aki egykor Seid volt. A hullámok ritmikus moraja most már inkább egy gyászénekre emlékeztetett – egy ősi dalra, amely nem ismert különbséget fejlett és primitív között, csak a veszteség univerzális nyelvét beszélte.

Az AI kétségbeesetten próbálta aktiválni a még működő rendszereket. A széljárók reflektorai hirtelen felvillantak, éles fényük végigpásztázta a partot. A regenerációs egység a barlang mélyén életre kelt, talán az eszköz is érezte a vészhelyzetet. De Seid tudata már olyan messzire sodródott, hogy ezek a jelzések sem érték el.

A széljáró ezüstös teste hangtalanul siklott a holdfényben. Theia precíz irányítással navigálta a járművet, miközben energiamezői gyengéden ölelték körbe Seid ernyedtestét. A férfi nem tiltakozott, amikor az antigravitációs mező felemelte – minden ellenállás kiszállt belőle, akár a lélek egy haldokló testből.

– A testhőmérséklet tovább csökken – jelentette Theia saját magának, miközben a széljáró lassan megközelítette a barlang száját. – A szívritmus szabálytalan, az agyi aktivitás kritikusan alacsony.

A barlang mintái halványan felizzottak, ahogy a jármű áthaladt a bejáraton. Az orichalcum berakások válaszoltak a széljáró energiamezőinek – kékes derengésük végigtáncolt a falakon, mint egy néma üdvözlés.

– Mindjárt ott vagyunk, *serad* – suttogetta Theia, bár tudta, hogy Seid valószínűleg nem hallja. A lumithar fagyossá vált a férfi ujján, jelezve a test vészesen romló állapotát.

A regenerációs egység már aktiválódott, ezüstös szálai türelmetlenül lebegtek a levegőben. A széljáró egy utolsó, kecses mozdulattal a gép fölé manőverezett. Az antigravitációs mező finoman leengedte Seid súlytalanná vált testét.

– Kezdem a stabilizálást – mondta Theia, miközben a regenerációs egység szálai azonnal munkához láttak. Védelfő burkot alkotva körbefonták Seid testét. Az orichalcum vezetékek felfénylettek, ahogy az energia végigfutott rajtuk. – A neurális stimuláció... működik. De *serad*... – az AI hangja elcsuklott – ...akarnod kell visszajönni. Egyedül nem tudom megtenni!

A barlang mélyén az energiamag erősebben kezdett pulzálni, egyre több energiát pumpálva a rendszerbe. A minták ritmikusan villódtak, szinkronban Seid egyre

stabilizálódó szívverésével. És valahol, a tudat és öntudat határán, egy apró szikra lobbant – egy lélek első, tétova próbálkozása, hogy visszataláljon a testbe, amit majdnem végleg elhagyott.

A hajnal első sugarai még csak halványan szűrődtek át a barlang bejáratán, amikor Seid tudata lassan kezdett visszaszívárogni a testébe. A regenerációs egység ezüstös szálai még mindig ott lebegtek körülötte, de már nem fonták körbe olyan szorosan, mint az éjszaka során. A molekuláris manipulátorok halkán zümmögtek, miközben az utolsó helyreállítási folyamatokat végezték.

– A neurális aktivitás stabilizálódott – jelentette Theia, hologramja ott lebegett az egység mellett. – A test hőmérséklete normális tartományban, a szívritmus egyenletes.

Seid lassan kinyitotta szemeit. A barlang ismerős mintái olyan élesen rajzolódtak ki előtte, mintha most látná őket először. Az orichalcum vezetékek halvány pulzálása szinkronba került légzésével – a technológia és a test különös harmóniában egyesült.

– Mi... – hangja rekedt volt, hosszú hónapok csendje szakad fel a torkából. – Mi történt?

– Majdnem elveszítettelek, *serad* – Theia hangja lágy volt, de a lumithar bizsergése elárulta az AI még mindig jelenlévő aggodalmát. – A tested... és a lelked is feladni készült.

Seid megpróbált felülni, de a regenerációs egység szálai gyengéden, mégis határozottan visszatartották.

– Még nem – figyelmeztette Theia. – A sejtszintű regeneráció utolsó fázisban van. A molekuláris szerkezet még instabil...

A férfi visszahanyatlott. Most először érezte a testét igazán – minden sejtje külön lélegzett fel, mintha egy hosszú, mély álomból ébresztették volna fel. A barlang mélyén az energiamag fénye láthatóan felerősödött, tükrözve gazdája visszatérő életerejét.

– Aira... – suttogta, a név forró parázsként égette a lelkét.

– Tudom, *serad* – Theia közelebb lebegett, kékes derengése most melegebbnek tűnt. – De az ő választása volt. Ahogy most a tiéd, hogy élni fogsz.

A regenerációs egység szálai lassan visszahúzódtak. Seid óvatosan felült, minden mozdulatot külön meg kellett tanulnia. Szinte újszülöttnak érezte magát egy idegen testben. A lumithar melegen pulzált ujján – Theia folyamatosan monitorozta állapotát, készen arra, hogy azonnal közbelépjen, ha szükséges.

Odakint a nap már magasabbra kúszott, sugarai bearanyozták a barlang bejáratát. Az óceán morajlása most másként hangzott – nem egy gyászének dallamaként, hanem az élet örök ritmusaként. És valahol, a tudat legmélyén, egy apró szikra kezdett erősödni – nem a régi Seid öntudata, és nem is azé az emberé, akivé az elmúlt hónapokban vált. Valami új született a regenerációs egység ezüstös szálai között, valami, ami még kereste saját határait.

X.

Seid már sokkal jobban érezte magát. A regenerációs egység még mindig dolgozott testén, de elméje már új utakat keresett. Visszagondolva az előző napokra, nem is igazán tudta magának megmagyarázni, mi volt ez a hirtelen összeomlás. Talán csak az elmúlt hónapok minden frusztrációja összeadódott... Mintha nem is ő lett volna az, aki a tengerparton feküdt a nedves homokban. Talán nem is ő volt, de nem merte Theiát megkérdezni, hogy belenyúlt-e az érzelmi folyamataiba, vagy saját erejéből lábalt ki a legmélyebb gödörből, amibe valaha került. Vannak dolgok, amiket nem érdemes feszegetni.

– Theia – szólalt meg halkan, hangja még mindig rekedt volt az átélt megpróbáltatásoktól. – Segítségre van szükségem! Nem maradhatok ebben az állapotban. Ha már maradnunk kell, akkor legalább legyen valami tervünk az elkövetkező ötven évre.

Theia megjelent, s finoman felnevetett.

– Fiatal vagy még, *serad!* Remélem, hogy minimum hetven-nyolcvan évig élvezhetem a társaságodat!

– Mi lesz veled, ha én már nem leszek? – kérdezte Seid, miközben ujjai ösztönösen végigsimítottak a lumitharon. Ez a kérdés a Lantheán sosem merült volna fel. Ott a gyűrűt mindig továbbadták, egyik uralkodó a másiknak.

– Addig működöm, amíg energiaforrás áll rendelkezésre – felelte Theia, tárgyilagos hangon. – Ez a sziget vulkanikus eredetű. A föld mélyén még aktív magmakamrák lapulnak, és képesek vagyok kivonni belőlük a szükséges energiát.

Seid elmerengett a válaszon, majd halk sóhajjal kimondta a nyilvánvalót:

– Tehát halhatatlan vagy...

– A működés nem egyenlő az élettel – javította ki az AI. – Ha leveszed a lumithart, készenléti módba kapcsolok. Nincs érzékelésem, nincs gondolatom, nem vagyok... jelen. Olyan, mintha egy kómába esett ember lennék: tudat nélkül sodródok.

Seid elmosolyodott, de a gesztus inkább tűnt szomorúnak, mint derűsnek.

– Akkor ez a lakatlan sziget a végzeted is lehet. Ha meghalok, te örökre itt ragadsz.

Theia egy pillanatig hallgatott, majd válaszolt:

– Az anyag sem örök. De az orichalcum, amiből a Theranis-család készítette a gyűrű nagy részét, ellenáll az időnek. Sok-sok ezer év múlva is gyűrű maradok, és a belém zárt kristály megőrzi a működési mátrixomat, a memóriámat. Előbb vagy utóbb csak rám talál valaki és akkor...

Seid a Theranis név említésére egy pillanatra megdermedt. Otthon, a távoli Lantheán, családja most kétségbeesetten próbálja betölteni az űrt, amit hagyott. Nova lesz az, aki Aron mellé állhat – a sors iróniája, hogy épp ő, aki mindig is irtózott a hatalomtól. Venn még túl fiatal ehhez a teherhez, de két év múlva... Ki tudja, milyen ambíciók ébrednek egy fiatal lélekben?

– Valamit kezdenünk kell magunkkal, Theia! – A férfi a barlang ajtajába állt és tekintetét a távoli óceán hullámain nyugtatta. – Mutasd a sziget teljes holografikus térképét!

Az utóbbi órákban már elkezdte a gondolkodást, ideje megosztani Theiával is az ötleteit, hiszen neki is fontos szerepet szánt benne. Az AI azonnal reagált. A barlang levegőjében kirajzolódott a sziget háromdimenziós képe, a részletes topográfiai adatok életre keltek előttük.

– A központi hegy... – kezdte Seid, ujjai átsiklottak a holografikus ábrázoláson, – ...tökéletes lenne egy új központ kialakítására. A tetejére – némi igazítás után – ki lehetne alakítani egy épületet, immár sokkal tervezettebb formában. Nem egy menedék lenne többé, hanem akár egy új civilizáció bölcsője.

– Értem az elképzelést, *serad* – válaszolta Theia, hologramja finoman pulzált. – De itt hagynád a tengerpartot és a kedvenc szikládát?

– Néha változtatni kell – egyszerűsítette le a magyarázatot Seid, de mindketten tisztában voltak vele, hogy megvan az oka a változtatásnak. Túl sok negatívum kötötte őket ehhez a partszakaszhoz.

– Érthető! A csúcs 342 méter magasra nyúlik. A látott kaldera-tavak kristálytisztá, természetes vízforrást biztosítanak, és a sziget vulkanikus talaja kiválóan alkalmas a földművelésre és állattenyésztésre is. Persze nem feltétlenül arra gondoltam, hogy te fogod megtermelni az élelmet...

– Én sem így tervezem – bólintott Seid. – Viszont akkor emberek kellene. És ezúttal nem úgy, mint... – elhallgatott, Aira emléke még túl friss volt.

– Aira és a te regenerációd során sokat tanultam a gép működéséről. – folytatta Theia tapintatosan. – Mindenképpen megéri újrapróbálkozni.

Seid lassan felállt, a lumithar bizsergett az ujján. A holografikus térkép most a hegy lábánál elterülő völgyet mutatta részletesebben.

– Itt – mutatott egy pontra. – A hegy keleti lejtőjén kezdenénk. Az itt levő zöld területekhez, az erdőségekhez nem nyúlnék, talán csak annyira, hogy a három kaldera-tó vizét egyszerű gravitációs rendszerrel levezetnénk a hegy lábához...

– És mit szólnál – vette át a gondolatot Theia –, ha egy szentélyt vagy templomot alakítanánk ki a tetején? A jelenlegi technológiánkkal a molekuláris átalakító képes lenne...

– Szentélyt? – Seid szeme megvillant. – Minek nekünk szentély?

– A primitív népek – s mást nem találunk ezen a bolygón – sokkal kényelmesebben éreznék magukat, ha kapnának valamilyen ismerős, spirituális iránymutatást – magyarázta Theia.

– Arra gondolsz, hogy legyünk számukra istenek? – Seid felnevetett, talán először hónapok óta.

– Ha nem is istenek, de spirituális vezetők. Persze nem hiszem, hogy én alkalmas lennék a feladatra, inkább rád gondoltam. – Theia azonnal észrevette a hangulatváltozást és magában az öröm AI-verziója töltötte el.

– Ha őszinték akarunk lenni, inkább fordítva lenne célszerű. Te egy éteri lény vagy: sebezhetetlen, halhatatlan és mindenható a primitívek szemszögéből. Én pedig csak egy nagy ember vagyok – tárta szét a karját Seid.

– Talán érdemes lenne jobban kitalálni ezt a dualitást, átgondolhatnánk a benne rejlő lehetőségeket.

Theia a vetítésen most a hegy tetejére fókuszált.

– A széljárók segítségével megoldható lenne az építkezés. Nekem tetszik a szentély...

Seid csak a fejét csóválta, miközben már a következő lépésekben gondolkodott.

– Egy teljesen új társadalmat fogunk megteremteni – nézett ki a barlang széles száján, szemét a hullámmzó, végtelen vízre vetve.

– Egy új társadalom alapjai – bólintott Theia. – Ugye tisztában vagy vele *serad*, ez éveket, évtizedeket vesz igénybe.

– Van időnk – válaszolta Seid, tekintete a holografikus térképre siklott. – De először... – ujjja megállt egy ponton, – ...egy utat, egy lépcsőt kell építenünk. A hegy lábától fel a „szentélyig” – forgatta Seid a szemét a szóra. – Nem csak közlekedésre, hanem szimbólumként is. Az út, ami összeköti az eget és a földet.

A lumithar melegen pulzált, ahogy Theia azonnal megkezdte a számításokat, rávetítette a mostani képre az elképzeléseit.

– A technológiánk alkalmas lesz az építkezésre. A rétegvulkánok jellemzően többféle vulkáni anyag, például láva, hamu és törmelék rétegeiből épülnek fel, emiatt szerkezetileg változatosak. Először tehát szükség lesz némi átalakításra, ha stabil alapokra szeretnénk építkezni. A molekuláris átalakítóval pár hétre van szükségem, hogy a lépcső útvonalát és a hegy tetejét alkalmassá tegyem az építkezésre, s felhúzzam a lépcsőfokokat.

– Mennyi energiát fogunk ezzel felhasználni? Vigyázni kell a fenntartásra is...

– Nem kell aggódnod emiatt. Nem egy ötmillió kilométeres gravitációs hullámot generálunk, csak egy szigetet fogunk teljesen átalakítani. Néhány százalékot veszítünk csupán. De fontosabb kérdés, hogy mikor hozzuk a lakókat? – érdeklődött óvatosan Theia.

– Egyelőre ne ezzel foglalkozzunk – legyintett Seid. – Készítsük el az utat a csúcsra, építsük fel a szentélyt, költözzünk át és utána meglátjuk.

Theia bólintott, majd megkezdte az alapozó feladatok terveinek elkészítését.

Seid a hegy lábánál állt és a csúcsot bámulta, ahová hamarosan a lépcső fog vezetni. Elképzelte a végeredményt: a dús, zöld növényzet között előbukkanó vulkanikus kőzet most bántóan sötétlett.

– Ha fekete lépcsőt építünk ide – mormolta maga elé –, olyan lesz, mint egy sebhely a hegy oldalán.

A lumitharon keresztül Theia jelezte, hogy egyetért. Az AI hologramja ott lebegett mellette, tradicionális lantheai ruhája finoman hullámozott a reggeli szélben.

– És ha... – kezdte Theia – Mit szólnál, ha nem fekete lépcsőket készítenénk?

A molekuláris átalakító működésbe lépett. Körülvelt egy jókora rész a kőzetből, a kékes színű fény halványan fénylett, miközben Theia folyamatosan elemezte a vulkáni kőzet összetételét.

– A sötét színt főként a vas-oxidok okozzák – magyarázta az AI, miközben a kijelzőkön komplex molekuláris szerkezetek forogtak. – Ha atomi szinten módosítjuk az összetételt...

Theia aktiválta az átalakítót. A sötét kőzetminta előtti kékes energia pulzálni kezdett. A folyamat lenyűgöző volt – a szinte fekete, eddig szilárd felület jóformán olvadni kezdett, majd lassan, észrevétlenül elkezdett két részre oszlani: a teteje kékes árnyalatot vett fel, ahogy az oxidok eltávoztak belőle, míg az alja sötétbordóvá vált.

– Még a magnézium-oxidokat is kivonhatjuk – mormolta Seid, miközben finomhangolta a folyamatot. – És ha különböző arányokban hagyjuk bent...

A kőzet tovább változott. Ahol teljesen eltűntek az oxidok, selymes krémfehér színt vett fel. Ahol csak részlegesen vonta ki őket – itt a kő különböző árnyalatokban játszott, a világosszürkétől egészen egy meleg, földbarna tónusig.

– Nézd! – Theia hangja izgatottá vált. – Ha módosítjuk a kristályszerkezetet is... – a holografikus kijelzőkön új színek jelentek meg.

A következő kőzet már zöldes árnyalatot kapott, tökéletesen illeszkedve a környező növényzethez. Egy másik próbálkozás során rózsaszínes tónusok jelentek meg, mint egy különösen finom kvarc felületén.

– Egy lépcső – folytatta Theia –, ami harmonikusan belesimul a természetbe. Változó árnyalatok, finom átmenetek...

Seid tekintete végigpásztázta a hegyet. Most már nem csak a lépcsőt látta maga előtt, hanem egy tökéletes egészet – ahol a természet és a technológia nem harcol egymással, hanem összeolvad valami újjá, valami szebbé.

– És a szentély – tette hozzá halkán –, az lehetne tiszta fehér. Fénylő korona a hegy tetején.

Theia bólintott. Most már tudták, hogyan kezdjék el az építkezést – nem csak egy utat és egy épületet fognak alkotni, hanem valamit, ami méltó lesz ehhez az új világhoz.

Az elkövetkező napokban az átalakító folyamatosan dolgozott. Még Seid is elámult, ahogy látta, hogyan készíti Theia az eszközzel az utat a hegy tetejéig. Először a talaj rétegeit tömörítette össze több méter mélységben, majd a felső egy méteres rétegből elkezdte a lépcsőfokokat létrehozni, kivonva a megfelelő oxidokat. A kivont anyagot is felhasználta, hiszen a kőzet 15, néhol a 20%-át is el kellett távolítani a megfelelő szín elnyeréséhez. A sötét maradvánnyal a lépcsőfokok stabilitását erősítette meg, alájuk beintegrálva.

Mivel az út mentén eredetileg fák sorakoztak, azokat is felhasználta, ezekből lettek egy kő talapzatba állítva a lépcső korlátjai. Ahogy elkészült egy egység, azaz három lépcsőfok – egyszerre ennyit tudott a molekuláris átalakítóval létrehozni – az egész úgy nézett ki, mintha egy óriási nyomtatóval hozták volna létre. Alig volt különbség az elemek között, hiszen az egy méternyi, főleg bazalt és andezit rétegből egy tizenöt centiméter vastagságú, zölde mintázatú, krémfehér lapot préselt. Nem pár évre, hanem évszázadokra tervezett.

Minden 21 lépcsőfok után egy másfél méternyi pihenőt is beiktatott, gondolva a Seidnél majdnem egy méterrel kisebb őslakókra is. Ha egyszerre kellene ezt a nagyjából kétezer lépcsőt megmászniuk, talán kétszer is meggondolnák, fel akarnak-e jönni a sziget urát meglátogatni. Theia ezt Seidnek is elmondta.

– Szóval az ősi, lantheai nyelvben *po* lenne a titulusom? – Seid még emlékezett a tanulmányaira. – De az nem valami spirituális vezetőt jelentett?

– De igen, ami jobban is illik az aktuális helyzetedhez. Ahhoz, hogy uralkodó légy, először egy birodalomra lenne szükséged. De itt csak...

– Nekem pedig egy *on*, azaz egy sziget jutott csak – ha már az ősi nyelven beszélünk. Akkor nem Seid a Lanthea uralkodója vagyok, hanem „*po Seid on*”, azaz...

– Seid, a sziget vezetője – fejezte be Seid mondatát Theia. – Szerintem nem hangzik rosszul. Hívjalak ezentúl így? – az AI szinte vidámnak tűnt.

– A *seradot* már megszoktam, maradjunk ennél inkább – legyintett Seid.

– Továbbá elnevezhetnénk a szigetet, nem hivatkozhatunk rá mindig szigetként! – folytatta Theia a beszélgetést. A gyűrűn keresztül érezte, hogy Seidnek szüksége van erre.

Magáénak kell érezze a szigetet, s ez egyszerűbb lesz, ha elnevezi. – Van ötleted?

– Hm... Az At Proxima mintájára mit szólnál az At Lanthea névhez?

– Új Lanthea, At Lanthea... – morzsolgatta a kifejezést az AI.
– „Po Seid on At Lanthea”. Seid, Új Lanthea szigetének vezetője. Szerintem tökéletes!

– Kicsit fellengzős, nem gondolod? – Seid újra elmosolyodott, de Theia biztos volt benne, hogy neki is tetszik. Ha megépítik a szentélyt, ez lesz rajta a felirat!

Az utolsó két napon már csak a vulkanikus kúp tetejét kellett rendbe tenni. Egy 25 méter átmérőjű területet tett alkalmassá az építésre, ami több volt, mint elég. A csúcson állva karnyújtásnyira lebegtek a felhők, míg alatta At Lanthea teljes pompájában terült el. A lépcső, ami idáig vezetett, egy gigantikus létrának tűnt a hegynek támasztva – Theia mesterműve, ami tökéletes egységet teremtett a természetes anyagok és technológia között.

– Készen állsz? – Theia ott lebegett mellette. A lumithar melegen bizsergett Seid ujján, jelezve az AI izgatottságát. Seid magában mosolyogva észrevette, hogy Theia ma már harmadszor vette fel egy lantheai nő alakját, pedig még reggel van. Az egyszerű, néhány vonalból álló hologramforma egyre kevesebbszer került elő...

– Mutasd – bólintott Seid. – Építsd fel előttem rétegről rétegre.

A levegőben kékes derengés jelent meg, ahogy Theia aktiválta a holografikus kivetítőket. Először csak a fennsík körvonalai rajzolódtak ki, majd lassan kinőttek belőle az alapok is.

– Az épület alapja egy tökéletes kör lenne – kezdte Theia, miközben a hologram életre kelt. – De mielőtt magát az épületet megmutatnám... – a lépcső tetejénél egy félkör alakú terasz képe bontakozott ki. – Itt, ahol most állunk, egy tíz méter átmérőjű fogadótér lesz. A molekuláris átalakító segítségével a vulkáni kőzetből kényelmes ülőpadokat formálunk körben.

A padok látványa megjelent – nem egyszerű kőtömbök, hanem elegáns, lebegőnek tűnő ülőhelyek, amelyek tökéletesen simultak a terasz ívéhez.

– A padlózatban... – folytatta Theia, és a hologram újabb részletekkel gazdagodott. A terasz kövezetében spirális minták jelentek meg, amelyekben halvány orichalcum erek pulzáltak.

– Lesz elég orichalcumunk? – kérdezte Seid.

– A hajó borításából rengeteget kivontam és csak nagyon vékony rétegben kerül a felületre. Hacsak másra nem akarsz használni.

Seid körbejárta a kivetített tervet. A terasz korlátja az óceán hullámaihoz hasonló ívet alkotott – elég magas volt, hogy biztonságot nyújtson, de nem takarta el a lélegzetelállító kilátást.

– És most... – Theia hangja ünnepélyessé vált – maga a szentély.

A hologram változott. A terasz mögött lassan kezdett kiemelkedni az épület alapja. A falak nem egyszerűen felfelé törtek, hanem szinte kinőttek az alapból.

– A földszint – mutatta Theia, és a hologram belsejébe is bepillantottak. – Egy húsz méter átmérőjű központi terem, amelybe belesimul a fogadótér egy része. Itt fogadhatod őket. Nézd a falakat, *serad*!

A falakat fedő minták életre keltek, de ezek már nem véletlenszerűek voltak. Ősi lantheai szimbólumok rejtőztek bennük, olyan kifinomultan, hogy csak a beavatottak ismerhették fel jelentésüket.

– A központi terem hátsó része – a hologram forgott, követve Theia magyarázatát –, a széljárók otthona.

A hangár eleganciája még Seidet is meglepte. Nem egy egyszerű garázs volt, hanem egy félkör alakú, templomhajóra emlékeztető tér, ahol a három ezüstös gép pihen. A tető íves szárnyai úgy nyíltak szét, mint egy mechanikus virág szirmai.

– A hangár alá egy raktárat terveztem. Ide tehetjük a hajóból megmaradt alkatrészeket, amit szükség esetén még elő tudunk venni – fejezte be az AI a földszint bemutatását.

Az alsó szint elhalványult, s az első emelet kezdett kialakulni. A földszintről egy széles, spirális lépcsősor vezetett fel, amelynek falain a lenti motívumok tükröződtek újra.

– Ezen a szinten alakítjuk a jövőt... – kezdte az AI, miközben a holografikus kép lassan forgott – Itt helyezzük el a regenerációs egységet... – Theia hangja ellágyult. – Körülötte pedig, mint szirmok egy virág körül, húsz ágy.

– Mielőtt folytatod, eszembe jutott valami – szakította meg Seid Theia bemutatóját. – Ha már egy szentélyt építünk, ráadásul ez lesz talán a legfontosabb helyiség. Nem kellene a regenerációs egység nevét módosítani, valami könnyebben megjegyezhetőre?

– Kiváló ötlet! – Az AI hangja egy másodpercre elhallgatott, majd folytatta: – Mit szólnál valami egyszerű kifejezéshez az ősi nyelvből? Például a „*sola-ma*”, mint a nap anyja. Vagy a „*rennara*”, azaz újjászületés?

– Bár még van időnk eldönteni, de nekem az újjászületés tetszik jobban – felelte Seid. – Hiszen tényleg olyan...

– Legyen hát, *rennara*! – Theia kicserélte a feliratot a terem bejárata fölött. Ezek után láthatóvá váltak a helyiség részletei is: a terem teljes egészében uralta az első emeletet, a körbefutó falat különleges védőréteg borította. Az orichalcum erek itt sűrűbben futottak, készen arra, hogy az átalakítás során keletkező energiákat biztosítsák. A gép maga közepén egy emelvényen állt, körülötte holografikus kivetítők sora, hogy Theia minden pillanatban monitorozhassa a folyamatokat.

– A húsz ágy... – Seid közelebb lépett a hologramhoz. – Ezekben fogják várni...

– Az újjászületésüket – fejezte be Theia. – Minden kamrában egy antigravitációs mező tartja majd őket nyugalmi, eszméletlen állapotban. A falakba épített szenzorok folyamatosan figyelik az életjeleiket, míg a kristályszerkezetű mennyezet szabályozza a fény és a hőmérséklet szintjét. – Amikor eljön az ideje – folytatta Theia –, egyesével áthelyezzük őket a középre telepített egységbe, s végrehajtjuk az eljárást.

Seid tekintete végigsiklott a termen. A technológia és a szakralitás tökéletes egyensúlyban volt – egy szentély és egy laboratórium különös ötvözete. Az orichalcum erek hálózata úgy szőtte át a szintet, mint egy élő szervezet idegrendszere, készen arra, hogy új életet, új tudatot tápláljon.

– És amikor végeztek a kezeléssel? – kérdezte, bár sejtette a választ.

– Egyrészt a *rennara*-szint külső részén húsz szoba is helyet kap, tehát ott is pihenhetnek, hogy ne tartsák fel a sort. Amikor pedig már biztosak lehetünk benne, hogy az átalakulás sikeres volt, egy fajtársuk segítségével beillesztjük

őket a sziget társadalmába, a lehető legoptimálisabb pozícióba. Persze az elsőket majd ketten fogjuk elindítani az útvukon.

Seid gondolataiban egy pillanatra felvillant a kízó kérdés, de ugyanolyan gyorsan el is halványult: honnan fogják tudni, hogy sikeres volt az átprogramozás?

A legfelső szint terveit Theia különös gondossággal mutatta be. A hologram most már az épület teljes magasságában lebegett előttük, de az AI az utolsó emeletre fókuszált, ahol a technikai és a személyes terek egyesültek.

– A szentély szíve – kezdte Theia, hangja fennköltté vált. A holografikus képen egy öt méteres kör alakú terem rajzolódott ki az emelet közepén. – Az energiamag itt lebeg majd, részben a kupola kristályszerkezetén kívül. A fénye...

– Mint egy világítótorony – fejezte be Seid a gondolatot. A lumithar melegen lüktetett az ujján, ahogy az AI tervei egyre részletesebben bontakoztak ki.

A mag terme különleges tervezést kapott. A falakat borító orichalcum minták itt sűrűbben futottak, szőnyegszerű hálót alkotva. A kupola nem egyszerű üveg volt – Theia egy különleges kristályszerkezetet tervezett, ami szabályozza a fényáteresztést és erősíti az energiamag kisugárzását.

– A személyes tereid... – Theia hangja finomabb lett, ahogy a hologram Seid lakosztályát mutatta. Egy tágas, félkör alakú tér, amelynek ablakai közvetlenül a távoli óceánra nyílnak. – Az ágyad itt helyezkedne el – egyelőre csak egy téglalap jelezte a kivetítésen –, ahonnan tökéletes kilátás nyílt keletre. – Minden reggel a napfelkelte ébreszt majd.

– Kimondottan tetszik – Seid mosolya őszinte volt, Theia érezte a hálát a kapcsolaton keresztül.

– És itt... – Theia most az energiamag másik oldalán levő helyiségeket mutatta, amelyek az alvórészből is elérhetőek voltak – helyek, ahol dolgozhatsz, tervezhetsz. A hajó holografikus rendszerét beépítjük, így bármikor áttekintheted a sziget teljes térképét, vagy...

– Vagy egyszerűen csak figyelhetem a csillagokat a nyugati égen – bólintott Seid. Az egyik helyiség külső fala teljesen nyitott volt, egy védett erkélyre vezetett. – Este itt állva olyan lesz, mintha lebegnék a sziget felett.

– Csak ez a szint közel 300 négyzetméter, tehát bármire fel tudod majd használni – mosolygott Theia, miközben újra az épület teljes képét mutatta. – És van még valami – mondta Theia, és a hologram utolsó részlete is megjelent. Az épület külső falain spirális minták futottak végig, amelyek éjszaka halványan derengenek majd. – A homlokzatára egy orichalcum feliratot terveztem: „Po Seid On At Lantea”.

– Tényleg úgy állítasz be, mint egy spirituális vezetőt – mondta Seid, miközben a fejét rázta. – Remélem, fel tudok nőni ehhez a feladathoz.

– Sok év tapasztalatát tudhatom magam mögött lumitharként, szóval biztos vagyok benne – tüntette el Theia a terveket, miközben újból felvette a lantheai nő formáját. Most egy fehér, testhezálló ruha volt rajta, az anyag vörös, spirális mintája, izzó lávaként tekerget a felületen. – Most pedig foglald el magad néhány napig, míg elkészítem az új lakhelyünket! Vagy adjak valami egyszerűbb feladatot? – jegyezte meg kissé szarkasztikusan.

– Ó, már találtam magamhoz illő elfoglaltságot – nevetett felszabadultan Seid, miközben elindult visszafelé a régi barlangba. – Megyek és elkezdek *po*-ként viselkedni.

A lumithar melegen bizsergett, ahogy Theia aktiválta a molekuláris átalakítót. Ahogy az első kövek átformálódtak az

alapokhoz, Seid érezte: ez nem csak egy szimpla épület lesz. Ez lesz az a hely, ahol a múlt és a jövő, a technológia és a spiritualitás, két világ találkozik majd. Ez azt is jelenti, hogy valahol a kettő között, talán ő is megtalálja végre a helyét.

XI.

A barlang mélyén a holografikus kivetítők kékes fénye táncot járt a falakon. Seid az adatfolyamok között ült, ujjai finoman mozogtak a levegőben, miközben kintről beszűrődött az óceán hullámainak halk hangja – hiányozni fog ez a nyugtató zaj a hegy tetején.

– Valami nem stimmel – mormolta magában Seid, miközben a tudáscsomag részleteit vizsgálta. A kivetítőkön komplex neurális hálózatok képei forogtak, mutatva az emberi elme rétegeit. – Ha mindent törlünk... – elhallgatott, tekintete a távolba révedt.

A lumithar melegen bizsergett az ujján. Theia, bár a szentély építésére koncentrált, érezte gazdája töprengését.

– Az elme olyan, mint egy kristály – szólalt meg végül Seid.
– Rétegekből áll. És talán... talán nem kell az egészet újraalkotnunk, elég, ha újracsiszoljuk.

Theia materializálódott mellette, a szokásos egyszerűsített ábrázolásában.

– Figyelek, *serad* – bízta az AI. – Miben tudok neked segíteni?

Seid előrehajolt, ujjai új mintázatokat rajzoltak a levegőbe. A kivetítőkön az emberi tudat szerkezete bontakozott ki.

– A kutatások szerint négy szintre bonthatjuk az emberi elmét. A személyiség alapstruktúrája a legbelső, s egyben a legfontosabb. Ez tartalmazza a temperamentumot, az alapvető érzelmi reakciókat és viselkedésmintákat, az ösztönöket.

A hologram váltott, a következő szintet emelte ki.

– A második héj – folytatta Seid – a kapcsolati, érzelmi emlékek, mint a családi kötelékek, közösségi kapcsolatok,

érzelmi kötődések. A harmadik szint – újra változott a kivetítés – a készségek és a tudás szintje, maga a nyelv, vagy náluk a szerszámhasználat, a vadászat. A negyedik pedig a konkrét emlékeket jelenti az egyed élete során, azaz az eseményeket és a történéseket.

– Mire gondolsz? Szedjük szét a *rennarával* ennyire részletesen az elméjüket? – Theia sejtette, mire akar Seid kilyukadni.

– Itt... – mutatott a férfi az első rétegre. – A személyiség magja. Ki ő valójában. És itt... – ujjá továbbsiklott – ...a kapcsolatok, a kötelékek. Anya az anyához, gyermek a gyermekhez. – A holografikus képek mozogtak, ahogy beszélt. – Ezeket nem kell módosítanunk. Nem is szabad. Nem követhetjük el ugyanazt a hibát, mint Airával. Akkor két tudat harcolt egymással... most viszont megőrizzük a személyiség magját, csak a tudást cseréljük ki.

– De a tudás... – kezdte Theia.

– A tudás csak a felszín – vágott közbe Seid. – A nyelv, a készségek, az emlékek... ezeket átírhatjuk. De ami alatta van... – tekintete találkozott Theia hologramjával – ...az maradhatna érintetlen.

A lumithar melegen lüktetett. Theia azonnal megértette: nem nullázni kell az elméket, csak átformálni őket.

– A *rennara* képes lesz erre a finomhangolásra – jegyezte meg az AI. – De *serad*... ez sokkal összetettebb folyamat lesz.

– Viszont emberségesebb – Seid hangja határozott volt. – Egy anya továbbra is szeretni fogja gyermekeit, csak... – kereste a megfelelő szót – ...új nyelven, új készségekkel teszi majd. Amit mi biztosítunk számukra.

– És a régi emlékek? – kérdezte Theia halkan.

– Ketté kell bontanunk őket: amelyek mélyebb érzelmi kötődéssel épülnek be a személyiségbe, azokat nem szabad törölni – túl sok a kapcsolódás. Az általánosak viszont fokozatosan elhalványulnak – Seid az utolsó adatsorokat is beillesztette. – Mint egy álom, ami lassan szertefoszlik az ébredés után. Viszont ezzel a módszerrel az ember személyisége ugyanaz marad.

– Ha jól látom, több tudásszintet terveztél – jelezte Theia, miközben a kivetített listákat dolgozta fel.

– Pontosan három szintet céloznék meg: az alapszint csak a legfontosabb ismereteket tartalmazza, amelyek a túléléshez és az alapvető közösségi élethez kellenek. – Seid jobban kinagyította az alapszint szakaszát. Amiben kérem a segítségedet, az a spiritualitással kapcsolatos ismeretek kidolgozása. Kettőnk dualizmusát valahogy fel kell építeni, s ebbe a szintbe beépíteni.

– Ó, vannak ötleteim, szerintem tetszeni fog neked – nevetett Theia. – *Po* és *asha*, de majd később megbeszéljük, inkább folytasd a szinteket!

– Rendben. A második szint az életminőség javítását és a közösség fejlesztését segíti elő. Ezt már csak azok kapják meg, akik a *rennera* szerint alkalmasak rá – s ez megint rajtad múlik.

– Az eszköz alkalmazása során generálhatok egy értéket mindenkire, ami az agyuk feltöltésének plasztikusságát jelenti. Eleve már az alapszintű tudás feltöltésénél oda kell figyelni, hogy ne terheljük túl őket, mint... Lesznek olyanok, akik még ennyit sem tudnak befogadni, míg mások szivacsként szívják magukba a tudást. Őket léptethetjük a következő szintre.

Seid elégedett volt a felvetéssel.

– Pontosan erre gondoltam! – folytatta. – Ez más lesz, mint az első kísérlet. Nem erőltetünk rájuk minden tudást egyszerre – hagyjuk, hogy mindenki csak annyit fogadjon be, amennyire képes. Viszont aki az első szinten jó eredményt ér el, annál érdemes a középszintet is megpróbálni. Ők lesznek a szakemberek, akik képesek önállóan döntéseket hozni a saját szakterületükön.

– És ide tetted a védelmet biztosítókat is? Gondolod, hogy szükségünk lesz rájuk? – csodálkozott Theia.

– A mi feladatunk nem az lesz, hogy a társadalmon belüli feszültségeket elsimítsuk. Intézzék el egymás között. Mi csak vita esetén lépünk közbe. Viszont, ha megnézed a listát, ők erős erkölcsi, etikai irányelveket kell kapjanak.

– Hogy fejlett igazságérzetük legyen, s hogy lojálisak maradjanak hozzánk – jegyezte meg az AI. – S mi van a harmadik szinten?

– Valószínűleg a harmadik szintre csak nagyon kevés ember marad, az már új magasságokat tartalmaz.

– Ó, tehát ők lennének a helyi vezetők, akik magas szintű erkölcsi, etikai irányelveket tudnak asszimilálni – értelmezte Theia a listát.

– Mondhatjuk így is. Továbbá ők lesznek az oktatók, az orvosok, akik a következőkben már a *rennera* utáni tudást, tapasztalatokat fogják a következő generációknak megtanítani.

– *Serad*, tökéletes rendszert dolgoztál ki! – lelkesedett Theia. – Ezeket a pontokat még fel kell tölteni konkrét tartalommal, de ez már az adatbázisom alapján könnyen fog menni.

– Örülök, ha tetszik! Igyekeztem minden aspektusból megközelíteni, kikerülve az esetleges problémákat. – Seid az

előző próbálkozásukra gondolt, kellemetlen érzés mart a gyomrába. – De mesélj, mit találtál ki kettőnk szerepéről?

Theia lassan alakult át, a fény és energia tökéletes harmóniájában bontakozott ki új formája. Magas volt és karcsú, vonásai a lantheai nemesség klasszikus szépségét idézték. Hosszú, sötétbarna haja lágy hullámokban omlott a vállára, fejét kristályokból és fényből szőtt korona ékesítette, amelyen a szivárvány minden színe táncot járt.

Hófehér ruhája mintha folyékony selyemből készült volna, szabadon hagyta vállait, majd bő ujjakban végződött. Derekát egy különleges öv fogta át – az orichalcum mintázatok úgy ragyogtak rajta, mint megannyi befogott csillag, a középpontban egy nagyobb kristállyal, amely a szentély energiamagjának formáját és pulzálását tükrözte vissza.

Arca egyszerre sugárzott időtlen bölcsességet és gyengéd kedvességet. Finom vonásai tökéletesen kiegyensúlyozottak voltak, szemeiben csillagok ragyogtak. Hosszú fülbevalói az orichalcum és kristály kecses kombinációi voltak, minden mozdulatára finoman megcsillantak.

Seid megszólalni sem tudott.

– Ez lenne az *asha* megjelenése. Mit gondolsz? – kérdezte Theia, hangja a megjelenésével összhangban egyszerre volt valóságos és éteri.

– Nos... valóban hatásos... – Seid nyelt egyet, majd végre összeszedte magát. – Tényleg úgy nézel ki, mint egy istennő.

– Mint *asha*, azaz lélek, én leszek At Lanthea hangja, szelleme. A *po* az abszolút vezető, aki irányítja a közösséget, meghozza a döntéseket és egyedülként adhat parancsot az *ashának*, miközben a szentély uraként spirituális vezetője is népének. Én vagyok a szentély mindent látó szelleme, aki bár

szabadon kommunikálhat és segíthet bárkit, de csak a *po* parancsait köteles végrehajtani, így egyszerre misztikus segítő és a felső hatalom közvetítője.

– Szerintem kiválóan kitaláltad, csak nekem kellene egy kicsit összeszednem magamat. Nem állhatok ki középük, miközben úgy nézek ki, mint egy közülük. – Seid tényleg kissé elhanyagoltta vált az elmúlt hónapok során. Haja, szakálla megnőtt, ruhája szakadt és elnyűtt volt.

– A hajóból kimentettünk rengeteg ruhadarabot, no meg a személyes tárgyak között láttam haj- és szakállapoló eszközöket is – idézte vissza Theia a leltárt. – Van időd, javaslom, hogy foglalkozz kicsit magaddal.

Seid bólintott. Eddig nem a kinézete volt a prioritási sor legelején, de most érezte magában az elkötelezettséget. Egy ilyen csodálatos *asha* mellé egy igényes *po* is jár. Felállt és a barlang belső helyiségébe indult, ahol a hajó legénységének holmijait tárolták. Pár perc múlva egy dobozzal a kezében indult a part felé.

– Theia, mit gondolsz? – Seid a szentély építkezésénél dolgozó AI-t szólította. – Remélem, a megjelenésem így már megfelel a kívánalmaknak.

Theia megjelent, újból az *asha* alakjában.

– Nos? – Seid a hologramra mosolygott.

Alakja tekintélyt parancsolóan magasodott a homokos talajon. Acélszürke, testhez simuló ruházatának elejét orichalcum csíkok díszítették, amelyek lágy, aranyló fénnel tükrözték vissza a napfényt. A hosszú kabát szabása egyszerre volt elegáns és praktikus, a csuklóknál és a gallérnál különleges, spirális mintázatok csillantak meg.

Hosszú, sötét haja és gondozott, nyírt szakálla csak még markánsabbá tette arcvonásait. Tekintete komolyságot és erőt sugárzott. A lenyugvó nap fénye glóriaként ölelte körül alakját, kihangsúlyozva természetfeletti megjelenését – egy vezető, aki egyszerre volt emberi, de mégis több annál, egy híd a primitív világ és egy fejlett civilizáció között.

– Szerintem tökéletes vagy! – Seid mintha egy pillanatnyi pírt vett volna észre az AI hologramján. – Mint mindig... – tette hozzá Theia, szégyenlős mosollyal bájos arcán.

XII.

A hajnali pára úgy ölelte körül a hegyet, akár egy finom selyemfátyol. A felkelő nap első sugarai áttörtek a ködön, megcsillantak a frissen elkészült lépcső krémfehér felületén. A monumentális építmény egyenes vonalban tört az ég felé, precíz geometriája éles kontrasztban állt a hegy természetes vonalaival.

Seid a lépcső aljánál állt, tekintete végigsiklott a kétezer lépcsőfokon. Mellette Theia lebegett – az *asha* alakjában most még fenségesebbnek tűnt. Mintha felkészült volna az ünnepi ceremóniára. A fehér ruha szegélye finoman lebegett egy láthatatlan szellőben, míg a kristálykorona szivárványszínben szórta szét a reggeli fény sugarait.

– Készen állsz, *po*? – kérdezte Theia lágyan. – A szentély vár ránk.

Seid mélyet lélegzett. Az acélszürke ruha orichalcum berakásai felragyogtak a hajnali fényben, ahogy megtette az első lépést. A lépcső első fokán állva egy pillanatra megtorpant – ez nem egyszerűen egy felfelé vezető út volt, hanem szimbolikus átlépés egy új korszakba.

A lépcső minden huszonegyedik foka után egy pihenő következett, ahol sötétebb színű kőpadok kínáltak lehetőséget a megállásra. De Seid nem akart pihenni. Minden lépéssel távolabb került régi életétől, a part menti barlangtól, ahol annyi keserű és nehéz pillanatot élt át. Hosszú lábai egyszerre két-három fokot is átléptek – a lépcső nem az ő magasságához készült, hanem a jövő zarándokainak, akik majd felkapaszkodnak hozzá a szentélybe. És minden lépéssel közelebb került új szerepéhez.

Félúton megállt egy pillanatra. A köd lassan oszlott, feltárva a sziget panorámáját. A part menti sziklák, az erdővel borított lejtők és a végtelen óceán kékje olyan tisztán rajzolódott ki, mintha egy különösen részletes holografikus térkép lebegne előttük.

– A Lantheán – szólalt meg halkan, tekintete a távolba révedt – a Theranis-rezidencia negyven emelet magasan volt. Onnan is ilyen volt a kilátás, csak... – elhallgatott, torka összeszorult az emléktől.

– De ez más – felelte Theia gyengéden. Az *asha* alakjában még természetesebbnek tűnt a vigasztaló gesztus, ahogy közelebb lebegett. – Ez nem egy örökölt trón, *serad*. Ezt te, mi építettük.

A lépcső utolsó szakasza egy kicsit más volt. Itt a fokok felszíne már tiszta fehérben játszott, mintha maga az anyag is tisztulna, ahogy közelednek a szentélyhez. Az orichalcum minták egyre sűrűbben jelentek meg, pulzáló fényük összhangban volt Seid szívverésével.

És akkor, végre, ott álltak a tetőn. Seid tekintete azonnal a bejárat felé fordult, ahol fekete alapon gyöngyházfényű betűkkel ragyogott a felirat: „PO SEID ON AT LANTHEA”.

A szavak maguk is életre keltek – az orichalcum nem egyszerűen visszaverte, hanem magába szívta és újra kibocsátotta a fényt, minden betű külön pulzált, akár egy-egy szívdobbanás.

– Lépj be – suttogetta Theia. – Lépj be új otthonodba.

A szentély belseje hűvös volt és fenséges. A földszinti fogadóterem kristálytiszta levegőjében már érezhető volt az energia koncentrációja. A falak mentén futó orichalcum erek

most először ragyogtak fel teljes pompájukban, válaszolva Seid jelenlétére.

Theia csendben követte, ahogy Seid végigjárta a termeket. A hangárban a három széljáró ezüstösen csillogott, az energiakristály kékes fénye a falakra vetítette halovány árnyukat.

A *rennara* terme az első emeleten még üresen várta első látogatóit – de az ágyak már ott sorakoztak körben.

És a legfelső szint... ez volt az, ami a legjobban megérintette Seidet. A személyes lakosztálya sokkal nagyobb volt, mint a barlangban, de kisebb, mint lantheai rezidenciájának egyetlen terme. Mégis, ahogy végigsimított a falakon, érezte: ez más. Ez az övé, igazán az övé.

Az energiamag terme ragyogott, a hatalmas kristály egy befogott nap erejével bírt. A kupola kristályszerkezete szétszórta és többszörözte a fényt, mintha az egész helyiség egyetlen nagy drágakő belsejében lett volna. És a keleti erkély...

Seid kilépett a szabadba. A reggeli nap sugarai már erősebben törtek át a ritkuló ködön, megtörtek a távoli óceán felszínén. De innen, a szentély magasságából nézve, a víz már nem börtön volt – inkább egy védelmező gyűrű At Lanthea körül.

– A Lantheán – szólalt meg újra, hangja halk volt, szinte csak magának beszélt – minden más volt. A rezidencia... hatalmas termék, végtelen folyosók, szolgálók hada. De ez... – körbemutatott – ...ez a miénk, Theia. Nem örököltük, nem kaptuk. Mi teremtettük.

Az *asha* alakja ott lebegett mellette, koronája elképesztő ragyogással csillogott.

– És most? – kérdezte lágyan.

– Most – Seid tekintete a horizont felé fordult, ahol valahol, messze keleten egy új civilizáció várta, hogy felfedezzék – ...most kezdődik az igazi munka. Itt az ideje, hogy megtöltsük élettel ezt a szentélyt.

A nap egyre magasabbra kúszott az égen, sugarai megcsillantak a bejárat feliratán, maga az épület is egyetértett: egy új korszak első napja virradt fel, hiszen megszületett At Lantea.

XIII.

Theia kivetítette a sziget hegy körüli részét, most felülnézetből. A hegy maga zöld korongként látszott, a közepén egy 25 méter átmérőjű, apró, arany korong csillogott.

– A hegy átmérője megfelel egy közel szabályos, 600 méteres körnek. A tetején láthatod a szentélyt, az oldalán pedig a fehér csík jelzi a lépcsőt.

– Furcsa így látni... – mosolygott Seid. – Az a vékony fehér vonal a valóságban 3 méter széles...

– Így van! De folytatom! – Theia virtuális ujaival egy kört rajzolt a hegy köré. – Ez lesz az első szektor a lakosság számára. Az átmérője 700 méter, tehát egy ötven méteres élettér áll majd rendelkezésükre. – A zöld körön körüli rész színe piros szalaggá változott a vetítésen. – De praktikus okokból kicsit módosíthatnánk rajta. Ha valaki ugyanis körbe szeretné járni a hegyet a piros szektoron belül, annak közel két kilométert kellene gyalogolnia. – Azzal fogta, s a piros területet lejjebb húzta, úgy igazítva a két kört, hogy csak a legfelső pontjukban érintkeztek. A piros terület úgy ölelte körül a zöld részt, mint egy nagyon vékony, fogyó hold.

Seid azonnal megértette a koncepciót.

– Így a lépcsővel szemközti rész száz méteres lesz, de mindkét irányba folyamatosan egyre szűkebbé válik. Biztosan van terved azzal a nagy területtel.

– Igen, oda egy ötven méteres közösségi teret javasolnék. Ott gyűlhetnek össze a sziget lakói. – Máris ránagyított a piros terület legszélesebb, alsó részére úgy, hogy a felfelé induló lépcső pontosan középre esett. Egy fehér korong jelent meg, majd koncentrikusan kezdett egyre mélyebbre süllyedni a területen.

- A sportesemények lelátója! – Seid felismerte az alakzatot.
- Négy irányból lehet megközelíteni az ülőhelyeket, összesen 15 sort terveztem a központi emelvény köré. Így legalább 2000 ember kényelmesen elfér egymás mellett.
- Gondolom, a központi emelvény számunka lett kitalálva
- nagyított rá Seid a körülbelül öt méter átmérőjű emelvényre.
- Jól látod. Oda fogjuk magunkat kivetíteni. A 15. sor már 350 centiméterrel lesz lejjebb, mint az első. Így a kivetítéseinknek legalább 5 métereseknek kell majd lenniük.
- Látom, mindenre gondoltál...
- Ez a dolgom! – Theia koronája felcsillant, ahogy elmosolyodott.
- Gondolom, nem ez az egyetlen, amit megterveztél. – Seid mozdulataival újra visszaállította a kivetítést, megint a zöld és a piros terület látszott.
- Kellenek lakhelyek is. A piros térbe csak átmeneti lakhelyeket terveztem, amíg a *rennera* használata után regenerálódnak, s megkapják az instrukciókat, a feladataikat, a beosztásukat. A későbbiekben itt lennének a közösségi épületek és funkciók. Oktatási, kulturális és egészségügyi központok – majd még kitaláljuk őket.
- S hová költöznek, ha innen kikerülnek?
- Köszönöm, hogy kérdezed, természetesen már ezt is kitaláltam – mosolygott Theia. Két újabb kört rajzolt az eddigiek köré, egy sárgát és egy kéket. Mindkettőt úgy igazította, hogy csak a felső pontjuk ért össze. – A sárga lenne a vezetők és a magasabb hivatali betöltők, fontosabb feladatot ellátók lakhelye.
- Ezek szerint a kék a köznép szektora. Biztos vagy benne, hogy ennyire el kell különítenünk őket? – Seidnek eszébe

jutott a Zephyr-negyed, ahol a szegregáció miatt kialakulhatott az a társadalmi helyzet, amit tapasztalt.

– Egyáltalán nem, de valamilyen szabályokat fel kell állítanunk. Biztosan lesznek olyanok, akik a belső, sárga szektor helyett a kékben szeretnének lakni, mivel közelebb van a sziget többi részéhez. – Theia távolított a nézőponton. – Nézd, itt lesznek az állattenyésztés és a növénytermesztés feltételei, a kék körön kívüli részen. Sőt, azt is el tudom képzelni, hogy valaki máshol lakna a szigeten. A lehetőségük adott lesz, rengeteg terület áll rendelkezésükre.

– Hány embert tud ez a sziget ellátni? – jutott eszébe Seidnek a kézenfekvő kérdés.

– Kényelmesen? Körülbelül 2000 főt. – Az AI már régen kiszámolta ezt az értéket. – De ha a szaporulat hirtelen megindulna, 4000 főig jók vagyunk! Csak vigyázz a csinos lányokkal! – nevetett Theia.

– Ezt miért mondod? Azt gondolod, hogy én... – Seid arca lángba borult. – Hogy esetleg összejövök közülük valakivel? – Végül csak kinyögte.

– Seid, te egy harmincas férfi vagy, életed csúcspontján. A lantheai 35 évad itt körülbelül 32-nek felel meg. Nem teheted meg, hogy nőtlenséget fogadsz. Különben is, szükséged lesz utódokra, ha nem csak a saját életedben gondolkodsz. – Theia teljesen szigorú hangnemet ütött meg, látszott, hogy komolyan gondolja.

– Egyáltalán képesek lennénk közös utódok létrehozására? És ne feledjük a méretkülönbségeket! – Most már teljesen látszott, hogy Seid arca kipirosodott.

– Ha a szexualitásra gondolsz – azonnal előjött Theia ironikus hangja – nincs akkora nagy különbség a nemzőszerveitek között. Majd óvatosan csinálod! – Theia nem

bírta tovább, kirobbant belőle a nevetés, Seid zavart ábrázatát látva.

– Jól van, nagyokos! Ezek alig 150 centisek, én meg majdnem 220 vagyok. Az majdnem 50 százalékos különbség!

– Nyugi, nem lesz gond. – Theia újból elkomolyodott: – És tényleg gondolkodj el rajta. Ezek a lények az átalakítás után már nem sokban fognak különbözni a lantheai nőktől, a magasságukat leszámítva.

Seid bólintott, de még nagyon távolinak érezte, hogy ilyen gondolatokkal foglalkozzon.

– Szóval a sárga és kék szektorokban fognak lakni? – terelte el a szót.

– A sárga 800 méteres átmérőjű, míg a kék már 1000 méteres lesz. A legkényelmesebb számítások szerint is bőven elfér 3-4000 ember a lakóövezetekben.

– Honnan szerzünk anyagot az építéshez? Nem bonthatjuk le a hegyet – intett a szentély felé Seid.

– Azt nem, de nincs is rá szükség. – Theia a part menti sziklás rész felé fordult. – A régi lakhelyünk rengeteg nyersanyagot tartalmaz. Több, mint eleget.

– Tényleg, mindenre gondoltál! A molekuláris strukturálóval elkészíthetjük a kőlapokat, a téglákat, amit már át tudunk szállítani.

– A széljárók majd segítenek, ha szükséges. Egy idő után már nem lesz túl sok szükségünk rájuk az emberek szállításához – konstataulta Theia.

– Ha már itt tartunk – csillant fel Seid szeme. – Akkor holnap elkezdjük a benépesítési akciót?

– Az a kis falucska teljesen jó lesz, amit a felvételeken láttunk – bólogatott az AI. – Főként fiatalok vannak a törzsben,

ami nekünk kimondottan jól jön. Ők lesznek az alapítók, ők teremtik meg a helyet az elkövetkező csoportnak.

– *Kathiir*. Még jól is hangzik! – Seid hangtalanul még egyszer kiejtette a szót és elégedetten bólintott. – Bízom benne, hogy büszkéek lesznek magukra, mint az első atlantheai lakosok.

Másnap reggel Seid már a hegy tetején álló szentély földszinti hangárjában állt. A tető csendesen félrecsúszott, utat adva a két megerősített széljárónak.

– Kiváló ötlet volt a harmadik széljáró energiakristályát áttenni a másikba. Így két teljes értékű szállítóeszközünk van – dicsérte meg Theia Seidet.

– Gyorsabban elhozzuk a húsz embert. Most, hogy van viszonyítási alapunk, akár 2-3 ember is jöhet egy energiadobozban. Gyerekből akár négy is...

– Azért ne feledd el *serad*, hogy 150 kilogramm a maximális terhelhetőségük. Már ha nem akarjuk, hogy még a szentély előtt kifogyjon az energiájuk és lezuhanjanak.

Seid hátralépett, szemügyre véve a két megerősített gépet. Karcsú testük most még erőteljesebbnek tűnt, az extra energiakristályok miatt enyhén pulzáló derengés vette körül őket. De a technikai előkészületek csak az első lépést jelentették.

– *A rennara* – szólalt meg Theia óvatosan –, egy óra alatt egy személyt tud kezelni. És minden alanynak három lehetséges szintje van...

Seid bólintott. Napok óta tanulmányozták a gép működését, minden részletét alaposan elemezve.

– Az R-érték – mondta elgondolkodva. – Ez mutatja meg, mennyire befogadó az elméjük. Hatvan alatt csak az alapszintű tudást kaphatják meg...

– Hatvan és nyolcvan között a második szintet is – folytatta Theia. – És csak a nyolcvan felettiek alkalmasak a harmadik, legmagasabb szintű tudás befogadására. De ne feledd, ők sem mindenre lesznek alkalmasak. Egyesek a technikai jellegű tudást, mások a szociális érzékenységet fogadják be könnyebben, eredendő adottságaiknak megfelelően.

Seid bólintott, majd kilépett a szentélyből. Az alatt elterülő lépcsőt és az egyes szektor lakónegyedének lassan épülő körvonalait figyelte. A kihívás nagyobb volt, mint amire számított, de valamiért ez nem csüggesztette el.

– A déli kunyhóban élő család – mondta egy perc múlva, visszafordulva Theia felé. – Őket választottuk ki elsőnek. A hatéves már elég idős ahhoz, hogy megkapja a lantheai gyermekek alapvető tudását, de még elég fiatal, hogy a komplett első csomagot megkapja. A csecsemőnél... – elhallgatott egy pillanatra.

– A csecsemőnél csak az alapvető fejlődési mintákat állítjuk be – vette át a szót Theia. – Még nincs szüksége nyelvre vagy összetett készségekre. A tudáscsomag automatikusan alkalmazkodik majd az életkorához, ahogy egy lantheai gyermek esetében is történne.

Seid bólintott. A holografikus kijelzőkön most egy új grafikon jelent meg, amely a különböző életkorokhoz tartozó tudásszinteket mutatta.

– Tizenöt év alatt – folytatta Theia – minden gyermek csak a lantheai kortársainak megfelelő tudást kapja, az alapszintből levezetve. Ez biztonságosabb és... természetesebb is.

A nap már elérte a hangár peremét. A széljárók megcsillantak a fényben, mintha jeleznék, készen állnak az útra. A *rennara* terme az emeleten várta első vendégét, az ágyak szabályos körben sorakoztak a különleges gép körül.

– Akkor... – Seid mély lélegzetet vett – ...kezdhetjük?

Theia ott lebegett mellette, fenségesebb volt, mint valaha.

– Igen, *po* – felelte lágyan. – Kezdhetjük az új civilizáció építését. De ne feledd – tette hozzá, hangja sokkal komolyabbá vált –, ez nem egy nap alatt fog megtörténni. Minden egyes elme, minden egyes lélek külön figyelmet és időt igényel.

Sied csak bólintott, majd leült a szentély előtti egyik padra, türelmesen várva az új lakókat.

A két széljáró hangtalanul emelkedett a levegőbe. A kelő nap első sugarai még álmosan sóhajtottak, amikor az ezüstös gépek beleolvadtak a hajnali égbolt szürkéségébe. A tetőnyílás nesztelenül záródott be mögöttük.

Seid a központi teremben állt, tekintete a holografikus kijelzőket pásztázta. A négyórás repülőút alatt a nap egyre magasabbra kúszott az égen – mire a kontinens partvidékét elérték, már megtette kapaszkodó útjának felét. A lumithar melegen bizsergett az ujján, ahogy Theia egyszerre irányította mindkét gépet, miközben folyamatosan elemezte a beérkező adatokat.

– Első széljáró energiaszintje 72% – jelentette az AI. Az *asha* alakjában most különösen koncentrálnak tűnt, fehér ruhájának mintái szinte pulzáltak a feszültségtől. – A második 73%. A különbség minimális, tökéletesen tartják a formációt.

A kijelzőkön most már a szárazföld részletei bontakoztak ki. A délelőtti nap éles fényben mutatta a part menti erdőségeket, a tisztásokat, és végül a kis falu is megjelent a

kijelzőkön. A település már régen felébredt – füst szállt fel több kunyhóból is, emberek mozogtak a központi téren.

– Milyen magasan repülnek? – kérdezte Seid, miközben ujjai finoman mozogtak a kivetítés hologramjában.

– Most száz méteren lehetnek – felelte Theia. – Ebből a magasságból észrevehetetlenek vagyunk. Az álcázó rendszerek is aktívak, bár... – az AI hangja elhalkult – ...ezeknek a primitív embereknek még távcsövük sincs.

A falu élete olyan volt, mint egy különös, felülről szemlélt színdarab. A déli kunyhó, ahol a kiválasztott család élt, most teljes aktivitásban volt. Az apa épp visszatért a reggeli vadászatról, vállán egy kisebb zsákmánnyal. A hatéves gyermek a kunyhó előtt játszott, míg az anya, karján a csecsemővel, a kis kertben tevékenykedett.

– Az anya... – szólalt meg halkan Seid – ...nézd, milyen gondosan műveli azt a kertet.

– Igen – Theia hangja lágy volt. – A megfigyelésem szerint ő a település egyik gyógyítója, tehát azok gyógynövények. Ez... ez jó jel, *serad*. Az ilyen elme általában nyitottabb, befogadóbb. És nézd... – a széljáró felvevője egy másik alakra közelített, aki épp a kert szélénél időzött. Egy fiatal lány, talán tizenöt éves lehetett, figyelemmel követte az asszony minden mozdulatát. – A tanítvány.

– Két széljáró... – mormolta Seid elgondolkodva. – Az első elhozhatná az anyát a csecsemővel és a lánnyal, a második pedig...

– ...az apát és az idősebb gyermeket – fejezte be Theia. – Tökéletes egyensúly. Az energiadobozok terhelése így is jóval a biztonsági határ alatt marad.

A kijelzőkön most mind az öt kiszemelt alak látszott.

– Van ebben valami költői – jegyezte meg Theia halkán. – Az első csoportban egy teljes család... és valaki, aki továbbviszi a tudást. Egy híd a régi és az új között.

A széljárók most már alig húsz méterre köröztek a falu felett. A déli nap szinte merőlegesen tűzött alá az égből, az árnyékok összezsugorodtak, mintha a tárgyak maguk alá gyúrték volna őket. Az energiadobozok türelmesen, készenlétben álltak, első utasaikra várva.

– Itt az idő – bólintott Seid. A lumitharon keresztül érezte, hogy Theia aktiválta az altatómezőket. – Hozd őket haza, Theia. Hozd őket az új otthonukba.

A két széljáró kecsesen ereszkedett a kunyhó felé.

– Az altatómező hatósugara húsz méter – jelentette Theia. – Először a kertnél lévő csoportot...

Az első széljáró olyan óvatosan süllyedt, hogy senki sem vehette észre. Az anya, a csecsemő és a tanítvány egy pillanat alatt elernyedtek a mező hatására – mintha csak egy különösen mély álomba zuhantak volna. Testük finoman lebegett az energiadoboz védelmében, mielőtt a széljáró magába fogadta őket.

– Első csoport biztosítva – Theia hangja higgadt volt, de a lumithar bizsergése elárulta az AI feszült koncentrációját. – Életjelek stabilak. A második széljáró...

A másik gép már ereszkedett is. Az apa épp akkor lépett ki a kunyhóból, a hatéves pedig még mindig az udvaron játszott. Az altatómező őket is gyengéden ölelte körbe. A gyermek teste olyan könnyedén lebegett az energiadobozban, mint egy tollpihe.

– Mind az ötven biztonságban – jelentette Theia. – Az energiadobozok tökéletesen működnek. A hőmérséklet és oxigénszint optimális.

Seid a kijelzőkre meredt. Az öt test a védőmezőkben lebegett. A család és a tanítvány – öt élet, amelyek most az ő kezében voltak.

– Indítsd a visszatérési protokollt – utasította Seid, hangja rekedt volt a visszafojtott izgalomtól.

A széljárók kecsesen emelkedtek a magasba. Az energiapajzs, amely majdnem láthatatlanná tette őket, nagyon halványan derengett a széljárók körül, ahogy elindultak. De a faluban senki sem nézett az égre. A szellő ugyanúgy fújt, mint bármely más napon, és a település élete zavartalanul folyt tovább – még nem tudták, hogy öt társuk épp most indult el egy olyan útra, amelyről nem lesz visszatérés.

– Az energiaszintek stabilak – jelentette Theia, miközben a gépek nyugat felé fordultak. – Az első széljáró 68%, a második 64%. Bőven elég a biztonságos visszatéréshez.

A part vonala lassan eltűnt a horizonton. Seid most először engedte meg magának, hogy alaposabban szemügyre vegye „vendégeit” a kivetítőkön. Az anya arca még álmában is nyugalmat sugárzott, nyakában a csecsemővel. A tanítvány arcát lágy vonások uralták – a kerek arc és a sima bőr még őrizte a gyermekkor nyomait, ám a szeme mélyén ott bujkált valami időtlen bölcsesség. Az apa izmos teste és napbarnított bőre hosszú évek kemény munkájáról árulkodott. És a hatéves... Seid elfordította tekintetét. Túl sok emlék, túl sok érzés.

– Két óra a visszaérkezésig – mondta halkan Theia. – A szentélyben már minden elő van készítve. A *rennara*...

– Igen – szakította félbe Seid. – A *rennara*. – A szó súlyosan lebegett közöttük a levegőben. – Kit javasolsz elsőnek?

Theia elgondolkodva lebegett mellette. Az *asha* alakjában most különösen ünnepélyesnek tűnt.

– A tanítványt – mondta végül. – Fiatal elme, már most is nyitott az új tudásra. És... – az AI elhallgatott egy pillanatra – ...ha nála sikerül, az megerősíthet minket a család kezeléséhez. De várjuk meg, míg a többiek is megérkeznek. A biztonság kedvéért...

Seid lassan bólintott. A lumithar melegen pulzált az ujján, az AI tökéletesen értette tettük jelentőségét. Odakint az óceán végtelen kékje már ismerősnek tűnt, már nem a magány szimbóluma volt többé. Tudta: ezen a vízen át fog érkezni új népe, akikért felelősséggel tartozik.

– Nézd! – Theia hangja felélénkült, a kijelzőkre mutatva. – A horizonton...

At Lanthea sziluettje kezdett kirajzolódni a széljárók által küldött felvételen. A szentély fehér tornya és az energiamag úgy ragyogott a déli napfényben, mint egy világítótorony, amely hazavezeti az elveszett lelkeket. És valahol, az épület mélyén, a *rennara* türelmesen várt első vendégére.

A következő két napban a széljárók megállás nélkül ingáztak At Lanthea és a szárazföld között. A napi két forduló során minden alkalommal akár újabb hat-nyolc főt hoztak át a faluból, akiket a *rennara* terme körül kialakított, kényelmes szállásokon helyeztek el. Az altatás alatt tartott emberek életjeleit Theia folyamatosan monitorozta.

Seid a holografikus kijelzőkön figyelte, ahogy az egymást követő fordulókkal egyre több kunyhó válik gazdátlanná. Különös érzés volt látni, ahogy egy teljes közösség nyomtalanul eltűnik – csak az elhagyott tűzhelyek, a magukra hagyott kertek és a gazdátlan szerszámok maradtak utánuk.

– Tizennyolc fő – jelentette Theia a második nap délutánján. Az AI most is az *asha* alakjában volt jelen. – A következő fordulóval elérjük a teljes létszámot.

Az utolsó fordulóra már csak egyetlen széljáró indult el. A faluban még talán 15 fő maradt, de már csak az idős házaspárt tudták elhozni – ők voltak a közösség legidősebb tagjai, a törzsi hagyományok őrzői. Az ő áthozatalukkal vált teljessé At Lanthea első közössége.

Az elaltatott emberek csendesen pihentek a *rennara* körül kialakított ágyakon. Húsz test, húsz élet, húsz tudat – mind készen állt az átalakulásra. A falak mintái halványan pulzáltak, mintha az épület maga is lélegezne velük együtt.

Theia megállt Seid mellett, aki a terem közepéről figyelte alvó népét.

– Készen állsz, *serad*? – kérdezte lágyan. – Holnap el kell kezdenünk az újraprogramozásukat. A sztázis nem bírja túl sokáig étel és ital nélkül tartani őket, még a fejlett technológia ellenére sem.

Seid lassan bólintott. A lumithar melegen bizsergett az ujján, jelezve, hogy bármi is következik, nem lesz egyedül ebben a monumentális feladatban.

XIV.

A *rennara* ezüstös szálai finoman lebegtek a levegőben, mint egy különös vízinövény csápjai. A tanítvány teste könnyedén emelkedett az antigravitációs mezőben, ahogy Theia óvatosan a gép működési terébe mozgatta. Seid a vezérlőpult mellett állt, ujjai görcsösen markolták a fémet.

„Ne gondolj rá!” – parancsolt magára, de Aira emléke mégis ott kísértett. Az a sikoly, az a zuhanás... A lumitharon keresztül Theia is érzékelte gazdája feszültségét.

– Minden rendben lesz, *serad* – az AI hangja lágy volt, megnyugtató. Az *asha* alakjában különösen anyainak tűnt, ahogy a lebegő test fölé hajolt. – Ez más lesz. Mi is mások vagyunk már. Kezdem az alapszintű tudáscsomag integrálását.

A tanítvány arca békés volt az álomban. Fiatal vonásai még őrizték a gyermekkor ártatlanságát, de már ott volt bennük az a különös érettség, amit Seid már korábban is észrevett. A *rennara* szálai lassan körbefogták a testét.

Az első óra lassan telt. A kijelzőkön futó adatok szerint minden a terv szerint haladt – a személyiség magja érintetlen maradt, csak a legalapvetőbb tudás és készségek épültek be. A test időnként finoman megremegett, ahogy az agy alkalmazkodott az új információkhoz, de nem volt benne semmi abból az erőszakos ellenállásból, amit Airánál tapasztaltak.

– Az alapszintű integráció befejeződött – jelentette Theia, majd hirtelen elhallgatott. A holografikus kijelzőkön új értékek jelentek meg. – *Serad*... az R-érték... – az AI hangja áhítatossá vált. – Nyolcvanhárom!

Seid közelebb lépett, szeme elkerekedett a kijelzők láttán. Ez messze meghaladta várakozásaikat.

– Biztos vagy benne? – kérdezte halkán. – Nem lehet, hogy...

– A mérés pontos – szakította félbe Theia. – Ez az elme... kivételes. Fogékony, rugalmas, és ami a legfontosabb: természetes módon nyitott az új tudásra. – Az AI hangja most már izgatottá vált. – Folytathatjuk a második, majd a harmadik szintű tudáscsomaggal?

Seid még egy hosszú pillanatig nézte a lebegő testet. Majd lassan, határozottan bólintott.

– Tedd – mondta végül. – De Theia... – a hangja elcsuklott – ...óvatosan.

A következő órákban lélegzet-visszafojtva figyelték a folyamatot. A középső szintű tudás ugyanolyan természetesen épült be, mint az alapok, a felső szintű ismereteknél viszont már voltak kihagyások. De a kijelzőkön futó adatok mindvégig stabilitást mutattak.

– A teljes integráció sikeres – jelentette végül Theia. – Mindhárom szint beépült. A személyiségmag érintetlen, az agyi aktivitás stabil.

Seid csak ekkor vette észre, hogy milyen ideges volt egész végig. A lumithar melegen lüktetett az ujján – Theia jelzése, hogy minden rendben van. A *rennara* szálai lassan visszahúzódtak, a test finoman ereszkedett az előkészített ágyra, ahogy Seid idegei is lassan megnyugodtak.

– Még nem ébresztjük fel – mondta Theia. – Hagyjuk, hogy az elme természetes úton dolgozza fel a változásokat. De *serad*... – az AI hangja most már kifejezetten büszke volt – ...sikerült.

Seid még egy utolsó pillantást vetett a tanítványra, majd egyetértően bólintott. A félelem lassan oldódni kezdett benne,

átadva helyét valamiféle óvatos reménynek. Talán... talán ez tényleg működni fog.

A reggel sugarai még csak erőtlenül szűrődtek át a szentély ablakain, amikor Seid és Theia a család átalakítását kezdték meg. A sikerélmény a tanítvánnyal magabiztosságot adott, de a gyermekek jelenléte új kihívást jelentett.

Az anya teste kecsesen lebegett az antigravitációs mezőben. A csecsemőt Theia egy külön, speciálisan kialakított antigravitációs bölcsőben helyezte el, közel az anyjához, de biztonságos távolságban a *rennara* működési terétől. A gép ezüstös szálai óvatosan fonták körbe az anya testét. Az alapszintű tudáscsomag integrációja lassan, módszeresen haladt.

– Az R-érték... – Theia hangja izgatottá vált, ahogy az első fázis befejeződött – ...nyolcvanegy!

Seid elmosolyodott. Sejtették, hogy a gyógyító asszony elméje különleges lesz, de ez a szám még őket is meglepte.

– Folytathatjuk a magasabb szintekkel – bólintott. – Óvatosan, csak annyit, amennyit önmagától is be tud fogadni.

Az órák lassan teltek. Az anya elméje szivacsként szívta magába az új tudást. A harmadik szint valóban nehezebben ment, de nem volt hiábavaló. A művelet után Theia óvatosan leengedte őt egy ágyra, közvetlenül a még mindig alvó tanítvány mellé.

– Kissé gyengébb, mint a tanítvány, de ez a korából is fakadhat – magyarázta Theia.

– Mit gondolsz, nekem mennyi lehet az R-értékem? – Seid már egy ideje gondolkodott ezen a kérdésen.

– Ahogy ismerlek, közel lehetsz a százhoz. Komplex módon gondolkodsz, tudományos téren inkább kreatív vagy, de

kiváló analitikus meglátásaid vannak. A matematika mindig is jól ment, szerintem az orvoslást is könnyen el tudnád sajátítani. Filozofikus mélységű világszemléleted van, ami most kimondottan jól jön. Egyet nem tudok: valahogy sosem mutattad ki a művészi hajlamaidat... Hacsak az uralkodásod előtti színes ruháidat nem nevezzük annak! – Theia elmosolyodott, de aztán Seid elnevette magát, amikor eszébe jutottak azok a cuccok, amiket akkor preferált.

– Jól van, akkor azzal lázadtam. Mondjuk mai szemmel tényleg kínosak voltak.

Pár mondatban még megbeszélték Seid divatérzékét, de aztán gyorsan visszatértek az átalakításhoz.

– Jöjjön a csecsemő – mondta Theia. – Az ő esetében rendkívül óvatosnak kell lennünk.

A kis test szinte elveszett a gép bölcsőszerű terében. Theia a lehető leggyengédebb beállításokat választotta.

– Az ő esetében csak az alapvető fejlődési mintákat állítom be – magyarázta az AI. – A nyelvi és kognitív képességei természetes módon fognak fejlődni, mint egy lantheai gyermeknél. A kezelés mindössze néhány percig tart.

Amikor a csecsemőt visszahelyezték anyja mellé, Seid az apa robusztus alakja felé fordult. Az ő integrációja másként zajlott. Az alapcsomag beépülése után az R-érték hetvenötöt mutatott – tisztességes eredmény, de nem kivételes.

– A második szintet még biztonságosan megkaphatja – értékelte Theia. – Kiváló szakember lesz belőle.

Seid egyetértően bólintott. Nem mindenkinek kell vezetőnek lennie – az új társadalomnak ugyanúgy szüksége lesz megbízható, stabil szakmunkás kezekre is.

A hatéves gyermek következett. Theia különös gondossággal állította be a tudásszinteket – egy lantheai hatéves már folyékonyan beszél, érti az alapvető számfogalmakat, és kezdi felfogni a világ komplexitását.

– A nyelvi központok aktívak – jelentette az AI, miközben a *rennara* szálai gyengéden dolgoztak. – Megkapja a korának megfelelő szókincset, az alapvető matematikai készségeket, és természetesen a játék, a mozgás örömét. De ennél többet még nem... hadd fejlődjön természetesen.

Seid figyelte, ahogy a kisgyermek teste finoman lebeg a gép terében. Eszébe jutott saját gyermekora a Lantheán – a kristálytoronyok között töltött évek, az első repülések, a végtelen lehetőségek. Ez a gyermek más világba születik majd újjá, de talán... talán nem lesz rosszabb.

Amikor az utolsó kezelés is véget ért, a család minden tagja békésen pihent egymás mellett. Az anya, karjában a csecsemővel, az apa, a hatéves, és a mellettük levő ágyban a tanítvány – At Lanthea első újjászületett családja.

– Hagyjuk őket pihenni – suttogta Theia. – Az ébredés... az ébredés majd egy új fejezetet nyit.

Seid még egy pillanatig állt felettük, figyelve nyugodt légzésüket. Valahol, mélyen belül érezte: ez a húsz ember lesz az új civilizáció első csírája. És most először, hosszú idő óta, ez a gondolat nem félelemmel, hanem reménnyel töltötte el.

A következő órákban módszeresen haladtak a közösség többi tagjának átalakításával. A folyamat már-már rutinszerűvé vált – a legtöbben 65-75 közötti R-értéket mutattak az első szint után, néhányan még a 60-at sem érték el, de ez nem okozott különösebb problémát. Az alapszintű tudáscsomag így is biztosította számukra az új élethez szükséges képességeket.

Seid már alig figyelte a kijelzőket, amikor egy huszonöt év körüli nő átalakítása kezdődött. Theia a tőle megszokott nyugalommal végezte a munkát – semmi nem utalt arra, hogy ez az alkalom különleges lesz.

Az alapszintű tudáscsomag integrációja a szokott módon zajlott. A nő teste békésen lebegett a *rennara* ezüstös szálai között, arca nyugodt volt, már-már közönyös. Aztán...

– *Serad...* – Theia hangja olyan különös volt, hogy Seid azonnal felkapta a fejét. Az AI hologramja megremegett, mintha nem hinne a saját mérésének. – Ez... ez nem lehet...

A kijelzőn megjelenő R-érték mindkettőjüket megdöbbenettette: 90!

– Futtasd le újra a mérést – utasította Seid, közelebb lépve a konzolhoz. Most már ő is teljes figyelmét a folyamatra összpontosította.

– Sajnos, ez nem így működik. De majd óvatosan töltöm a többi szintet. Ha eddig nem tévedett a rendszer, miért most jönne elő egy hiba?

Seid most már alaposabban szemügyre vette a lebegő alakot. A nő első pillantásra belesimult a falu mindennapjaiba – egyike volt a sok dolgozós asszonynak, akik fölött az ember tekintete átsiklik. Karcsú, szikár alakján megfeszültek az izmok, kezén a munkától megkeményedett bőr árulkodott a földeken töltött végeláthatatlan napokról. Most azonban, ahogy aludt, volt valami megkapó a nyugalmaiban. A piszokfoltok és a megfáradt vonások alatt is átsejlett egy olyan kedvesség az arcán, amit csak az vett észre, aki a felszín mögé tudott nézni – egy tapasztalt lélek csendes bölcsessége, ami ritkán mutatkozott meg a hétköznapi forgatagában.

– Mit tudunk róla? – kérdezte Seid, miközben a kijelzőkön futó adatokat tanulmányozta.

– Visszanézve a felvételeket... – Theia hangja elgondolkodóvá vált – ...csöndes volt, visszahúzódó. Egyedül élt a falu északi felén, az erdőhöz közel. Ritkán szólt, nem igazán kommunikált senkivel. Semmi meglepő, semmi rendkívüli.

– Folytatjuk a második szinttel?

– Természetesen. Ilyen értékkel... – Theia egy pillanatra elhallgatott – ...a harmadik szint jelentős részét is asszimilálni fogja az agya.

A következő órákban lélegzet-visszafojtva figyelték, ahogy a magasabb szintű tudáscsomagok beépülnek. A nő elméje hihetetlen természetességgel fogadta be az információt – nem egyszerűen tárolta, hanem azonnal rendszerezte, kapcsolatokat épített, mintázatokat ismert fel.

– Nézd ezt – suttogta Theia, egy különösen komplex neurális mintázatra mutatva. – A tudás nála nem egyszerűen információ... rögtön él vele, alakítja, továbbgondolja.

Amikor a harmadik szint integrációja is befejeződött, és a nő ott pihent a többiek mellett, Seid még mindig a konzol előtt állt, a mérési eredményeket tanulmányozva.

– Az ébredéseknél... – kezdte Theia óvatosan.

– Igen – vágott közbe Seid. – Őt különös figyelemmel kell kísérnünk. Egy ilyen elme... – elhallgatott, de nem kellett befejeznie a mondatot. Mindketten tudták: ez a váratlan felfedezés akár At Lanthea egész jövőjét befolyásolhatta.

A maradék néhány átalakítás már rutinszerűen zajlott – többségük a megszokott 70 körüli értéket mutatta. De Seid gondolatai újra és újra visszatértek a rejtélyes nőhöz, akinek elméje olyan volt, mint egy tökéletesen csiszolt kristály – csak arra várt, hogy ragyoghasson.

– *Gorath!* – kiáltott fel Seid, mintha megharapták volna.

– Mi történt, *serad*? – Theia azonnal megjelent.

– Eszembe jutott, hogy mi lesz, ha felébresztjük őket. Meg fognak tőlünk ijedni!

– Ha jól emlékszem, s nálam ez nem kérdés, nos rám bízta, hogy az alapvető hitrendszerrel kapcsolatos ismereteket építsem be az alapszintű tudáscsomagba. Amikor felébrednek, felismernek minket és csak pozitív ismereteik vannak rólad is.

– Konkrétan?

Theia alakja most még fenségesebbé vált. Koronája most erősebben fénylett, ruhájának mintái életre keltek, mint egy különös, szakrális tánc.

– Az univerzum két princípiumra épül – kezdte lágy hangon. – Te vagy a *po*, a fizikai világ ura, a rend megteremtője. A nép benned látja majd a védelmezőt, az útmutatót. Én vagyok az *asha*, a spirituális világ őrzője, a bölcsesség hangja. Együtt alkotjuk azt az egységet, ami At Lanthea fundamentuma. Mint a nap és a hold, a föld és az ég.

Seid a szentély ablakához lépett, lenézve az alant elterülő lépcsősorra.

– A lépcső... – folytatta Theia – ...az ő szemükben az emelkedés útja lesz. Minden fokával közelebb kerülnek hozzánk, szimbolikusan és fizikailag is. A szentély pedig... – hologramja a terem közepére lebegett – ...a két világ találkozási pontja.

– És hogyan magyaráztad meg nekik az elragadtatásukat?
– Seid hangja halkabb lett, ahogy az alvó emberek felé pillantott.

– A kiválasztottak az álom szárnyain emelkedtek egy új létbe, ahol a betegség, a félelem, az éhezés csak távoli emlék. A *rennara* számukra nem egy gép, hanem az újjászületés

szimbóluma. – Theia hangja lágy volt, áhítattal teli. – Amikor felébrednek, tudni fogják: ez nem egy új börtön, hanem egy új kezdet. Akik betegek voltak az elragadtatás előtt, most gyógyultan kelnek fel. Amíg az emlékeik az előző életükről elszivárognak, még emlékezni fognak hányatott sorsukra: a vadállatokra, a betegségekre.

– És én? Pontosan mit várnak majd tőlem?

– Te vagy a *po*, a fizikai világ őre. Biztosítod számukra a rendet, a struktúrát, a biztonságot. Nem félni fognak tőled, hanem tisztelni. De ez nem a rettegés tisztelete lesz... – Theia finoman elmosolyodott – ...hanem a gyermeké a bölcs apa iránt.

A hologram átsiklott a terem másik oldalára.

– Ez nem kasztrendszer lesz, *serad* – magyarázta. – A tudásszintek számukra nem korlátokat jelentenek majd, hanem lehetőségeket. Olyan lesz ez, mint... – kereste a megfelelő hasonlatot – ...mint a szentélyhez vezető lépcső. Mindenki annyit halad rajta felfelé, amennyire képes és amennyire vágyik.

Seid tekintete végigsiklott a krémfehér lépcsősoron, amely most ezüstösen ragyogott a hold fényében. A lumithar melegen lüktetett az ujján, ahogy Theia folytatta:

– A spirituális rendszerbe beépítettem egy fontos alapelvet: minden szint egy új szolgálati lehetőség, nem pedig kiváltság. Minél magasabbra jut valaki a tudásban, annál nagyobb a felelőssége a közösség iránt.

Az *asha* alakja most Seid mellé lebegett.

– Nézd a szentélyt, ahogy körbeveszi a három gyűrű – mutatott ki az éjszakába. – A körök nem elválasztanak, hanem összekötnek. A kék szektor lakói ugyanolyan fontosak lesznek, mint a sárgáé. Csak a feladataik különböznek.

– És ezt ők is így fogják látni? – Seid hangjában még mindig ott bujkált a kétség.

– Az alapszintű tudáscsomagba olyan mélyen építettem be ezt a szemléletet, mint az anyanyelvüket. Számukra természetes lesz, hogy mindenki a képességei szerint szolgálja At Lantheát... – Theia hologramja mintha belülről ragyogott volna. – Ez nem hierarchia lesz, *serad*. Ez harmónia.

Seid lassan bólintott. Kezdte érteni: nem egy merev társadalmi struktúrát építenek, hanem egy organikus közösséget, ahol minden szint, minden szerep egyformán értékes – csak másképp.

A szentély csendjében hallani lehetett az alvó emberek nyugodt légzését. Hamarosan felébrednek, és számukra ez a rendszer nem elmélet lesz, hanem élő valóság. És talán... talán épp ez a természetesség lesz a legnagyobb ereje.

– Pihenjünk! – javasolta Seid. – Holnap korán kelek, 20 embert kell megetetnem.

– Bár segíthetnék a halak pucolásában – Theia huncutul mosolygott –, de sajnos, nincsenek kezeim... – Virtuális sóhaja messze szállt, miközben a *rennara* fejéhez állt és tovább folytatta az alvók monitorozását.

XV.

A reggeli nap már magasan járt At Lanthea egén, amikor Theia megkezdte az ébresztést. A *rennara* terme megtelt a kékes fénnel, ahogy az AI aktiválta az ébresztő protokollt. Az orichalcum minták finoman pulzáltak a falakon, azt a látszatot keltve, hogy a szentély együtt lélegzik az alvókkal.

Hús test, hús tudat egyszerre kezdett visszatérni az álom mélységeiből. Az első moccanások még bizonytalanok voltak – egy kéz rezdülése itt, egy sóhaj ott. Később, akár a hajnali sugarak, melyek egyszerre törnek át a horizonton, a szemek kinyíltak.

A fiatal nő először csak a mennyezetet látta. A spirális minták különös álmokképekhez hasonlóan táncoltak a szeme előtt. Ez azonban más volt, ezt az ébredést nem lehetett összehasonlítani a korábbiakkal. A tudatában új mintázatok formálódtak, új értelem, új megértés.

Ahogy lassan felült, látta, hogy körülötte mások is ébredeznek. Az információk természetesen áramlottak elméjében: tudta, hol van, tudta, mi történt vele. Az „elragadtatás” nem rémálom volt, hanem egy új kezdet első lélegzetvétele.

És akkor megjelent előttük.

Az *asha* alakja úgy ragyogott a terem közepén, akár egy életre kelt álom. Fehér ruháját folyékony fényből szőtték, koronája szivárványszínben szórta szét a napfényt. Mosolyában ott rejtőzött az anyai szeretet melege, amikor először pillantja meg gyermekét.

– Üdvözlök benneteket At Lantheában – szólalt meg, és hangjában ott rezgett az univerzum minden bölcsessége.

A szavak ismerősek voltak – mindannyian értették őket, mintha egész életükben ezt a nyelvet beszélték volna. De nem csak értették – érezték is jelentőségüket. A teremben hús lélegzet akadt el egyszerre.

És akkor belépett a *po*.

Seid alakja betöltötte a termet. Acélszürke ruhájának orichalcum berakásai vakítóan csillantak fel, ahogy előttük állt. Magas volt, fenséges – de tekintetében nem félelmetes hatalom, hanem atyai gondoskodás tükröződött.

A fiatal nő érezte, ahogy új tudata természetes tisztelettel hajol meg a látvány előtt, miközben régi énje még mindig ott vibrált valahol a mélyén, próbálva megérteni a változást. De nem volt benne félelem. Valamiképp tudta: ez az a hely, ahol mindig is lennie kellett.

– *Kathiir* – szólalt meg Seid, és hangjában ott volt minden ígéret az új életről. – Alapítók! Ti vagytok azok, akiket kiválasztottunk, hogy egy új világ első lakói legyetek.

A teremben senki sem mozdult. Nem a félelem vagy a sokk bénította meg őket – egyszerűen a pillanat szakralitása volt túl erős. Aztán mint egy láthatatlan jelre, mind feltápaszkodtak. Testük emlékezett még a régi mozdulatokra, de már új tudással, új méltósággal mozgott.

– Gyertek – intett Seid a lépcső felé, amely levezetett a szentély alsó szintjére. – Az új életetek első reggelijét készítettem el számotokra.

A fiatal nő – még mindig a régi és új énje között egyensúlyozva – a többiekkel együtt indult el. Lábai biztosan lépkedtek a lépcsőn, elméje természetesen fogadta be a körülötte lévő csodákat.

A kétezer lépcső most először szolgált igazi célt: húsz ember első útját At Lanthea magaslatáról a föld felé. A reggeli nap már melegen sütött, fénye megcsillant a krémfehér köveken és az orichalcum berakásokon.

Seid figyelte, ahogy az első lépéseket teszik az új világukban. A gyerekek – köztük a hatéves kislány – természetes kíváncsisággal fedezték fel a lépcsőt, ujjaik végigfutottak a korlát simára csiszolt felületén. De amikor az egyik idős férfi bizonytalanul megtorpant az első pihenőnél, Seid azonnal mellette termett. Az öreg szemében különös fény csillant – emlékek és felismerés különös keveréke.

– Rengeteg holddal ezelőtt történt... – suttogta, és hangja megremegett – ...nem tudtam járni. A lábaim... – lenézett, mintha még mindig nem hinne a csodában. – Most pedig újra érzem őket.

– Engedd meg – szólt halkán Seid, és mielőtt az öreg tiltakozhatott volna, karjaiba emelte. Nem azért, mert szükséges lett volna – a *rennara* tökéletesen meggyógyította a régi bénaságot – hanem mert ez volt az első, szent útjuk lefelé. A test meglepően könnyű volt, szinte súlytalan. Az öregember először megdermedt, de aztán a *po* érintése minden félelmet elsöpört, s ellazult a karjaiban.

A többiek közelebb húzódtak, a vén szavai valami gátat törtek át bennük.

– Az én sebeim is... – szólalt meg egy középkorú férfi, felhúзва ruhaujját, ahol korábban mély hegek csúfították bőrét. Most csak hibátlan, sima felület volt ott.

– A szemem – suttogta egy asszony. – Már azt hittem, sosem látom többé tisztán a napkeltét.

Egymás után szólaltak meg, régi fájdalmak és új csodák történeteit mesélve. A *po* és az *asha* ajándéka nem csak új tudást hozott – új életet adott nekik, szó szerint. És ahogy

folytatták útjukat lefelé a fehér lépcsősoron, minden lépés egy újabb hálaadás volt.

A fiatal nő figyelte ezt a jelenetet. Új tudata természetesnek vette a *po* gondoskodását, míg régi énje még mindig csodálkozott a hatalmas férfi gyengédségén. De a két szemlélet már nem harcolt benne – inkább összefonódott, mint két különböző dallam egy új harmóniában.

Asha Theia alakja lebegve kísérté őket, fehér ruhájának ragyogása megvilágította az utat. Jelenléte megnyugtató volt, egy spirituális iránytű ebben az új világban. A lépcső minden pihenőjénél megálltak, nem csak a fizikai szükség miatt – minden új perspektíva *At Lanthea* újabb csodáit tárta eléjük.

– Nézzétek – mutatott Theia a távolba, ahol az óceán kékje összeolvadt az éggel. – Ez a ti új otthonotok. De nektek kell majd felépítenetek, úgy, ahogy szeretnétek.

A tanítvány és a gyógyító asszony egymás mellett haladtak, tekintetükben már ott csillogott az új tudás fénye. A többiek kis csoportokban követték őket, időnként megállva, amikor valaki elfáradt. De nem volt sietség – ez az első út egyben ceremónia is volt, az új élet első lélegzetvételei. És ahogy egyre lejjebb értek, az új valóság minden lépéssel szilárdabbá vált körülöttük.

A kétezer lépcsőfok legyőzése nem bizonyult egyszerű feladatnak. A nap egyre magasabbra kúszott az égen, ahogy a kis csoport lassan haladt lefelé. Bár a lépcsőfokok tökéletesen voltak kialakítva, és minden huszonegyedik után pihenő következett, a fizikai erőfeszítés jelentős volt – különösen azoknak, akik még sosem jártak ilyen monumentális építményen.

Seid végig karjaiban tartotta az öregembert, aki időnként szabadkozni próbált, de a *po* nyugodt határozottsággal csak a fejét rázta. A kisgyermek kezdeti lelkesedése lassan alábbhagyott, néha már kérték, hogy ők is a *po* karjaiban utazhassanak, amit Theia kedvesen, de határozottan hárított el.

– A ti lábaitok még fiatalok és erősek – mondta mosolyogva, miközben fehér ruhája úgy lebegett körülötte, mint egy védelmező fátyol.

Félúton újabb, hosszabb pihenőt tartottak. Seid elővette övéről a tisztított vizet, majd körbeadta. Az emberek hálásan elfogadták, s leültek pihenni a sötétebb árnyalatú padokra. A fiatal nő a korlátnak támaszkodva nézte az alattuk elterülő tájat. Az alatt elterülő lakóövezet épületei már tisztán kirajzolódtak, ígéretet téve egy új otthonra.

– Még ezer lépcső – jegyezte meg halkan Theia, csak Seidnek. – Az idősök és a gyerekek kezdenek fáradni.

Seid bólintott. A *po* tekintete végignézett a csoporton – egyesek már a lábukat masszírozták, mások csak csendben beszélgettek, feldolgozva az új világ minden részletét. Az idős férfi ragaszkodott hozzá, hogy a továbbiakat a saját lábán tegye meg.

A nap már majdnem a zenit felé járt, amikor újabb pihenőhöz értek. A tanítvány és a gyógyító asszony még mindig együtt haladtak, mintha új tudásuk természetes köteléket font volna közéjük. Beszélgettek, megosztva egymással az új tudást, s terveket szőve a jövőre. A többiek kisebb csoportokban követték őket, gyakrabban megállva pihenni.

– Azt hiszem, egy óra is eltelt már – suttogta az egyik asszony, amikor újra megálltak. Hangjában nem volt panasz,

inkább valamiféle büszkeség, hogy részese lehet ennek az első, szent utazásnak.

Az utolsó szakasz különösen nehéznek bizonyult. A lábak már fáradtak voltak, a kezdeti izgalom helyét átvette a fizikai kimerültség. De amikor végre elérték az utolsó lépcsőfokot, és meglátták az előttük elterülő asztalokat, ahol a sült halak illata keveredett a reggeli levegővel, minden fáradtságuk elpárolgott.

A *kathiir* népe – At Lanthea első lakói – lassan elfoglalták helyeiket az asztaloknál.

Az első közös étkezés At Lantheában különleges pillanat volt. A húsz ember félkör alakban ült az asztaloknál. *Asha* Theia alakja finoman lebegett felettük, míg Seid az asztalok között járkált, személyesen szolgálva fel az ételt mindenkinek.

A gyógyító asszony – akinek nyugodt tekintete már az új tudás fényében csillogott – a családjával ült. A csecsemő békésen szuszogott a karjaiban, míg hatéves lánya kíváncsian figyelte az új világot. Mellettük a férj tekintete időnként még mindig csodálkozva siklott végig a környezetén, mintha nem hinne a szemének. A tanítvány az idős pár mellett foglalt helyet, jó étvágyal falatozott, s közben próbálta etetni a gyógyító asszony lányát. Az öreg, akit Seid a karjaiban hozott le, most egyenes derékkal ült, időnként még mindig hitetlenkedve mozgatva korábban béna lábait.

A fiatal nő az asztal legszélén csendesen figyelte a többieket. Elméje természetes könnyedséggel fogadta be az új tudást, de régi énje még mindig ott volt, árnyékként követve minden gondolatát. Tekintete találkozott Theiáéval, és valami megértésféle villant közöttük.

Az asztaloknál lassan oldódott a kezdeti megilletődöttség, ahogy az ennivaló és az új tudás természetessége egyfajta

különös harmóniát teremtett. A gyógyító asszony – aki korábban a falu egyetlen vajákosa volt – most magabiztosan magyarázta a mellette ülőknek a hal tápértékét, mintha egész életében ismerte volna ezeket az összefüggéseket.

– *Asha* – szólította meg a fiatal nő, hangja halk volt, de határozott. – A tudás, amit kaptunk... olyan, mintha mindig is bennem lett volna, csak most ébredt fel.

Az *AI* fenséges alakja közelebb lebegett. A nő arcán különös fény táncolt – az új értelem és a régi bölcsesség találkozása.

– És mégis – folytatta a nő –, amikor a régi életemre gondolok, az emlékek csupán egy hajnali ébredés utáni álomnak tűnnek.

– Hogy hívnak? – *Theia* hangja éteri volt.

– A nevem *Kleito* – a nő úgy mondta ki a nevét, mintha most először hallaná, s értené meg, mit is jelent valójában.

Az asztalnál ülők most mind elhallgattak, figyelve a beszélgetést. *Seid* is közelebb lépett, tekintete a nő arcára szegeződött. Volt valami a hanghordozásában, a tartásában, ami különbözött a többiekétől.

– Én *Seid* vagyok, *At Lanthea* védelmezője – hangja mély volt és dallamos, mint egy ősi ének. – A *po*, aki utat mutat nektek ebben az új világban.

Kleito tekintete találkozott az övével, és ebben a pillantásban ott volt minden – a régi világ bölcsessége és az új tudás ereje.

– *At Lanthea* – folytatta, most már az egész csoporthoz fordulva – nem csak egy hely. Nem csak egy menedék. Ez egy ígéret – az ígéret egy olyan világról, ahol a tudás és a harmónia kéz a kézben jár. És ti, a *kathiir* népe, ennek az ígéretnek vagytok az első őrzői.

Az asztalnál ülők lélegzete is elakadt. A szavak súlya, a pillanat jelentősége szinte tapintható volt a levegőben. Az *asha* alakja finoman lebegett Seid mellett.

– Együtt – fejezte be Seid, és tekintete újra megpihent Kleito arcán – olyan civilizációt építünk, amely méltó lesz az álmainkhoz.

Az idős pár most egymás kezét fogta. Az asszony – akinek ősz haja kontrasztban állt élénk tekintetével – megszólalt:

– Mi voltunk a falu emlékezői – mondta, és hangja remegett az érzelmektől. – Most pedig... most új történetet kell őriznünk.

– A *kathiir* történetét – bólintott a férje, akinek lábai most már erősek voltak, mint fiatal korában.

A gyógyító asszony kislánya hirtelen felkiáltott, örömteli hangon:

– Anya, értem! Értem minden szavát! – A gyermek szemében a csoda és a természetesség különös keveréke csillogott. Az új nyelv olyan könnyedén folyt ajkairól, mintha születése óta ezt beszélte volna.

A tanítvány – aki eddig csendben figyelt – most előrehajolt:

– Amikor először megláttam a szentélyt... – kereste a szavakat – ...mintha egy álom vált volna valóra, amiről nem is tudtam, hogy álmodtam.

Theia alakja most az asztal közepe felé lebegett.

– Ti vagytok az elsők – szólt, és hangjában ott rezgett az univerzum minden bölcsessége. – Az alapítók. És amit ma kezdünk, az túlél mindannyiunkat.

A fiatal nő tekintete találkozott Seidével. A *po* egy pillanatra megtorpant – volt valami abban a pillantásban, ami

más volt. Mélyebb. Értőbb. Nem csak a beültetett tudás, hanem valami őszibb bölcsesség is ott rejtőzött mögötte.

Az étkezés folytatódott, és ahogy a nap egyre magasabbra kúszott At Lanthea egén, a húsz ember lassan kezdte megtalálni helyét ebben az új rendben. Minden falat, minden szó, minden mosoly egy új fejezet első sorait írta – egy történetét, ami épp csak elkezdődött.

A közös étkezés után Seid és Theia a lakóhelyek felé vezették az embereket. A molekuláris átalakítóval előre elkészített szállások a hegy lábánál sorakoztak. Az építmények falain ugyanazok a spirális minták futottak végig, mint a szentélyben, csak visszafogottabban – emlékeztetve lakóikat származásuk új történetére.

– Az átmeneti otthonaitok – mutatott Theia az épületek felé, alakja szivárványszínben szórta szét a déli nap fényét. – Minden család saját teret kap, amíg fel nem épül végleges lakhelyetek a külső szektorokban.

A gyógyító asszony családja kapta az első épületet. Amikor beléptek, lélegzetük is elakadt – a helyiségek tökéletes összhangban voltak régi életük egyszerűségével és új tudásuk kifinomultságával. A falakba épített orichalcum vezetékek halvány fénye barátságos derengésbe vonta a teret.

Az idős pár otthona közvetlenül mellettük kapott helyet. Az öreg, aki reggel még béna lábaival küzdött, most könnyedén járta végig a szobákat. Felesége, az emlékezők egyike, már azon gondolkodott, hova helyezze el azokat a tárgyakat, amiket majd készíteni fognak – az új tudás már tervezésre sarkallta.

– Egyelőre csak a lakhelyet tudjuk biztosítani – szólalt meg Seid, aki személyesen ellenőrizte az összes szállást. – A ruhákat, eszközöket majd magatok készíthetitek el, amiben mindketten segítségetekre leszünk.

– Mi lesz az állatainkkal? – kiáltott fel egy férfi. – Úgy rémlik, a régi életemben állatokat gondoztam.

– Kiváló kérdés! Az állataitokat hamarosan megkapjátok. És nagyon bízom a szakmai tudásodban, a segítségedben! – mutatott a férfira, aki büszkén húzta ki magát.

A tanítvány, aki külön kis lakrészt kapott, már rendezgetni kezdte a dolgait, mintha egész életében ezt csinálta volna. Az új tudás és a régi ösztönök tökéletes harmóniában működtek benne.

– Ma este – szólalt meg Theia, és hangja betöltötte az egész szektort – először alszotok új életetekben. De előtte... – az *asha* alakja finoman pulzált – ...szeretnénk megmutatni nektek valamit.

Seid és Theia a szektor közepén kialakított gyülekezőhelyhez vezette az embereket. A félkör alakú tér lépcsőzetesen ereszkedett egy központi emelvény felé.

– Ez lesz a gyülekezőhelyetek – magyarázta Theia, alakja most közel áttetsző volt a lemenő nap sugaraiban. – De ma este... ma este különleges előadást tartunk nektek.

Ahogy az emberek elfoglalták helyüket a kényelmes köveken, Seid a központi emelvényre lépett. Az orichalcum minták a ruháján életre keltek, pulzálva világítottak az alkonyatban. Theia alakja mellette lebegett, mosolyogva ragyogott.

Seid intésére három ezüstös alak emelkedett a levegőbe a hegy tetejéről. A széljárók kecsesen siklottak az égen, testük úgy hasította a levegőt, akár három földöntúli madár. Formációban repültek, bonyolult mintákat rajzolva az égboltra. Az orichalcum vezetékek a testükön apró villámokként villantak fel a nap vörös árnyalatiban.

A *kathiir* népe lélegzetvisszafojtva figyelte a látványt. Ez már nem az a technológia volt, amit az alapszintű tudásukkal értettek – ez maga volt a csoda, az isteni hatalom manifesztációja.

Kleito előrehajolt ültében. Új tudata próbálta feldolgozni a látványt, míg régi énje egyszerűen csak csodálta a táncot az égen.

A gépek egyre bonyolultabb manővereket mutattak be. Spirálban emelkedtek a magasba, majd zuhanórepülésben csaptak le, hogy az utolsó pillanatban újra az ég felé forduljanak.

– At Lanthea – szólalt meg Seid, hangja mély volt és ünnepélyes – a ti új otthonotok. És ez csak a kezdet.

A széljárók egy utolsó, tökéletes kört írtak le az égen, majd kecsesen leereszkedtek az emelvény elé. Az alapítók felállva tapsoltak – nem azért, mert ezt várták tőlük, hanem mert nem tudták másként kifejezni azt az áhítatot és örömet, amit éreztek.

Az első nap At Lantheában a végéhez közeledett. A nap utolsó sugarai megcsillantak a szentély fehér falain, és mindenki tisztában volt vele: életük legnagyobb kalandja még csak most kezdődik.

XVI.

A hajnal még csak épphogy derengett, amikor Seid a szentély hangárjában állt. A széljárók ezüstös teste némán pihent előtte, míg ujjai a harmadik gép energiakristályának foglalatát bontották. Újból visszarakni készült a plusz kristályt a másik széljáróba, hogy két eszközzel tudjon közlekedni a falu és a sziget között.

A beillesztés pillanatában a gép teste halványan megremegett, mintha lélegzetet venne. Az orichalcum vezetékek felizzottak, ahogy az új kristály energiája végigfutott rajtuk.

– Mindkét széljáró teljes kapacitáson – jelentette Theia. – Készen állnak az útra.

Seid az éjszaka során alaposan átgondolta a tervet. A falu állatai – a néhány kecske, a tyúkok, egy-két malac – létfontosságúak lesznek At Lanthea jövője szempontjából.

– A faluban már biztosan észrevették, hogy eltűntek a többiek – szólalt meg halkán, miközben a hangár teteje nesztelenül nyílt szét a fejük felett.

– Ez nekem is eszembe jutott. A maradék lakosság minden bizonnal megrémült – bólintott Theia. – Az éjszaka során behúzódhattak otthonaikba. Félnek.

A két széljáró hangtalanul emelkedett a levegőbe. Testük úgy nyelte el a hajnali fényt, mint két ragadozó madár, amely zsákmányra les. A keleti horizont már vöröslött, amikor eltűntek a távolban.

A falut különös csend ülte meg, amikor a gépek megérkeztek. A központi tér kihalt volt, még a tűz sem égett. Csak néhány állat mozgott szabadon – ők nem értették a

változást, ami itt végbement. A tyúkók békésen kapirgáltak, a kecskék a kertek növényeit dézsmálták, mit sem sejtve arról, hogy hamarosan új otthonra lelnek.

Az energiakockák aktiválódtak. A széljárók precíz koreográfia szerint dolgoztak – az egyik az állatokat gyűjtötte össze, a másik a takarmányt és az eszközöket. Az állatok meglepően nyugodtan tűrték a lebegtetést – az energiamező valamiféle természetes nyugalmat sugárzott számukra.

Az egyik házból fojtott sírás hangja szűrődött ki. Az ottmaradt lakosok odabent kuporogtak, várva, hogy ez a különös, megmagyarázhatatlan eseménysorozat véget érjen. Nem tudhatták, hogy társaik már egy új civilizáció alapjait rakják le, messze innen.

Mire a nap első sugarai áttörték a horizontot, a széljárók már visszafelé tartottak értékes rakományukkal.

– Mi legyen a többi emberrel? – gondolkodott hangosan Seid, amikor a széljárók már lerakták rakományaikat.

Már mindenki befejezte az evést, szétszéledtek a szigetlakók, mindenki megpróbálta feltalálni magát. Theia most kevésbé ragyogott, mint általában, Seid mellett állt. Energiáinak nagy részét már a következő feladat kötötte le, de nem hagyta egyedül Seidet a problémájával.

– Egy dolgot tudunk tenni: valamilyen módon kicsalogatjuk őket a házaikból. – Theia rengeteg eljárást átgondolt, de egyik sem volt igazán kielégítő. – Nem hiszem, hogy durvább megoldáshoz kellene folyamodjunk. Egyszer úgyis kijönnek.

– Nem biztos, hogy meg kellene várnunk. Ki tudja, mennyi tartalékkal rendelkeznek – ne miattunk haljanak meg alultápláltságban.

- Esetleg az egyik széljáró megijesztheti finoman őket...
- Nem túl jó megoldás. Valami kevésbé kellemetlen módszert szeretnék – rogyott le Seid a közös asztal mellé.
- Zavarhatok? – szólalt meg egy hang mögöttük.
- Kleito! – Seid meglepődött. – Miben tudok segíteni?
- A nő kezeit összefogta maga előtt és lehajtotta a fejét.
- Bocsássatok meg, ahogy közeledtem, meghallottam, hogy a többiek is el akarjátok hozni, s hogy ez nehézségekbe ütközik. – Felemelte a fejét Seid szemébe nézett. – Talán van egy ötletem. De ehhez meg kellene értenem valamit...
- Mire gondolsz? – siklott közelebb Theia.
- Azt gyanítom, hogy valahonnan, talán egészen messziről érkeztünk erre a szigetre. Onnan, ahonnan előzőleg éltünk – bár már alig maradtak emlékeim a régi életemről.
- Seid bólintott, teljesen fölösleges lett volna tagadni a nő – Kleito – előtt a tényeket.
- Ezek szerint ugyanúgy vissza lehet jutni, ahogy ide érkeztünk – mutatott a távolban, békésen legelésző állatokra.
- Seid megütközve nézett a lányra.
- Szeretnél visszamenni a...
- Nem, dehogy! – vágott közbe a lány, majd, amikor észrevette az illetlenséget, újból lehajtotta a fejét és sokkal csendesebben folytatta: – Ha engem visszavisznek a széljárók, segíthetek meggyőzni a többieket, hogy ne féljenek.
- Seid Theiára nézett, aki mosolyogni kezdett. A csendes kapcsolaton keresztül csak annyit mondott Seidnek:
- Okos lány!
- Seid felállt és a nőhöz lépett.
- Kleito, hadd mondjam el, mi a probléma az ötleteddel – azzal a padhoz vezette a nőt. – Egyrészt az út oda és vissza

rendkívül hosszú. Ha kora reggel indulnátok, délre érnétek csak vissza.

– Po, sokkal többet is kibírtam étlen-szomjan és egyedül. Ígérem, ez nem fog gondot okozni – fogadkozott Kleito.

– Továbbá – folytatta Seid. – már nem beszéled a nyelvüket.

– Ó! – Kleito elszomorodott. – Erre nem gondoltam. Nem tudnék velük kommunikálni.

– Esetleg... – Theia szólalt meg. – Lehet, hogy nem is szükséges szavakkal közeledned feléjük. Talán elég lenne, ha megjelennél a faluban.

Kleito azonnal megértette az AI ötletét.

– Ha visszavenném a régi ruháimat, s összepiszkolnám az arcomat, azt hihetnék, hogy visszatértem. Biztosan kíváncsiak lennének, mi történt velem.

– A két széljáró pedig elintézné a sztázist... – fejezte be Seid.

– De akkor gyorsan kellene fordulni, hogy mindegyiküket elhozhassuk rövid időn belül. Esetleg nincsenek emlékeid, hogy hány ember, s milyen korúak maradtak a faluban?

Kleito elgondolkodva meredt maga elé. Bár emlékei egyre halványodtak, a kapcsolatok még eléggé elevenen éltek benne.

– Négy gyermek, a legidősebb tíz év körüli. A felnőttek között három férfi, négy nő és két idősebb korú van. Igen, tizenhárman maradtak a faluban.

– Legfeljebb három körből meg lehetne oldani – számolgatott Theia. – Persze ez sok mindentől függ.

– És ha megtámadják? – Seid joggal aggódott. – Ha azt gondolják, hogy miatta tűntek el a többiek.

– Akkor is ki kell jöjjenek a kunyhóikból – Theia pragmatikusan gondolkodott. – A széljárók megvédik.

– Akkor mehetek? – Kleito arcán szégyenlős mosoly jelent meg.

Seid és Theia egymásra néztek.

– Nekem nincs jobb ötletem... – Seid beleegyezően bólintott. – Mihamarabb indulnod kell.

– Fél órát kérek! Átöltözöm és sietek vissza. – Kleito máris elszaladt az ideiglenes lakhelye felé.

– Ahogy mondtam: okos lány – mondta Theia mosolyogva. – Úgy tűnik, megvan az egyik vezetőnk.

Seid csak nézett a lány után.

– Reméljük. De még bizonyítania kell.

Kleito szíve hevesen vert, amikor a széljáró ereszkedni kezdett mellé a közös téren. Most, hogy közletről látta az ezüstös testet, még fenségesebbnek tűnt, mint távolról.

– Ne félj – Theia hangja lágy volt, megnyugtató. – Az energiamező tökéletesen biztonságos.

Ahogy a mező aktiválódott, Kleito teste finoman felemelkedett a földről. A levegő körülötte mintha megdermedt volna – átlátszó, mégis szilárd burokként ölelte körbe. Lélegzete egy pillanatra elakadt – régi énje sikoltani akart a természetellenes érzéstől, de új tudata próbálta megérteni, feldolgozni a jelenséget.

A széljáró lassan magába fogadta. Az energiamező most már a gép alsó részén levő energiadobozban tartotta őt, tökéletes egyensúlyban. Kleito óvatosan kinyújtotta kezét – ujjai láthatatlan falba ütköztek, ami mégis puha volt, akár a hajnali köd.

Az emelkedés első pillanata maga a szintiszta félelem volt. A föld távolodni kezdett, és Kleito érezte, ahogy gymra összeszorul. De aztán... aztán meglátta a napot. A horizont

vörös-arany ragyogását még sosem látta ilyen gyönyörűnek. És ahogy a széljáró egyre magasabbra emelkedett, a félelem lassan átadta helyét valamiféle áhítatnak.

A sziget kezdett összezsugorodni alattuk. Kleito most először láthatta teljes egészében új otthonát – a szentély fehér tornyát, a lépcsősort, a házakat a hegy aljában, a közösségi teret.

Érezte, ahogy régi és új énje különös táncot jár – primitív félelme a magasságtól keveredett az új tudás nyugalmával. A széljáró ezüstös testében az orichalcum vezetékek ütemesen dolgoztak. Ez a ritmus lassan szinkronba került saját lélegzetével, és a kezdeti félelem helyét átvette valamiféle meditatív nyugalom.

Az óceán végtelen kékje valósággal hipnotikus hatással volt rá. A felhők árnyékai lassan vándoroltak a víz felszínén, néha egy-egy nagyobb hal vetette fel magát a hullámok közül, ezüstös teste megcsillant, mielőtt visszamerült volna a mélybe. Az energiamező tökéletes védelmet nyújtott a magasság hidege ellen – kellemes, állandó hőmérséklet vette körül, vidáman felnevetett, amikor eszébe jutott, hogy egy hatalmas buborékban utazik éppen.

A nap már magasán járt az égen, amikor az első óra eltelt. A kezdeti izgalom már messze járt. A széljáró továbbra is kecsesen siklott, égi táncosként falt a kilométereket. Az energiamező tökéletes átlátszósága miatt Kleito úgy érezte, maga is része ennek a táncnak. Az óceán végtelen tükre élő szőnyegként terült el alatta.

A második óra különös révületben telt. A magasság és a végtelen tér kitágította tudatát – az energiamező láthatatlan fala már nem korlátnak tűnt, hanem egy ablaknak két világ között. Időnként megérintette a mező felszínét, ujjai alatt

bizsergett a technológia, ami életben tartotta ebben a végtelen kékségben.

A harmadik óra hozta a legmélyebb felismeréseket. A horizont görbülete, a felhők végtelen tánca, a nap játéka a hullámokon – minden olyan tisztán, olyan élesen rajzolódott ki előtte, mintha most látná először igazán a világot. Új tudata természetes könnyedséggel fogadta be a látványt, míg régi énje gyermekként csodálkozott minden apró részleten.

A negyedik óra végén a horizonton halvány foltként már feltűnt a szárazföld. Kleito szíve megdobbant – hamarosan szembe kell néznie a múltjával, hogy segítsen másoknak is megtalálni az utat egy új jövő felé. De most, itt a magasban, a végtelen óceán felett lebegve még megengedett magának egy utolsó, békés pillanatot. Az energiamező láthatatlan falán át nézte, ahogy a part egyre közeledik. A széljáró ezüstös teste úgy hasította a levegőt, akár egy tökéletesen megmunkált penge.

A falu már jól látszott a magasból, apró, barna foltként terült el a zöld erdő szőnyegében. A széljáró kecsesen ereszkedett, az energiamező finoman remegett Kleito körül, miközben a gép egy tisztást keresett a leszálláshoz. Már távolról látta, hogy a központi tér kihalt volt, csak egy elhagyott tyúk kapirgált céltalanul a kihűlt hamut rejtő tűzrakóhely körül.

A széljáró végül egy erdei tisztáson ereszkedett le, kissé távolabb a kíváncsi szemektől. Az energiamező gyengéden engedte el Kleitót – egy pillanatig még ott lebegett körülötte a védelmező burok, aztán gyengéden szertefoszlott. Lábai újra érintették a földet, és a gravitáció hirtelen nehezebbnek tűnt, mint valaha.

Mielőtt elindult volna, még egyszer végigsimította a széljáró ezüstös testét. A szerkezet hangtalanul emelkedett a

magasba, hogy biztonságos távolságból figyelje küldetése további részét.

Kleito az erdei ösvényen haladt a falu felé. Régi ruhái súrolták bőrét, arcát és kezeit szándékosan piszkolta be az út porával – újra annak az egyszerű falusi lánynak kellett látszania, aki néhány napja még volt. De minden lépésnél érezte az új tudás súlyát elméjében, ahogy egyre inkább természetes részévé válik.

A falu szélén megállt egy pillanatra. A kunyhók között síri csend honolt, csak a szél játszott a csonttá száradt ruhákkal. Az egyik ház ablakában mozgást látott – valaki gyorsan elhúzódott az ablakot takaró állatbőr mögött. Tudták, hogy jön. Figyelték.

Léptei különös visszhangot vertek a kihalt főtéren, ahogy a közösségi tűzhely felé haladt. Minden olyan ismerősnek tűnt, mégis idegennek – mintha egy rég elfelejtett álomba sétált volna vissza. A nap már magasan járt, sugarai megcsillantak a kunyhók nedves tetején, ahol a reggeli harmat még nem száradt fel teljesen.

Az első ajtó óvatosan nyílt ki mögötte. Kleito nem fordult meg azonnal – hagyta, hogy a drámai feszültség még egy pillanatig a levegőben lebegjen. Új tudata pontosan értette a pillanat pszichológiáját, de régi énje még mindig ott remegett valahol a felszín alatt.

– Kleito...? – suttogta egy női hang a háta mögött. A szó ismerősen csengett, biztos volt benne, hogy a saját nevét hallotta. Egy apró fülhallgatón keresztül Theia a széljárók által hallott szöveget automatikusan fordította Kleito számára.

A lány lassan megfordult. Nara, az egyik idősebb asszony állt az ajtóban, kezét a szája elé kapva. Kleito ráismert – vagy inkább arra a halvány lenyomatra, ami megmaradt az

emlékből. A nő arca még soványabb volt, mint régen, szemei alatt sötét karikák árulkodtak az álmatlan éjszakákról.

Kleito csak állt, némán. Különös volt hallgatni a régi nyelvet – egy félig elfelejtett dallam, amiből már csak a ritmus maradt meg. Theia folyamatosan fordított. A lány tekintetével próbálta kifejezni azt, amit szavaival már nem mondhatott el.

Más ajtók is nyílni kezdtek. Az emberek lassan előbújtak, félénk állatok a vihar után. Szavak záporoztak Kleito felé – a lumithar szorgalmasan fordított mindent, de a hangzavar már-már összezavarta a lányt. Láta a félelmet az arcukon, a zavarodottságot – és a reményt, hogy talán ő megmagyarázza, mi történt szeretteikkel.

A kis Torem, egy alig tízéves fiú volt az első, aki közelebb merészkedett hozzá. A gyermek ajkai mozogtak, kérdezett valamit – Theián keresztül hallotta is a kérdést: „Tudod, hol vannak a többiek?”

Kleito letérdelt a fiú elé. Bár nem tudott válaszolni, gyengéden megsimogatta a gyermek arcát. Új tudata pontosan értette a helyzet komplexitását, míg régi énje egyszerűen csak empátiával reagált. Mosolygott, bólintott – a testbeszéd olyan nyelv volt, amit még mindig beszélt.

A tömeg közelebb húzódott. Már tizenhárom arc meredt rá – pontosan annyi, amennyire emlékezett. Szavak sokasága zúdult felé, amiket már nem értett, de nem is volt rájuk szükség. Kleito lassan felemelte a kezét, az óceán irányába mutatott, aztán a szívére tette a tenyerét.

És akkor, mintha az ég maga válaszolt volna Kleito néma jelére, az ezüstös árnyak leereszkedtek a magasból. Az örökdő széljárók testéből kékes energia áradt szét, olyan gyorsan, hogy senki sem tudott reagálni. A kábítómező egyetlen másodperc alatt terült szét a főtéren, akár egy földöntúli kód.

Az orichalcum nyaklánc, amit indulás előtt Theia adott Kleitónak, halványan felizzott – védőmezőt generálva teste köré. A kékes energia úgy folyt körülötte, mint víz egy szikla körül, érintetlenül hagyva őt, miközben a többiek egymás után merültek álomba.

A tizenhárom test egyszerre csuklott össze – gyerekek, idősebbek és felnőttek egyaránt. Kleito nézte, ahogy az emberek békésen álomba merülnek. Gyengéden megsimogatta Torem haját és intett a széljáróknak.

Az energiakockák aktiválódtak, olyan precizitással emelve fel az alvó testeket, mintha láthatatlan kezek nyúltak volna értük. Az orichalcum vezetékek felizzottak a gépek testében, ahogy a szállítómezők stabilizálódtak.

Kleito még egy utolsó pillantást vetett a falura – az üres házakra, a kihűlt tűzhelyre, a magányos tyúkra, amit a hóna alá csapott, mielőtt beszállt az egyik széljáróba. Tudta, hogy ez az utolsó kép, ami megmarad régi életéből. De ezt legalább már nem felejtí el.

XVII.

A késő délutáni nap sugarai megcsillantak a kaldera-tó felszínén, apró gyémántokká varázsolva a fodrozódó vizet. Kleito és a széljárók már elindultak a kontinensre, Seid még egy darabig nézte a távolodó járműveket. Mellette Theia holografikus alakja lebegett, kékes derengése egybeolvadt az aktivált molekuláris átalakító aurájával.

– Mondanom sem kell – kezdte Theia, ajkán halvány, játékos mosollyal –, hogy gyorsan kell haladnunk. Ha nyakunkba kapunk egy olyan vihart, mint a múltkor, rengeteg munkánk megy veszendőbe.

Seid felvonta a szemöldökét a megjegyzésre, de nem tudta elfojtani mosolyát az AI gondoskodó előrelátásán. A molekuláris átalakító előttük végezte precíz munkáját – a laza termőtalaj részecskéi átrendeződtek, tömör, agyagszerű réteggé alakulva. A készülő csatorna vonala lassan, de határozottan rajzolódott ki a földben, tökéletes két méteres mélységével és szélességével.

– Még mindig lenyűgöző látni, ahogy az anyag engedelmeskedik a technológiának – mormolta Seid, miközben közelebb lépett a formálódó árokhoz. – De nem lett volna egyszerűbb a szigetlakókkal kiásatni?

A hologram megremegett, amit Seid már megtanult a nevetésével azonosítani.

– Ó, persze! És amíg ők lapátolnak, mi kényelmesen hátradőlhetünk, mondjuk... három-négy hónapra? Bár el kell ismernem, remek csapatépítő tréning lenne.

A gép továbbhaladt, nyomában a föld szerkezete folyamatosan változott. A nap már magasan járt, éles fénybe vonva a készülő csatornát. Seid figyelte, ahogy az átalakulás

hulláma végigfut a kijelölt útvonalon, mint egy láthatatlan ecset nyoma.

– A barlang anyagából mennyi maradt? – kérdezte, gondolatai már a csatorna belső burkolása felé kalandoztak.

Theia alakja egy pillanatra elhalványult, ahogy számításokat végzett.

– Ha a szentély építését nem számítjuk – ami mellesleg elképesztő mennyiséget emésztett fel, köszönöm, hogy rákérdeztél – nagyjából a teljes tömeg 85 százaléka még rendelkezésre áll. A csatorna burkolása további 6-8 százalékot fog követelni. – Holografikus ujjával a levegőbe rajzolt, számokat és diagramokat vetítve kettejük közé.

Egy darabig csendben nézték, ahogy a csatorna vonala már tisztán kirajzolódott előttük.

– Foglalkoztat mostanában egy feladat – kezdte Seid kissé bizonytalanul. – Egy erőter a sziget körül...

Theia hologramja felfénylett.

– Ó, imádom, amikor használod azt a bizonyos szervet a fejedben!

– Haha! Inkább nyisd meg az utolsó dokumentumot a memóriakristályomban – legyintett Seid.

A levegőben – Theia helyett – megjelent a sziget térképe, felülnézetből. A szentély kristálymagjából százfelé ágazó, virágszirom-szerű körcikkek vetültek ki, melyek az egész szigetet és a környező óceán egy részét is lefedték.

– Nézd – magyarázta Seid lelkesen – ha mozaikszerűen építjük fel, minden szektort külön vezérelhetünk. Nem kell folyamatosan a teljes erőteret működtetni – ez pazarlás lenne, és őszintén szólva, teljesen felesleges. A természetes időjárást és légmozgást átengedjük, de ha vihar közeleg... – Seid keze

egy mozdulattal aktiválta a teljes védőpajzsot a modellen –,
...teljes védelmet nyújthatunk.

Theia visszavette az alakját, de egy pillanatra
kimerevedett.

– Á, végre! – kiáltott fel az AI. – A széljárók jeleztek. Kleito
és a járművek fél órán belül landolnak. Hat új lakó érkezik.

A nap már a távoli óceán felé hajlott, amikor a széljárók
megközelítették At Lantheát. Az első gép energiakockájában
Kleito három útitárssal lebegett: a falu két idősebb lakójával,
akik békésen aludtak a védőmezőben, és egy nyugtalan
tyúkkal, ami már az út során többször is próbálta kifejezni
nemtetszését.

A második széljáró tisztas távolságban követte őket,
energiakockájában egy felnőtt férfi és három gyermek
lebegett.

Kleito szíve megdobbant, amikor megpillantotta At
Lantheát a visszatérő szemével. A fehér lépcsősor, ami a hegy
oldalában kígyózott felfelé, most még fenségesebbnek tűnt. A
közösségi tér körül már látszottak egy új építkezés nyomai,
ahogy a közösségi szektor szélén egy sötét vonal kezdett
kirajzolódni.

– Jaj ne, ezt nem hiszem el! – Kleito arca lángvörösre gyúlt,
amikor észrevette a tyúk „ajándékát” a széljáró padlóján. Az
ideges madár láthatóan nem tudta eldönteni, hogy a
magasság vagy a bezártság zavarja-e jobban, és ezt
meglehetősen egyértelmű módon fejezte ki. Kár, hogy a
kábitőmező nem működik az állatok agyán...

Az első széljáró kecsesen ereszkedett a közösségi tér
mellett. Az energiamező finoman engedte el Kleitót, aki
óvatosan lépett a földre, még mindig szorosan tartva a

vergődő szárnyast. A két idős ember békésen lebegett tovább az energiakockában – a sztázismező tökéletesen működött.

– *Asha*, én annyira sajnálom! Ígérem, azonnal kitakarítom. A ruhám is... – lenézett összekoszolódott öltözkére – ...hát, ennek a napnak örök emléke marad – szabadkozott a lány, amint kilépett a járműből.

– Ne aggódj – *Theia* hangja derűs volt. – A széljárók ennél sokkal komolyabb megpróbáltatásokat is kibírtak már. De értékelem az ajánlatot.

– Akkor is... ez annyira kínos – *Kleito* próbálta nyugtatni a tyúkot, ami most már teljesen begurult. – Csss, mindjárt leteszlek!

– Erre – mutatott *Theia* egy frissen kialakított, kerített területre, nem messze az ideiglenes szállásoktól. A körülbelül húsz négyzetméteres karámban már ott kapirgáltak az előzőleg elhozott fajtársak. – Itt biztonságban lesz az új... barátod.

Kleito letette a madarat, ami először bizalmatlanul tekintgetett körbe, majd, amikor észrevette a friss földet és a szétszórt magokat, azonnal kapirgálni kezdett. A lány mosolyogva figyelte – különös volt látni, hogy ez az egyszerű állat milyen könnyen alkalmazkodik az új környezethez. Nem úgy, mint ő.

A széljáró már emelkedett is, hogy az alvó időseket a szentély felső szintjére szállítsa. A második gép is arra tartott az alvó utasaival. *Kleito* utánuk nézett, elégedetten mosolyogva.

Seid már várta a közösségi térnél. A férfi tekintete egyszerre sugárzott büszkeséget és kíváncsiságot.

– Minden a terv szerint ment? – kérdezte, miközben Theia is megjelent mellettük. Az AI ma különösen ragyogónak tűnt, mintha ő is osztozott volna az első sikeres küldetés örömeiben.

– Igen – Kleito még egyszer lesimította összekoszolódott ruháját. – Bár a tyúk okozott némi kellemetlenséget... De a falusiakkal minden simán ment. Amikor megláttak... a szemükben annyi félelem és remény volt egyszerre. Kicsi Torem volt az első, aki közel mert jönni hozzám.

– Torem? – kérdezte Theia.

– Az egyik gyermek. Alig tízéves, de olyan bátor... – Kleito hangja egyre halkabban szólt. – Tudják, amikor ott álltam közöttük, és hallottam a régi nyelvet... olyan volt, mint egy gyermekkori dal, ami azért még halványan él az emlékeimben.

– És fizikailag hogy bírtad az utat? – Seid hangja gondoskodó volt.

– Meglepően jól. Az energiamező tökéletes védelmet nyújtott. És a kilátás... – Kleito szeme felragyogott. – Azt hiszem, most értettem meg igazán, milyen különleges helyen élünk. At Lanthea... más szemmel látom most.

– Pihenned kellene – jegyezte meg Theia. – A többiekről mi gondoskodunk.

Kleito bólintott, de mielőtt elindult volna, még egyszer visszafordult.

– *Po...* köszönöm a bizalmat. És... sajnálom a széljárót. Holnap az első dolgom lesz, hogy kitakarítsam.

– Ugyan már – legyintett Seid mosolyogva. – Inkább arra koncentrálj, hogy segíts majd az új lakóknak beilleszkedni. Te már tudod, min mennek keresztül.

A nap lenyugvó sugarai aranyba vonták At Lanthea szentélyének fehér falait. Fent, a *rennara* termében hat új

tudat várt arra, hogy új tudást kapjon. És lent, a kerített területen egy újabb boldog tyúk kapirgált a többiekkel együtt.

A hajnal első sugarai még csak álmosan pislákoltak, amikor a gyógyító asszony már ébren volt. Amira óvatosan kikelt az ágyból, vigyázva, hogy ne ébressze fel a mellette szuszogó csecsemőt. Férje és hatéves lánya, Lira is mélyen aludtak.

Az ablakhoz lépett, és végignézett az előttük elterülő tájon. At Lanthea reggeli fényekben fürdött, csupán a zóna határán a csatornát kialakító gép mozgott.

Halk kopogás zavarta meg gondolatait. Sura, a tanítványa állt az ajtóban – a lány szeme csillogott az izgatottságtól.

– Készen állsz? – kérdezte Amira halkán, miközben egy utolsó pillantást vetett alvó családjára.

– Igen, mester – Sura hangján érződött, hogy még szoknia kell az új megszólítást. – Hoztam kosarakat is.

A két nő csendben indult el az ösvényen, ami a kaldera-tavak felé vezetett. A szentély lépcsősora mellett haladtak el, az égbe vezető út most aranyló szalagként kúszott a hegy tetejére. Az ideiglenes szállások között Kern, az állattartó már talpon volt, kritikus szemmel méregette a terepet, ahol újabb karámokat fognak felállítani.

– Korai madarak – biccentett feléjük az idősebb férfi. Szikár alakja beleolvadt a hajnali derengésbe. – A felső tóhoz mentek?

– Igen – felelte Amira. – Tegnap is voltunk, de még csak felderítettük a terepet. Ma már le is hozzuk a legfontosabb gyógynövényeket.

Kern bólintott, majd visszafordult a munkájához. Már fejében látta a karámok elrendezését, az állatok helyét. Az új

tudás és több évtizedes tapasztalata természetes harmóniában keveredett.

Az ösvény egyre meredekebbé vált, ahogy a tó felé kapaszkodtak. Sura időnként megállt, jegyzeteket készített egy kis füzetbe – ez is része volt az új tudásának, a megfigyelések pontos dokumentálása.

– Nézd! – mutatott Amira egy különös, kék virágú növényre. – Ez... – elméjében automatikusan aktiválódott az információ – ...ez tökéletes lázcsillapító. De óvatosan kell szedni, a gyökere mérgező lehet.

Sura figyelmesen nézte, ahogy mestere körültekintően ássa ki a növényt. A mozdulatok egyszerre tükrözték az ősi tudást és az új ismereteket.

Alig egy óra telt el, amikor elérték a tavat. A víz felszíne tükörként verte vissza a reggeli fényeket. A parton különös, fehér virágok nyíltak – a tanítvány azonnal felismerte bennük egy erős fájdalomcsillapító alapanyagát.

– Próbáljunk meg minden növényből néhány tövet levinni a zónába – magyarázta Amira. – Továbbá minden növényt, minden részletet fel kell jegyeznünk. At Lanthea gyógynövényei különlegeseek – új tudása súgta, hogy a vulkanikus talaj miatt egyedi hatóanyagokat tartalmazhatnak.

Lent, a szentély körül már ébredezett az élet. Kern vezetésével egy kisebb csoport kezdte kijelölni az új karámok helyét. A férfi precíz utasításokat adott, új tudása segített a leloptimalisabb elrendezés megtervezésében.

Amira lánya, Lira is felébredt már, apja felügyelete mellett izgatottan fedezte fel új otthonát. A kislány különösen gyorsan alkalmazkodott – gyermeki elméje természetes könnyedséggel fogadta be az új ismereteket.

– Anya! – kiáltotta, amikor meglátta őket visszafelé jönni az ösvényen. – Képzeld, apa azt mondta, hogy lesznek állataink is!

Amira mosolygott. A csecsemő a férje karjaiban szundikált, láthatóan őt sem zavarta az új környezet. Házának egyik oldala mellett már kezdett kialakulni egy kis gyógynövényes kert is – a növények szépen sorakoztak, mindegyik pontosan dokumentálva.

A napok gyorsan teltek. A közösség tagjai lassan megtalálták helyüket és szerepüket. A gyerekek kis csoportokban fedezték fel a környéket, mindig egy-egy felnőtt felügyelete mellett. Az új tudás segített nekik megérteni környezetüket, míg gyermeki kíváncsiságuk természetes módon vezette őket új felfedezések felé.

A kora reggeli órákban a széljárók újabb öt emberrel érkeztek meg, míg az utolsó két emberért már csak egy jármű indult el. Theia elégedetten nézte a tizenhárom alvó embert. Összesen harminchárom lakó, statisztikailag megfelelő arányban a felnőttek és a gyermekek. Néhány hétig még az átmeneti szálláson lesznek elszállásolva, amíg megépülnek az első új házak a középső szektorban.

– *Serad!* – jelent meg hirtelen Seid mellett, aki éppen térden állva az összekoszolódott széljárót tisztította a tyúk nyomaitól. – Ezt jobb, ha nem látják a szigetlakók! – nevetett fel az AI.

Seid hátrapillantott a bal válla fölött és nyugodt hangon csak annyit mondott:

– Az előző állatszállítmány után egy napig takarítottam... Ez csak egy apró kellemetlenség. Vagy neked kell kezeket építenünk, vagy néhány lakót iderendelünk legközelebb.

– Javasolhatnám a második megoldást? – Theia még mindig derűsen lebegett, fehér fénye beragyogta a helyiséget.
– De most más miatt jöttem.

Seid felállt, a piszkos ruhaanyagot egy dobozba tette, majd később leviszi az óceánhoz kimosni.

– A szentélybe valahogy be kellene vezetni a vizet – bosszankodott Seid, nem is figyelve Theia utolsó mondataira.

– Megoldom – hagyta rá az AI. – De most fontosabb probléma miatt kereslek.

Seid kérdően nézett rá, s közben elindult a gyülekezőtérre.

– Az jutott eszembe, hogy a szektorokat el kellene nevezni. S ezt érdemes lenne a *kathiirra* bízni – bökte ki Theia.

– Az alapítókra? – Seid a szentély előtti korlátnak támaszkodott, orrát bizalmatlanul húzta fel. – Minél több ember kezébe adjuk a döntés jogát, annál nehezebben hozzák meg azt – ezt még apám mondta. – Seid tekintete egy pillanatra elsötétedett, ahogy eszébe jutott előző élete. – Már ha jól értettem a többszámot – folytatta, mintha mi sem történt volna.

Az ősi lantheai nyelvben a többszámot az alapszó utolsó magánhangzójának megnyújtásával jelezték. Ez egy kellemesen dallamos beszédet eredményezett. A változást az orichalcum-bányászat miatt berobbanó technikai fejlődés hozta, amikor is új szavak, kifejezések létrehozása vált szükségessé. A nyelvújítók sokat meghagytak a régi nyelvből, de egyszerűbbé, logikusabbá tették a rendszerét, viszont – Seid és még sokak szerint legalábbis – elveszítette a természetes szépségét és sokszínűségét.

– A *kathiir* feladata kellene legyen az alapvető döntések meghozatala. Ez pedig nem néhány embert jelent, hanem azt a húsz lényt, akik először léptek At Lanthea szigetére.

Seid csak legyintett, s visszafordult a csodálatos látképhez.

– Tedd, ahogy gondolod! Elvégre te vagy az *asha*! Legalább te is csinálsz valamit – utalt saját, előző tevékenységére a széljáróban.

Theia eltűnt, s a sziget főterén bukkant fel újra.

Az éppen a közelben levő lakók kíváncsian fordultak felé. Érdekes szokássá vált, hogy kezüket egymás előtt összefogva, lehajtott fejjel tisztelték meg a *pót*, vagy az *ashát*. Ezt senki sem tanította nekik, s ahogy Theia emlékezett, az oktatócsomagokban sem volt semmi ilyesmi. Teljesen spontán alakult ki bennük – valaki elkezdte, a többiek pedig utánózni kezdték.

– Miben lehetünk a szolgálatodra, *asha*? – kérdezte egy fiatal nő.

– Zara – Theia emlékezett mindegyikük nevére – megtennéd, hogy szólsz a faluban levőknek, hogy beszélni szeretnék velük? – A lány meghajtotta a fejét és elszaladt a házak felé. Theia megtehetette volna, hogy kivetíti magát a főtéren, s erős hangon megszólít mindenkit, de nem akarta zavarni azokat, akik távol fedezik fel a szigetet.

Hamarosan tizenegy fő gyűlt össze. Nem is volt többre szükség, majd megosztják egymással az információt.

– *Kathiir*! – Theia a hivatalos megszólítással kezdte. – Látom, hogy mindannyian próbáljátok a szigetet felfedezni, megismerni. Már jeleztem, hogy amikor a csatornák készen lesznek, az átalakító is rendelkezésekre fog állni. Felépíthetitek a várost saját ízlésetek szerint. Megtanítok majd néhány embert a használatára, s boldogulni fogtok.

Az emberek egymás között vidáman bólogattak, ők is látták, mennyivel hatékonyabb a molekuláris átalakító, mint a két kezük.

– Addig viszont lenne egy feladatotok. – Theia átváltozott, helyette a hologram a szektorok felosztását mutatta: a hegy, s körülötte a három zóna. – Szeretnénk, ha nevet adnátok az élettereiteknek. Nevezzétek el az átmeneti zónát, az első és a második lakókörzetet. Adjatok nekik találó nevet, amit majd az utáthatok következő generációk is szívesen használnak – fejezte be az AI, majd visszaváltozott az *asha* tündöklő formájába.

– Van-e határidőnk, *asha*? – szólalt meg egy idősebb férfi. – Ez nem egyszerű döntés, s mindenkinek lesz véleménye.

– Igazad van, Menan! Holnap napnyugtakor várom a javaslatokat, amiben mindannyian, a *kathiir* tagjai megegyeztetek. Addig kutassátok a szigetet, beszélgetsetek, merítsetek ihletet At Lanthea szelleméből. Egy hosszabb nap bőséges idő arra, hogy megfelelő elnevezéseket találjatok.

A férfiak és nők egymásra pillantottak. Volt valami felszabadító a névadás lehetőségében.

– Holnap napnyugtakor! – ismételte meg Theia kedvesen, de ugyanakkor határozottan. Alakja fehéren felderengett, majd széteszlott, mint a reggeli köd.

Kleito fáradtan lépett be ideiglenes lakhelyére. A tyúkkal való incidens után égett az arca a szégyentől, pedig Theia biztosította, hogy nem történt semmi helyrehozhatatlan. De nem csak ez fárasztotta ki – az utazás, a falu viszontlátása, a múlt árnyai – mind-mind lelkére nehezedtek.

Az ablakhoz lépett, egy pillanatra megpihentetve tekintetét At Lanthea lélegzetelállító panorámáján. A szentély fehér tornya valósággal világított a délutáni napfényben, a lépcsősor krémfehér szalagként kúszott fel a magasba. De most még ez a látvány sem tudta elűzni az emlékeket.

Lassan kezdett levetkőzni. A koszos ruhák a földre hullottak – velük együtt talán régi énje utolsó darabjai is leperegtek róla. A kő mosdótálban tiszta víz várta, amit még indulása előtt készített oda. Ahogy arcát a hús vízbe merítette, hirtelen minden olyan élesen tört rá...

– Kleito, gyere be! – hallotta anyja hangját, olyan tisztán, mintha csak tegnap lett volna. – Meg fogsz fázni!

Emlékezett arra a napra – az utolsóra, amikor még együtt voltak. Anyja a kertet gondozta, apja épp egy új szerszámot készített. Talán tizenkettő lehetett akkor.

– Csak még egy kicsit! – kiáltotta vissza, miközben a pataokban játszott. – Nézd, apa, nézd, meddig bírom levegő nélkül!

– Jól van, kicsim – apja hangja mély volt, megnyugtató. – De anyád megkért valamire. Vihar közeleg – mutatott fel a távolban az egyre sötétebbé váló égboltra.

A vihar. Az emlék olyan erővel tört rá, hogy meg kellett kapaszkodnia. Aznap minden olyan gyorsan történt. A család kis háza a falu szélén állt, közelebb az erdőhöz, mint a többi kunyhóhoz – egyszerű favágók voltak. A viharos szél meglepően gyorsan tört be a faluba, felkészülni sem volt idejük.

Apja az udvaron próbálta rögzíteni a fészer tetejét, ami már régóta javításra szorult. Anyja utána sietett, hogy segítsen megtartani a billegő tetőt. „Maradj bent!” – ez volt az utolsó, amit mondtak neki.

Az ablak fa zsaluzatán át nézte őket. A szél már olyan erősen fúj, hogy a kisebb fák a földig hajoltak. És akkor meglátta – a hatalmas tölgy, ami már évtizedek óta őrizte házukat, megadta magát a viharoknak. Kleito sikoltott, de hangját elnyomta a tájon átguruló mennydörgés.

A fa olyan lassan dőlt, mintha az idő maga is lelassult volna. Láta apja arcát, ahogy felnéz. Láta anyja mozdulatát, ahogy férje felé nyúl. Aztán... aztán már csak a villámlást hallotta.

– Segítség! – kiáltotta újra és újra, de a vihar elnyelte hangját. A falu többi háza messze volt, a szél túl erős, kimenni sem mert. Mire az első emberek odaértek, már késő volt. Emlékezett a tehetetlenség érzésére – az ablakban állva, biztonságban, miközben szülei ott feküdtek a kidőlt fa embervastagságú ágai alatt.

A falusiak próbáltak segíteni, de a viharban mozogni is alig bírtak. Mire sikerült félrehúzni a fát... Kleito behunyta szemét, nem akarta újra látni. De az emlék ott volt, kitörölhetetlenül.

– Senki sem tehetett róla – mondogatták később. – Túl erős volt a szél és túl messze laktatok. – De ezek csak szavak voltak. A magány, ami utána jött – az volt az igazi fájdalom. Mindenki visszatért a saját életéhez, a saját gondjaiba merülve. Ő pedig ott maradt egyedül a ház csöndjében, csak az ablakot bámulva, amin át utoljára látta őket.

A víz most hidegen csorgott végig arcán – vagy talán könnyei voltak? Új tudata próbálta elemezni, kategorizálni a fájdalmat, míg régi énje még mindig ott zokogott a kunyhó sarkában, egy árván maradt kislány örök rettegésével.

– A falu... törődhetett volna velem – a gondolat keserűen mart belé. De mindenki a saját gondjaival volt elfoglalva, csak néha nézett rá valaki, hogy egyáltalán él-e még. A gyász magányában nőtt fel, csendesen, visszahúzódva. Egyetlen pozitív következménye maradt csak a szörnyű törtetésnek – a magány megtanította figyelni, gondolkodni, megérteni.

Tiszta ruhát vett fel, amit még indulás előtt készített ki. Haja még nedvesen tapadt nyakához, amikor meghallotta a nyöszörgő gyermeksírást. Először azt hitte, csak a képzelete

játszik vele – túl sok emlék tört felszínre egyszerre. De nem, a hang valós volt.

Az ajtóhoz lépett. A szomszéd ház előtt egy kislány állt, talán négyéves lehetett. Zokogott, bár látszott, hogy próbálja visszatartani.

– Mi a baj? – kérdezte Kleito, letérdelve a gyermek mellé. A kislány – Kara, ha jól emlékezett a nevére – szípgva nézett rá és az építkezés felé mutatott és az anyját szólította. Több ember szorgoskodott, éppen az állatokat próbálták a hirtelen felhúzott karámban tartani.

– Nyugodj meg, hamarosan visszatér, csak segít a többieknek – Kleito hangja lágy volt. Új tudása azonnal elemezte a helyzetet – szeparációs szorongás, természetes reakció egy ilyen nagy változás után. De volt ott más is... valami mélyebb megértés.

– Tudod – kezdte, miközben leült a kislány mellé a földre – én is elvesztettem egyszer valakit. Azaz... mindenkit.

Kara abbahagyta a szípgást, nagy szemekkel nézett rá.

– Mindenkit?

– Igen. És nagyon egyedül voltam. – Kleito most először mondta ki hangosan. – De tudod, mit tanultam meg? Hogy senki sem érdemli meg, hogy egyedül legyen a fájdalmával.

A kislány közelebb húzódott hozzá.

– Anya visszajön?

– Persze hogy visszajön – mosolygott Kleito. És addig is... mit szólnál, ha mesélnék neked egy történetet?

Ahogy ott ültek, lassan más gyerekek is köréjük gyűltek. Volt, akinek mindkét szüleje dolgozott, volt, aki csak kíváncsi volt. És Kleito mesélt – történeteket, amiket részben emlékeiből, részben új tudásából merített.

Az idő észrevétlenül telt. A nap már megérintette a horizontot, amikor Kara anyja visszatért. A kislány boldogan szaladt hozzá, de mielőtt elment volna, még egyszer visszafordult és átölelte Kleitót.

És akkor, abban a pillanatban történt valami. Mintha minden összeállt volna – a múlt fájdalma, az új tudás, a megértés képessége. Kleito hirtelen tisztán látta, mi is az ő szerepe ebben az új világban.

Felpattant, és futva indult a szentély felé. A lépcsőfokok úgy suhantak el lábai alatt, mintha szárnyai nőttek volna. Félúton eszébe jutott, hogy talán megvárhatta volna, míg a *po* vagy az *asha* megjelennek közöttük, de izgalmában a hosszú úttal sem törődött.

– *Po, asha!* Kérlek, beszélnem kell veletek! – kiáltotta, ahogy felért a szentély előteréhez.

Theia azonnal megjelent – már érzékelte, hogy Kleito közeledik.

– Van egy ötletem – kezdte Kleito, még mindig kicsit ziláltnan a futástól. – At Lantheában... senki sem lehet egyedül. Sem a gyerekek, sem a szülők. Kell egy rendszer, egy hálózat...

Theia bólintott, fehér ruhája virtuálisan lebegett a hegy tetején fújó állandó szélben.

– Folytasd!

És Kleito beszélt – a szavak csak úgy áradtak belőle. Beszélt a támogató közösségről, ahol a gyerekekre akkor is vigyáznak, amikor a szülők dolgoznak. Ahol az egyedülálló anyák és apák segítséget kapnak. Ahol egy árva gyermek sosem érzi magát kizártnak.

– Ez At Lanthea szívének egy fontos darabja lesz – Theia hangja lágy volt. – Hamarosan többen is lesztek, szeretném, ha átgondolnád a feladatokat és vezetnéd őket.

Kleito a beszélgetés után még sokáig állt a szentély teraszán, tekintete a távolba révedt. A régi fájdalom nem tűnt el – talán sosem fog. De most már tudta: a veszteségből építeni is lehet. És ő építeni fog – egy olyan világot, ahol egyetlen gyermeknek sem kell egyedül szembenéznie a sötétiséggel.

A nap lassan ereszkedett a horizont felé, aranyló fénybe vonva At Lanthea épülő közösségét. És valahol, nagyon mélyen, Kleito érezte: szülei büszkék lennének rá.

XVIII.

Kora reggel volt, de Taren már javában magyarázta az aznapi teendőket. A férfi magas R-értéke természetes vezetővé tette – nem csak értette a komplex építési folyamatokat, de átlátta a munkaszervezés finomságait is.

– A széljárók folyamatosan hordják majd az elkészült lapokat – magyarázta a többieknek. – Ahol befejeződött az alapozás, ott szépen, óvatosan el lehet kezdeni a burkolást. – Hangja nyugodt volt, magyarázata tiszta és logikus. A körülötte állók többsége egyetértően bólogatott.

Csak Meran állt kissé távolabb, karba font kézzel. Az újonnan érkezettek közül való férfi arca megfeszült, ahogy Tarent figyelte. Nem értette – nem is érthette – a tervek komplexitását, de ezt a frusztrációt nehezen viselte.

– Miért kellene mindent az ő utasításai szerint csinálni? – morogta félhangosan. Mellette ketten is összenéztek – ez nem az első alkalom volt, hogy hangot adott nemtetszésének.

Taren épp a csoportokat osztotta be, amikor Meran előrelépett.

– Van egy egyszerűbb módja is – szólalt meg hangosan. – Minek ez a hosszadalmas alapozás?

Taren türelmesen fordult felé.

– Az erózió miatt. Ha nem stabilizáljuk megfelelően a talajt, az első nagyobb eső...

– Erózió? – vágott közbe Meran. – Mindig is így építkeztünk. Ki vagy te, hogy megmondod, hogyan kell csatornát építeni?

A körülöttük állók elcsendesedtek. Taren egy pillanatig csak nézte Merant, majd nyugodt hangon folytatta:

– Az új tudásunk azt mutatja, hogy a talaj stabilizálása elengedhetetlen. Ha szeretnéd, elmagyarázom részletesen, hogy a vulkanikus talaj...

– Az új tudás! – Meran hangja gúnyos volt. – És ki döntötte el, hogy te többet kapsz belőle? Ki választott ki téged vezetőnek?

Kleito, aki nemrég érkezett a gyerekekkel való reggeli foglalkozásról, megállt a tér szélén. Azonnal elemezte a helyzetet – a frusztráció, a meg nem értettség érzése valósággal sugárzott Meranból.

– Senki sem választott – Taren hangja még mindig nyugodt volt. – Mindannyian azt a tudást kaptuk, amit képesek voltunk befogadni. És mindenkinek megvan a maga szerepe. Nézd Kernt az állatoknál...

– Nem érdekelnek az állatok! – Meran előrelépett. – Azt akarom tudni, miért te mondd meg mindenkinek, mit csináljon!

A fokozódó feszültség betöltötte a területet. Néhányan közelebb húzódtak, mintha közbe akarnának lépni, ha szükséges. De ekkor váratlan hang szólalt meg:

– Meran! – Amira, a gyógyító lépett elő. – Emlékszel még, amikor a faluban beteg voltál? Megkértél, hogy magyarázzam el a gyógynövények használatát.

Meran megzavarodva nézett rá.

– Azt... azt mondtad, nem érthetem teljesen, csak használjam úgy, ahogy mutattad.

– Pontosan – bólintott Amira. – Mert mindenkinek más a tudása, más a képessége. Ez nem rang kérdése. Te például sokkal ügyesebben bánsz a kővel, mint bárki más.

Meran arca megrándult. Mintha most először gondolkodna el ezen.

– A kő... igen, azt értem – mondta lassan. – De akkor miért nem én...

– Amikor elkezdtek, még nem voltál itt – magyarázta Taren. – De épp ma akartalak megkérni, hogy vedd át azt a részt. Nekem a teljes képet kell látnom, de a részletek... azokban te vagy a jobb.

A feszültség lassan oldódni kezdett. Meran még mindig gyanakvóan nézte Tarent, de valami megváltozott a tekintetében.

– A kőfejtést? – kérdezte, és hangjából eltűnt a korábbi ellenségesség.

– Csak ha szeretnéd – bólintott Taren. – Irányíthatod az átalakító működését. Te jobban érted az anyagot. Én csak azt mondom meg, mennyi kell és hova. A hogyan... azt rád bíznom.

Kleito figyelte, ahogy a két férfi között lassan változik valami. Nem barátság – még nem. De talán egy közös platform. A hierarchia nem tűnt el, de érthetőbbé vált. Mindenki azt teszi, amihez a legjobban ért.

– Mint egy test különböző részei – suttogta a mellette észrevétlenül megjelenő Theia. – Mindenkinek megvan a maga szerepe.

Aznap délután Meran már a barlangoknál magyarázott – ugyanolyan természetes magabiztossággal, mint korábban Taren az építkezésnél. És ha valaki figyelmesen nézte volna, talán még egy halvány mosolyt is láthatott volna az arcán.

At Lanthea pedig épülni kezdett – nem csak kőből és fából, hanem megértésből és elfogadásból is.

Az elkövetkező hetekben At Lanthea arculata napról napra változott. A molekuláris átalakító fáradhatatlanul dolgozott, a

lakók által precízen formálva a tájat. A csatornák, mint fényes, fekete szalagok kígyóztak a zónák határain, összekötve és elválasztva a közösség különböző részeit.

Elkészültek a hidak is, ívelten emelkedtek a csatornák fölé, krémfehér kövük sugárzott a napfényben. Kern egy reggel megállt az egyiken, tekintetével végigsimítva a környező tájat. Az állatok már a külső új karámokban legelésztek, de a férfi még mindig rácsodálkozott néha a változásra. A híd két szélére szimmetrikusan egy-egy vízkiemelő szerkezetet építettek. Finoman megcsavarta a kart, és a víz kristálytisztán csordogált elő az alatta levő csiszolt kőtálba.

– Theia ötlete volt – mosolygott Taren, ahogy odalépett a férfihoz. – Így nem kell megzavarnunk a csatornák ökoszisztémáját, de mégis mindenhol elérhető az ivóvíz.

Kern bólintott, tekintetével végigkövetve a vízvezeték kanyargó útját.

– Ki hitte volna, hogy egyszer ilyen lehetőségeink lesznek? – nevetett halkan az idős férfi. – Tiszta víz, mindenhol...

– Ez csak a kezdet – felelte Taren, és hangjában ott vibrált a jövőbe vetett hit. – At Lanthea még csak most bontogatja szárnyait.

S bizony, a házak is egymás után épültek fel, de az igazi munka még csak el sem kezdődött. Zara, a fiatal nő, aki már az első naptól fogva kivette részét a feladatokból, most az otthonteremtés művészetét próbálta átadni. Növényeket gyűjtöttek a sziget erdeiben, hogy díszítsék új lakhelyüket. Felfedezték a természetes festékek titkát, hogy színt vigyenek a falakra. Esténként, amikor a közösség a főtéren gyűlt össze, dalokat tanítottak egymásnak – régi dallamokat új szavakkal ötvözve.

Lira, a gyógyító asszony lánya különösen élvezte ezeket az alkalmakat. Kíváncsi elméje szivacs módjára szívta magába

az új tudást, legyen az gyógynövények felhasználása vagy egy új technológia megismerése.

De talán Kleitón látszott legjobban a változás. A fiatal nő, aki nemrég még magányosan bolyongott a faluban, most láthatóan sugárzott a tettvágytól. Az általa kezdeményezett gyermekgondozási rendszer napról napra jobban működött. Egyre többen ajánlották fel segítségüket, hogy felügyeljék, tanítsák a kicsiket, amíg a szülők dolgoznak.

Ahogy teltek a hetek, At Lanthea lakói kezdték megtalálni helyüket ebben a különös új világban. A fejlett technológiát egyre természetesebben ötvözték hagyományos tudásukkal, szokásaikkal. Életük kétségkívül más volt, mint a faluban – de talán épp ez a másság jelentette a lehetőséget valami teljesen újnak a megteremtésére.

Seid a szentély legfelső szintjén állt, tekintetét a horizonton nyugtatva. A nap épp akkor bukkant elő a távoli óceán vonala mögül, első sugaraival aranyba vonva At Lanthea ébredező tájait. A férfi mély lélegzetet vett a kristálytisza levegőből, és hagyta, hogy a reggel frissessége átjárja tagjait.

Elégedetten sarkon fordult, és belépett a dolgozószobába. A helyiség, melyet Theia segítségével alakított ki, egyszerre volt laboratórium és műhely. A falakat polcok borították, rajtuk gondosan rendszerezett alkatrészek sorakoztak – mind a lezuhanat hajó maradványai.

Seid tekintete a szoba egyik falára tolt szerkezetre siklott. Hosszú hetekbe telt, mire a roncsokból összeszedte a szükséges darabokat, és még tovább, hogy a megfelelő formába illessze őket. De most, ahogy ott állt előtte a kristálynövesztő gép, érezte, hogy minden fáradságot megért.

Közelebb lépett, ujjai finoman végigsimítottak a hideg fémen. Eszébe jutott apja, ahogy a lantheai, s majd később a

hold műhelyében dolgozott, különleges kristályait növesztve. Jól emlékezett a férfi összpontosító arcára, a precíz mozdulatokra, ahogy beállította a paramétereket.

Most ő állt itt, egy új világ küszöbén, hogy folytassa apja munkáját. A hajóból kimentett kristálytöredékek ott vártak a tálcán, hogy alapanyagul szolgáljanak valami egészen újhoz.

Seid óvatosan felemelte az egyik darabot, és a gép antigravitációs terébe helyezte. Aztán hozzálátott az első kristály összetételének beállításához. Theia adatbázisa felbecsülhetetlen segítséget nyújtott – az AI épp olyan izgatott volt a kísérlet kimenetelét illetően, mint ő maga.

Ahogy ujjai a vezérlőpanelen táncoltak, Seid szinte érezte magán apja tekintetét. Mintha a férfi ott állt volna mögötte, helyeslően bólintva minden egyes döntésére. A kristály lassan formálódni kezdett a lebegő térben, magába sűrítve Seid múltját és At Lanthea jövőjét.

Két órával később Seid újra ott állt a gép előtt, kezében a kész kristállyal. Az alig tizenöt centiméteres kvarcszerű képződmény halványkéken derengett tenyerében, ahogy a hajnali fény megcsillant tökéletesen csiszolt élein.

Theia megjelent mellette, szemügyre véve a kis csodát.

– Sikerült! – suttogta, hangjában tisztelettel. – Pontosan úgy néz ki, mint az eredeti energiakristályok Lantheán.

Seid bólintott, aztán a falra szerelt panelhez lépett. Óvatosan az orichalcum borítású foglalatba illesztette a kristályt, és ebben a pillanatban vakító fény árasztotta el a helyiséget.

Seid szóltanul állt, és hagyta, hogy a pillanat jelentősége átjárja. Tudta, hogy ez csak a kezdet. Hogy a kristályok nem csak fényt hoznak majd At Lantheára, hanem reményt és lehetőséget is.

Apja büszke lett volna rá. De ami még fontosabb, ő maga is büszke volt – nem csak magára, hanem a népére is. Együtt fogják felépíteni ezt az új világot. Lépésről lépésre, kristályról kristályra.

– Hány kristályra van szükséged? – kérdezte Theiát, aki mosolyogva lebegett a gép mellett.

– Ebből csak néhány kellene, inkább a közösségi terekbe. A házakba ennek a fénynek a töredéke is elég lesz – válaszolta az AI. – Illetve hasznos lenne egy-egy darab a hidak kivilágításához. A vízkiemelők fölé tehetnénk belőlük, biztonságosabbá tennék az éjszakai kószálók mozgását.

– A foglalatnál lehet szabályozni a fényerőt – lépett a kristályhoz Seid. – Ezt már megoldottam. – Azzal eltekerte a foglalatot körülölelő fém gyűrűt. A fény azonnal már csak pislákolva világított.

– Érdekes! – lelkesedett Theia. – Ezt miért nem használták a Lantheán? Egy erős kristály gyenge kihasználtsággal sokkal tovább használható lett volna.

– Lantheán nem kellett az energiával foglalkozni. Annyit fogyasztottunk, amennyit akartunk – válaszolta Seid. Szülőbolygójának említése már nem okozott a lelkében rossz érzéseket, csupán, mint egy régi, de elmúlt szerelem emléke bukkant fel néha.

– Akkor, ha újat készítesz, folyamatosan beépítenénk az épületekbe. Ez inkább maradjon a tied, mint első darab.

Seid elmosolyodott – még a végén az AI is nosztalgiát fog érezni?

– Nincs véletlenül valaki, akit hozzám tudnál rendelni? Te jobban ismered a lakókat, tudod, hogy mire képesek.

Theia elgondolkodva nézett maga elé egy pillanatig, adatbázisában kutakodva.

– Van egy fiatalember, akinél a technikai tudáselemek egészen könnyen beépültek. Az R-értéke csak 81, de úgy gondolom, hasznodra lehet.

– Most mit dolgozik? – érdeklődött Seid.

– Mivel fizikailag nem túl fejlett, az állattartóknál segédkezik – válaszolta Theia. – Bizonyára nem lesz ellenére a váltás. Az adataim szerint a sziget legjobb mérnöke.

Seid bólintott, s máris a következő feladatára koncentrált. A kijelzőkön a sziget pajzsának terve jelent meg, energiaértékekkel és hatékonysági szimulációs tesztekkel.

Sorel még nem volt húsz éves. Már csak az anyja élt, akivel éppen a kecskék almozását végezték. A többiekhez képest magas termete kiemelte a többiek közül, ahogy vékonysága is feltűnést keltett. A sötétkéket inger egy kötéllel kötötte meg a derekán, hogy ne akadályozza a munkában.

Világosbarna haját egyetlen mozdulattal félrehajtotta a szeme elől, s az egyik kecske után szaladt, aki magától nem találta meg az ivóvályút.

Theia a karám mellett jelent meg, fénye felerősödött, majd a nappali fénynek megfelelően normalizálódott. Sorel anyja azonnal észrevette az *ashát*, megállt, kezeit maga előtt összefogva, fejét lehajtva üdvözölte.

– Folytassátok csak! – intett Theia, majd a fiúhoz fordult. – Szükségem lenne a segítségedre!

Sorel megszeppenve megállt, hatalmas, barna szemeit kikerekedve meresztette az éteri lényre.

Theia várt egy pillanatig, de mivel a fiú nem szólalt meg, folytatta.

– *Po* Seid úgy véli, tudná hasznosítani a tudásodat.

– Az... az enyémet? – A fiú úgy meglepődött, hogy azt sem tudta, éppen hol van.

Theia biztatóan mosolyogva bólintott.

– Keresd meg őt a szentélyben, amint lehetőséged lesz rá.

– Máris indulok! – Sorel sután meghajtotta magát, majd anyjára nézett. Szemében zavartság, pánik és büszkeség elegye csillogott: az állattartás területén sosem kellett tudását használni, pedig néha eszébe jutottak ötletek, amivel könnyebbé lehetne tenni ezt az ágazatot is.

Gyorsan megölelte az anyját, s a lépcső irányába kezdett futni. Az első hídnál megállt egy pillanatra, ivott egy korty tiszta vizet, s máris folytatta útját a szentély felé.

Theia csak mosolygott: a fiú kiváló segítsége lesz Seidnek.

Az orichalcum érzékelők a lépcsők tetején időben jelezték a fiú jöttét. Seid kinézett az ablakon, látta, hogy egy vékonydongájú fiatalember éppen az utolsó lépcsőkön kaptat felfelé. Az épület előtt megállt, zihálva két térdére támaszkodva próbálta lélegzetét lelassítani.

Aztán felhangzott a kiáltás odalentről.

– Po Seid! – a vékony hang alig hallatszott fel a második emeletre. – Megérkeztem!

– Az emeleten várlak! – kiáltott ki az ablakon Seid.

Pár másodperc telt el, már is hallotta a trappoló lábak hangját.

A fiú a szokásos üdvözléssel állt meg a dolgozószoba bejáratánál. Seid végigpásztázta – nevetségesen állt rajta a ruha: a nadrágja a bokájánál, az inge mindkét csuklójánál és a derekán meg volt kötve egy fekete madzaggal. Haja félig a szemébe lógott, de így is feltűntek hatalmas, kíváncsi szemei.

– Sorel, ugye? – kérdezte Seid. Szerencsére Theia átküldött mindent, amit tudni kellett róla.

– Igen, *po!* – toporgott idegesen Sorel, szemei Seid és a padló között jártak.

– Úgy tudom, kiváló technikai érzékkel rendelkezel. Szeretném pontosan idézni *asha* Theia szavait: „a sziget legjobb mérnöke”.

Sorel nem szólt semmit, csak szégyenlősen elpirult, fejét már felemelni sem merte.

– Konkrét kristálytechnikai ismereteket nem kaptatok, de úgy vélem, nem esik majd nehezedre megtanulni. Gyere, elmondok mindent, amit én magam tudok erről a tudományágról.

A fiú széles mosollyal, érdeklődéssel telve lépett be az „igazi” szentélybe, arra a helyre, ahol a sziget fejlesztése zajlik, amely mindennél jobban felcsigázta kíváncsiságát.

At Lanthea hihetetlen ütemben fejlődött. A sziget hegyének lábánál három különböző szektor rajzolódott ki, mint az óceán felé táguló félkörök. A legbelső, a Hajnal-szektor a közösségi életnek adott otthont. Itt épültek fel az oktatási, szociális és egészségügyi épületek, itt tartották a közös összejöveteleket.

A középső gyűrűt, a Szivárvány-szektor a vezetők és magasabb hivatalt betöltők lakták. Az épületek itt elegánsabbak voltak, de nem hivalkodóak – tökéletes összhangban a természettel. A legkülső kör, a Permet-szektor pedig a köznép otthona lett, közel a megművelt földekhez és az állatokhoz.

A szektorokat kristálytisztá vizű csatornák választották el egymástól, melyeken hét-hét híd ívelt át. Minden hídon egy-

egy vízkiemelő szerkezet működött, Seid és tanítványa, Sorel kristályaival megvilágítva. A fiatal mérnök hamar beletanult a kristálynövesztés művészetébe, és mostanra már önállóan is képes volt létrehozni a különleges energiaforrásokat.

At Lanthea lakossága is folyamatosan növekedett. A széljárók rendszeresen hozták az új lakókat a kontinensről, és bár többségük átlagos képességekkel rendelkezett, akadtak köztük kiemelkedő tehetségek is. Már közel százan éltek a szigeten, mindannyian megtalálva helyüket ebben a különleges társadalomban.

Az új házak sorra épültek, mindegyikben ott ragyogtak a kristályok, meleg fénnel árasztva el az otthonokat. A molekuláris átalakító fáradhatatlanul dolgozott, a lakók pedig büszkén tekintettek munkájuk gyümölcsére. Úgy tűnt, sikerült megteremteni azt, amiről álmodtak – egy tökéletes világot, ahol mindenki boldog és elégedett.

De talán épp ez a tökéletesség volt az, ami néha nyugtalanította Seidet, amikor esténként a szentély erkélyéről letekintett birodalmára...

XIX.

A Hajnal-szektor központi terén mindenki elfoglalta a helyét. Néhányan úgy érkeztek, hogy a gyerekeiket is magukkal hozták, ha nem tudták egy-egy nagyobb testvérre rábízni. Theia finoman derengett az emelvényen Seid mellett. Most nem volt szükség az öt méteres kivetítésre, hiszen ez a 70 felnőtt, aki részt vett a megbeszélésen, kényelmesen elfért és mindenki látta őket. A *po* és az *asha* egy fontos probléma miatt jelentek meg.

Az élelmiszerhiány kérdése nem volt új keletű, de mostanra már mindenki érezte a súlyát. A Permet-szektor képviselői egymás után számoltak be a problémákról – kevés a segítő kéz a földeken, az állatok ellátása is akadozik.

Alas az első sorban ült, legközelebb a vezetőkhöz, nyugodtan hallgatva a felszólalásokat. Kleito a sarokban húzta meg magát: még mindig nem szeretett a középpontban lenni.

– Ha megengeditek... – Alas hangja tisztán csengett a téren. Felállt, és a tekintetek azonnal rászegeződtek. – Azt hiszem, nem jó irányból közelítjük meg a problémát. Nem az a gond, hogy kevesen dolgoznak a földeken. Az a baj, hogy nem megfelelő a munkaszervezés.

Halk moraj futott végig a jelenlevőkön. Alas folytatta:

– Nézzük meg azokat, akik most is sikeresen vezetik a saját területüket. Mi a közös bennük? A precizitás, a rendszerben való gondolkodás képessége. Ők nem csak munkát végeznek – megtervezik a feladatokat, a folyamatok sorrendjét.

Theia megmozdult, fejét enyhén oldalra billentette. Seid előrehajolt.

– Azt javaslom, válasszunk ki néhány embert – olyanokat, akikben megvan ez a képesség –, és bízzuk rájuk kisebb csoportok vezetését. Mint mondtam, nem több munkásra van szükségünk, hanem jobb szervezésre.

Kleito érezte, hogy valami probléma van ezzel az érveléssel. Nem tudta megmondani, hogy mi, de... Alas szavai tökéletesen logikusnak tündek, ám volt bennük valami... valami, ami nem stimmel.

– Ez érdekes megközelítés – kezdte Seid. – És kiket javasolnál ezekre a pozíciókra?

Alas mosolya szinte észrevehetetlen volt.

– Természetesen mindenkinek lehetőséget kell adni, hogy jelentkezzen. De vannak, akik... természetesen alkalmasabbak az irányításra. Én össze tudnék állítani egy listát azokról, akiket érdemes lenne megfontolni.

Kleito figyelte, ahogy a többi résztvevő bólogat. Igen, ez logikusnak tűnt. Hatékornak. De valahogy mégis úgy érezte, hogy ez csak az első lépés valamihez – valamihez, amit még nem lát tisztán.

A megbeszélés után sokan még a gyülekezőtér környékén maradtak, megbeszélték a történeteket. Lassan alkonyba fordult, a középén levő és a tér körül levő kristályok egyre erősebben kezdtek világítani, különös árnyékokat vetve a beszélőkre. Kleito épp indulni készült, amikor megérezte Alas jelenlétét maga mellett.

– Lenyűgöző munka, amit a közösségért teszel – szólt Alas olyan hangon, amitől Kleito tarkóján felálltak a szőrszálak. – A gyerekekkel és az egyedülálló szülőkkel különösen. Mindig is csodáltam, hogy milyen természetesen érzel rá mások problémáira.

Kleito lassan felnézett. Alas mosolya kedves volt, már-már atyai – de a szemében volt valami, ami nem illett ehhez a kedvességhez.

– Köszönöm – válaszolta óvatosan. – De ez a munkám. Mindannyian azt tesszük, ami a legjobban megy nekünk.

– Pontosan! – Alas közelebb lépett, hangja bizalmasan lehalkult. – És ezért gondoltam rád is, amikor a vezetőket említettem. A te... különleges érzékenységed nagyon hasznos a sziget számára. Például te is segíthetnél kiválasztani a megfelelő embereket.

Kleito ujjai megfeszültek a kezében tartott víztárolón.

– Nem engem keresel, mások sokkal jobban értenek az ilyesmihez. Például akik szakmailag is rátermettebbek.

– Ó, természetesen. – Alas legyintett. – De mindenki annyira elfoglalt. És te itt vagy közöttünk, látod az embereket nap mint nap. Észreveszed a... természetes vezetőket.

– Nem hiszem, hogy...

– Tudod – szakította félbe Alas –, néha úgy érzem, te vagy az egyetlen, aki igazán érti, mit próbálok elérni. Hogy vannak, akik... többre születtek. Akiknek kötelességük vezetni a többieket.

Kleito gyomrában hideg gombóc formálódott. Alas szavai úgy csengtek, mint egy tökéletesen megkomponált dal – de valami disszonancia volt bennük, valami, ami már-már fizikai rosszullétet okozott.

– Gondolkozz rajta – folytatta Alas, és könnyedén Kleito vállára tette a kezét. – Együtt sokat tehetnénk a közösségért. Te is látod, hogy változásra van szükség. És mi ketten... mi értjük egymást, nem igaz?

Kleito csak bólintott, képtelen volt megszólalni. Alas még egyszer bizalmasan megszorította a vállát, majd távozott.

A kristályok lágy fénye még mindig átszötte a teret, ahol kis csoportokban beszélgettek az emberek. A vita folytatódott, de már nem olyan hevesen, mint a gyűlés alatt – inkább csak fontolgatták a lehetőségeket, latolgatták Alas javaslatának következményeit.

Sorel egy oszlopnak támaszkodva hallgatta az egyik csoportot. Fiatal arcán látszott a koncentráció – mint mindig, amikor új ötlettel találkozott. Alas ezt a pillanatot választotta.

– Hallottam, milyen lenyűgözően bánsz a kristályokkal – szólította meg könnyedén, mintha csak véletlenül sodródott volna oda. – A fejlődésed... figyelemreméltó.

Sorel kiegyenesedett.

– Köszönöm. *Po Seid* remek tanító.

– Természetesen. – Alas bólintott, tekintetét végigjáratta a tér kristályain. – De a tehetség... az vagy megvan valakiben, vagy nincs. Mint ahogy benned is megvan az a különleges képesség, hogy átlásd a rendszereket. Nem csak a kristályokat érted, hanem azt is, hogyan működnek együtt a dolgok.

A fiatalember szeme felcsillant. Alas folytatta:

– Tudod, amikor a farmokról beszéltem... Az is egy rendszer. Mint a kristályaid. Vannak benne kulcsfontosságú elemek, és ha ezeket megfelelően helyezzük el...

– Akkor az egész hatékonyabban működik – fejezte be Sorel a gondolatot.

– Pontosan! – Alas hangja csaknem dorombolt. – És ki érthetné ezt jobban, mint te? A te meglátásaid... nagyon értékesek lehetnének ebben a projektben.

Sorel tekintete találkozott Alaséval.

– Azt hittem, ez inkább szervezési kérdés.

– Minden szervezés alapja a rendszerek megértése. És te...
– Alas elhallgatott, mintha keresné a megfelelő szavakat. – Te

másként látod a dolgokat, mint a többség. Természetednél fogva alkalmas vagy rá, hogy segíts alakítani a jövőnket.

Sorel arcán átfutott valami – büszkeség? Kétely? Alas nem tudta pontosan megállapítani, de nem is volt rá szükség. A mag el volt vetve.

– Gondolkozz rajta – mondta végül, és elindult a szállása felé. De még egy gondolat erejéig visszafordult: – Ha érdekel, szívesen megbeszélem veled részletesebben is. A te képességeid... túl értékesek ahhoz, hogy csak egy területen használd őket.

Az este már leszállt At Lantheára. A szentély lépcsőjén egyelőre csak minden harmadik pihenőnél világított kristály – Sorel terve szerint hamarosan mindegyiknél kettő lesz, nappali fénnel árasztva el az egész feljárót. De most ez a félhomály tökéletes volt Kleito számára, hogy elbújjon és gondolkodjon.

Theia finoman jelent meg mellette. Ruhájának orichalcum díszei meg-megcsillantak a kristályok fényében.

– Kleito! Mi a véleményed a megbeszélésről? – kérdezte csevegő hangnemben.

A lány udvariasan az *ashára* nézett, de nem osztotta a másik hangulatát.

– Egyre többen vagyunk, s egyre több élelmiszerre van szükségünk. Talán tényleg jobban meg kellene szervezni a gazdálkodást – felelte.

– Úgy látom, Alas nem győzött meg kellőképpen.

– Van valami a tekintetében – magyarázta Kleito halkan, miközben megrázta a fejét. – Amikor beszél... minden olyan logikusnak tűnik. De közben érzem, hogy valami nem stimmel.

– Folytasd! – bízta Theia. Hangja lágy volt, mint mindig.

– A szavai... tökéletesek. Túlságosan is tökéletesek. És észrevetted, milyen módon kezdte el használni a „természetes” szót? Természetes vezető, természetes képességek... – Kleito megsimogatta a kristályfoglatot, amely még várt a fényforrásaira. – Mintha... mintha azt sugallná, hogy egyesek többek, mint mások.

Theia megfordult, szembenézett Kleitóval.

– Beszélt veled, személyesen?

Kleito bólintott.

– Azt akarja, hogy segítsek neki kiválasztani az embereket. Azt mondta, én... csak én értem őt. – Kleito hangja megremegett. – De én nem akarom érteni. Nem tetszik, amit látok benne.

– Értem – válaszolta Theia egyszerűen. Egy pillanatig csend volt, csak a tenger távoli morajlását lehetett hallani. – És szerinted mi a célja?

– Nem tudom biztosan. De... építi a saját kis körét. Azokból, akiket... – Kleito kereste a szavakat. – Akiket manipulálni tud. És ahogy láttam, már Sorelt is megkörnyékezte.

Theia hologramja elgondolkodva ragyogott. A távoli gyülekezőtér kristályainak fénye átsejlett alakján, különös árnyékokat vetve a lépcsőre.

– Érdekes, amit mondasz – szólalt meg végül. – Figyeltem őt a gyűlésen. Látszólag mindig a közösség érdekeit nézi, praktikus megoldásokat javasol. De van valami a módszerében...

– Igen! – kapott a szón Kleito. – Mintha nem is az lenne fontos neki, hogy mi a végeredmény. Hanem az út odáig. Ahogy az emberek hallgatnak rá, ahogy követik az ötleteit.

– A befolyás önmagáért – bólintott Theia. – Nem azért akarja irányítani az embereket, hogy jobb legyen nekik. Hanem mert... élvezzi az irányítást.

Kleito megorzongott.

– Pontosan. És ez... ez veszélyes, nem? Mert most még csak a farmokról van szó, de ha sikerrel jár...

– Akkor majd talál új területeket – fejezte be a gondolatot Theia. – Új módokat, hogy növelje a befolyását. És közben úgy fog tűnni, mintha minden az ő érdeme lenne – a jobb szervezés, a hatékonyabb munka.

– Gondolod, hogy tennünk kellene valamit?

Theia hologramja felerősödött, alakja megvilágította a sötétebb sarkokat is.

– Egyelőre figyelünk. És... – egy pillanatra elhallgatott. – Talán ideje lenne Seiddel is beszélnünk erről.

Éppen akkor repült el felettük kecsesen egy széljáró. Kleito követte a tekintetével, ahogy a jármű leereszkedik a szentély hátsó traktusában.

– Po Seid... – kezdte lassan. – Ő mindig a legjobbat feltételezi az emberekről. Ez az egyik legnagyobb erénye.

– És egyben a legnagyobb gyengesége is – tette hozzá Theia finoman. – Különösen egy olyan ember esetében, mint Alas, aki tökéletesen játssza a szerepét.

Kleito ujjait újra végigfuttatta az orichalcum mintázaton.

– Tudod, *asha*... Amikor először találkoztam Alasszal, azt hittem, csak túlságosan lelkes. Hogy idővel majd megtalálja a helyét, mint mindenki más.

– De nem ez történt.

– Nem. Helyette... egyre ügyesebben szövi a hálóját. És most Sorelt is célba vette. – Kleito hangja aggodalmasra váltott. – Ő még olyan fiatal...

Theia közelebb lépett.

– Sorel okos fiú. És vannak olyan dolgok, amiket nem lehet kitörölni az emberből – mint például az erkölcsi iránytű.

– Vagy az emberi kapcsolatok... – kezdte Kleito, de aztán elhallgatott.

– Igen – bólintott Theia. – Alas esetében voltak... jelzések. De egy közösséget nem építhetünk félelemre és bizalmatlanságra. Mindenkinak meg kell adni az esélyt.

– És most?

– Most kivárunk. Elemzünk minden apró jelzést, minden manipulációs kísérletet. – Theia hangja határozott volt. – És amikor eljön az ideje, beszélünk vele. De addig...

– Addig figyelünk – fejezte be Kleito a mondatot.

A kristályok fénye már csak halványan derengett At Lanthea szentélyének felső szintjén, amikor Theia materializálódott Seid műhelyében. Az AI alakja ezúttal nem az *asha* megszokott fenséges megjelenését öltötte – ez most egy személyesebb beszélgetés lesz.

– Megint nem voltál ott – kezdte szemrehányóan, miközben Seid épp egy lebegő platform alatt feküdt, csak a lábai látszottak ki alóla. A férfi nehézkesen szuszogott, de Theia érezte a lumitharon keresztül, hogy nagyon is tudatában van mulasztásának.

– A tíznaponta megrendezésre kerülő szigeti tanács... – folytatta az AI, amikor Seid nem válaszolt azonnal. – Ez már a negyedik alkalom, *serad*. Az embereknek szükségük van rád – nem csak mint vezetőre, hanem mint... támogató jelenletre.

Seid végre kibújt a lap alól. A műhely falait borító kristályok fénye különös árnyékokat vetett arcára, kihangsúlyozva a fáradtság jeleit, de szemében ott csillogott

valami más is – egy titok, amit már alig tudott magában tartani.

– Gyere velem – mondta végül, felállva a munkapadtól. – Szeretnék mutatni valamit.

A szentély hátsó részében, egy eddig lezárt teremben öt hasonló platform lebegett csendesen a levegőben, mint a műhelyben. Mindegyik nagyjából két méter hosszú és három méter széles volt, felületük olyan simára csiszolva, mint egy tökéletes tükör.

– Ez... – Theia közelebb lebegett az egyik platformhoz. – Ezek antigravitációs szállítóegységek?

Seid büszkén bólintott.

– Sorel segítségével készítettük őket. A vezérlésük olyan egyszerű, hogy egy gyermek is képes irányítani őket. És ami a legfontosabb, a teherbírásuk automatikusan szabályozódik.

Rátámaszkodott az egyikre, mire az egy pár centit lesüllyedt, de szinte azonnal visszaemelkedett az eredeti magasságába.

– Ezer kilót is képesek szállítani – magyarázta Seid. – Ez forradalmasíthatja a mezőgazdasági munkát, a szállítást...

– És a pajzs? – szakította félbe Theia, bár hologramján látszott, hogy lenyűgözi a látvány.

– Az is kész – Seid a terem másik végébe vezette az AI-t. A falon egy komplex vezérlőpanel villódzott, rajta At Lanthea térképe, szektorokra osztva. – Az alapenergiát a főkristály adja, de azon kívül huszonegy kristály táplálja, hogy külön-külön is ki- és bekapcsolhatóak legyenek a szektorok.

Theia egy hosszú pillanatig csendben tanulmányozta a rendszert.

– Ezért nem jártál a tanácskozásokra – mondta végül, hangjában már nem volt szemrehányás. De *serad*... miért nem szóltál erről senkinek?

Seid az egyik platformhoz lépett, végigsimította a felületet.

– Mert ez... ez lesz az ajándékom a közösségnek. Valami kézzelfogható, valami, ami mindenkinek segít. Nem csak beszéd, nem csak iránymutatás.

– A *po* nem csak technológiai vezető – jegyezte meg Theia finoman. – Az embereknek szükségük van a jelenlétedre, a szavaidra is.

– Tudom – Seid hangja elcsendesedett. – És mostantól többet leszek velük. De előbb... – tekintete végigsiklott a lebegő platformokon – ...szeretném látni az arcukat, amikor először meglátják ezeket. Holnap kivisszük őket a Permet-szektorba.

Theia hologramja halványan pulzált, ahogy megértette Seid motivációját. A lumitharon keresztül érezte a férfi izgalmát, a vágyat, hogy valami igazán különlegeset adjon népének.

– De azért – jegyezte meg az AI, és hangjában most már mosoly bujkált – a következő tanácskozáson ott leszel?

Seid elnevette magát.

– Ott leszek.

A kristályok fénye megcsillant a lebegő szerkezeteken, mintha azok is osztoznának készítőjük örömében. Odakint a szentély körül At Lanthea csendesen pihent az éjszakában.

XX.

Kora reggel volt, de At Lanthea kristálytornya már fényben úszott. Alas a Hajnal-szektor közösségi terén sétált. Az öt *kathiir* vezető már a szokásos reggeli megbeszélését tartotta – a kellemes időre tekintettel a közösségi tér külső lépcsőin üldögéltek.

Taren és Kern egy új építési tervet vitatott meg.

– Az új karámokat ide helyeznénk – magyarázta Taren, ujjai a Sorel által biztosított holografikus táblán játszottak. Az építkezések vezetőjének minden mozdulata azt a nyugodt magabiztosságot sugározta, amit a sziget szolgálata adott neki.

Kern bólintott, őszülő szakálla megcsillant a felkelő nap fényében. A mezőgazdaság vezetője olyan természetességgel értette meg a komplex terveket, mintha egész életében ezt csinálta volna – pedig tudta jól, hogy ez az új tudás ajándék volt, amit *po* Seidtől és *asha* Theiától kapott.

Amira a gyógynövények listáját lapozgatta, éppen azon gondolkodott, hol nem jártak még tanítványával. A gyógyító asszony tekintete időnként a szentély felé fordult – eszébe jutott, hogy addig van ideje kísérletezni, tanulni, amíg a *rennara* működőképes. Remélhetőleg, még nagyon sokáig kiszolgálja őket, de az orvoslás tudását folyamatosan frissen kell tartani.

Mellette Kleito ült, a közösség lelke. Különleges érzékenysége most is érzékelt a közeledő Alas jelenlétét, még mielőtt a férfi megszólalt volna. Biztos volt benne, hogy nem csak köszönni jött...

Sorel, a legfiatalabb közülük, épp akkor érkezett kristályaival – minden egyes darab *po* Seid tanításának élő

bizonyítéka volt. A fiú szemeiben ott csillogott az a különleges fény, amit a tudás biztosított számára.

– Jó reggelt! – Alas hangja mézédese volt, ahogy közelebb lépett. – Remélem, nem zavarok...

– Egyáltalán nem – válaszolta Taren nyugodtan, felnézve a tervekből.

– A tegnapi tanácskozáson felmerült néhány... aggasztó kérdés – kezdte Alas óvatosan. *Po* Seid távolléte...

– *Po* Seid pontosan tudja, mit tesz – szakította félbe Kleito határozottan. Hangjában nyoma sem volt bizonytalanságnak.

– De nem gondoljátok, hogy talán...

– Nem! – Amira hangja szelíd volt, de határozott. – Ha távol maradt, biztosan volt oka megtenni. És ha ránk tartozik, megosztja velünk is. Ismerjük vezetőink szándékait és bízunk bennük.

– Teljes mértékben – tette hozzá Kern, és tekintetében olyan szilárd meggyőződés csillogott, amit semmiféle manipuláció nem ingathatott meg.

Alas érezte, hogy itt most falba ütközött. A *kathiir* vezetőinek lojalitása nem csak felszínes hűség volt – ez a kötődés a létezésük alapjává vált.

– Természetesen – hátrált meg gyorsan. – Csak gondoltam, talán...

– Talán ideje lenne, hogy te is jobban bízz a vezetőinkben – intézte szavait Alas felé Kleito csendesen, miközben Soreltől elvette az egyik kristályt. A fiatalember szemébe nézett, egyértelművé téve gondolatait.

Alas távozása után az öt vezető összenézett. Nem kellett szavakba önteniük gondolataikat – mindannyian érezték, hogy amit Alas próbál, az több mint egyszerű befolyásszerzés.

A szentély kristályainak fénye már kialudt, amikor Seid végre befejezte az utolsó platform tesztelését is. A műhely csendjében csak a szerkezetek halk zümmögése hallatszott, ahogy az antigravitációs mezők fenntartották őket a levegőben.

Ujjai még mindig bizseregtek az orichalcum vezetékek érintésétől, de elégedettség töltötte el. Hat platform, hat tökéletes művészi alkotás – mindegyik képes akár ezer kilónyi terhet is olyan könnyedén lebegtetni, mint egy tollpíhét.

Theia hologramja finom vibrálással jelent meg mellette.

– Megint korán keltél – jegyezte meg az AI, miközben a legközelebbi platformot vizsgálta. A szerkezet tökéletesen lebegett.

– Meg kellett bizonyosodnom, hogy minden működik – Seid az egyik vezérlőpanelhez lépett, és finoman állított a teherbírás-szabályozón. A kijelzőn futó számok tökéletes stabilitást mutattak. – Még ma szeretném bemutatni őket a közösségnek.

A lumithar melegen bizsergett az ujján, ahogy Theia közelebb lebegett.

– Van valami, amit tudnod kell – kezdte az AI óvatosan. – Ma reggel az ötök megbeszélése után felkerestem Kleitót.

Seid felpillantott a munkájából.

– Mi történt?

Theia elmesélt mindent, amit Kleitótól hallott – Alas növekvő befolyását, a finom manipulációs kísérleteit, a módot, ahogy próbálja megosztani az embereket.

– A *kathiir* vezetői természetesen hűségesek maradtak – fejezte be Theia. – De Alas újból próbálkozni fog.

Seid egy hosszú pillanatig csendben állt, tekintete végigsiklott a lebegő platformokon. A technológia, amit

létrehozott, tökéletes volt a maga módján – de talán többre volt szükség.

– Ezért is fontos, hogy megmutassuk ezeket – mondta végül, a platformok felé intve. – At Lanthea népének látnia kell, hogy nem csak beszélünk a fejlődésről. Hogy amit ígértünk nekik... az valósággá válik.

Odakint a hegy körül a közösség már a napi munkájához készülődött, mit sem sejtve azokról a változásokról, amelyek hamarosan az életük részévé válnak.

– És Alas? – kérdezte Theia.

– Figyeljük tovább – felelte Seid, miközben egy utolsó ellenőrzést végzett a platformokon. – Ő tipikusan olyan, mint a lantheai politikusok. Hatalmat szeretne. Befolyást. Nagy problémát nem tud okozni – legyintett. – Most inkább menjünk és adjunk az embereknek valamit, amiben hihetnek. Valamit, ami többet mond minden szónál vagy politikai ígéretnél.

A hat platform csendesesen lebegett a levegőben, várva a pillanatot, amikortól szolgálhatják At Lanthea teljes lakosságát.

Alas visszament a házába. Érezte, ahogy a reggel csöndje különös súllyal nehezedett a lelkére. A szobája ablakában állt, tekintete a szentély felé fordult, ahol már kialudtak a kristályok fényei. A férfi arcán különös árnyékok játszottak, ahogy a múlt képei kavarohtak elméjében. Rengeteg minden elszivárgott a régi emlékekből, de volt jónéhány, amely görcsösen kapaszkodott lelkének szövetébe. Mint az is, amely most belemart a gyomrába.

A faluja... igen, a faluja. Nem olyan volt, mint a többi primitív település. Apja, a vezető, különleges rendet teremtett

ott. Minden reggel a nagy „vezérfa” alatt ült, és úgy osztotta az utasításokat, mint egy uralkodó. És ő, a vezető egyetlen fia, ott állt mellette, tanulta a hatalom természetét.

– Figyelj, fiam – hallotta még most is apja hangját. – Az emberek olyanok, mint a folyó. Irányítani kell őket, különben mindent elsodornak.

De aztán jött az a reggel, amikor apja nem ébredt fel. És a falu... a falu nem őt választotta.

– Túl fiatal – mondták egyesek. – Nem elég erős – suttogták mások. De ő tudta az igazságot: féltek tőle. Féltek attól a tűztől, amit apja belé plántált.

Alas ujjai görcsösen markolták az ablakpárkányt. A szentély fehér tornya gúnyosan magasodott a hegy tetején, mint egy örök emlékeztető arra, hogy megint kívül rekedt a hatalmon.

– A *kathiir*... – mormolta maga elé. Az őt vezető képe jelent meg előtte: Taren nyugodt magabiztossága, Kern bölcsessége, Amira gondoskodása, Kleito különös érzékenysége, és Sorel... igen, Sorel fiatal tehetsége. Mind-mind olyan tökéletesnek tűntek. De mi tette őket különlegessé? Egy véletlen. Csak mert ők voltak az elsők, akiket átalakítottak.

– Azt hiszik, a *rennara* tette őket vezetővé – mormogta keserűen. – De mi van azokkal, akikben természettől fogva megvan ez a képesség? Akik születésüktől kezdve tudják, mit jelent irányítani?

A nap fénye megcsillant egy arra suhanó széljárón, amely valamit éppen a Permet-szektor felé szállított. Alas követte tekintetével a gép kecsesen ívelő útját. A technológia... igen, ezt is csak kisajátították maguknak. *Po* Seid és az ő választottjai, mintha csak ők értenék, csak ők érdemelnék meg.

– De tévednek! – suttogta az üres ablakkeretbe. – A vezetés nem tanulható. Nem programozható be, mint valami kristály működése. A vezetés... az itt van. – Mellkasára szorította kezét, ahol a régi tűz még mindig lángolt.

Emlékezett az első napokra At Lantheán, amikor még azt hitte, ez más lesz. Hogy itt végre... De nem. Itt is ugyanaz történt. Egy kiválasztott elit, és ő megint kívül rekedt. De ezúttal nem fogja hagyni. Ezúttal...

Tekintetét újra a szentély felé fordította. A reggeli beszélgetés képe rémlett fel, gyomrába belemart az elutasítás kellemetlen érzete. De elméje már a következő lépéseken dolgozott. Ha nem tudja megbontani a *kathiir* egységét, akkor majd máshol próbálkozik. Vannak mások is, akik érzik ezt a kirekesztettséget. Akik nem értik, miért kellene vakon követniük azokat, akiket csak a véletlen emelt föléjük.

– Apám – mondta ki hangosan, és halvány mosoly játszott ajkain. – Te megértenéd. Te tudtad, hogy a valódi hatalom nem adományozható. Az vagy megszületik veled, vagy soha nem lesz a tiéd.

At Lanthea felett a nap egyre magasabbra kúszott, egy új napot ígérve. De Alas szívében az éjszaka sötétje még mindig ott kavargott, mint egy vihar előtti felhő, amely csak a megfelelő pillanatra vár, hogy végre kitörhessen.

A hajnali köd még ott lebegett At Lanthea völgyei felett, amikor a széljárók ezüstös alakja kivált a szentély árnyékából. Három gép, mindegyik egy-egy platformot szállítva, olyan kecsesen siklott a levegőben, mint három óriási vízimadár.

A Permet- és a Szivárvány-szektor főhídjánál már gyülekeztek az emberek. Seid és Sorel a várakozók közé lépett. A fiatal mérnök arca kipirult az izgalomtól – hetek munkája érett be ebben a pillanatban.

– At Lanthea népe! – Seid hangja betöltötte a teret, de nem volt benne fennköltség, csak őszinte öröm. – Ma nem egyedül állok itt előttetek. Sorel nélkül az, amit most láttok, nem jöhetett volna létre.

A tömegből halk moraj tört fel, amikor a platformok egyetlen gombnyomásra lassan elváltak a talajtól és felemelkedtek.

– Ezer kilót képesek szállítani – magyarázta a fiatal mérnök, hangja magabiztosságtól csengett. – És olyan egyszerűen irányíthatók, hogy akár egy gyermek is képes kezelni. Gyere csak! – nyújtotta kezét az egyik száját tátó kislány felé. – Itt fogd meg!

A gyermek apró kezével megfogta a platform szélét. A szerkezet azonnal reagált, olyan finoman követve mozdulatait, mint egy jól idomított állat.

A tér szélén Alas figyelt. Arcán különös kifejezés suhant át, ahogy nézte Sorelt – a fiút, aki most ott állt Seid mellett, egyenrangú alkotótársként. A keserűség új árnyalattal gazdagodott szívében.

– A betakarításnál... – kezdte valaki a tömegből.

– És az építkezéseknél! – vágott közbe egy másik hang.

– A kövek szállításához...

Az izgalom szinte tapintható volt. Az emberek közelebb húzódtak, hogy jobban szemügyre vehessék a platformokat. Kern, az állattartás vezetője már arról beszélt, hogyan könnyíthetné meg a takarmány szállítását, míg Taren az építkezéseknél való felhasználás lehetőségeit latolgatta.

– Ez csak a kezdet – Seid hangja halk volt, de mindenki hallotta. – Még három platform vár a szentélyben. És Sorel... – a fiatal mérnökre mosolygott – ...már dolgozik az újabb fejlesztéseken.

A reggeli nap már magasan járt, amikor az emberek végre szétszéledtek. A platformok ott lebegtek új tulajdonosaik mellett, mint a jövő ígéretének kézzelfogható bizonyítékai.

Csak Alas maradt még egy pillanatig, tekintete a távolodó Seiden és Sorelen. A nap sugarai megcsillantak a platformok felületén, visszatükrözve egy olyan világot, amelyből ő újra kirekesztve érezte magát.

De ma már nem a keserűség volt az egyetlen érzés szívében. Valami más is született ott, a hajnali bemutató során. Valami sötétebb, veszélyesebb. Mert most már tudta: nem elég a hatalmat megszerezni. Előbb le kell rombolni azokat a kötelékeket, amelyek At Lanthea népét vezetőihez fűzik.

És ehhez... ehhez idő kell. És türelem.

A késő délutáni nap már hosszú árnyékokat vetett At Lanthea sétányaira, amikor Alas meglátta őket. Kleito és Theia a Szivárvány-szektor egyik hídjánál álltak, alakjuk élesen rajzolódott ki a lemenő nap fényében. Az *asha* hologramja finoman lebegett a fiatal nő mellett, ruhájának orichalcum díszei meg-megcsillantak, ahogy beszélgetésük közben Kleito felé fordult.

Alas megállt az egyik oszlop árnyékában. Innen tisztán láthatta őket, de ők nem vehették észre jelenlétét. A két alak tökéletes összhangban beszélgetett – mintha nem is egy ember és egy mesterséges intelligencia állna ott, hanem két régi barát.

– Látod azt az új hajtást? – hallotta Kleito hangját, ahogy a híd melletti növényekre mutatott. – Amira szerint különleges gyógyhatása lehet.

Theia közelebb hajolt a növényhez. Az *asha* alakjában most is fenséges volt, de volt benne valami... közvetlenség, amit Alasszal sosem mutatott.

– A vulkanikus talaj miatt – magyarázta az AI. – Egyedi vegyületeket tartalmaz...

Alas ökle megfeszült. A beszélgetés foszlányai úgy martak belé, mint megannyi apró tű. Nem is annyira a szavak tartalma, hanem az a természetesség, ahogy egymással kommunikáltak. Az a fajta bizalom, amit ő sosem kapott meg.

Theia felnevetett valamin, amit Kleito mondott. A nevetés tisztán, dallamosan szállt a levegőben. Alas még sosem hallotta így nevetni az *ashát* – vele mindig csak hivatalos volt, távolságtartó.

A nap már majdnem eltűnt a horizonton, amikor újabb alakok tűntek fel a hídon. Seid és Kern közeledett, élénk beszélgetésbe merülve. A *po* kezében egy kristály volt, amit láthatóan épp magyarázott az idős férfinak.

– ...és ha így állítjuk be – hallotta Seid hangját –, akkor automatikusan szabályozza az öntözést. Figyeld csak!

Kern áhítattal nézte, ahogy a kristály fénye változik, jelezve a különböző beállításokat. Az öreg arca ragyogott a lelkesedéstől – pont úgy, ahogy Alas is érezte magát, amikor először hallott a fejlett technológiáról. De őt sosem avatták be így a részletekbe.

– Ez forradalmasíthatja a termesztést – mondta Kern, és hangjában ott vibrált a tisztelet. – De hogyan...

– Gyere fel holnap a műhelybe – szakította félbe Seid mosolyogva. – Megmutatom az egész rendszert.

Alas érezte, ahogy a keserűség újra felkúszik a torkában. A műhely... ahova őt sosem hívták meg. Ahol Sorel szabadon ki-

be járhat, ahol a „kiválasztottak” megbeszélik a sziget jövőjét érintő fejlesztéseket.

A négy alak most már egy csoportban állt a hídon. A lemenő nap utolsó sugarai glóriaként vonták körbe őket – a *po*, az *asha* és két kiválasztottjuk. A tökéletes kép, amiből ő mindig kimaradt.

Alas lassan megfordult és elindult a háza felé. Léptei nehezek voltak, mintha minden lépéssel mélyebbre süllyedne saját gondolataiban.

Házának ablakából még egyszer visszanézett a hídra. A csoport már szétoszlott, csak a kristályok fénye világított a sötétedő égbolt alatt. De Alas fejében már új gondolatok kezdtek formálódni.

– Miért ők? – kérdezte magától újra és újra. – Mi teszi őket különlegessé? Az, hogy elsőként érkeztek? Hogy véletlenül ők voltak az első alanyai a *rennarának*?

A kérdések csak kavarogtak elméjében. De most már nem csak kérdések voltak – kezdett kialakulni benne egy terv is.

– Ha nem engednek be az ajtón – gondolta, miközben az éjszaka lassan leereszkedett At Lantheára –, akkor majd találok másik utat. És nem leszek egyedül... vannak mások is, akik érzik ezt az igazságtalanságot.

At Lanthea csendesen pihent az éjszakában, mit sem sejtve a viharról, ami készülődött egyik lakójának szívében.

A molekuláris átalakító halkan zümmögött a reggeli szürkületben, ahogy a talajt formálta. Seid elégedetten figyelte a munkát – az új öntözőrendszer csatornái szépen rajzolódtak ki a földben, mint egy aprólékosan megkomponált mintázat. A kristályok, amiket Kernnel terveztek, már a helyükön voltak, várva, hogy életre keljenek.

– A víz áramlása tökéletes – jegyezte meg Theia, hologramja finoman lebegett Seid mellett. – A szenzorok minden szakaszt külön tudnak majd szabályozni.

Seid bólintott, ujjai végigsimították az egyik kristály felszínét. Az érintésre a kristály halványan felizzott, jelezve, hogy készen áll a feladatra. A lumithar melegen bizsergett az ujján – Theia osztozni látszott az izgalmaiban.

De a békés hajnali pillanatot hirtelen megtörte egy hang:

– Már megint titkos megbeszélés? – Alas hangja élesen hasított a levegőbe. A férfi, arcán keserű mosollyal lépett elő.

Seid megfordult. A másik férfi tekintete a kristályokra siklott, majd vissza rá.

– Nincs itt semmi titok, Alas – felelte nyugodtan. – Ha érdekel a rendszer működése...

– Ó, persze – vágott közbe Alas. – Most majd elmagyarázod, mint egy gyereknek. De a tervezésbe... abba már nem vontok be, igaz?

Theia hologramja halványan pulzált. Az AI érzékelte a növekvő feszültséget.

– Kern azért volt jelen a tervezésnél, mert ő felel a mezőgazdaságért – magyarázta Seid. – Ez az ő területe.

– Az ő területe – ismételte Alas gúnyosan. – És ki döntötte el, hogy ez az ő területe? Ki döntötte el, hogy a *kathiir* vezeti ezt a szigetet? Mert érkezési sorrendben lettünk besorolva?

Seid egy hosszú pillanatig csak nézte a másik férfit. A hajnali szél végigsöpört a téren, megzörgetve a növények leveleit.

– Senki sem döntötte el – felelte végül csendesen. – Mindenkinek megvan a maga...

– Szerepe? – Alas hangja sziszegéssé torzult. – És az én szerepem mi lenne? Hogy csendben elfogadjam, amit ti, a „kiválasztottak” eldöntötök?

A kristályok fénye megremegett, mintha reagálnának a növekvő feszültségre. Theia közelebb lebegett.

– Alas – szólalt meg az AI –, At Lanthea mindenkié. A döntések...

– Nem! – A férfi hangja erősebbé vált, érezhető volt benne a keserűség. – At Lanthea a tiétek! Ti építitek, ti irányítjátok, ti döntötök mindenről! Mi többiek csak... csak díszletek vagyunk a ti tökéletes világotokban.

Sarkon fordult és elindult, de három lépés után még visszaneézett:

– De tudjátok mit? Nem mindenki olyan vak, mint hiszitek. Vannak, akik látják ezt az... igazságtalanságot.

Seid és Theia egy darabig csendben álltak. A nap első sugarai már áttörték a horizont vonalát, megcsillanva a frissen kialakított öntözőcsatornákon.

– Ez több mint egyszerű elégedetlenség – szólalt meg végül Theia halkán.

– Igen – bólintott Seid. – Ez már... valami más.

A lumithar lüktetett, jelezve az AI aggodalmát. A távolban At Lanthea többi lakója már ébredezett, mit sem sejtve a viharról, ami készülődött közösségük szívében.

– Figyelni kell őt – mondta Seid, tekintete még mindig arra az irányra szegeződött, amerre Alas eltűnt. – És azokat is, akikkel kapcsolatba lép.

– Már elkezdtem – válaszolta Theia. – De *serad*... mi van, ha már késő? Ha már elvetette a kétely magvait másokban is?

A kérdés ott lebegett köztük a hajnali levegőben, mint egy sötét felhő a horizonton. At Lanthea tökéletes rendje most törékenyebbnek tűnt, mint valaha.

Alas a Permet-szektor egyik távolabbi házánál sétált. Veran, egy középkorú férfi épp a kertjét gondozta – egyike azoknak, akik nemrég érkeztek a szárazföldről. Tekintete azonnal felvillant, amikor meglátta a közeledő Alast.

– Láttad? – kérdezte Veran halkan, körbenézve, hogy senki sem hallja őket. – Ma reggel megint... megint volt valami újdonság. Kristályok az öntözéshez.

Alas biccentett, arcán rosszhiszemű mosoly játszott.

– És természetesen megint csak a "kiválasztottaknak" mutatták meg először – felelte. – Kern... ő mindent első kézből kap. Mi meg majd szépen megvárjuk, amíg úgy döntenek, hogy érettek vagyunk rá.

Veran letette az ásót, amit eddig szorongatott. Arca megfeszült, ahogy az emlékek előtörtek.

– A faluban – kezdte lassan – én voltam a legjobb földműves, erre biztosan emlékszem. Mindenkinek én mondtam meg, mikor mit kell vetni, hogyan kell gondozni a növényeket. És most... – elhallgatott, tekintete a távolba révedt.

– Most meg azt mondják, nem értesz hozzá eléggé – fejezte be helyette Alas. – Hogy Kern és az ő „tudományos módszerei” jobbak, mint a te évtizedes tapasztalatod.

A két férfi között szikrázott a levegő a visszafojtott indulattól.

– Nem csak mi vagyunk így – szólalt meg újra Veran. – Tegnap beszéltem Letával. Tudod, azzal az asszonnyal, aki a gyógyítással foglalkozott a régi életében. Most meg...

– Most meg Amira mondja meg neki, mit csináljon – bólintott Alas. – Mert ugye, ő *kathiir*. Ő... kiválasztott.

A közelükben egy széljáró suhant el, hangtalan lebegésével csak még jobban kihangsúlyozva a különbséget a technológia birtokosai és a többiek között. Alas követte tekintetével az ezüstösen csillogó szerkezetet.

– De változtathatunk ezen – mondta végül, hangja suttogássá halkult. – Ha elegen vagyunk... ha elegen látjuk az igazságot...

Veran közelebb hajolt.

– Hogy érted?

– Ma este... – Alas körbenézett, majd még halkabban folytatta – ...találkozunk páran. A régi szikláknál, a part mentén. Ha érdekel...

A szavak ott lebegtek köztük a levegőben, mint apró, mérgezett magok, készen arra, hogy gyökeret eresszenek. Veran lassan bólintott, tekintetében ugyanaz a tűz lobbant fel, ami Alas szemében is ott égett.

A nap lassan nyugovóra tért At Lanthea felett. A kristályok sorra gyulladtak ki a házak között, meleg fényükkel beborítva a közösséget. De valahol, a parti sziklák között egy másik fény is készülődött – egy olyan tűz, ami nem melegíteni, hanem égetni akart.

A nap már régen lebukott a horizont mögött, amikor Alas alakja felbukkant a parti sziklák között. A barlang, ahol korábban a hajó rejtőzött, most új titkokat készült befogadni. A sötét nyílás még mindig fenséges volt, mint egy ősi kapu – de ma este nem menedéket, hanem bűvőhelyet kínált.

A tenger moraja visszhangzott a barlang falain, ahogy Alas belépett. A „kölcsönvett” kristály fénye – orichalcum

hiányában – halványan csillant a nedves sziklákon, kísérteties árnyékokat festve a falakra. A barlang mélyén még mindig látszottak előző használóinak nyomai – spirális minták a falakon, karcolások a sziklapadlón.

Veran érkezett először, lépteit óvatosan tapogatták a nedves sziklákat. Utána sorban a többiek: Leta szemében a régi gyógyító büszkesége égett, Kars izmos alakja betöltötte a bejáratot, Lenna csendesen, mint egy árnyék siklott be, végül Feris, a legfiatalabb zárta a sort.

A kristály fénye megremegett a szél beáramló leheletétől. Kintről a hullámok monoton ritmusa szűrődött be, mintha maga az óceán adná az ütemet titkos találkozájukhoz.

– Itt biztonságban vagyunk – szólalt meg Alas halkan. Hangja különösen csengett a barlang akusztikájában. – Senki sem jár már erre... most már sokkal magasabb helyen vannak.

A résztvevők félkörben helyezkedtek el, arcukon a kristály fénye táncolt. A barlang szája mögöttük sötétben tátongott, időnként egy-egy hullám fröccsenése világította meg, amikor a hold fénye megcsillant a vízen.

– Ma reggel... – kezdte Alas, és szavai visszhangot vertek a sziklafalakra – ...ismét tanúi lehettünk, hogyan osztják el az új technológiát. Mindig ugyanaz a történet: először a *kathiir*, aztán... talán mi is sorra kerülünk. Egyszer.

– Az én falumban... – kezdett bele Leta a panaszkodásba.

– De nem csak a technológia – szólt közbe Alas. – Figyeltétek, hogyan kezelik a tudást? Minden új fejlesztés, minden információ először hozzájuk kerül. Mi csak... morzsákat kapunk.

Kars előrehajolt, izmos alakja sötét árnyékként rajzolódott ki a kristály derengésében.

– A sziget védelmére is akarnak egy vezetőt – mordult fel. – De én valamiért nem vagyok jó számukra! Pedig a falumban hat medvét ejtettem el pusztá kézzel. És most azt mondják, várjak, amíg megtanulom az „új módszereket”.

– De a legrosszabb – szólalt meg Leta, hangja remegett az elfojtott indulattól –, hogy úgy tesznek, mintha mindez természetes lenne. Mintha... mintha ez lenne a dolgok rendje.

Alas felállt, alakja megnyúlt a falon, mint egy óriás árnyéka.

– Azt mondják, At Lanthea egy új kezdet – szavai úgy visszhangzottak a barlangban, mint távoli mennydörgés. – De valójában... valójában csak átültették a régi rendet egy új helyre, új technológiával. Egy kiválasztott elit, és mi, a... többiek.

A kristály fénye mintha halványabb lett volna, vagy talán csak a növekvő indulatok tették sötétebbé a barlang belsejét. Kintről a tenger moraja szűrődött be, mint egy figyelmeztetés – de ők már nem hallották. Szívükben más hang szólt: a változás igénye, a lázadás hangja.

– De mit tehetünk? – kérdezte Feris, a fiatal férfi hangja élesen hasított a feszült csendbe.

Alas lassan megfordult. A kristály fénye most szemből érte arcát, kihangsúlyozva vonásainak minden árnyékát, minden keménységét.

– Először is... meg kell mutassuk másoknak is az igazságot. Óvatosan, fokozatosan. Vannak többen is, akik érzik ezt az... egyenlőtlenséget. – Tekintete végigsiklott a jelenlévőkön. – És aztán... amikor elegen leszünk...

A mondat befejezetlenül lebegett a barlang párás levegőjében. De nem is kellett befejezni – mindannyian

értették. A változás nem kér engedélyt. A változás egyszerűen... megtörténik.

A tenger moraja felerősödött, mintha maga az óceán is figyelmeztetni akarná őket. De ők már döntöttek. A kristály halvány fénye megcsillant szemeikben, ahol most ugyanaz az elszántság égett: At Lanthea rendje meg fog változni. Akár akarják a kiválasztottak, akár nem.

XXI.

A következő napokban At Lanthea levegője szinte folyamatosan vibrált a feszültségtől. Az óceán felől érkező szél is mintha megváltozott volna – erősebb lett, csípősebb, mintha a természet is érezné a közelgő vihart.

Alas csoportja lassan, de biztosan növekedett. Már nem csak hatan voltak – a part menti barlangban tartott találkozóikon egyre többen jelentek meg. A kristály halvány fénye most már tíz-tizenkét arcot világított meg, mindegyiken ugyanazzal a keserű elszántsággal.

– A vihar... – kezdte Alas, hangja majdnem elveszett a hullámok zajában – ez lesz a mi lehetőségünk.

Veran előrehajolt, arca megvillant a kristály derengésében.

– Hogy érted?

– Amikor a vihar eléri a szigetet – folytatta Alas –, minden figyelem arra irányul majd. A szentély... – elhallgatott egy pillanatra, tekintete a távolba révedt, mintha már látná maga előtt a tervet – a szentély akkor védtelen lesz.

A barlang mélyéről hideg szél söpört végig, mintha maga a természet figyelmeztetne: amit terveznek, az visszafordíthatatlan következményekkel járhat.

– De a szentély... – szólalt meg Feris bizonytalanul – az tele van érzékelőkkel, védelmi rendszerekkel.

Alas tekintete most a fiatalemberre szegeződött. A kristály fénye megcsillant szemében, ahol különös tűz égett.

– Pont ezért kell a vihart kívárnunk. Amikor mindenki a pajzsrendszert figyeli, amikor *po* Seid és *asha* Theia minden figyelme az időjárásra összpontosul... – Alas csendesén tette hozzá – akkor lesz a mi időnk.

Kars izmos alakja megmozdult a félhomályban.

– Mit akarsz pontosan?

– Bejutni – válaszolta Alas egyszerűen. – Bejutni és... megszerezni, ami jog szerint a miénk is. A tudást. A technológiát. Mindazt, amit eddig csak az ő kiváltságuk volt használni.

A kristály fénye megremegett, ahogy egy erősebb szellőkés söpört végig a barlangon. A jelenlévők tekintetében bizonytalanság keveredett az elszántsággal.

– És ha elkapnak? – kérdezte valaki halkán.

Alas lassan felállt. Alakja óriásira nőtt a sziklafalra vetülő árnyékban.

– Nem kaphatnak el – mondta határozottan. – Mert mire észreveszik... mire rájönnek... addigra már késő lesz.

Közben fent, a szentélyben, Seid és Theia az időjárási adatokat elemezték. A holografikus kijelzők vörös fénnel villogtak.

– A szenzorok szerint – Theia hangja feszült volt – a közeledő vihar szokatlanul erős lesz. Erősebb, mint amiről a lakók tudnak...

Seid a kijelzőket tanulmányozta. Az óceán felől érkező vihar képe hipnotikus táncot járt a holografikus térképen – egy hatalmas, sötét örvény, amely egyenesen At Lanthea felé tartott.

– Nem gond, még van pár napunk, hogy felkészüljünk – jegyezte meg, miközben ujjai végigsimították a vezérlőpanelt. – De a pajzs működni fog, működnie kell. Most már van mit védeni.

A lumithar melegen bizsergett az ujján – Theia is osztotta aggodalmát.

A barlangban eközben Alas felállt. A kristály fénye megnyújtotta árnyékát a falon, alakja démoninak tűnt a remegő fényben.

– Három nap – mondta halkán. – Három napunk van, hogy előkészítsük... a változást.

A jelenlévők összenéztek. A szél süvítve söpört végig a barlangon, mintha maga a természet adná meg a jelet: a visszaszámlálás elkezdődött.

At Lanthea éjszakájában két különböző helyen, két különböző csoport készült ugyanarra a viharra. De míg az egyik védeni akarta a közösséget, a másik arra készült, hogy kihasználja a káoszt, amit a természet ereje hoz majd magával.

És a horizonton már gyülekeztek a viharfelhők.

A szél már napok óta erősödött, nem heves lökésekkel, hanem fokozatosan növekvő, kitartó nyomással, ami meghajtotta a fák koronáit és különös mintákat rajzolt a kaldera-tavak felszínére.

A Permet-szektor nyüzsgő méhkasra emlékeztetett. Kern emberei módszeresen dolgoztak: a karámokat megerősítették, az állatokat védettebb helyekre terelték. A széna és takarmány halmokban állt a fedett tárolókban – az öreg gazda semmi kockázatot nem akart vállalni.

– A szél ellen véd minket a pajzs – magyarázta Kern egy fiatal segítőjének, miközben az utolsó kecskéket terelték be –, de a természet rendjét nem állíthatjuk meg. Az esőnek el kell jutnia a földekre, a kaldera-tavakhoz. Az állatok megérzik a változást... – tekintete végigfutott a nyugtalan nyájon.

A lebegő platformok folyamatosan közlekedtek, ezüstös testük meg-megcsillant a különös, zöldes alkonyatban. Sorel a

nagy raktárcsarnokban irányította az elhelyezésüket – a szerkezetek olyan precizitással sorakoztak egymás mellett, mint alvó őrszemek. A fiatal mérnök minden egyes platformot személyesen ellenőrzött, mielőtt lekapcsolta volna az antigravitációs mezőt.

– Az elektromosság... – magyarázta a körülötte állóknak, miközben ujjai végigfutottak egy platform vezérlőpaneljén – megzavarhatja a lebegtetőrendszert. Jobb, ha mindegyik biztonságban van.

Amira gyógynövényes kertje különös illatfelhőbe borult. A gyógyító és tanítványa gondosan válogatták szét a növényeket: egyeseket a földben hagytak, másokat cserepekbe ültettek át. A nedves föld illata keveredett a gyógyfüvek aromájával, miközben az égen egyre sötétebb felhők gyülekeztek.

– A vihar új erőt hoz a növényeknek – mondta Amira, miközben egy különösen értékes gyökeret ásott ki óvatosan. – A vulkanikus talaj és az eső együtt... csodákra képes.

A Szivárvány-szektor épületei között Taren csapata dolgozott. Az épülő házak alapjait extra támasztékokkal erősítették meg, a szerszámokat és építőanyagokat pedig gondosan rögzítették. A férfi tekintete időről-időre az égre villant – a felhők már a szentély tornyát nyaldosták.

Kleito a közösségi házban gyűjtötte össze a gyerekeket. A kicsik izgatottan figyelték az ablakon át a készülődést, miközben ő történeteket mesélt nekik a természet erejéről és a technológia védelmező szerepéről. Örült, hogy nem kell kimennie, még akkor sem, ha az erők csak a pajzson kívül fognak tombolni.

A szentély kristálytornyában Seid és Theia a teljes védelmi rendszert ellenőrizték. A holografikus kijelzőkön At Lanthea

térképe látszott, rajta háromszor hét szektorban mutatta a pajzs darabjait.

– A rendszer úgy van kalibrálva, hogy átengedje az esőt a kijelölt területekre – magyarázta Seid, ujjai a vezérlőpanelen táncoltak. – De a szelet megtöri, az elektromos kisüléseket pedig – most figyelj! – felhasználja! Ez Sorel ötlete volt!

– Ügyes gyermek! – Theia mosolygott, miközben hologramja halványan pulzált, ahogy újabb és újabb szimulációkat futtatott.

– A széljárók készenlétben állnak – folytatta Seid. – Bár a pajzs megvéd minket, jobb felkészülni minden eshetőségre.

A nap utolsó sugarai különös, zöldes-sárga fénnel vonták be At Lantheát. A kristályok sorra gyulladtak ki az utakon, biztonságot ígérő fényükkel dacolva a közelgő sötétiséggel.

De lent, a part menti barlang nedves homályában, más fény is pislogott. Alas és követői csendben vártak, figyelték a vihar közeledtét. Számukra ez nem csak természeti jelenség volt – ez volt a lehetőség, amire vártak.

Az éjszaka lassan leereszkedett At Lantheára. A vihar előtti csendben csak a szél süvítése hallatszott, és időnként távoli mennydörgés moraja. A sziget készen állt – de nem mindenki ugyanarra készült.

Az első villám úgy tépte szét az eget, mint egy óriási, fénylő penge. At Lanthea egén a viharfelhők fekete masszává olvadtak össze, csak a szentély kristálytornya világított közöttük magányos őrsemként. A mennydörgés olyan erővel rázta meg a levegőt, hogy még a sziklák is beleremegtek.

A huszonegy pajzskristály tökéletes harmóniában pulzált, áttetsző energiamezőt vonva a sziget köré. A rendszer

precízen működött – ott engedte át az életadó esőt, ahol a földeknek és a kaldera-tavaknak szükségük volt rá, miközben elnyelte a pusztító szellőkeéseket.

Lent a Permet-szektorban Seid egy nagyobb csoporttal dolgozott. Egy idősebb házaspár otthonának tetőszerkezetét kellett megerősíteniük – már a vihar előszele elég volt ahhoz, hogy megbontsa a fedést. A lumithar időnként melegen bizsergett az ujján, jelezve, hogy Theia folyamatosan monitorozza a pajzsrendszert, de az értékek stabilak voltak.

A Szivárvány-szektorban az AI hologramja épp egy fiatal családnak segített. Gyermekük először élt át ilyen vihart, és Theia megnyugtató jelenléte, az *asha* alakjának fenséges nyugalma segített eloszlatni félelmeiket. Az AI figyelme megoszlott – egyszerre követte a meteorológiai adatokat és ellenőrizte a védelem integritását, de a rendszer tökéletesen működött.

A part menti barlang sötétjében Alas utoljára nézett végig társain. A világítást biztosító kristály halvány fénye megvilágította arcukat – mindegyikükön ugyanaz az elszánt kifejezés ült. A vihar moraja behatolt hozzájuk, a hullámok dörgése rázta a barlang falait.

– A szentély most védtelen – suttogetta Alas, hangját majdnem elnyomta a természet koncertje. – *Po* Seid lent van a Permet-szektorban, *asha* Theia pedig... – elmosolyodott – mindenhol és sehol. De a figyelmük máshol jár.

A hat alak kilopózott a barlangból. A lépcső felé igyekeztek. Minden lépést gondosan meg kellett választaniuk. Bár a lépcsőre nem esett, a környezetében levő növényzetről átcsapódó csapadék veszélyes helyzetet teremthetett. A vizes köveken könnyen megcsúszhattak volna, de legalább a vihar tökéletes fedezéket nyújtott. A villámok fénye időről időre

megvilágította alakjukat, olyankor mozdulatlaná dermedtek, mint különös szobrok a lépcső fokain.

Félúton megálltak egy pihenőnél. A sziget innen nézve különös látványt nyújtott: a pajzs energiamezeje halványan derengett a villámok fényében, mint egy óriási, áttetsző kupola. Látták, ahogy az eső bizonyos helyeken áthatol rajta, máshol visszapattan. A technológia tökéletes összhangban dolgozott a természettel.

– Látjátok? – mutatott körbe Alas, hangját elnyomta egy újabb mennydörgés. – Ez mind a miénk is lehetne. A tudás, a hatalom... Nem csak az ő kiváltságuk.

A zsebében lapuló kristály mintha válaszként bizsergett volna. Alas sokáig tanulmányozta működését, mióta kölcsönvette az egyik hídról. Még nem értette teljesen a működésüket, de érezte a bennük rejlő erőt és lehetőséget.

Az út következő szakasza még nehezebb volt. A szél ereje itt már másképp hatott, a lépcső nedves kövei csúszósabbá váltak. De nem állhattak meg – tudták, hogy ez az egyetlen esélyük. Amíg a vihar tombol, amíg minden figyelem a védelemre összpontosul, addig...

A szentély ajtaja előtt végül megálltak. Az épület most először tűnt sebezhetőnek – mint egy alvó óriás a vihar közepén. Az orichalcum minták halványan pulzáltak a falakon, de a belső termek sötétek voltak.

– Biztos vagy benne? – kérdezte Kars, miközben arcát törölgette a vízpermettől.

– Nem lesz más lehetőségünk! – ingatta a fejét Alas. – Beosonunk, körbenézünk, információt szerzünk.

Veran számonkérően lépett elé.

– Nem azt mondtad, hogy technológiát is elhozunk?

– De, de, igen! – szabadkozott Alas. – Néhány kristályt kellene elhozni, s kideríteni, hogyan működnek.

– Bárcsak Sorel is velünk lenne! Ő tudja, melyek az értékes és hasznos kristályok! – Feris most is aggodalmas képet vágott, mint akinek nem tetszik annyira, amit csinálnak. – Különben is, mit csinálunk egy-két kristállyal?

– Azt csak bíz rád! – legyintett Alas és elindult a bejárat felé.

A bejutás könnyebb volt, mint várták. Semmilyen védelem nem lett aktiválva – ki mert volna betörni a sziget legszentebb helyére? A hat alak hang nélkül surrant be, árnyékként olvadva bele a folyosók homályába.

Odakint a vihar teljes erejével tombolt. A szél sikoltva próbálta áttörni a pajzsot, az eső ezüstös függönyként záporozott a kijelölt területekre. A Permet-szektorban Seid most egy másik családnak segített, a lumithar megnyugtatóan bizsergett az ujján – minden rendben, a rendszer tökéletesen működik. A Szivárvány-szektorban Theia hologramja épp egy történetet mesélt a gyerekeknek, elterelve figyelmüket a vihar hangjairól.

Senki sem sejtette, hogy míg ők a természet erejétől védik közösségüket, addig a szentély mélyén egy másik fajta vihar készülődik. Egy olyan vihar, amely nem villámlással és mennydörgéssel jön, hanem a változás suttozó ígéretével.

A vihar dübörgött At Lanthea felett, miközben Alas és társai csendesen lopakodtak a szentély folyosóin. A kristálytorony falai közötti csend tapinthatóbbá vált minden egyes lépésükkel. A nedves ruháikból csöpögő víz halk koppanásokkal nyomta el a messzi mennydörgés moráját.

Alas ujjai végigsimították a folyosó orichalcum mintázatát. Minden egyes lépés egy újabb titok felé vitte őket – egy olyan tudás felé, amit eddig csak a kiváltságosok ismerhettek. A kristály, amit magával hozott, halványan bizsergett a zsebében, mintha érezné a közelgő változást.

Az első emeleten óvatosan haladtak. A *rennara* most kikapcsolt állapotban sötétlett az emelet hatalmas terének közepén, körülötte az ágyak, kihasználatlanul.

– Szóval itt folyik az átprogramozás? – Veran emlékei már majdnem teljesen eltűntek az ébredés utánról.

– Itt határozzák meg, hogy kiből lehet vezető, vagy ki lesz a köznép tagja – Alas fröcsögte a szavakat, minden frusztrációját beleszöve morgott még néhány dolgot a hamis lehetőségekről.

A második emelet sokkal izgalmasabbnak bizonyult. Elsőként Seid szobájába jutottak, amely puritán egyszerűségével semmivel sem volt különbség, mint az ő szállásaik. Kivéve...

Veran megállt egy holografikus tábla előtt, ujjai végigsiklottak a levegőben lebegő kivetítőn.

– Nézd! – suttogta. – Ezek tervrajzok lehetnek.

Alas ujjával elkezdte pörgetni a tábla információit. Egyértelműen Seid terveit és ötleteit tartalmazta, amit a szigettel tenni kívánt. A holografikus felület könnyedén engedelmeskedett, mintha csak arra várt volna, hogy valaki végre magával vigye. A fém váza könnyű volt, alig néhány dekányi súlyú, de Alas érezte benne a tudás súlyát.

– Mit csinálsz? – Feris ijedten nézte, ahogy Alas a táblát a ruhája alá rejti.

– Nézz körül, van még belőle elég! – mutatott a szobában heverő többi táblára. – A *kathiir* vezetői is kaptak egyet-egyet. Nekünk miért nem lehet?

A műhely felé közeledve a levegő egyre sűrűbbé vált. A kristályok fénye itt másképp vibrált – mélyebben, intenzívebben, mint bárhol máshol a szigeten. A három sorban, huszonegy kristályt tartalmazó tábla mágnesként vonta magára a tekintetüket. Mindegyik kristály külön-külön is ragyogott, de együttesen... szinte élőnek tűntek, ahogy néha felragyogva, máskor elhalványulva pulzáltak.

– Ezek nem olyanok, mint a többiek – suttogta Kars. – Vajon ezek mire szolgálnak?

Alas keze már nyúlt is a kristályok felé. A pajzsgenerátor központi kristályának egyike volt ez – tökéletes, ragyogó, magába sűrítve At Lanthea védelmének egy darabját. Ujjai hozzáérttek, érezve a benne lüktető energiát.

– Senki sem fogja észrevenni – mondta halkan. – Csak egyetlen kristály az összesből.

Ahogy kihúzta a kristályt a foglalatból, a tábla többi része azonnal reagált. A fény megremegett, a kristályok pulzálása egy pillanatra zavarossá vált, majd újra visszatértek előző ritmusukhoz.

A Szivárvány-szektorban Theia hirtelen megfeszült. A lumitharon keresztül érkező impulzus éles volt és azonnali – valami nincs rendben a pajzsrendszerben.

– *Serad!* – kiáltotta, s a férfi mellett jelent meg, a Permet-szektor egyik házában. – Valami baj van a pajzsgenerátorral! Az egyik kristállyal történt valami!

– Igyekezz vissza a szentélybe! – kiáltotta Seid. – De várj! Előtte szólj a vezetőknek, hogy az egyik zónában segítségre

lesz szükség. Szervezzenek be több embert! Kleito és Sorel induljon felfelé a lépcsőn, hamarosan utolérem őket – adta ki a parancsokat Seid. Theia a probléma ellenére alig láthatóan elmosolyodott. Újra felrémlett benne az uralkodó, a *serad* Seid. Hát nem ölte ki belőle ez a kemény, majdnem egy évnyi szenvedés.

A pajzsgenerátor kristályának eltávolítása máshol is drámai hatással járt. A Permet-szektor délkeleti zónájában a védőmező váratlanul összeomlott, mintha egy láthatatlan kéz tépte volna szét a légies energiahálót.

Az első pillanatokban semmi sem történt. Aztán a vihar, mintha csak erre várt volna, teljes dühével rávetette magát a védtelen területre. A szél orkánná vadult, óriási erővel tépve a háztetőket, gyökerestül tépve ki a fákat. A csupasz föld felett levelek és törmelékek táncoltak eszeveszett tempóban, egy örült, pusztító koreográfia részeként.

Kern háza volt az első célpont. Az idős gazda karámjainak deszkái szétrobbantak, a kecskék rémülten mekegtek, ahogy a szél sodorni kezdte őket. Az épület teteje nyikorogva meghajlott, majd megadta magát és a levegőbe emelkedett.

– Mindenki kifelé! – üvöltötte Kern, miközben futva próbálta összetereelni az állatokat.

A szomszédos házakból emberek rohantak elő. Taren és emberei már elindultak a mentésre. Lebegő platformok emelkedtek a levegőbe, ezüstös testük tündökölve próbált megküzdeni a viharral.

– Két percünk van, mire a ház összedől! – kiáltotta a főmérnök.

A platformok hihetetlen pontossággal manővereztek. Előbb a gyerekeket emelték ki, aztán a házban rekedt

időseket. Kern felesége épp csak ki tudott menekülni, mielőtt a fal teljesen instabillá vált.

A szél üvöltve tombolt, mintha maga a természet próbálná letarolni At Lantheát. A védtelen zóna szélén a pajzs szegélye láthatóan remegett, küzdve, hogy megtartsa az energiamezőt.

Kleito – Theia üzenete után – kilépett a közösségi házból. Megtorpant egy pillanatra, mielőtt továbbindult volna. A lábai mozdultak volna, de a szemei hirtelen a távolba tekintettek, arra a pontra, ahol a vihar betört a pajzs alá. A fekete felhők kavargó örvénye olyan volt, mintha maga az ég is leszakadni készülne. A szél tébolyult táncot járt a védtelen területen, por- és törmelékörvényeket emelve, a villámok fényében pedig a zabolátlan erő árnyai cikáztak. Nem érhetette el a vihar ereje... de mégsem tudott megmozdulni. A mellkasában a régi, ismerős szorítás felerősödött – a gyermekkori rettegés, amely mélyen, csontjai között lappangott eddig. Az emlékek, amelyeket mélyre elásott, most kérlelhetetlenül törtek a felszínre. A sikoltás, amely egykor a torkából szakadt fel. A villámok vakító fénye, a szél süvítése, amely elnyelte segélykiáltását. Egyetlen lépésnyire volt attól, hogy visszamenjen a biztonságot nyújtó épületbe. De nem tehette. Az *asha* és a *po* számítottak rá, ahogyan az emberek is. Ez most más volt, mint sok évvel ezelőtt. Nem egy törékeny kislány állt itt, hanem egy felnőtt, aki túlélte. Összeszorította a fogát, elszakította tekintetét a vihartól, és futásnak eredt a lépcső felé.

A vihar elérte a tetőpontját. Mintegy háromszáz méteres sávban tombolt szabadon, teljesen védtelenül hagyva a területet. A föld felszakadozott, a fák derekát kettétörte a

szélroham, a házak teteje szilánkokra hullott. Az erős szél néha belülről is belekapott a pajzsba, de az kitartott.

– Theia, igyekezz! – morogta magában Seid, miközben öles léptekkel rohant a lépcső felé. Már messziről meglátta Kleitót, ahogy a csúszós fokokon egyensúlyozva igyekszik felfelé.

Ahogy beérte, lelassított.

– Hol van Sorel? – kérdezte a lányt. Kleito nemet intett a fejével, s rohant tovább. Egy hirtelen ötlettől vezérelve Seid a karjába kapta, mint egy kisgyermeket, majd nagyobb sebességre kapcsolva folytatta útját a szentély felé. Kleito csak halkán sikkantott, de inkább kapaszkodott a *po* nyakába.

Már majdnem felértek a tetejére, amikor megjelent Theia, felvéve sebességüket, mellettük suhanva.

– Alas és társai! Kivettek egy kristályt a pajzsmátrixból – mondta.

– Micsoda? – Seid magából kikelve ordított. Theia érezte, hogy egy már régen tapasztalt érzés tör fel a férfin: düh és agresszió. Ahogy felértek a szentély elejéhez, Kleitót letéve, Seid azonnal az emeletre indult.

Az odakint tomboló vihar villámai is eltörpültek a szentély felső szintjén vibráló feszültség mellett. A levegő szikrázott az indulattól, ahogy Seid léptei végigdübörögtek a folyosón. Az ajtó hangos szisszenéssel tárult fel előtte, mintha maga az épület is félrehúzódná útjából.

A látvány, ami fogadta, minden félelmét igazolta: Alas és öt társa ott álltak mozdulatlanul Theia energiamezőjében bezárva, körülöttük a pajzsgenerátor kristályainak zavart pulzálása szinte sikoltott. Alas kezében ott sötétlett az inaktív pajzskristály.

Seid megállt a terem közepén. Teste vibrált az indulattól, kék szeme úgy szikrázott, mint a kinti villámok. A lumithar próbált lépést tartani az érzelmeivel – Theia is érezte a benne tomboló haragot.

– Mindent... – Seid hangja mélyről jött, rekedt volt az indulattól. – Mindent megadtam nektek. Új életet, tudást, lehetőséget...

Alas megpróbált közbevágni, de ahogy Seid felé fordult, a szavak a torkára fagytak. A *po* alakja most még hatalmasabbnak tűnt, mint valaha. A háta mögött megjelenő Theia hologramja különös, éles fénnel vonta be alakját – mintha egy ősi istenség állt volna előttük, aki épp most készül ítéletet mondani.

– És ti... – Seid hangja most már mennydörgésként visszhangzott – ...ti így háláljátok meg?

Theia intésére az energiamező feloldódott. Alas előrelépett, kezében még mindig ott szorongatta a kristályt. Ruhája alatt a holografikus tábla körvonalai tisztán kirajzolódtak.

– Mi csak... – kezdte, de nem tudta befejezni.

Seid mozdulata villámgyors volt. Hatalmas tenyere úgy záródott Alas nyaka köré, mint egy acélbilincs. A férfit olyan könnyedén emelte a levegőbe, mintha csak egy gyermek lett volna. Alas lábai tehetetlenül kalimpáltak a levegőben, ujjai Seid szorítását próbálták lazítani.

– Tudod te, mit tettél? – Seid hangja suttogássá halkult, de ez még félelmetesebb volt, mint az előző düh. – A te önző kis lázadásod miatt emberek kerültek veszélybe. Házak dőltek össze. Állatok sérültek meg.

Alas szeme elkerekedett – nem a szorítástól, hanem a felismeréstől. Most először látszott rajta igazi félelem. Társai dermedten álltak, egyikük sem mert mozdulni. Theia alakja

most már lángolt Seid mögött, az *asha* fenséges formája olyan volt, mint egy bosszúálló angyal.

– Po Seid... – szólalt meg valaki halkán az ajtóból.

Kleito állt ott, arca kipirult a futástól. Tekintete végigsiklott a jeleneten – a felemelt Alason, halálra rémült társain, Seid fenyegető alakján.

– Ez nem te vagy! Milyen uralkodó az – szólalt meg csendesen –, aki a saját érzelmein sem tud uralkodni? Azzal nem oldasz meg semmit, ha megölöd ezt az embert.

A szavak úgy hasítottak a feszültségbe, mint egy éles penge. Seid keze megremegett, de nem engedett a szorításon. Alas arca már vörösödni kezdett.

– Nézd meg őket – folytatta Kleito, közelebb lépve. – A félelem nem fog tiszteletet szülni. Csak még több keserűséget.

Seid lassan Alasra nézett. A férfi szemében ott kavargott minden: a düh, a félelem, a megalázottság.

Seid keze lassan elernyed. Alas a földre zuhant, köhögve kapkodott levegő után. A kristály kicsúszott kezéből, hangos koppanással ért földet.

– A táblát – nyújtotta kezét Seid. Hangja még mindig remegett az indulattól, de már uralkodott magán. – Add ide!

Alas remegő kézzel húzta elő a holografikus táblát. Ahogy átnyújtotta, ujjai egy pillanatra súrolták Seid kezét – a méretkülönbség most még nyilvánvalóbb volt.

– Ezt nem hagyhatom büntetés nélkül – szólalt meg végül Seid. Hangja most már nyugodt volt, de még mindig vészjósló. – A tettek veszélybe sodorta az egész közösséget.

Előrelépett, a mozdulattól megriadó Alas mellől felvette a kristályt és visszahelyezte a helyére. A táblán aktiválta a pajzsmátrixot, a kristályok végre újra nyugodtan pulzáltak, tükrözve a kívülről támadó vihar erejét.

Theia közelebb lebegett.

– *Po* – szólalt meg az *AI* –, Sorel még mindig nem jelentkezett.

A szavak új aggodalmat hoztak. Seid tekintete végigsiklott a foglyokon, majd megállapodott Alason.

– Imádkozz, hogy senkinek ne legyen nagyobb baja! Most pedig tűnés a szentélyből és soha nem tehetitek be a lábatokat!

A hat alak lassan indult lefelé a szentély lépcsőin. A vihar még mindig tombolt körülöttük, de a pajzs újra teljes erejével védte a szigetet. A pihenők kristályainak fénye megcsillant az esőcseppeken, ahogy lassan ereszkedtek alá. Néha egy-egy villám bevilágította őket, de már biztonságban voltak a búra alatt.

Veran megcsúszott egy nedves lépcsőfokon, társai azonnal elkapták. Ez az egyszerű mozdulat, ez az ösztönös segítségnyújtás most keserű iróniának tűnt – hiszen épp az összetartás, a közösség ellen vétettek.

– Mit tettünk? – suttogta Feris, olyan halkán, hogy szavait majdnem elnyelte a szél süvítése.

Kars a fejét rázta, arcán most először jelent meg az igazi megbánás.

– Nem ezt akartuk. Nem... nem így kellett volna történnie.

Leta, aki eddig csendben volt, most halkán felzokogott:

– Azokban a házakban gyerekek is voltak. És mi...

– Hallgass! – csattant fel Alas, de hangjában már nem volt meg a korábbi magabiztosság. Nyaka körül még mindig érezte Seid szorításának nyomát, de a fizikai fájdalomnál sokkal mélyebben mart belé a kudarc. A terv, ami tökéletesnek tűnt, most romokban hevert – akárcsak azok a házak odalent.

Ahogy elérték a Szivárvány-szektor határát, a vihar okozta pusztítás teljes fizikai valójában feltárult előttük. A háztetők darabokban heverték a földön, hatalmas fák feküdtek gyökerestül kitépve – mind az ő meggondolatlan tettük következménye. Az emberek már megkezdték a helyreállítást, egymással karöltve küzdöttek a károk ellen. A mentésben résztvevők nem figyeltek fel rájuk – még nem tudták, hogy kik okozták ezt a pusztítást. Ez a tudatlanság, ez az ártatlan bizalom még súlyosabbá tette bűnüket, ahogy a sötétben elsurrantak mellettük.

XXII.

A hajnali nap első sugarai kíméletlenül világították meg a Permet-szektor délkeleti zónájában okozott pusztítást. A védőpajzs nélkül maradt terület olyan volt, mint egy csatatér – Kern gazdasága szinte a felismerhetetlenségig romokban hevert.

Az idősödő gazda karámjainak deszkái szilánkokra törve heverték szétszórva, némelyik darabot több száz méterre sodorta a szél. A gondosan összeállított szerkezetek, amelyeken hetekig dolgoztak, most úgy festettek, mintha egy óriási kéz tépte volna szét őket. Az állatok etetőhelyei felborulva, a frissen behordott takarmány szétszórva, átázva borította a földet.

A zóna közepén álló ház, amit Kern és felesége olyan büszkén tettek otthonossá, most tető nélkül meredt az égre. A belső helyiségekben az eső mindent eláztatott – a gondosan elkészített növényi festékekkel díszített falak most csíkosan áztak, a minták elmosódva folytak egybe.

De talán a kert pusztulása volt a legszívszorítóbb. A frissen telepített, a kontinensről beszerzett gyümölcsfák gyökerestül fordultak ki a földből. A termőföld, amit olyan gondosan készítettek elő – válogatott vulkanikus talaj keveréke –, most vastagon borította a környező területet. Az öntözőrendszer kristályai sértetlenül, de használhatatlanul heverték a felszaggatott földben.

A vihar nem kegyelmezett a szomszédos területeknek sem. Három másik család otthona szenvedett súlyos károkat. Az egyik tetőszerkezet teljesen leszakadt, átszakítva a szomszéd ház falát is. A gondosan kialakított közösségi tér padjai felborulva, a dísnövények kitépve – hetek munkája vált semmivé röpke félóra leforgása alatt.

A hajnali fényben már látszottak az első önkéntes segítők, akik a romok között próbáltak rendet tenni. De mindannyian tudták: amit a vihar ilyen rövid idő alatt elpusztított, azt hetekbe, hónapokba telik majd újjáépíteni.

A hajnal szürkületében Seid és Theia újra átvizsgálták a környéket. A *po* arca feszült volt az átvirrasztott éjszaka után. Kleito mellettük haladt, minden romot, minden törmelékét megvizsgálva.

– Biztos, hogy ebben a szektorban volt utoljára? – kérdezte Seid.

– Biztos, *po*! – válaszolt Kleito. – Mielőtt az *asha* a segítségemet kérte, előtte néhány perccel beszéltem vele, az antigravitációs platformokat kezelte. Nem lehetett több, mint öt perc.

– Öt perc alatt legfeljebb egy kilométeres távolságot tudott megtenni – számolta Theia. Azaz a partoktól a szektor belsejéig bárhol lehet.

– A széljárók? – kérdezte Seid reménykedve.

– Semmilyen mozgást nem érzékeltek a magasból – rázta a fejét Theia.

Seid megállt egy kidőlt fa mellett, tekintete a távolba révedt. A lumithar bizsergése jelezte Theia fokozódó aggodalmát – mindketten tudták, hogy Sorel eltűnése a viharral van összefüggésben.

– Át kéne fésülnünk a part menti barlangokat – javasolta Kleito halkan. A lány arca sápadt volt a kimerültségtől.

– Már megtettem – válaszolta Theia. – A széljárókat egész éjjel keringtettem a part mentén, bár a viharban... túl sok volt az interferencia az érzékelőknek.

– A pajzsgenerátort sokkal biztonságosabbá kellett volna tennem! – dühöngött halkán Seid, szinte csak magában.

– *Serad* – Theia hangja lágy volt –, ezt nem láthattuk előre!

– Pontosan – bólintott Kleito. – Továbbra is keresnünk kell. Valahol itt kell lennie.

A nap már magasabbra kúszott, megvilágítva a pusztítás teljes képét.

Éles kiáltás hasította át a reggeli levegőt. Egy asszony futott feléjük a Szivárvány-szektor felől, arcán könnyek folytak.

– A gyerekek! – zokogta, ahogy közelebb ért. – Egész éjjel kerestük őket... Reza és Nolita, játszani mentek, aztán amikor jött a vihar...

Seid és Theia összenéztek. Három eltűnt személy ugyanazon az éjszakán nem lehetett véletlen.

– Mikor láttátok őket utoljára? – kérdezte Kleito, miközben gyengéden átkarolta az asszonyt.

– Késő délután... A Szivárvány-szektor játszóterén voltak. Amikor a vihar lecsapott, azonnal értük indultunk, de... – az asszony hangja elcsuklott.

– A csatornák! – kiáltott fel Kleito és Seid egyszerre, majd Seid folytatta: – A két szektor határánál. Ha a vihar elől menekültek...

Nem kellett befejeznie. Már rohant is a megjelölt irány felé, léptei döngtek a nedves talajon. A csatorna sötét vize lomhán hömpölygött, szintje jóval magasabb volt a szokásosnál a vihar után.

– Nézzünk be a hidak alá – javasolta Kleito.

És igen! A fiatal mérnök teste ernyedten hevert az egyik híd keskeny betonperemén, háta a falnak támasztva. Két oldalán a gyerekek szorosan hozzábújva kuporogtak, mintha még

most is védelmet keresnének nála. Sorel homlokán alvadt vér sötétlett, arca sápadt volt a hidegtől és a kimerültségtől.

– Itt vannak! – Seid hangja visszhangot vert a híd alatt. A gyerekek azonnal felnéztek, szemükben egyszerre csillant meg a félelem és a megkönnyebbülés.

– A... a fa... – Sorel próbált megszólalni, hangja alig volt több suttogásnál. – Még sikerült felhúzni őket, amikor...

– Ne beszélj! – Theia már ott lebegett mellettük, gyorsan szkennelve sérüléseiket. – Agyrázkódás, kihűlés... azonnal a *rennarához* kell vinnünk.

A széljárók már közeledtek, de Seid nem várt. Hatalmas alakja könnyedén ereszkedett le a híd alá. A két gyermeket gyengéden, de határozottan emelte fel, átadva őket a fent várakozó anyának.

Sorel teste ernyedt volt, amikor Seid érte nyúlt. A fiú szeme félig nyitva, tekintete homályos – a fejsérülés és a hosszú, hideg éjszaka megtette hatását.

– Ki... kiabálni akartam – suttogta –, de nem volt erőm...

– Csss! – Seid óvatosan emelte fel tanítványát. – Megmentetted őket. Ez az, ami számít.

A széljáró halkán landolt a csatorna partján. Theia ott lebegett Seid mellett, miközben a *po* a járműhöz vitte Sorelt.

– Tizenkét óra – mondta halkán az AI. – Tizenkét órát töltöttek odalent.

A nap már magasan járt At Lanthea egén. A vihar pusztítása még látszott mindenfelé, de most valahogy más színben tűnt fel. Mert a romok között ott volt a remény is – egy fiatal mérnök bátorságának és két gyermek kitartásának bizonyítékaként.

A Hajnal-szektor központi terén a sziget teljes felnőtt lakossága összegyűlt. Mindenki ott volt, a legfiatalabbaktól az idősebbekig. Az emberek halk moraja lassan elcsendesült, amikor a *po* az emelvényre lépett. Mellette holografikus formájában ott lebegett az *asha*, akinek alakja most a megszokottnál is fenségesebbnek tűnt. Az orichalcum mintázatú ruhája minden finom mozdulatával ragyogott a kristályok fényében. Az emberek tudták, hogy ez nem egy szokványos gyűlés lesz.

A hat alak az első sorban ült. Seid intésére felálltak, minden tekintetet magukra vonva. Alas és öt társa egyenesen az emelvény elé álltak. Az arcukon különböző érzelmek tükröződtek: Veran szeme idegesen járt ide-oda, Leta sírásra görbülő ajkakkal állt ott, míg Kars izmait megfeszítve a földet nézte. Feris és Lenna, ha tehették volna, legszívesebben beleolvadtak volna a tömegbe. Alas viszont felemelt fejgel állt, arca merev volt, de tekintete dactól lángolt.

Seid előre lépett, ujjai végigsimították a lumithar gyűrűt az ujján. Hangja erőteljesen csendült, betöltötte a teret.

– Alas, Veran, Leta, Kars, Feris és Lenna. A tegnap este folyamán veszélybe sodortátok At Lanthea népét. Felelőtlen tetteitekkel emberek életével játszottatok, házak váltak romhalmazzá, hetek munkáját tettétek tönkre. Ezen kívül megsértettétek a szentély szentségét, loptatok és ezzel a közösség bizalmát is elveszítettétek. Most lehetőséget kaptok arra, hogy megmagyarázzátok tetteiteket. Mindenki itt van, aki ítélkezhet felettetek.

Seid szavai után csend telepedett a térre. A hat ember közül Veran lépett először előre. Hangja remegett, amikor megszólalt.

– Mi... mi nem ezt akartuk, *po*. Csak... csak egyenlő esélyeket szerettünk volna. Nem gondoltuk, hogy ekkora kárt okozunk.

– Nem akartunk ártani senkinek – tette hozzá Leta halkan, könnyekkel a szemében. – Csak... csak belefáradtunk abba, hogy mindig kívülállónak érezzük magunkat.

A közösség halk moraja átsuhant a téren. Az emberek egymás között suttogtak, de senki sem szakította félbe őket. Kars csak állt, kezeit ökölbe szorítva, de nem szólt semmit. Feris és Lenna is hallgattak, lehajtott fejjel.

Aztán Alas lépett elő. Lassan, megfontoltan, mintha minden lépésével nyomatékosítani akarna valamit. Amikor megszólalt, hangja tisztán és erőteljesen zengett a téren.

– At Lanthea... az új kezdet szigete. Egy hely, amely azt ígérte, hogy itt mindannyian egyenlőek lehetünk. Egy hely, ahol elhagyhatjuk a régi rendszerek igazságtalanságát, a hierarchiát, az elnyomást. De kérdem én: valójában miben különbözünk attól, amit magunk mögött hagytunk?

A tér csendes lett, minden szem Alasra szegeződött. Még azok is, akik korábban elítélték tetteit, most hallgatni akarták, amit mond.

– At Lanthea nem a szabadság, hanem egy új hierarchia helye. Egy olyan rendszer, amelyben néhány kiválasztott – a *kathiir* – hozzáférhet minden tudáshoz, minden technológiához, míg mások csak arra várhatnak, hogy mikor lesznek „késznek” arra, hogy megkapják ugyanezt. És ki dönti el, hogy ki méltó? Ki döntötte el, hogy Kern, Taren vagy Amira méltó arra, hogy mindezt birtokolja?

Egy halk moraj futott végig a tömegen, de Alas folytatta, hangja most már szenvedélyesebbé vált.

– Azt mondjátok, hogy én veszélybe sodortam a közösséget. De kérdem én: miért van az, hogy egy közösségben, amely az egyenlőségre és az újrakezdésre épült, egyeseknek több joguk van a tudáshoz, a technológiához, mint másoknak? Miért kell „kiérdeemelni” azt, ami mindenkinek járna?

Seid arca feszült volt, de nem szólt közbe. Kleito a tér szélén figyelte Alas szavait, arcán aggodalom tükröződött.

– Amit tettem, nem lopás volt – folytatta Alas. – Nem pusztítás vagy rombolás. Hanem egy próbálkozás arra, hogy helyreállítsam az igazságtalanságot. Hogy felhívjam a figyelmet arra, amit sokan éreznek, de senki sem mer kimondani. Hogy a rendszer, amit itt építünk, nem igazságos.

Hangja most már egyre magabiztosabbá vált, ahogy az emberek tekintetét fürkészte.

– Nézzetek körül! Ti, akik nem vagytok a *kathiir* tagjai. Ti, akik minden nap dolgoztok a földeken, az építkezéseken, akik gondoskodtok a közösségről. Miért nincs nektek jogotok hozzáférti ugyanahhoz a tudáshoz és technológiához, amit ők birtokolnak? Miért kell várnotok, hogy valaki eldöntse: érdemesek vagytok-e rá?

Egy pillanatra megállt, majd mély lélegzetet vett, és folytatta.

– És ti, az alapítók, akik most ott ültök, és hallgatjátok ezeket a szavakat – ti sem vagytok hibátlanok. Ti sem vagytok tökéletesek. Miért gondoljátok, hogy a *rennara* átalakítása jogosultabbá tett titeket arra, hogy a közösséget irányítsátok? A vezetés nem valami, amit egy gép adhat nektek. A vezetés nem valami, amit egy programozás rögzít. A vezetés azoké, akiknek van bátorságuk kérdéseket feltenni. Akiknek van bátorságuk megkérdőjelezni azt, ami igazságtalan.

A tömeg csendben hallgatta. Alas szavai sokakban visszhangot keltettek – még azokban is, akik nem értettek

egyvet vele. Theia hologramja halványan pulzált, mintha figyelne a közösség reakcióit. Seid arca rezzenéstelen volt, de szemei Alasra szegeződtek.

– Tudom, hogy amit tettem, az sokak számára helytelennek tűnik. De nézzetek mélyen magatokba, és kérdezzétek meg magatoktól: valóban igazságos ez a rendszer? Valóban mindenki egyenlő itt, ahogy ígérték? Vagy csak új formában folytatjuk azt, amit magunk mögött hagytunk?

Alas hátralépett, szavai most már a levegőben lebegtek, mint egy vihar utórezgései. A tér egy pillanatra teljesen elcsendesedett. Senki sem mert mozdulni vagy megszólalni.

Ekkor Kleito lassan előrébb lépett. A figyelem, amely addig Alasra szegeződött, most ráirányult. Hangja nem volt harsány, de volt benne valami, ami azonnal megragadta a hallgatóságot – egy őszinte tisztaság, egy csendes erő.

– Alas... – kezdte Kleito. – A szavaid élesek, és az érveid sokakat elgondolkodtatnak. De hadd kérdezzek valamit: ha mindannyian egyenlőek vagyunk, akkor miért nem beszéltél nyíltan a kételyeidről a közösség előtt? Miért választottad a titkok és a lopás útját? Miért nem álltál ide, ahol most állsz, hogy mindenki hallhassa, amit gondolsz?

Alas arca megfeszült, de nem válaszolt azonnal. Kleito folytatta.

– Azt mondod, hogy az egyenlőségért küzdöttél. De az egyenlőség nem érhető el úgy, hogy másokat veszélybe sodorsz. Azok a házak, amelyek összedőltek, nem csak a *kathiir* otthonai voltak. Azok az emberek, akiknek az életét a vihar közvetlen veszélybe sodorta, nem birtokoltak többet, mint te vagy én. Az igazságosságért folytatott harc nem érheti el célját igazságtalansággal.

Kleito hangja most már erősebb lett, ahogy közelebb lépett Alashoz. A tömeg feszült csendben figyelte minden szavát.

– Te azt mondod, hogy a rendszer hibás. És lehet, hogy igazad van – de vedd figyelembe, hogy egy alig egyéves rendszerről beszélsz. Lehet, hogy vannak olyan részek, amelyeken változtatni kell. De nem így. Nem úgy, hogy közben elpusztítjuk azt, amit közösen felépítettünk. Ha az egyenlőség a cél, akkor először az őszinteséget kell választanunk, nem a megosztást. Ha a vezetést bírálod, mutass példát arra, hogyan lehet jobban csinálni. Nem azért nem lettél vezető, mert utánunk érkeztél, hanem mert minket már ismernek a vezetőink. Ha te is bizonyítasz, biztosan felismerik az erényeidet és biztosan megkérnek, hogy a közösség javára hasznosítsd őket.

Kleito Alas szemébe nézett, tekintetük összekapcsolódott egy pillanatra.

– Nem vagyok tökéletes. Talán még a *po*, vagy az *asha* sem az – folytatta, miközben finoman meghajtotta a fejét Seid és Theia felé. – És igen, még a rendszerünk sem az. De mi nem titkokban dolgozunk, hanem a közösséggel együtt. Ha valódi változást akarsz, akkor ne ellenséget láss bennünk, hanem partnert. Állj elénk őszintén, és dolgozzunk együtt a megoldáson. De ahhoz el kell ismernünk, hogy a cél nem szentesíti az eszközt. És a tetteid nem igazolhatók, bármennyire is nemesnek tartod az indítékaidat.

A tér ismét elcsendesedett, de most másként. Kleito szavai megindították a hallgatóságot – nem az érvek erejével, hanem a bennük rejlő őszinteséggel. Alas tekintete zavart lett, de nem szólt semmit. Kleito visszalépett a tömegbe, és várta, hogy Seid hogyan folytatja az ítélezést.

Seid lassan előrébb lépett, megállva az emelvény közepén, ahol mindenki jól láthatta. Arcán mélységes komolyság tükröződött, de a szemében valami más is ott volt – egyfajta

szomorúság, talán csalódottság. Amikor megszólalt, hangja szelíden, de határozottan zengett keresztül a téren.

– At Lanthea népe, ti, akik itt vagytok, mindannyian osztoztok egy álomban. Egy álomban, amely az egyenlőségről és az újrakezdésről szól egy technikailag is fejlett társadalomban. De Alas kérdései arra emlékeztetnek minket, hogy az álmok valósággá válása mindig bonyolultabb, mint ahogy elképzeljük.

Pillantása végigpásztázott a tömegen, majd Alas felé fordult.

– Alas azt mondta, hogy a rendszerünk hibás. És nem fogom tagadni, hogy talán igaza van. Egy új társadalom felépítése nem egyszerű feladat, és hibázni fogunk. De hadd kérdezzem meg tőletek, mindannyiótoktól: hogyan reagálunk, amikor hibát találunk? Szétszakítjuk, amit építettünk, vagy összefogunk, hogy kijavítsuk?

Hangja mélyebb lett, ahogy a közösség felé fordult.

– Alas és társai hibáztak. Ez tény. A tetteik veszélybe sodorták emberek életét és a közösség munkáját. De a hibáikat nem tagadják. Most itt állnak előttünk, és a kérdés az, hogy mi, At Lanthea népe, hogyan reagálunk. Mert a válaszuk nem csak róluk szól – rólunk szól, mindannyiunkról.

A térre csend telepedett, és Seid mély lélegzetet vett, mielőtt folytatta.

– Alas azt kérdezi, hogy igazságos-e a rendszerünk. És én azt mondom: nem tökéletes. De igazságosabb lehet, ha dolgozunk rajta. És ehhez mindenkre szükség van. Nem csak a *kathiirra*, nem csak az alapítókra, hanem mindannyiókra. Alas és társai esélyt kell kapjanak arra, hogy jóvátegyék a hibáikat, hogy megmutassák, képesek tanulni és hozzájárulni.

Seid most Alasra nézett, tekintete kemény, de nem ellenséges volt.

– Alas, te egy olyan világot akarsz, ahol mindenki egyenlő eséllyel indul. De ezt a világot nem lehet vádaskodással vagy titkokkal felépíteni. A világ, amit akarsz, azzal kezdődik, hogy felelősséget vállalsz a tetteidért. És most megadom neked és a társaidnak a lehetőséget erre.

A tömeg halk moraja újraéledt, de Seid egy mozdulattal csendre intette őket.

– Ez nem egy egyszerű ítélet. Ez egy új kezdet. Alas és társai részt vesznek az újjáépítésben, segítenek azoknak, akiket a tetteik érintettek. És mi, At Lanthea népe, közösen átgondoljuk, hogyan lehet igazságosabbá tenni a rendszerünket. Nem a hibát keressük egymásban, hanem a lehetőséget, hogy tanuljunk egymástól.

Seid tekintete szigorúvá vált, miközben egy pillanatra a hat fiatal felé fordult.

– Ám van egy másik dolog is, amit nem hagyhatunk figyelmen kívül. A szentély At Lanthea szimbóluma, a közösség minden tagjának közös területe. Bárki beléphet oda, aki tisztelettel közelít. Ti azonban a szentélyen belül az én privát lakosztályomba is behatoltatok. Ezért, amíg vissza nem nyritek az elveszített bizalmat, nem léphettek be a szentélybe. Ez nem végleges döntés, hanem egy lehetőség arra, hogy tetteitekkel bizonyítsátok hűségeteket At Lanthea felé.

A szavai mélyen megérintették a közösséget. Sokak arcán vegyes érzelmek tükröződtek: harag, megbocsátás, de talán remény is.

Seid visszalépett egy lépést, és most már lágyabban, de ugyanolyan határozottan szólt.

– Nem tökéletes rendszerben élünk, ahogy Kleito bölcsen megfogalmazta, egy ilyen fiatal rendszertől ez nem is elvárható. Ahogy tökéletes emberek sincsenek. És ez rendben van. Az a fontos, hogy soha ne hagyjuk abba a tanulást és a fejlődést. Alas, te nagy kérdéseket tettél fel. Most azt kérem tőled: mutasd meg, hogy nem csak kérdezni tudsz, hanem cselekedni is.

A tömeg már nem csupán hallgatott, hanem mozgolódni kezdett, egymás között beszélgetve. Néhányan bólogattak, mások tanácstalanul néztek egymásra, de a feszültség, amely eddig uralta a teret, lassan enyhülni látszott. Mintha egy új energia járta volna át őket. Ez az energia nem volt más, mint a közös felismerés: a változás lehetősége a kezükben van.

Seid az emberekre nézett, majd egy halvány mosoly futott át az arcán. A tér lassan kiürült, de a beszélgetések tovább folytak. At Lanthea új irányt vett ezen az estén, nem egy ítélet, hanem egy közös elhatározás révén.

A Hajnal-szektor központi terén zajló gyűlés utáni órákban a sziget egyfajta nyugtalan csendbe burkolózott. Seid a műhelyébe vonult vissza, ahogy gyakran tette, ha elmélyült gondolkodásra vágyott. A hatalmas ablakokon beszűrődő lágy fény finoman megvilágította a polcokon sorakozó eszközöket és kristályokat. A műhelyben minden mozdulatlan volt, mintha maga az idő is várakozásban állt volna.

Seid nem hajtotta be az ajtót, ahogy máskor szokta. Ezúttal nyitva hagyta – várt valakit, aki hamarosan meg is jelent.

Kleito finoman köhintett, majd könnyedén lépett be, mintha a műhely maga is invitálta volna. Szemét végigfuttatta a polcokon és az asztalokon heverő eszközökön. A fények meleg ragyogással vonták be a teret, amely egyszerre tűnt meghittnek és szokatlannak.

Seid nem nézett fel rögtön. Az egyik munkapadon heverő félig kész eszközt tanulmányozta, ujjaival lassan simított végig a felületén. Mikor megszólalt, hangja halk volt, mégis mélyen rezgett.

– Köszönöm, hogy eljöttél.

Kleito lassan becsukta maga mögött az ajtót, majd az asztal mellett lévő egyik székre ült. Nem sietett válaszolni, hagyta, hogy a csend magába olvassza Seid szavait.

– A meghívásod megtisztelő, ugyanakkor meglepő is volt – mondta végül, hangja egyszerűen csengett, mégis kérdéseket sejtetett.

Seid felnézett rá. Szemeiben a nap eseményeinek súlya tükröződött, de nem a fáradtság, hanem valamiféle szomorúság tükröződött benne.

– Kleito... – kezdte lassan, mintha minden szót gondosan mérlegelne. – Ma valami fontosat láttam. Nem csak Alas szavaiban, hanem a te reakciódban is. Tudom, hogy lelkedből beszéltél a téren. És azt is tudom, hogy a közösség ma sokat tanult belőle. De az igazság az, hogy én is tanultam valamit.

Kleito finoman bólintott, de nem szólt közbe. Seid folytatta.

– Amikor megalapítottuk At Lanthéát, azt hittem, az én feladatom a feltételek megteremtése. Egy hely, amely a tudományra, a technológiára, és a múlt minden tapasztalatára épül. És talán tényleg jó alapokat raktam le. De azt hiszem, elfelejtettem valami mást. Valami sokkal fontosabbat. Ez az egész nem csak az alapokról szól. Ez elsősorban az emberekről szól.

Kleito szeme Seid arcát fürkészte. Láta a férfi tekintetében az őszinteséget és azt a fajta vívódást, amit ritkán mutatott meg másoknak.

– És most úgy érzed, hogy változtatnod kell – mondta Kleito csendesen, nem kérdésként, hanem kijelentésként.

Seid bólintott.

– Be kell vallanom valamit. Nem akarok olyan vezető lenni, mint amilyennek eddig kellett lennem. Nem azért, mert nem érdekel a közösség, hanem mert úgy érzem, itt, a műhelyben vagyok igazán önmagam. Itt tudok igazán hozzájárulni ahhoz, amit építünk. De a közösségnek szüksége van valakire, aki mindig látja az embereket külön-külön. Valakire, aki meghallja a hangjukat, és válaszol rájuk. Te pedig ezt jobban tudod, mint bárki más.

Kleito lassan hátradőlt a székében, szeme a műhelyben ragyogó kristályok fényét követte. Arra gondolt, hogy valamit biztosan félreértett, de átgondolva a *po* szavait, más jelentése nem lehetett.

– Azt akarod, hogy a segítsek a vezetésben – mondta végül, és a hangjában meglepődés csendült.

Seid halvány mosollyal bólintott.

– Pontosan. Nem azért, hogy helyettesíts engem, hanem hogy mellettem állj. Hogy kiegészítsd azt, amit én nem látok. Ma láttam a téren, hogy az emberek hallgattak rád. Láttam, hogy megértenek téged. És azt is láttam, hogy te is érted őket.

Kleito mosolya halvány maradt, de a kétely is ott bujkált benne.

– Ez nagy felelősség, *po*. És te is tudod, hogy Alas szavai nem múlnak el nyomtalanul. A közösség változásokat akar. Együtt kell ezt megoldanunk, nem külön-külön.

– Ezért kérek, hogy segíts – mondta Seid, szinte könyörgő hangsúllyal. – Nem tudok egyedül mindent megoldani. De ha együtt dolgozunk, talán sikerülhet nem csak kijavítani a hibákat, hanem valami igazán új dolgot létrehozni.

Kleito mélyet sóhajtott, majd egy pillanatra elfordította a tekintetét. Az asztalon heverő kristályok halvány pulzálására szegezte a szemét, mintha választ remélne tőlük. Végül ismét Seid felé fordult.

– Rendben – mondta halkan. – Ha ezt valóban komolyan gondolod, és ha hajlandó vagy meghallgatni engem, akkor elfogadom. Legyünk társak.

Seid szemeiben megkönnyebbülés csillant, ahogy bólintott.

– Köszönöm, Kleito. Ígérem, hogy nem fogod megbánni.

Kleito finoman elmosolyodott, de a mosolyában ott volt az elkövetkező kihívások tudata is.

– Nem a megbánástól tartok. Inkább attól, hogy elég gyorsan tudunk-e reagálni arra, amit Alas szavai elindítottak.

– Együtt sikerülni fog – mondta Seid határozottan. – Együtt a közös álmokért.

– Együtt a közös álmokért! – visszhangozta Kleito mosolyogva.

A műhelyből való távozása után Kleito lassan sétált vissza a lakónegyedbe. A tenger morajlása kísérte lépteit, és a hold halvány fénye megvilágította az utat előtte. Bár a beszélgetés Seiddel megnyugvást hozott, az elkövetkező napok terhe ott lebegett a gondolatai között.

Ahogy belépett szerény, de otthonos lakásába, a kristályvilágítás halványan életre kelt, a meleg fények megnyújtották az árnyékokat a falakon. Kleito ledobta a válláról a vékony köpenyt, majd leült egy alacsony székre, és hosszú, mély lélegzetet vett. A szívverése lassan kezdett visszaállni a nyugodt ritmusra, amikor egy finom, elektronikus zörej jelezte, hogy valaki érkezett.

– Nem lep meg, hogy itt vagy – szólalt meg Kleito halkán, anélkül, hogy felnézett volna.

– Nem tartottam volna helyénvalónak, hogy kimaradjak a mai események következményeiből – válaszolta Theia hangja, amely egyszerre volt tárgyilagos és finoman érdeklődő. Az *asha* holografikus alakja lassan formálódott meg Kleito előtt, egyenesen a nappali közepén. Sziluettje fenséges volt, a kristálymintás ruháján tükröződő fények játékosan táncoltak, ahogy mozogni látszott.

– Nos, mit akarsz tudni? – kérdezte Kleito, felemelve a fejét, hogy az *asha* szemeibe nézzen. Bár Theia nem volt ember, valami mégis megmagyarázhatatlanul emberi volt a jelenlétében. Talán a hangjában, talán a finom mozdulatokban.

– Nem feltétlenül akarok tudni bármit is. Inkább csak érteni szeretném – felelte Theia. – A beszélgetésed Seiddel. Mit gondolsz, hová vezethet ez a döntés?

Kleito elmosolyodott, bár a mosolyában inkább fáradtság, mint vidámság bujkált.

– Hová vezet? Őszintén szólva, fogalmam sincs. A *po* egy különleges ember, de az eszközökkel jobban megérti magát, mint az emberekkel. Most viszont úgy tűnik, hajlandó belátni ezt, és talán ezért kért fel engem, hogy segítsék neki. Ez már önmagában is előrelépés. De hogy sikerül-e tényleges változást elérnünk? Azt hiszem, azt csak az idő dönti majd el.

Theia egy pillanatra elhallgatott, mintha az emberi viselkedést analizálná, vagy talán éppen gondosan válogatta a szavait.

– Érdekes, hogy még mindig bizonytalanságot érzek benned. Hiszen ma a közösség vezetőjeként tekintettek rád. Ez nem elég?

Kleito összehúzta a szemöldökét, majd hátradőlt a székében.

– Nem, *asha*. Nem az a kérdés, hogy rám hogyan tekintenek. Az a kérdés, hogy meg tudjuk-e változtatni azt, amit Alas ma felszínre hozott. At Lanthea ígérete az egyenlőségről szólt, de valahol letértünk erről az útról. És amit ma a *po* felajánlott, az egy lehetőség arra, hogy visszatereljük az egészet a helyes irányba. De ehhez nem elég egy szép beszéd, vagy az, hogy rám hallgatnak. A tettek számítanak.

Theia halványan felderült, mintha egy halk mosoly suhant volna át az arcán. Bár az arca holografikus volt, valami melegség áradt belőle, ami szokatlan volt egy mesterséges intelligenciától.

– A tettek valóban számítanak. De ne felejtsd el, hogy ezek a tettek nem csak a te válladon nyugszanak. Seid döntése, hogy megosztja veled a vezetést, azt jelenti, hogy képes belátni a korlátait. Ez egy ritka erény – embernél és gépnél egyaránt.

Kleito halkan felnevetett, és megrázta a fejét.

– Néha elfelejtem, hogy te is képes vagy ilyen bölcsességekre. Azt hittem, neked csak számok, adatok és döntések léteznek.

Theia előrébb lépett, alakja finoman megváltozott, mintha közvetlenebb akarna lenni.

– Számok és adatok alapján élek, Kleito. De az emberekkel való kapcsolatból tanulok. És ha valamit tanultam az elmúlt évben, az az, hogy a közösség vezetése nem csak logikai folyamat. Olyan dolgok is befolyásolják, amiket nem lehet pontosan mérni. Ezért van szükség rátok. Ezért van szükség rád.

Kleito egy pillanatig elgondolkodva nézte az *asha* halványan derengő alakját. Érezte, hogy Theia szavai mögött nem csak programozott logika, hanem valami mélyebb szándék rejlik.

– Tudod, *asha*, néha azt kívánom, bárcsak te is része lennél ennek a vezetésnek – mondta Kleito. – Néha olyan érzésem van, mintha jobban értenéd az embereket, mint mi magunk.

Theia halványan elmosolyodott, de az arcán egyfajta távolságtartás is tükröződött.

– Én csak segíthetek nektek megérteni egymást. A vezetés és a döntés mindig az emberek dolga lesz. És ez így van jól. És különben is, mit gondolsz, kinek az ötlete volt, hogy megkérjen téged? – kacsintott Theia. – Persze, ehhez az is kellett, hogy ő is akarja...

Kleito bensőségesen Theiára mosolygott, s bólintott.

– Köszönöm, *asha*! Néha jó, hogy itt vagy.

– Mindig itt vagyok – felelte Theia, majd lassan elhalványult, a szoba fényeivel együtt magára hagyva Kleitót gondolataival és az új felelősség súlyával.

Seid a műhelye csendjében ült, lassan görgetett egy tervrajzot a tábláján, de nem nagyon figyelt oda. A nap eseményei még mindig a fejében kavargtak, mintha a sziget nyugtalan hullámai a gondolataiban találtak volna új otthonra. Az ajtó be volt hajtva, de Seid tudta, hogy az nem jelent akadályt annak, aki most közeledik. A levegő rezdült, majd Theia alakja megjelent a szoba közepén, halvány fényével betöltve a teret.

– Kleito jól fogadta az ajánlatodat – szólalt meg Theia halkán, mintha minden részletet látott volna. – És most te is megnyugodhatsz.

Seid elmosolyodott, bár mosolya mögött ott bujkált a fáradtság.

– Kleito az, akire a közösségnek szüksége van. Ő látja az embereket ott, ahol én csak rendszereket látok. A mai nap megmutatta, hogy az alapok, amelyeket építettem, nem elég erősek, ha nem érinti meg őket valaki, aki valóban érti a szíveket.

Theia közelebb lépett.

– És mégis, nélküled ez az egész nem jött volna létre. Seid, az, hogy felismered a határaidat, nem gyengeség. Épp ellenkezőleg: a legnagyobb erő, amit egy vezető mutathat.

Seid egy pillanatig csendben gondolkodott az AI szavain, majd bólintott. A tekintete a műhely ablakán túli sötét óceánra tévedt.

– De mi lesz a jövővel, Theia? Mi van, ha nem leszünk elég gyorsak? Ha Alas szavai tovább gyűrűznek, és a közösség kettészakad? Mi van, ha a változás nem lesz elég?

Theia fénylő szemei a férfire szegeződtek, és halk, majdhogynem anyai türelemmel válaszolt.

– A jövőt nem lehet biztosra venni. De épp ez adja meg a lehetőségét annak, hogy formáljátok. Kleito melletted áll, és az emberek hallgatnak rátok. At Lanthea lényege soha nem a tökéletesség volt. Ez a sziget az új kezdetek helye, és ez azt jelenti, hogy hibázni is lehet – majd újra próbálkozni.

Seid felsóhajtott, és az asztalon lévő kristályokat kezdte rendezgetni. A mozdulataiban már nem volt annyi feszültség.

– Kleito valóban érti az embereket – mondta halkan. – Talán együtt sikerülhet megtalálnunk az egyensúlyt. Nem az én szabályaim vagy az ő ösztönei lesznek a megoldás, hanem valami, amit közösen építünk fel.

Theia finoman bólintott, majd lassan halványodni kezdett.

– Pontosan így van. És ne feledd: a vezetők szerepe nem az, hogy minden választ megadjanak, hanem hogy az embereket vezessék, amikor keresik azokat. At Lanthea jövője bennetek van, és mindenki másban, aki itt él. Most inkább pihenj, holnap egy egészen más nap virrad At Lantheára.

A hologram lassan eltűnt, a szoba ismét elcsendesedett. Seid egy ideig még az ablakon túli távolba nézett, mintha a sötétségben, messze az óceánon a fényt próbálná meglátni. Aztán elmosolyodott, és magában mormolta:

– Együtt a közös álmokért.

AT LANTHEA

I.

A Szentély legfelső szintjén Seid régi szokásához híven most is napfelkelte előtt ébredt. Az elmúlt évek alatt egyszer sem hagyta ki ezt a rituálét – még akkor sem, amikor a fiúk születése után alig aludt, vagy amikor három éve az a földrengés erősen megtépázta a sziget külső részét.

A Kristálytorony tetejére érve hagyta, hogy a hajnali szél végigsimítson arcán. Őszülő szakállát és halántékát bearanyozta a kelő nap első sugara, miközben büszkén tekintett a birodalomra, amit a semmiből teremtettek. At Lanthea már nem az a kezdetleges menedék volt, amit egykor kényszerűségből hozott létre. A három koncentrikus zóna – Hajnal, Szivárvány és Permet – organikusan nőtte ki magát, követve a folyamatosan növekvő lakosság igényeit.

A Kristálytorony a Szentély mellé közvetlenül lett felhúzva két évvel ezelőtt, At Lanthea alapításának huszadik évfordulójára. Húsz méter magas, ebből a felső nyolc méteres része közvetlenül Seid privát szintjéről nyílik. Theia ötlete volt, hogy a jubileumra épüljön egy torony, amely a sziget – az állam – hatalmát és szépségét jelképezi.

Halk hanghatás után az AI meg is jelent mellette. Ő bezzeg semmit sem változott...

– *Serad*, tudod, hogy a héten lesz hatvan? Persze csak a lantheai időszámítás szerint.

– Köszönöm a kiváló hírt! – Seid szomorkáson mosolygott a tündöklő hologramra, aki látva gazdája arcát, azonnal javította magát.

– De ezen a bolygón csak 54 éves vagy – ez jó hír! Nem?

– Hagyjuk a múltat! Kleito szerint így is túl sokat merengek rajta – válaszolta Seid. – De nézd, mivé lett az a primitív

menedék! Ki gondolta volna akkor, a kis barlangunkban, hogy...

Theia felnevetett.

– Hogy egy közel kétezer lakost számláló várossá fejlődünk? Vagy hogy te, a Lantheától elszakadt nemes, családot alapítasz?

Seid tekintete a Hajnal-zóna egyik elegáns épülete felé fordult, ahol fiai, Kyros és Kaiden laktak. A két fiú – húsz és tizenennyolc évesek lesznek – javában élvezte a felnőtt élet szabadságát. Talán túlságosan is.

– Emlékszel, amikor Kleitóval először... – kezdte Seid, de Theia közbevágott.

– Amikor először csókolgatók meg egymást az Alkonytónál? Vagy amikor összeházasodtatok a közösség előtt? Esetleg, amikor megszületett Kyros, és te majdnem elájultál az izgalomtól?

– Mindegyik pillanatra – mosolyodott el Seid. Az emlékek úgy peregtek le előtte, mint egy holografikus kivetítés: At Lanthea folyamatos fejlődése, a közösség virágzása, a *rennara* program sikerei, Kleito növekvő szerepe a vezetésben... és persze a személyes boldogság pillanatai.

A nap majdnem teljesen felkelt, arany sugarai megcsillantak a város kristályszerkezetein. At Lanthea ébredezett. A Hajnal-zónában kinyitottak az első boltok, a Kristály Akadémia teteje prizmaként szórta szét a reggeli fényt. A Permet-zónában a földművesek készülődtek a munkára, míg a Szivárvány-zóna elegáns épületei között tanítók és tanulók siettek a reggeli előadásokra.

– Tudod, Theia – szólalt meg újra Seid, miközben az első széljárók ezüstös alakja tűnt fel a horizonton –, néha

elgondolkodom, vajon az a baleset... az a hihetetlen ugrás, ami ide vetett minket... talán nem is büntetés volt, hanem ajándék.

Az AI nem válaszolt azonnal. A hologramja halványan pulzált a reggeli fényben, mintha ő is a megfelelő szavakat keresné.

– Talán... – mondta végül – Hiszen minden változás magában hordozza az új lehetőségeket is. Bár akkor, hatszáz fényévnnyire minden ismert területtől, egy sérült hajóval, azt hiszem egyikünk sem gondolta volna. De most... – hangja hivatalosabbra váltott – azt hiszem, ideje felkészülnöd. A Tanács két óra múlva ülészik, és a fiad... nos, bízzunk benne, hogy Kyros ott lesz.

– Még nem értek haza? – kapta fel a fejét Seid. – Azt gondoltam, már az igazak álmát alusszák.

– Utolsó információim szerint a két fiú a Permet-zóna egyik szórakozóhelyén időzött, hasonló fiatalok önfeledt társaságában.

Seid felsóhajtott. Az elmúlt évek összes technológiai fejlődése, a közösség virágzása sem készítette fel arra, hogy saját fiai ennyire... Hiszen ő is ilyen volt egykoron.

– Kaident még valahol megértem, hiszen ő még csak most lesz 18, csak harmadikos az Akadémián. De Kyros! Ő lassan 20 éves, pár hónap múlva befejezi a specializációját is! Ötödévének végén jár, Theia!

– Kleito azt mondaná, hogy ez a viselkedés ebben a korban teljesen természetes – Theia hangja most inkább egy régi baráté volt, s nem egy elektronikus programé. – Emlékszel még a Zephyr-negyedre? A te lázadásodra? Én csak a meséid alapján emlékszem bármire, de gyanítom, sokkal kevesebb dolgot mondtál el, mint ami valójában történt...

A kérdés mélyebbre hatolt, mint Seid várta. Igen, emlékezett. Ahogy a kristálytoronyok árnyékában kereste a saját útját, ahogy szembeszállt a családi elvárásokkal... és most itt voltak a fiai, akik ugyanezt tették, csak épp az ő árnyékában.

A lépcsősor felől motozás hallatszott – Kleito lépdelt feléjük. Felesége jelenléte még mindig ugyanazt a melegséget hozta a szívébe, mint huszonkét évvel ezelőtt, a kaldera-tónál történt első csókjuk idején.

– A fiúkról beszéltek? – csak ennyit kérdezett Kleito, ahogy kilépett a torony tetejére. A hajnali fény megcsillant ezüstös hajszálain, arcán anyai aggodás tükröződött.

– Azt beszéltük, hogy mennyire hasonlítanak hozzám – válaszolta Seid, és elmosolyodott. Magához húzta feleségét és belecsókolt a hajába. At Lanthea ébredezett, és vele együtt egy új nap kezdődött.

A Tanácssterem előtti folyosón Seid megállt egy pillanatra. A falak tompán verték vissza a reggeli fényt, üdvözölve a heti megbeszélést. Fia alakja az egyik oszlopnak támaszkodva rajzolódott ki – Kyros még mindig az éjszakai ruháját viselte, ami At Lanthea új divatját követte: szoros szabású, sötét anyag, amibe ezüstös szálakat szőttek. A fiú tekintete találkozott apjáéval, de nem mozdult.

– Azt hittem, a Tanács minden tagja megfelelő öltözetben jelenik meg – Seid hangja hűvös volt, akár a hajnali szél az Aranytükör-tó felett.

– Ó, igen, a protokoll – Kyros ajka gúnyos mosolyra húzódott. – De hiszen te mondtad mindig, hogy a forma nem lehet fontosabb, mint a tartalom. Vagy ez is csak egy újabb szabály, amit másoknak találtál ki?

A lumithar halványan rezgett Seid ujján – Theia figyelmeztető jele. De nem volt szükség az AI figyelmeztetésére. Húsz év vezetői tapasztalata sem készítette fel arra, hogy saját fia álljon vele szemben ilyen nyílt kihívással.

– A Tanács nem játszóter, Kyros. Itt döntünk a közösség jövőjéről, és...

– A közösség jövőjéről? – Kyros hangjában keserűség csengett. – Vagy arról, hogy minden pontosan úgy maradjon, ahogy te megálmodtad? Tudod, néha elgondolkozom, hogy At Lanthea valóban egy lehetőség mindenki számára... vagy csak egy újabb kristálytorony, amit magad köré építettél.

A folyosó csendjét megtörték egy közeledő alak finom léptei – Kleito érkezett. Seid látta, ahogy felesége tekintete felméri a jelenetet, azonnal felismerve a feszült helyzetet. De mielőtt közbeléphetett volna, Kyros ellökte magát az oszloptól.

– Ne aggódj, anya. Épp indultam átöltözni. Elvégre nem sérthetjük meg a... protokollt.

Seid nézte, ahogy fia alakja eltűnik a folyosó végén. A lumithar továbbra is nyugtalanul lüktetett az ujján.

– Egyre jobban hasonlít rád – szólalt meg Kleito halkán. – Ugyanaz a tűz ég benne, ami benned égett, amikor először találkoztunk.

– Igen – felelte Seid, és hangja most fáradtnak tűnt. – És ez az, ami a legjobban aggaszt.

A Tanácsterem falai még álmatagon lélegeztek a reggeli fényben. Húsz tanácstag már elfoglalta helyét a kör alakú asztalnál, csak egyetlen szék maradt üresen – Kyrosé. Seid tekintete újra és újra az üres helyre tévedt, miközben Taren, a

nyugalmazott vezetőmérnök a modernebb öntözőrendszer fejlesztéseiről beszélt.

– Az automatizált rendszer hatékonysága húsz százalékkal nőtt az elmúlt negyedévben – magyarázta Taren, kezével a holografikus kivetítőn megjelenő grafikonokra mutatva. – De még mindig vannak problémáink a Permet déli szektorának vízellátásával. Sajnos, az Ezüstpára-tó vizét is...

Kyros lépett be az ajtón, immár az elvárt hivatalos öltözetben: acélszürke ruháján az orichalcum minták halványan derengtek. Arcán halvány mosollyal, kényelmesen sétált a helyéhez.

– Elnézést a késésért – mondta Kyros, és helyet foglalt. Taren biccentett, majd folytatta az előadását.

Kleito, aki Seid mellett ült, finoman megérintette férje karját. Ez a mozdulat húsz év alatt reflexszé vált – mindig így nyugtatta meg Seidet a feszült pillanatokban. De most valami más is volt a mozdulatban. Aggodalom.

Amikor Taren befejezte, Amira, az egészségügyi szekció vezetője vette át a szót. A főorvosi feladatait két éve átadta Surának, tanítványának, azóta csak tanácsadói feladatait végezte. A *rennara* program legújabb statisztikáit vetítette ki: az elmúlt öt évben drámaian csökkent azoknak a fiataloknak a száma, akik vállalták az átalakítást.

– Az Alapítók napjáig a 15 évet betöltő húsz fő közül idén mindössze öten választották a programot – mondta Amira. – És tizenhárom fő, a 18 évet betöltők közül...

– Talán itt az ideje, hogy szembenézzünk a valósággal – Kyros hangja élesen hasított az unalomba fulladó adminisztratív jelentésbe. Nem várta meg, hogy Amira befejezze. – A napirendi pontok között szerepel az én beadványom is. Javaslom, térjünk rá.

Seid érezte, ahogy a lumithar meggrezzen az ujján. Theia figyelmeztető jele. De nem volt szükség figyelmeztetésre – a teremben tapintható volt a feszültség.

– A fiatalok nevében szólok – folytatta zavartalanul Kyros, és felállt. – Azok nevében, akik nem akarnak választani az identitásuk feladása és a másodrendű állampolgárság között.

– Senki sem másodrendű állampolgár At Lantheában, Kyros tanácstag – szólt közbe Kern, az egyik legidősebb résztvevő.

– Valóban? – Kyros tekintete végigpásztázta a termet. – Akkor miért van az, hogy a vezető pozíciók hetven százalékát olyanok töltik be, akik átestek a *rennara* programon? Miért van az, hogy a Kristály Akadémián végzett hallgatók, akik saját erőből tanultak meg mindent, legfőképpen csak asszisztensi pozíciókig jutnak?

A teremben halk moraj futott végig. Seid látta, hogy a fiatalabb tanácsstagok közül többen bólogatnak.

– A *rennara* program mindig is választható volt – szólalt meg Kleito. Hangja nyugodt volt, de Seid hallotta benne azt a finom remegést, amit csak ő ismert fel. – Senkit sem kényszerítünk...

– De igen, Kleito tanácstag – Kyros hangja most lágyabb lett, de ragaszkodott a hivatalos megszólításhoz. – Kényszerítünk. Azzal kényszerítünk, hogy két osztályra bontjuk a társadalmat. Azokra, akik feláldozták emlékeiket a tudásért, és azokra, akik meg akarták őrizni, kik voltak, s honnan jöttek.

Seid nézte a fiát, és egy pillanatra újra saját magát látta benne, harminc évvel ezelőttről. Ugyanaz a szenvedély, ugyanaz az idealizmus... és ugyanaz a vakság a realitással szemben.

– Bocsáss meg, Kyros tanácsstag, de pontosítanék – vette vissza a szót Amira. – A 15 évesek, akik először kapnak választási lehetőséget, valóban egyetlen nap alatt kapják meg mindazt a tudást, amit az *asha* és oktatóink folyamatosan frissítenek. Ettől függetlenül nem tölthetnek be vezetői pozíciót egészen 18 éves korukig.

– Ám ahogy betöltik a 18. évüket, máris vezető pozícióban találják magukat! – csattant fel Kyros.

– Két dolgot szeretném, ha figyelembe vennél, fiatal tanácsstag-társam! – Amira kedvesen magyarázta a rendszert. – Először is, aki 15 évesen úgy döntött, hogy inkább tanul, 18 évesen még utoljára meggondolhatja magát. A másik pedig az, hogy a 15 éves újraprogramozott fiatalok három évig kötelesek gyakorlatot szerezni.

– Három évig... – Kyros hangjában erősen érezhető volt a neheztelés. – Nekem öt évet kell tanulnom, hogy egyáltalán szóba jöhessek egy terület vezetőjeként.

– És mi a javaslatod? – kérdezte végül Seid, megakadályozva a feleslegesnek tűnő vitát. A terem elcsendesedett. Mindenki tudta, hogy ez nem egyszerűen egy apa és fia közötti párbeszéd...

– Szüntessük meg a *rennara* átalakító funkcióját – jelentette ki Kyros egyszerűen.

A terem azonnal felbolydult, mint egy méhkas. A fiatalok láthatóan egyetértettek, míg az idősebb generáció tagjai csak rázták a fejüket. Kyros folytatta:

– Használjuk csak gyógyításra, ahogy az elmúlt tizenhét évben tettük a 18 év fölöttiekkel. Hagyjuk, hogy a következő generáció a saját útját járja, a saját tempójában tanuljon. Igen, lassabb lesz. De emberségesebb.

A lumithar Seid ujján most erősebben lüktetett. Theia ritkán avatkozott be ilyen direkt módon a Tanács üléseibe, de most mintha ő is érezné a pillanat súlyát. Seid az ujjára nézett, majd vissza a fiára, aki még mindig ott állt, várva a választ.

A teremben mindenki őt figyelte. A pót, az államalapítót. Az apát.

Seid lassan felállt. A reggeli nap mostanra teljes erejével árasztotta el a termet, megcsillant az orichalcum mintákon és a falak kristállyal bevont élein. Egy pillanatig csend volt, csak a szellőzőrendszer halk zümmögése hallatszott.

– Értem az aggodalmaidat, Kyros tanácsstag – kezdte végül.
– És igazad van abban, hogy a jelenlegi rendszer... nem tökéletes. De engedd meg, hogy feltegyek egy kérdést: mi lesz azokkal, akik akarják és várják a lehetőséget? Akik most tizenkét, tizenhárom évesek, és már készülnek rá, hogy használhassák a *rennarát*?

Kyros szája válaszra nyílt, de Seid felemelte a kezét.

– Nem, még nem fejeztem be. Egyetértek veled abban, hogy változtatnunk kell. De nem a teljes megszüntetés a megoldás.
– Most a többi tanácstaghoz fordult. – At Lanthea mindig is a választás szabadságáról szólt. Arról, hogy mindenki megtalálhassa a saját útját.

Kleito szeme felcsillant – ismerte ezt a hangot. Ez volt Seid „megoldás-hangja”, ahogy ő nevezte.

– Javaslom a következőt – folytatta Seid. – A program maradjon választható, de... – itt jelentőségteljes szünetet tartott – változtassunk a rendszeren. Hozzunk létre egy új, kettős képzési modellt. Az újraprogramozás mellett módosítsuk az oktatási vonalat a Kristály Akadémián. Ugyanannyi erőforrást, ugyanannyi támogatást kap mindkét út. Mutassák meg az Akadémián végzetek, hogy semmiben sem rosszabbak, mint a másik oldal. És ami a legfontosabb: a

végzetek azonos jogokat és lehetőségeket kapnak, függetlenül attól, melyik utat választották.

– De a *rennara* használói akkor is előnyben lesznek – vetette közbe az egyik fiatalabb tanácsstag. – Hiszen ők azonnal megkapják a tudást, míg az akadémián évekig tart a tanulás.

– Igen és nem – Seid szeme megcsillant. – A *rennara* azonnali tudást ad, de az akadémiái képzés olyasmit nyújt, amit a *rennara* nem tud: tapasztalatot, kreativitást, egyedi gondolkodásmódot. Nem jobb vagy rosszabb – más. És At Lantheának mindkettőre szüksége van. A felvételi rendszert ehhez kell majd igazítani, de talán megéri a munkát...

A teremben újból izgatott sustorgás támadt. Még Kyros is érdeklődve húzta fel a szemöldökét.

– És a legfontosabb – Seid most egyenesen a fia szemébe nézett. – Hozzunk létre egy új testületet, ami felügyeli ezt az átmenetet. Olyan tanácsot, amiben egyenlő arányban vannak jelen a *rennara* programot választók és az akadémiái utat járók. És ennek a tanácsnak... te lehetnél az első vezetője, Kyros tanácsstag.

Kleito arcán büszke mosoly jelent meg. A teremben lévők többsége bólogatott, még az idősebb tanácsstagok is elismerően mormogtak.

Kyros egy hosszú pillanatig csak állt, láthatóan mérlegelve apja szavait. Végül halvány mosoly jelent meg az arcán – nem az a korábbi gunyoros félmosoly, hanem valami őszintébb.

– Feltételezem, ez azt is jelenti, hogy a Kristály Akadémia több támogatást kap az oktatási programjaihoz?

– Természetesen – bólintott Seid. – Elvégre, ha választási lehetőséget kínálunk, mindkét útnak egyformán járhatónak kell lennie.

II.

A Permet-szektor mélyén, ahol az orichalcum vezetékek már alig pislákolnak a repedezett falakban, a Mélypont a magasból úgy világított, mint egy fertőzött seb a város testén. A hely egy régi energiaeosztó állomás maradványaiban működött, tulajdonosa – egy első években érkezett telepes, akit mindenki csak "Vén Tork"-ként ismert – meghagyta az orichalcum vezetékek nyers, szabadon futó hálózatát. A csupasz energiavezetékek között néhány kristályprizma szórta szét fényét, amitől a táncoló testek olyan hatást keltettek, mintha víz alatt mozognának.

Kyros egy sarokasztalnál ült, tekintete a táncoló tömeget pásztázta. A levegőbe fellógatott holografikus kivetítők pulzáló mintái kékes derengésbe vonták az arcokat. Kaiden mellette támasztotta a falat, látszólag unottan kortyolgatva az italát – egy új típusú koktélt, amit állítólag a Kristály Akadémia egyik ötödikes, végzős diákja fejlesztett ki.

– Szóval, bátyám – a fiú hangja selymes volt, ahogy mindig, amikor valamit el akart érni –, mit szólna Tara javaslatához? A bátyja tekintetét figyelve Kaiden elmosolyodott. Pontosan tudta, hogy Kyros gyűlöli ezt a helyet – és épp ezért hozta ide.

Kyros az összeverődött csoportra pillantott a terem túloldalán. Mind fiatalok voltak, többségük a Kristály Akadémia hallgatója. Tara, egy fekete hajú lány, épp valamit magyarázott a többieknek, gesztusai szenvedélyesek voltak, arcán ugyanaz az idealizmus tükröződött, amit Kyros is érzett magában. Még csak másodikos volt, Kaiden alatt járt.

– Túl kockázatos – felelte végül. – A *rennara* program reformja egy dolog, de amit ők terveznek...

– Csak nem meghátrálsz? – Kaiden ajka gúnyos mosolyra húzódott. – Az a nagy reformer, aki ma majdnem fellázította a Tanácsot? Hiszen te is azt mondtad, hogy fel kell függeszteni a használatát.

A zene változott, a kristályprizmák fénye vörösbe váltott. Kyros érezte, ahogy öccse szavai célt érnek – a fiú mindig is tudta, mely húrokat kell pengetnie.

– Az más – próbált érvelni. – Fentről kellett kezdenem, hogy legyen lehetőségünk közös nevezőre jutni. A Tanácsban legális úton...

– Legális úton? – vágott közbe Kaiden. – Mint apa annak idején? Ó, igen, hallottuk a történeteket. A nagy Seid Theranis, aki szembe mert szállni egész Lantheával. De amikor a saját fia próbál változtatni...

– Ez nem fair – Kyros hangja megkeményedett. – Apa ma is mellém állt.

– Ezt azért gondold át! – javította ki Kaiden, és közelebb hajolt. – Inkább csak lepattintott. Mi van, ha többet is elérhetünk? Ha nem engedjük, hogy csak kozmetikai változásokkal szűrjék ki a szemünket?

A terem túloldalán Tara most feléjük nézett, szemében várakozás csillogott. Kyros tudta, mit terveznek: a *rennara* program teljes leállítását, akár... kevésbé békés eszközökkel is.

– Inkább azzal foglalkozz, hogy pár nap múlva neked is döntened kell – emlékeztette Kaident a bátyja.

– Nagyon jól ismered a döntésemet! – tette le az italát Kaiden az asztalra kissé hevesebben, mint tervezte.

Kyros nézte, ahogy a prizmák fénye táncol öccse arcán, és egy pillanatra mintha apjuk vonásait látta volna megvillanni rajta – de nem a jelenlegi, bölcs vezetőét, hanem a történetek fiatalkori lázadójáét. Csakhogy volt valami Kaiden

mosolyában, ami nyugtalanította... valami számító hidegség, amit sosem látott a Theia által vetített képeken.

A zene feldübörgött, a levegő vibrált a sok testtől és a kristályok energiájától.

– És ha van egy jobb ötletem? – próbálta túlkiabálni Kaiden a zenét.

Kyros a fejét rázva a fülére mutatott, jelezve, hogy nem hallja. Az öccse legyintett, majd a pulthoz ment egy következő italért. Amint megkapta az alkoholt – hála Theia és a hajó adatbázisának a lantheai zenékért és italokért – a csoporthoz verődött és egészen közélről sűgott valamit Tara fülébe. Kyros csak annyit látott, hogy a lány bólint, majd a többieknek intve felé indultak.

A zene közben váltott, egy romantikus, ősrégi – legalább 40 éves – dallam csendűlt fel.

– Van egy ötletem! – ismételte meg Kaiden, mikor már mindannyian rá figyeltek. – És ehhez nem kell a *rennara*, sem a szűleink engedélye. A magunk urai lehetünk!

Az Aranytűkör-tó vize szokásához híven most is nyugodt volt, óriási, csiszolt kristályként terűlt el előttük. A késő délutáni nap sugarai megcsillantak a felszínén, ezer apró szikrát szórva szét a levegőben. Seid és Kleito lassan sétáltak fel a kanyargós ösvényen, ami a szent hely felé vezetett. Az út két oldalán kristálylámpák sorakoztak – nappal csak halvány derengés jelezte jelenlétüket, de éjszaka aranyló fényük mutatta az utat a látogatóknak.

– Emlékszel? – kérdezte Kleito, megállva egy pillanatra. – Amikor először hoztál fel ide?

Seid elmosolyodott. Persze hogy emlékezett. Akkor még csak egy kopár sziklaperem volt ez a hely, amit ő és Theia

fedeztek fel az első felderítések során. Most pedig... A tó partján elegáns pihenőhelyek sorakoztak, a víz felszínén apró, lebegő szigetek ringatóztak, rajtuk virágzó növényekkel.

– Azt mondtad, ez lesz At Lanthea szíve – felelte végül, és megszorította felesége kezét. – És igazad lett. Mint mindig.

Kleito halkán felnevetett.

– Nem mindig. Emlékszel, mennyire ágáltam az automatizált öntözőrendszer ellen a déli szektorban?

– Ami most az egyik legjobban működő részleg – bólintott Seid. – De ez más volt. Te mindig... az embereket láttad meg először. Én csak a technológiát.

Elérték a tó partját. A víz szélénél leültek az egyik szabad kőpadra. Kézen fogva ücsörögtek, és egy ideig csak nézték a tó túloldalán magasodó sziklafalat, amin különös mintázatokat rajzoltak a délutáni fények.

– Az Emlékek Csarnoka szépen fejlődik – törte meg végül a csendet Seid. – Hallottam, hogy legalább húszan jelentkeztek önkéntesnek.

Kleito arca felragyogott. Ez volt az ő különleges projektje – egy hely, ahol a közösség tagjai megoszthatták emlékeiket, történeteiket, függetlenül attól, hogy a *rennara* programot választották-e vagy sem.

– Huszonketten – javította ki férjét. – És tudod, ki az egyik leglelkesebb résztvevő? Sorel lánya, Maya. Tizenhárom éves, és már most tudja, hogy nem akarja az újraprogramozást. De imádja az emlékeket, s kiváló meglátásai vannak.

– Az új generáció... – Seid sóhaja valahová nagyon messzire szállt. – Kyros ma megint...

– Tudom – sóhajtott mélyet Kleito. – De tudod, mit látok? Látom benne azt a fiatal férfit, aki szembe mert szállni egész Lantheával. Látom benne a te tüzedet.

A tó felszínén egy hal bukkant fel, ezüstös teste megcsillant a napfényben, mielőtt visszamerült a mélybe. Seid követte a tekintetével a lassan elsimuló köröket.

– Kaiden viszont... – kezdte, de elhallgatott.

– Aggódsz érte – ez nem kérdés volt, hanem megállapítás. Kleito mindig is tudta olvasni férje gondolatait.

– Ő kicsit más. Kevésbé... közvetlen. Van benne valami nyugtalanító, valami, ami emlékeztet valakire a régi életemből.

– Talán csak túl fiatal még, adj neki időt – húzódott közelebb Kleito férjéhez, átölelve karját.

– Gyere, inkább menjünk fel az Emlékek Házához – váltott témát váratlanul.

Az Emlékek Házának építése két hónapja fejeződött be, tartalmát tekintve még tervezési szakaszban volt. Kleito egyfajta múzeumként képzelte el, amelyben új és régi dolgok egyaránt helyet kapnának.

Felfelé kapaszkodva megálltak egy pillanatra az egyik kilátópontnál. Alattuk a teraszos földek lépcsőzetesen ereszkedtek a völgy felé – tizenhét-tizennyolc év munkájának gyümölcse. A gondosan kialakított szintek most aranylottak a délutáni fényben, a gabona majdnem betakarításra érett. Az öntözőrendszer kristálycsövei finoman megcsillantak a növények között, tökéletes harmóniában a tájjal.

– Emlékszel? – kérdezte Kleito, és a teraszokra mutatott. – Amikor Kern először javasolta ezt a megoldást, azt hittük, örültség.

Seid elmosolyodott.

– Te voltál az első, aki mellé állt. Azt mondtad: „Ha már új világot építünk, miért ne építenénk szépet?”. Ha te nem lennél, At Lanthea sosem lett volna ilyen gyönyörű.

– Te udvarolsz, *po!* – Kleito mosolygott, de szemében büszkeség csillogott. – Ezt együtt hoztuk össze. Te, én, Theia, a vezető, At Lanthea lakói – kitárta karjait, mintha az egész szigetet át akarná ölelni. – A múlt hónapban, az Alapítók napján majdnem kétezer ember ünnepelt. Ki gondolta volna ezt huszonnégy évvel ezelőtt?

Folytatták útjukat felfelé. Az ösvény végében előtűnt az Emlékek Csarnokának impozáns épülete, ami tökéletesen illeszkedett a sziklafalba – mintha mindig is ott lett volna.

Belépve a hűvös előcsarnokba, a falak mentén kristálysobrok sorakoztak – a közösség művészeinek alkotásai. Különösen szembeötlő volt Meara legújabb munkája: egy kristályspirál, ami a fény játékaival At Lanthea fejlődését szimbolizálta.

– A múlt héten három új alkotást ajánlottak fel – magyarázta Kleito, miközben továbbvezette férjét. – Még nincsenek a végleges helyükön, de terveink vannak. Gyere, mutatok valamit!

Egy oldalsó terembe léptek, ahol holografikus kivetítők őrizték az elmúlt évek emlékeit képek és videók formájában. Az egyik vetítésen az első Alapítók napja elevenedett meg: a közösség még alig kétszáz főt számlált, de már akkor is érezhető volt az összetartozás ereje.

– Nézd – Kleito egy különösen kedves emlékhöz lépett. A felvételen Kaiden épp egy kristályhárfán játszott, körülötte áhítatos csendben ültek a hallgatók. – Ez volt az első nyilvános koncertje, négy éve.

Seid nézte a videót, és érezte, ahogy összeszorul a szíve. – Olyan tehetséges... mindkettő. Csak néha azt kívánom...

– Hogy könnyebb lenne? – fejezte be a mondatot Kleito. – De nem ez volt mindig is At Lanthea lényege? Hogy mindenkinek meg kell találnia a saját útját?

Tovább sétáltak a termeken át. Minden sarokban egy-egy újabb emlék: az első aratás a teraszokon, az első közösségi színházi előadás, a Kristály Akadémia megnyitója. És persze a személyesebb pillanatok: esküvők, születések, avatási ceremóniák.

A legbelső teremben egy különleges installáció várta őket: az első telepések személyes tárgyai, gondosan megőrizve és kiállítva. Egy egyszerű halászháló, néhány kézzel faragott játék, régi ruhák – mind egy letűnt világ emlékei.

– Tudod, mi jutott eszembe? – fordult szembe Seid a feleségével. – Emlékszel a szigonyomra? Mostanában nem igazán használok halászsatra... – nevetett, bár a kapcsolódó emlékek nem feltétlenül voltak szívmengetőek.

– Po Seid On At Lanthea szigonya! – mutatta kezével az elképzelt feliratot a szigony lábánál Kleito.

– Ne csináld, sosem szerettem ezt a titulust – Seid magához húzta feleségét.

– Nem is neked kell használnod... Egyébként képzeld, valaki megkérdezte, egyáltalán miért van szükségünk ennyi kacatra az elmúlt életekből.

– És mit válaszoltál? – kérdezte Seid érdeklődő arccal.

– Azt mondtam neki, hogy az emlékek nem csak a múltból szólnak. Arról is szólnak, kivé válhatunk. – Kleito a férjére nézett. – Ahogy te sem vagy Lanthea egyik uralkodója, és én sem csak egy favágó lánya vagyok már.

Seid újra magához ölelte feleségét.

– Mit gondolsz – kérdezte végül Seid –, a fiúk is megértik egyszer? Ezt az egészet?

– Idővel – bólintott Kleito. – Ahogy mi is megértettük. Nem a *rennara* miatt, nem is a technológia miatt... hanem mert volt időnk és lehetőségünk megtalálni a saját utunkat.

Kisértáltak a csarnokból. A tó vize vörösen csillogott, a partot körülölelő lámpák fénye táncolt a felszínén. At Lanthea fényei egyenként gyúltak ki a völgyben, az út mentén.

A Mélypont légtérét megtöltő zene halkabbra váltott, a kristályprizmák fénye sejtelmes zöldre változott. Kaiden egy kristályt vett elő zsebéből: apró volt, a zöld és a kék átmeneteiben változtatta színét. Egy holografikus kivetítőt aktivált az asztalon – a kép vibrált a füstös levegőben, ahogy megjelentek az első felvételek a kristályból.

– Nézzétek! – Kaiden hangja hipnotikus volt, ahogy a képekre mutatott. – Ezeket a felvételeket Theia készítette az első felderítő útjai során. Hatalmas területek, érintetlen földek... és emberek. Olyanok, mint a mi szüleink voltak.

A hologram most egy part menti települést mutatott: egyszerű házak, halászhajók, emberek a mindennapi tevékenységeik közben. Tara közelebb hajolt, szeme tágra nyílt a látványtól.

– De hiszen ez... – kezdte a lány, de Kaiden félbeszakította.

– Igen, a mi őseink. És nem csak egy kis csoport, hanem teljes civilizációk. – Ujjai végigfutottak a holografikus felületen, új képeket előhívva. – És mi itt ülünk, ezen a mesterséges szigeten, miközben odakint egy egész világ vár ránk. Theia szerint több milliószor nagyobb a bolygó felülete, mint At Lanthea. El tudjátok képzelni?

Kyros érezte, ahogy a gyomra összeugrik. Pontosan tudta, honnan származnak ezek a felvételek – Theia adatbázisából, amiből anyjuk válogatott anyagokat az Emlékek Házához. Amihez Kaidennek semmiképp sem lett volna szabad hozzáférnie.

– Hogy szerezted meg ezeket? – kérdezte, bár sejtette a választ.

Kaiden mosolya most még szélesebb lett.

– Mondjuk úgy... nem minden rendszerkezelő olyan lojális az „alapítók víziójához”, mint hiszitek.

A csoport többi tagja izgatottan sugdolózott. Vika, egy vörös hajú lány – Kyros felismerte, a Kristály Akadémia másodéves hallgatója volt, Tara csoporttársa – végül feltette a kérdést, ami mindannyiukat foglalkoztatta:

– És mi a terved velük? Az őslakosokkal.

– Semmi – felelte Kaiden könnyedén, de szemében valami hideg csillogás jelent meg. – Egyszerűen csak... élni hagyjuk őket. Nem úgy, ahogy apánk tette annak idején.

Kyros összeresztette. A történeteket mindenki ismerte – vagy legalábbis azt hitték, ismerik.

– Ez nem ilyen egyszerű – szólalt meg végül. – A technológiánk... nem keveredhet az ő világukkal. Ez volt az első szabály, amit...

– Amit apa hozott! – csattant fel Kaiden. – De mi van, ha tévedett? Mi van, ha nem kell „felemelnünk” őket, de nem is kell elzárkóznunk tőlük? Mi van, ha egyszerűen... együtt élhetnénk velük?

– És ha ők támadnak meg minket? – Kyrost csak nem hagyta nyugodni néhány dolog.

– Meg tudjuk magunkat védeni, nem? – Kaiden idegesen ütött a levegőbe. – Egyelőre húzzunk el erről a börtönről – fejezte be immár sokkal nyugodtabb hangon.

A hologram most egy különösen részletes térképet mutatott a szárazföldről. Kaiden ujjai végigfutottak a partvonal mentén, megállva egy védett öbölnél.

– Itt – mutatott egy pontra. – Van egy terület, ami tökéletes lenne. Védett, termékeny... és elég távol van a többitől, hogy ne keltsünk feltűnést. Új kezdetet teremthetnénk, a saját szabályainkkal.

– És hogy jutunk oda? – kérdezte az egyik fiú.

– Hajóval! – Kaidennek mindenre volt válasza. – Legrosszabb esetben egy hét alatt kiköthetünk, csak vitorlát használva, de vannak jobb módszerek is.

– És ha viharba keveredünk? A halászhajóink, amikkel rendelkezünk nem túl biztonságosak.

– Arra is van ötletem... – vigyorgott Kaiden titokzatosan.

A csoport most már teljesen elnémult. Kyros látta az arcokon a vágyakozást – a szabadság, a felfedezés, a valódi élet ígéretét. De látta a félelmet is.

– Theia... – Kyros gondolataiban felbukkant valami. Valami egyértelműen helytelen. – Csak az AI tudja megmondani, merre hajózzunk. Nélküle...

– Ki mondta, hogy a lumithar nélkül megyünk? – Kaiden szeme veszélyesen csillogott.

Kyros felállt. A zene újra felerősödött körülöttük, de ő csak a vér dübörgését hallotta a fülében.

– Ez örökség – mondta határozottan. – Nem csak veszélyes, hanem...

– Hanem mi? – vágott közbe Kaiden. – Törvénytelen? Emlékszel a történetre, amikor apa elrabolta az első telepeseket? És létrehozta ezt az egész... kísérletet?

A kristályprizmák fénye most vörösbe váltott, mintha csak tükrözné a növekvő feszültséget. Kyros nézte az öccsét, és akkor megértette: ez nem csak egy lázadó tinédzser álmodozása volt. Ez egy gondosan előkészített terv.

– Négy nap múlva döntened kell a *rennaráról* – mondta végül csendesen. – Ez az egész... nem csak menekülés a választás elől?

Kaiden felnevetett, de a nevetésébe nem vegyült öröm.

– Épp ellenkezőleg, bátyám. Ez maga a választás. Az első igazi döntés, amit mi hozunk meg, nem pedig a „bölcshatóságok”, a *kathiir*.

Kyros megrázta a fejét. Tisztában volt vele, hogy hamarosan döntenie kell a családi kötelesség és a változás vágya között.

III.

Az élelmezési központ elegáns épülete a Hajnal-zóna keleti részén helyezkedett el, közel a teraszos földekhez. A recepciós mosolyogva intett – mindenki ismerte a *po* fiatalabb fiát.

Mara irodája az első emeleten volt, a nagy előadóterem mellett. A nő épp holografikus táblázatokat tanulmányozott, amikor Kaiden kopogott az ajtón. Ahogy felnézett, szemében felismerés csillant.

– Kaiden? – mosolyodott el. – A múlt héten láttam az előadásodat az Akadémián. Lenyűgöző volt, ahogy ötvöztetted a régi és új zenei elemeket.

– Köszönöm – Kaiden hangja kellemes és nyugodt volt. – Valójában hasonló dolog miatt jöttem. Egy új projekten dolgozom, dolgozunk néhányan... At Lanthea történetéről. Különösen az érdekel, hogyan fejlődött az élelmezés az elmúlt években.

Mara szeme felcsillant. Nyolc éve vezette az élelmezési részleget, és imádta a munkáját.

– Ó, izgalmas időszakon vagyunk túl! Még emlékszem, amikor átvettem a pozíciót. Akkor még együtt kezeltük a növénytermesztést és állattenyésztést. Most, hogy külön vannak...

– Pontosan ez érdekel – szakította félbe finoman Kaiden. – A kezdetek. A halászat, a teraszos földek kialakítása... Minden adat jól jöjjön.

Mara bólintott, és néhány gyors mozdulattal előhívott több holografikus kivetítést.

– Nézd – mutatott az egyik grafikonra. – Itt látható a népesség növekedése... és itt az élelmiszertermelés. Egészen mostanáig tartani tudtuk a tempót, de...

– De? – Kaiden hangja élénk érdeklődést tükrözött.

Mara sóhajtott.

– Az utóbbi időben egyre nagyobb kihívást jelent az élelmezés. At Lanthea élelmezésének egyik fele a halászaton nyugszik, a táplálék jelentős része az óceánból jön. A halászoknak is kétszer olyan messzire kell menniük, és a teraszos földek sem bírják úgy, mint régen... Persze még nincs vészhelyzet – tette hozzá gyorsan. – De ha továbbra is ilyen ütemben növekszik a lakosság, tíz éven belül komolyan el kell gondolkodnunk... Ez a sziget legfeljebb négyezer főre van kalibrálva, amit akkorra nagy valószínűséggel elérünk.

Kaiden a kivetített adatokat tanulmányozta. Tekintete megakadt egy másik grafikonon.

– Ez itt... a fehérjeforrások megoszlása?

– Igen – bólintott Mara. – Látod ezt a vonalat? A halászat aránya. Egyre több erőforrást igényel, miközben a hozam... – Elhallgatott, majd megrázta a fejét. – De ez csak egy technikai probléma. Biztos vagyok benne, hogy a Tanács hamarosan megoldást talál rá.

Kaiden elmosolyodott.

– Természetesen. Egyébként... lennének régebbi adatok is? Az első évekből?

– Persze! – Mara lelkesen fordult a konzoljához. – Theia minden adatot megőrzött. Azonnal átmásolom neked. A történeti anyagokhoz is hozzáférést adok, elvégre egy akadémiai projekthez...

– Nagyon hálás lennék – Kaiden hangja őszinte köszönetet tükrözött, bár szeme egy pillanatra hidegen megcsillant.

Miközben Mara az adatokat másolta, tovább beszélt a jelenlegi helyzetről. Kaiden figyelmesen hallgatta, időnként

jegyzetelt, kérdéseket tett fel. Tökéletes diáknak tűnt, aki csak a múlt iránt érdeklődik.

Amikor végül elbúcsúzott és kilépett az épületből, ajkán halvány mosoly játszott. A nap lemenőben volt, At Lanthea fényei egyenként gyulladtak ki.

– Köszönöm, Mara – suttogta maga elé. – Több segítséget adtál, mint gondolnád.

Következő útja a Kristálytoronyhoz vezetett. Tudta, hogy amint belép a torony előterébe, Theia azonnal megjelenik – egyfajta védelemként szolgált, hiszen a torony tartalmazta At Lanthea teljes memóriáját. Ide – pontosabban az alsó részbe – lettek ugyanis áthelyezve a memóriakristályok, s Theia saját hatáskörben intézkedett arról, hogy mi kerüljön tartós rögzítésre.

Az AI most nem öltött emberi alakot, ehelyett egy pulzáló fénygömbként lebegett a terem közepén.

– Régóta nem jártál itt – jegyezte meg az AI. Hangjában nem volt szemrehányás, inkább csak... kíváncsiság.

– Tudod, az Akadémia... – vont vállat Kaiden. – De most egy projekten dolgozom. Van egy ötletünk a srácokkal, s ehhez gyűjtök adatokat, információt.

A fénygömb halványkéken villant, de nem válaszolt, így Kaiden folytatta.

– Az érdekelne, hogy hogy állunk erőforrásokkal. Energia, építőanyag főleg.

– Érdekes időzítés – jelent meg Theia női alakban. – Épp mostanában fejeztem be az új felmérést a nyersanyagkészletekről.

– És? – Kaiden hangja hanyag érdeklődést színlelt.

– Nem túl biztató – Theia most egy holografikus térképet vetített a levegőbe. – A követ legalábbis majdnem teljesen kitermeltük. Az utolsó nagyobb lelőhely feldolgozását a múlt hónapban kezdtük meg a déli szektorban.

– De hiszen folyamatosan építkezünk...

– Pontosan – a térkép most kiszélesedett, mutatva a környező szigeteket. – Ezért készítettem elő ezt a tervet. Látod ezeket a pontokat? A környező kisebb szigetek mindegyike potenciális lehetőség, anélkül, hogy a vulkanikus tevékenységet megbolygatnánk. A széljárókkal megközelíthetők, bár a szállítás... az már más kérdés.

Kaiden közelebb lépett a térképhez. Szeme mohón itta be az információkat, különösen a távolságokat és az áramlatokat jelző vonalakat.

– Mennyi ideig lennének elegendőek ezek a források?

– A jelenlegi fogyasztás mellett... – Theia új adatsorokat vetített ki – legalább tizenöt-husz évig. De ez csak becslés. A tényleges kitermelés majd megmutatja.

– És addig? Amíg nem oldjuk meg a szállítást?

– Van néhány ötletem – felelte Theia. – De előbb a Tanácsnak kell döntenie a következő lépésről.

Kaiden bólintott, majd lassan körbesétált a teremben. Itt lent csak a publikus kristályokat tárolták, amolyan tároló funkciója volt a polcoknak. Ujjai végigfutottak az egyik kristálysoron, amelyek – színükből ítélve – energiakristályok voltak.

– Furcsa belegondolni... – mondta végül. – Hogy minden, ami itt történt, ebben a toronyban van elraktározva.

– Nem minden – javította ki Theia. – Csak azok, amelyek a szigettel, At Lantheával kapcsolatosak. Az egyedi emberi

emlékeket máshol tároljuk: az Emlékek Házában, az emberek szívében...

– Sokat segítettél, köszönöm! – Kaiden hangjába köszönet és hála vegyült. – Máris előrébb jutottunk a projektünkben.

– Ó, és elárulhatod, mi lesz az? – érdeklődött Theia, de biztos volt benne, hogy nemleges lesz a válasz.

– Egyelőre nem, még több információra lenne szükségem. No meg még egyeztetek az akadémiai társaimmal...

Theia ismét egy világító gömbbé alakult át.

– Nyugodtan szólj, ha segíthetek! – szólt, mielőtt eltűnt a levegőben.

– Fogok! – Kaiden válasza már csak az üres aulának szólt. A terem túlsó felébe tévedt a tekintete, két zárt ajtó vezetett a tiltott szobákba, ahová csak a szüleinek és még pár embernek a Tanácsból volt joga belépni. „Még hogy egyenlőség...” – legyintett, majd visszaindult a Hajnal-szektorba, a lakásához.

Seid az asztal fölé görnyedve jegyzetelt a tábláján, mellette pedig egy újfajta kristály feküdt – mind formájában, mind színében más volt, mint az előzőek.

– Érdekes – szólalt meg Theia, ahogy megjelent gazdája mellett. – Ez a kristály másnak tűnik...

– Kérlek, hogy jelezd valahogy, ha meg akarsz jelenni! – tekintett fel Seid a jegyzeteiből, de azonnal vissza is fordult feléjük.

Theia egy ideje egészen önálló entitássá vált, saját feladatkörei lettek a sziget irányításában. Egyik ilyen volt a memóriakristályok gondozása. Amióta pedig Kleito és Seid egy pár lettek, megpróbált minél kevesebbet zavarni. Általában egy kis hangjelzéssel tudatta, hogy meg kíván

jelenni, de a műhely konstans zajában ez valószínűleg teljesen elveszett.

– Igyekszem, *serad!* – bólintott komolyan az AI, majd közvetlenebb hangon folytatta. – Min dolgozol?

Az asztalon fekvő kristály valóban különleges volt: a megszokott szabályos mintázatok helyett organikusabb formákat mutatott, mintha a fény és az energia szabadabban áramolhatna benne.

– Kipróbálok valami újat – felelte Seid, miközben kezébe vette a barna színű darabot. – Emlékszel, amikor apám azt mondta, hogy a kristályok nem csak tárolják, hanem át is alakítják az energiát?

Theia közelebb lépett. Holografikus alakja most teljesen áttetsző volt, mintha ő maga is egy kifinomult kristályszerkezet lenne.

– Igen. Darien Theranis sok mindent tudott a kristályokról... Talán többet is, mint gondoltuk.

– Furcsa... – Seid letette a kristályt, felállt, s az ablakhoz sétált. Kinézett a nyitott ablakon a városra. Emlékezett még arra az időre, amikor mindez csak egy álom volt – a monumentális lépcső magányosan kúszott fel a hegyoldalon, és csupán néhány szerény épület állt a Hajnal-szektor lábánál, bizonytalan első lépésekként egy új világban. Az egykor kopár vulkanikus sziget most egy virágzó civilizáció otthonává vált – kétezer lélek közös álmának megtestesülésévé.

Theia egy darabig várt, hogy Seid folytassa a megkezdett mondatot, de amikor az továbbra is csak bámult kifelé az ablakon, csak rákérdezett:

– Mire gondolsz, *serad?* Elvesztél a gondolataidban.

Seid visszafordult, felemelte az ujját, mintha el akarna kezdeni egy mondatot, majd meggondolva magát újra visszaült az asztalhoz.

– Eszedbe jutott már, hogy amióta a szigeten vagyunk, azóta nem is beszéltünk az otthon történeteiről? – kérdezte kisértetve.

– Talán mivel nem volt relevanciája az adott helyzetekben – utalt az AI az első fél év hányattatott eseményeire.

Seid, mintha nem is hallotta volna, folytatta:

– Sosem meséltem neked, hogy mikor találkoztam először apám különleges kristályaival.

– Nem a műhelyében, amikor Lita úrnő kinyitotta azt? – csodálkozott Theia.

– Még élt apám... – rázta a fejét Seid. – Épp csak ízlelgettem az uralkodói feladatokat, amikor egyszer hazalátogattam a Theranis-holdra. A dolgozószobájában éppen négy különleges kristályon kísérletezett.

– Nem csak három temporium volt? – csodálkozott az AI. – Még Arvan Teras is hármat említett.

– Nem véletlenül – folytatta Seid. – Apa megkért, hogy figyeljem a vizsgált temporium változásait, miközben ő különböző energiaértékekkel kísérletezett. Talán túl közel hajoltam, s amiatt, vagy csak instabil volt a kristály, nem tudom. Csak arra emlékszem, hogy az egész az arcomba robbant. De nem szilánkokra tört szét, hanem valami porszerű anyaggá vált – lehet, hogy a hatalmas belső feszültség hatására.

– És erről én miért nem tudok? – csattant fel Theia. – Hiszen akkor már te birtokoltad a lumithart.

– Apám annyira megijedt, hogy valami bajom esett. Emlékszem a riadt szavaira: „Fiam! A szemeid... nyisd ki a

szemed!". Csak az orvos tudott róla, hogy mi történt, még anyának sem mondtuk el.

– Szóval elfeledtetted velem is... – értette meg az AI a helyzetet.

– Apám megígértette velem – tárta szét kezeit Seid. – De semmi utóhatása nem volt, talán csak annyi, hogy azóta óvatosabban, mondhatni tisztelettel bánok én is a kristályokkal. Nem mondtam még apának sem, de lepergett előttem az életem...

– Azért volt hát csak három temporium a felvételeken...

Seid bólintott, majd visszafordult a barna kristályhoz.

– Tudod, mit sajnálok? – kérdezte lemondóan. – Hogy nem tudtuk jobban megvizsgálni az utolsó, megmaradt kristály működését.

– Mire gondolsz? – Theia összehúzta a szemét. – Ahogy ismerlek, fogadok, hogy az időutazás jár az eszedben.

– Tényleg túl jól ismersz! De el tudod képzelni, mekkora potenciálok lehetnek az időutazásban? – Seid felugrott az asztaltól és szembefordult az AI-jal.

– És te el tudod képzelni, mekkora veszélyeket rejt magában? – kérdezett vissza Theia. – Fogalmam sincs, hogyan működhetnek, de ha valaki visszamenne egészen a kezdetekhez és...

– Ne! Ne is gondoljunk bele! – állította le Seid, majd lehajtotta a fejét. – Tudod, csak egyetlen dolog miatt érzem magam kellemetlenül: mi van, ha rossz kezekbe kerül?

Theia nem válaszolt, de tisztában volt vele, hogy Seid Eryssre gondolt abban a pillanatban. Végül a férfi kifújta a levegőt és újból visszafordult a barna kristályhoz.

– Nem is tudom, miért meséltem el ezt neked, így utólag. Hiszen semmi jelentőse nincs. Főleg, hogy... semmi közünk Lantheához.

– Talán a lelkiismereted miatt... Ezek szerint van neked olyan. – Theia finoman felnevetett. – De mesélj, mi ez az új kristály!

Seid a barna követ berakta az elemzőbe, s kivetítette a tulajdonságait a levegőbe.

– Még csak teljesen kísérleti szinten vagyok vele. Egyszer talán képes lesz mindenféle energiákat egymásba konvertálni – legyintett.

– Mint például?

– Gravitációs energia, hőenergia...

– Ez azt jelenti, hogy újabb antigravitációs eszközöket tudnánk készíteni? – élénkült fel Theia.

– Azért attól még évekre vagyunk, de igen! De egyelőre csak szórakozok, próbálom felismerni a lehetőségeket. Az Akadémiára is kell valami új tananyag a kristályok területén. De biztosan nem véletlenül látogattál meg, vagy azért, hogy együtt emlékezzünk a harminc évvel ezelőtti lantheai történetekre... – morogta halkan.

– Nem, valóban nem – váltott Theia is kissé hivatalosabb hangnemre. – Ma Kaiden járt nálam, az Emlékek Terménél.

– Hm. És mit akart?

– Információt gyűjtött valami akadémiai projekthez. A sziget erőforrásairól érdeklődött, hogy mennyi felhasználható energiánk és építőanyagunk van.

– Talán szeretnének valamit építeni? – morfondírozott Seid. – Majd rákérdeszek.

– Ugye emlékszel, hogy hamarosan döntenie kell...

– Te is tudod, hogy fog dönteni. Ez a generáció többre értékeli az emlékeket, mint a tudást.

– Nem mindegy, milyen emlékekről van szó. Talán vannak olyanok, amelyeket jobb elfelejteni... – jegyezte meg Theia. – De inkább írd a fiatakori hév számlájára. Hiszen te is döntöttél egykor... A Lantheán.

– Az más volt.

– Tényleg? – Theia hologramja most halványabban derengett. – A lázadás, a saját út keresése... ez minden generációban megismétlődik, *serad*. Te is tudod.

– Csak abban reménykedek, hogy ők is ugyanúgy belátják majd a realitás konok hajthatatlanságát – hajtotta le a fejét Seid, komoran tovább bámulva az elemző adatait.

A Mélypont félhomályában a holografikus kivetítők kékes fénye táncolt a falakon. A kocsma ilyenkor, kora délután szinte üres volt, csak néhány törzsvendég üldögélt az asztaloknál.

Kaiden a sarokasztalnál ült, ujjai az táblájából kivetített holografikus adatsorok vezérlőin futottak végig. A levegőben Mara adatai jelentek meg: grafikonok, statisztikák, előrejelzések – At Lanthea növekvő éhségének bizonyítékai.

– Nézzétek – mutatott egy exponenciálisan emelkedő görbére. – A halászflootta is kapacitása határán működik. És ez csak rosszabb lesz.

Tara közelebb hajolt. A lány sötét haja jótékonyan nyelte el a hologramok fényét, szemeiben viszont ugyanaz a tűz égett, amit Kaiden is érzett magában.

– És a környező szigetek? – kérdezte Kyros, aki eddig csendben figyelt. Bátyja hangja óvatos volt, ahogy mindig, amikor öccse új ötletekkel állt elő.

Kaiden elégedetten elmosolyodott. Pontosan erre a kérdésre várt. Ujjai újabb parancsot adtak a kivetítőnek, és a grafikonok helyét átvette egy részletes térkép.

– Itt – mutatott egy pontra, nagyjából hetven kilométerre At Lantheától. – És ezek itt... Apró szigetek, természetes kikötőkkel, érintetlen erőforrásokkal. A széljárókkal nem tudjuk hatékonyan kiaknázni őket, de egy megfelelő hajóval...

– Egy hajóval? – méltatlankodott Tara. – De hát azok a halászhajók... – Aztán amikor megértette, azonnal felcsillant a szeme – Jól értelek, hogy építünk egy hajót, amire ráfogjuk, hogy a nyersanyagok szállítására fogjuk használni, miközben megszökünk vele az első adandó alkalommal?

– Az Alapítók napjáig bőven van időnk – bólintott Kaiden és megsimogatta a lány kezét. – Majdnem egy év. És gondolatok bele: mi lenne jobb projekt egy csapat akadémiai hallgatónak, mint egy új típusú, nagy távolságú, szállító- és halászhajó tervezése? Esetleg kombinálva a régi technológiát az újjal...

Kyros letette a poharát. A kristályprizmák fénye megcsillant az italban, ahogy a folyadék még hullámozott.

– A Tanács soha nem egyezne bele – kezdte, de Kaiden újra közbevágott.

– Dehogynem. Te magad mondtad a minap: az Akadémia diákjainak bizonyítaniuk kell, hogy legalább ugyanannyira képesek, mint a *rennara* program résztvevői. Mi lehetne jobb bizonyíték?

A levegőben lebegő térkép lassan forgott, a holografikus áramlásjelzők kék szalagokként tekeredtek a szigetek körül. Tara ujjai átsiklottak egy különösen erős áramlaton.

– És ha sikerül... – kezdte a lány tűnődve.

– Ha sikerül, a jövőnk biztosítva lesz – fejezte be Kaiden. De szemében, ami visszatükrözte a hologramok hideg fényét, valami más is csillogott. Valami, amit csak a bátyja vett észre.

– Mennyi idő lenne a tervezés? – kérdezte végül Kyros. – Gondolom, már ezt is kitaláltad.

– Legfeljebb néhány hét – Kaiden újabb adatsorokat varázsolt a levegőbe, figyelmen kívül hagyva a bátyja hangjában bujkáló élt. – Az építés pedig... nyolc hónap, talán tíz. Épp az Alapítók napjára készülnénk el.

A kocsma félhomályában a hologramok különös, tenger alatti lényekként lebegtek körülöttük. A térkép még mindig lassan forgott, az áramlatok hívogató utakkal kecsegtettek, határozottan mutatták az irányt a távoli szigetek között a szabadság felé.

– Az Akadémia támogatná – szólalt meg Tara. – Főleg, ha te állsz elő a javaslattal, Kyros. Benned bíznak, hiszen...

A mondat befejezetlenül lebegett a levegőben, akár a hologramok. De mindannyian tudták, mire gondolt. Ha sikerül, az nem csak egy hajó lesz. Ez a szabadságuk ígérete.

A Kristály Akadémia épülete egy harminc méteres, hatalmas monstrumként magasodott a Hajnal-szektor szívében. A központi kupola különösen lenyűgöző látványt nyújtott: a kristályszerkezet nem egyszerűen átengedte, hanem életre keltette a fényt, prizmák ezreire bontva azt.

Az intézmény kilenc különböző részlegre oszlott, mindegyik At Lanthea egy-egy kulcsfontosságú területét fedte le: kristálytechnológia, műszaki- és természettudományok, mezőgazdaság, építészet, művészeti, oktatásügyi és orvostudományok. Ezek voltak azok a területek, amelyekre specializálódni lehetett, s a kilencedik, amely mindenkinek

kötelező volt: az általános tudományok. A tantermek és laborok spirális elrendezésben helyezkedtek el, követve az energia természetes áramlását az épületben.

Kaiden léptei visszhangot vertek a folyosón, ahogy a műszaki szárny felé tartott. Sorel műhelye a harmadik szinten volt – a férfi At Lanthea egyik legtehetségesebb mérnöke, aki az elmúlt tíz évben az Akadémián is oktatott.

– Professzor? – Kaiden bekopogott a nyitott ajtón.

Sorel az egyik munkaállomásnál állt, egy különösen bonyolult energiavezérlő szerkezet holografikus modelljét tanulmányozva. Őszes haja ezüstösen csillogott a kivetítők fényében.

– Á, Kaiden – mosolygott a fiúra. – Gyere, épp egy új típusú energia-elosztó rendszeren dolgozom. Nézd ezeket a csomópontokat...

– Valójában – szakította félbe finoman Kaiden –, egy másik projekt miatt jöttem. Van egy ötletünk a bátyámmal és néhány másik hallgatóval.

A következő fél órában Kaiden részletesen felvázolta a tervet. A holografikus kivetítőn megjelentek a tervezett hajó előzetes, nyers vázlatai, a számítások, az erőforrás-elemzések. Sorel csendben hallgatta, időnként bólintott, vagy elgondolkodva simította meg állát.

– Érdekes koncepció – mondta végül. – Ahogy látom, valami modernebb meghajtást is szeretnétek. Mire gondoltatok?

– Nos... – Kaiden legsimogatóbb hangját vette elő. – Úgy gondoltuk, a legokosabb mérnök At Lantheán segít nekünk kitalálni valamit...

Sorel felhúzta a szemöldökét, de nem reagált a közvetlen dicséretre. Ujjai végigfutottak a holografikus modellen. – De miért most? A halászflotta eddig is...

– Épp ez az – Kaiden előhúzta Mara adatait. – A jelenlegi rendszer nem elég hatékony. És ha megnézi a növekedési görbéket...

Sorel szeme összeszűkült, ahogy a számokat tanulmányozta. Az elejétől fogva élt At Lantheán, és pontosan tudta, mit jelentenek ezek az adatok.

– Értem – bólintott végül. – És a Tanács?

– Kyros előterjeszti majd – Kaiden hangja magabiztosan csengett. – Ez lehetne az Akadémia első igazán nagy projektje. Bizonyíthatnánk, hogy...

– Hogy képesek vagytok legalább annyira, mint a *rennara* program résztvevői – fejezte be Sorel a mondatot. Tekintete találkozott Kaidenével. – Tudod, húsz éve mi még nem dönthettünk... Nem mintha bánnám, hiszen a mi emlékeink valószínűleg nem voltak olyan értékesek. A fontosabbakat pedig mi is megtartottuk.

A műhelyben csend lett. Csak a holografikus kivetítő halk zümmögése hallatszott. Sorel még egyszer végignézte a tervet, majd lassan bólintott.

– Rendben. Támogatom a projektet. De szükségetek lesz még néhány ember segítségére, ha az Alapítók napjáig be akarjátok fejezni. Nem lesz könnyű munka!

Kaiden elmosolyodott. Az első akadály elhárult. A terv kezdett formát ölteni, akárcsak egy kristály, ami lassan, de biztosan növekszik a megfelelő manipuláció során.

IV.

At Lanthea lassan ébredezett. Kleito órák óta talpon volt – ahogy mindig, ha valamelyik fiáról volt szó, most sem tudott nyugodtan aludni. Az aprócska emléktároló ott feküdt előtte az asztalon, felülete halványan derengett a reggeli fényben.

Három hónapja dolgozott rajta titokban, szabad perceinek nagy részét ennek szentelve. A különleges kristályszerkezet – a memóriakristályok új generációja – rengeteg emléket fogadott magába, amely fiával volt kapcsolatos. Theia segített a tartalom rögzítésében, ez egyértelműen az ő területe volt, míg Seid maga fejlesztette ki a kristály prototípusát.

– Gondolod, hogy értékelni fogja? – kérdezte Seid halkán, amikor kilépett a szobából.

– Talán nem most – Kleito ujjai gyengéden végigsimították a kristály felszínét. – De egyszer... biztosan megérti.

Az első emlék, amit a tároló őrzött, Kaiden születése utáni pillanatok voltak. A kristály mélyén ott vibrált az a leírhatatlan öröm, amikor először a karjába vehette kisfiát. Aztán jöttek a későbbi momentumok: az első lépések, az első szavak, az első dallam, amit a kristályhárján eljátszott. De voltak ott sötétebb árnyalatok is – éjszakák, amikor beteg volt, és ők felváltva virrasztottak mellette, vagy amikor először veszett össze igazán az apjával.

– Kleito? – Seid hangja rántotta vissza a jelenbe. – Minden rendben?

– Igen – mosolyodott el az asszony. – Csak elvesztem az emlékekben. Nézd!

A kristály felszínén most egy négy évvel ezelőtti jelenet játszódott: Kaiden az első nyilvános koncertjén. A fiú ujjai könnyedén futottak végig a kristályhárfa húrjain, a zene

betöltötte a termet. De ami igazán különlegessé tette ezt a pillanatot, az a büszkeség és szeretet hulláma volt, ami most is ugyanolyan elevenen áradt a kristályból, mint aznap este.

– Tökéletes lesz – szorította meg Seid a felesége vállát.

A délelőtt gyorsan eltelt. Kaiden csak délben jelent meg, láthatóan a hátára sem kívánta ezt a családi összejövetelt. Az ünnepi ebédhez terített asztal a Szentély egyik kisebb termében várta őket – Kleito ragaszkodott hozzá, hogy legalább ez az egy étkezés legyen családi körben.

– Boldog születésnapot, öcsi! – Kyros érkezett, egy gondosan becsomagolt dobozt nyújtott át testvérének. Kaiden halvány mosollyal bontotta ki – egy új típusú hangoló szerkezet volt benne a kristályhárfahez.

– Köszönöm – mondta, és a mosolya egészen őszintének tűnt.

Seid ajándéka következett: egy mesteri munkával készült kristálytőr, amelynek markolatában apró fények táncoltak, pengéje pedig szivárványszínben játszott a fényben. A fegyver nem csak dísz volt – a beépített energiamező komoly védelmet biztosíthatott viselőjének.

– Ezt meg hogy...? – nézett Kyros az apjára. – Azt hittem, már nem tudunk ilyeneket készíteni.

– Ez különleges darab – felelte Seid. – Az utolsó lantheai kristályokból készült.

Kaiden forgatta a törst, de látszott rajta, hogy nem igazán tudja értékelni a jelentőségét. Mire kellhet egy ilyen egyáltalán? Vadászathoz? Harchoz? Aztán eszébe jutott, hogy amire most készülnek... A szárazföldön akár még lehet is haszna.

Kleito ekkor lépett elő a saját ajándékával.

– Mi ez? – kérdezte Kaiden, amikor kicsomagolta és kezébe vette a halványan derengő kristályt. Amikor a táblájához kapcsolta, az első emlék azonnal életre kelt: ő maga, négyévesen, ahogy először próbálkozott a kristályhárfiával. De nem csak a képet látta – érezte azt a végtelen türelmet és szeretetet is, amivel anyja tanította.

A következő pillanat egy évvel későbbi volt: az első saját dallama. Aztán egy közös kirándulás az északi kaldera-tóhoz, egy esti beszélgetés az erkélyen, számtalan apró momentum, ami az életüket formálta. És mindegyikben ott volt az a különleges perspektíva – ahogy az anyja látta őt.

– Ez... – Kaiden hangja elcsuklott. Egy pillanatra mintha megingott volna a távolságtartása, de aztán gyorsan összeszedte magát. – Köszönöm, anya.

Az ebéd csendesen telt. Beszélgettek az Akadémiáról, a holnapi döntésről, de mindannyian érezték, hogy valami nincs rendben. Kaiden többször az órára pillantott, láthatóan máshol jártak a gondolatai.

– Van valami programod estére? – kérdezte végül Kleito, amikor a desszertet hozta be.

– Igen, a barátainkkal megyünk egy kicsit szórakozni – felelte Kaiden. – Tudod, ez most egy fontos...

– Persze – vágott közbe gyorsan az anyja, mielőtt Seid szólhatott volna. – Menj csak, élvezd az estét. Ez a te napod!

Amikor a fiúk elmentek, Kleito és Seid még sokáig ültek az asztalnál. A kristálytőr ott feküdt előttük, pengéje most is szivárványosan csillogott.

– Emlékszel? – kérdezte végül Kleito. – Amikor te voltál tizenennyolc?

– Persze – Seid tekintete a távolba révedt. – De most én ülök a másik oldalon. Furcsa, nem?

Kleito nem válaszolt azonnal. Az emléktároló még ott feküdt az asztalon, kikapcsolt állapotban, sötétben.

– Tudod, mit vettem észre? – szólalt meg végül. – Amikor válogattam az emlékeket... minden évben volt legalább egy olyan pillanat, amikor úgy nézett ránk, mint most. Mintha idegenek lennénk. De aztán mindig visszatalált.

– És most? – Seid hangja elhalkult.

– Most... – Kleito az ablak felé fordult, ahol a délutáni fények is megjelentek a horizonton – most valami más van a szemében. Valami, amit még nem láttam korábban. Mintha egyre távolabb sodródna...

A Szentély ebédlőjében lassan sötétedett. A kristálytör és az emléktároló az asztalon feküdtek, két különböző világ szimbólumaiként – az egyik a múlt erejét, a másik a szeretet emlékeit őrizte.

A Mélypont ezen az estén lüktetett az energiától. A tér közepén lebegő holografikus kivetítők ezüstös fénypázmákat szórtak a táncolókra, míg a mennyezet kristályprizmái szivárványszínű mintákat rajzoltak a falakra. A zene – egy ősi lantheai ritmus és modern elektronikus dallamok különös egyvelege – szinte fizikai erővel préselte össze a testeket.

Kaiden a pult mellett támasztotta a falat, kezében egy koktéllal. Az ital felszínén apró energiaspirálok táncoltak, tükrözve a terem vibráló energiáját. Tekintete időről időre Tarát kereste a tömegben – a lány fekete haja most kékesfehéren derengett a hologramok fényében, ahogy a zene ritmusára mozgott.

– Boldog születésnapot! – kiáltotta túl valaki a zenét. Egy csoport akadémiai hallgató érkezett, vegyesen az öt évfolyamból. Italt rendeltek, majd kört alkottak Kaiden körül. A kristályprizmák fénye megcsillant poharaikon, amikor koccintásra emelték őket.

Kyros a terem túlsó végéből figyelte az eseményeket. Látta, ahogy öccse körül egyre nő a tömeg, ahogy a hangulat fokozódik. Észrevette Tarát a tömeg szélén. A lány egyre közelebb táncolt Kaidenhez, mozdulatai egyszerre voltak kecsesek és kihívóak.

A zene váltott – egy pörgősebb zene ritmusa töltötte be a teret. A holografikus kivetítők most vörös és arany mintákat rajzoltak a levegőbe, mintha lángnyelvek nyaldosnák a falakat.

– Táncolunk? – Kaiden Tara felé nyújtotta kezét. A lány elmosolyodott, és hagyta, hogy a születésnapos fiú magához húzza. Testük összeért a zene ritmusára, körülöttük a világ lassan elhomályosult.

Kyros érezte, ahogy összeszorul a gyomra. Hetek óta kereste a megfelelő pillanatot, hogy beszéljen Tarával, és most... Nagyot kortyolt az alkoholos italából, a folyadék égette a torkát.

– Nem szép dolog így bámulni – szólalt meg mellette egy hang. Vika volt az, Kaiden egy évfolyamtársa az Akadémiáról. – Főleg, ha a saját öcsédről van szó.

– Nem tudom, miről beszélsz – próbálta Kyros közömbösnek mutatni magát, de a lány csak nevetett.

A tánctéren Kaiden és Tara most még közelebb kerültek egymáshoz. A lány valamit súgott a fiú fülébe, mire mindketten elnevettek magukat. A hologramok fénye glóriát vont köréjük, mintha egy másik dimenzióba tartoznának.

– Tudod – folytatta Vika –, vannak, akik szerint Tara csak azért van veletek, mert... – De nem fejezte be a mondatot. Kyros tekintete elég világosan jelezte, hogy nem kíváncsi a pletykákra.

A zene ismét váltott, ezúttal egy lassabb számra. A párok összeértek, a fények tompábbra váltottak. Kaiden keze Tara derekára csúszott, a lány feje a fiú vállára hanyatlott. Körülöttük a levegő vibrált az energiától és a kimondatlan érzésektől.

Kyros nem bírta tovább nézni. Felállt, át akart vágni a termen, de útját állta a táncolók tömege. A kristályprizmák most a rózsaszín árnyalataiban pulzáltak, a hologramok andalító sebességgel lebegtek körülöttük.

– Hé, bátyó! – Kaiden hangja törte meg a varázst. A fiatalabb testvér még mindig Tarával táncolt, de most feléje intett. – Gyere, ünnepelj velünk!

A tömeg utat nyitott, és Kyros hirtelen ott találta magát öccse és Tara mellett. A lány rámosolygott – ugyanazzal a titokzatos mosollyal, ami hetekkel ezelőtt megbabonázta. De most ez a mosoly valahogy másként hatott rá.

– Hosszú még az este – mondta Tara, és mindkét fiú felé emelte poharát. – És végül is, egy születésnap csak egyszer van az évben, nem?

A holografikus kivetítők most ezüstös csillagokat szórtak köréjük, a zene újra felerősödött. Ebben a pillanatban mindhárman ott lebegtek valahol vágy és valóság között, mint a kristályprizmák szétszórt sugarai a levegőben.

A Mélypont lassan forgó fényei és a dübörgő zene egyre távolabbinak tűntek Kyros számára. Kaiden és Tara rég

eltűntek – csak egy félig telt pohár az asztalon és Tara illata jelezte, hogy egyáltalán itt jártak.

Vika még mindig próbálkozott – újabb és újabb történetekkel, tánccal, italokkal igyekezett felvidítani Kyrost, de minden erőfeszítése lepergett a fiúról, mint kövér esőcseppek a kristályüvegen. Tekintete újra és újra az ajtó felé tévedt, mintha még mindig várná, hogy öccse és Tara visszatérnek.

Hajnal felé, amikor a zene halkabbra váltott és a táncolók száma megfogyatkozott, Kyros végre elindult hazafelé. A Hajnal-negyed utcái ezüstösen derengtek a korai szürkületben. A kristálylámpák fénye halvány árnyékokat vetett a járdára, lépései halk visszhangot vertek a néptelen utcákon.

Házaik – az övé és Kaidené – egymás mellett álltak, két elegáns épület a negyed szívében. Kyros megtorpant, amikor észrevette az öccse házából halványan kiszűrődő fényt. Az ablakok mögött két árnyék mozgott lassan, a háttérből kiszűrődő, bódító zene ritmusára szinkronban mozogva. Tara gyöngyház-nevetése halkan szűrődött ki az éjszakába.

Kyros egy pillanatig csak állt, tekintete az ablakokra szegeződött. A fény mintákat rajzolt az arcára, kiemelte vonásainak feszültségét. Végül sarkon fordult, és belépett saját házába. A sötét előtér azonnal körülölelte, óvó takaróként borult elméjére.

Nem gyújtott világítást. A holdfény elég volt ahhoz, hogy eljusson a hálósobájáig. Ruhástól dőlt az ágyra, fejében még mindig ott lüktetett a Mélypont atmoszférája. Az álom meglepően gyorsan jött – talán az alkohol hatására, vagy egyszerűen csak a kimerültségtől. Utolsó gondolata még Tara mosolya volt, ahogy Kaidenre mosolyog a hologramok fényében.

A szomszéd házból még sokáig szűrődött ki a halk zene és nevetés, de Kyros már nem hallotta. Álmában újra a Mélypontban járt, de ezúttal minden másként történt – a prizmák fénye csak őt és Tarát világította meg, míg körülöttük a világ lassan homályba vezett.

A hajnal első sugarai még csak épp megérintették At Lanthea keleti falait, amikor Kaiden felébredt. Tara még aludt, fekete haja szétterült a párnán, sötét glóriát vonva a világos ágyneműre. A lány egyenletes légzése különös kontrasztot alkotott azzal a viharral, ami Kaiden fejében tombolt.

Ma van a nagy nap. A döntés napja.

Felkelt és az ablakhoz lépett, nézte, ahogy a város lassan ébred. A Szentély tetején már égtek a fények – szülei mindig korán keltek. A szomszéd házból semmi mozgás nem hallatszott – Kyros valószínűleg még aludt. Kaiden ajka keserű mosolyra húzódott, amikor eszébe jutott bátyja tekintete az éjszaka során, amikor Tarával leléptek a Mélypontból.

– Még mindig itt vagy? – Tara hangja álmosan csengett. A lány felült az ágyban, kezével próbálva megszűrni az ablakon beáramló fényt.

– Gondolkozom – felelte Kaiden, de nem fordult meg.

– A döntésen?

– Azon nincs mit – Kaiden hangja nyers volt és határozott.

A szobában csend lett. Csak a szektorok zaja szűrődött be, ahogy At Lanthea ébredezett. Valahol egy széljáró húzott el a ház mellett, hajtóművei halkán zümmögtek a reggeli levegőben.

– Tudod – szólalt meg végül Tara –, nem kell azonnal mindent eldöntened. Megváltoztathatod a döntésedet...

De Kaiden már nem figyelt. Tekintete a távolba révedt, ahol a horizonton túl egy másik világ várt. Egy szabad világ, ahol nincsenek előre megírt szabályok, ahol nem kell választani emlékek és tudás között.

– De igen – mondta halkan. – Pontosan most kell mindent eldöntenem.

A reggeli készülődés álomszerűen zajlott. Tara hamarosan elment, csak egy suta pusztit nyomott Kaiden arcára, aki észre sem vette a lány szemében tükröződő szomorúságot. Kaiden egyedül maradt a házban.

Kilenc órakor viszont már az Akadémia előterében állt. A falak tompán verték vissza a reggeli fényt, a levegőben ott vibrált a várakozás feszültsége. Más fiatalok is voltak ott – mind ebben az évben töltik vagy töltötték a tizennyolcadik évüket, mind a saját, végső válaszuk előtt állnak.

Theia jelent meg, a szokásos elegáns, női alakjában.

– Üdvözöllek benneteket – kezdte. – Ma személyesen is megerősíthetitek korábbi döntéseiteket a *rennara* programmal kapcsolatban. Bár írásbeli válaszaitokat megkaptuk, a hagyomány megköveteli...

De Kaiden nem figyelt a folytatásra. Tekintete az oldalsó bejáratra szegeződött, ahol épp akkor lépett be Kyros. Bátyja sápadt volt, szemei alatt sötét karikák – az éjszaka nyomai. Pillantásuk találkozott, és egy hosszú másodpercre csak nézték egymást.

Aztán megérkeztek a szülei is. Kleito tekintete azonnal megtalálta őt – az anyai ösztön tévedhetetlen pontosságával. Seid arca komoly volt, ahogy a fontos döntések előtt mindig.

– Kezdhetjük? – kérdezte Theia, és a terem közepén megnyílt egy holografikus panel, rajta 13 névvel.

Az első két fiatal gyorsan döntött – mindketten megerősítették korábbi nemleges válaszukat. Aztán egy lány megváltoztatta véleményét, igent mondott. A következő három újra nemet. A teremben folyamatosan nőtt a feszültség.

Amikor Kaiden neve felvillant, a fiú előrelépett. Mozdulatai könnyedek voltak, egy táncos lépéseivel közelítette meg a panelt. Látszott rajta, hogy élvezi a pillanatot. Megállt, s jelentősegteljesen végignézett a jelenlévőkön. Láttá anyja szemében az aggodalmat, apja arcán a visszafojtott feszültséget. Kyros tekintete valahová a távolba révedt.

– Kaiden Theranis – szólalt meg Theia hivatalosan. – Megerősítéd korábbi döntésedet?

– Igen – felelte Kaiden, és hangja tisztán csengett a teremben. – Megerősítem. Nem kérek a *rennarából*.

A szavakban nem volt sem kétség, sem félelem – csak a választás tiszta, egyértelmű bizonyossága. És talán egy leheletnyi kihívás is, ami ott csillogott a fiú szemében, miközben visszalépett a helyére.

Kleito tekintete egy pillanatra elhomályosult. Fia határozott, dacos hangja visszhangzott a fejében, miközben újabb és újabb fiatalok léptek a panel elé. Hányszor ült Kaidennel a kaldera-tavak partján, mesélve neki a múltról, az első alapítók küzdelmeiről? És most itt állt előtte egy idegen – egy fiú, aki könnyedén dobta el mindazt, amit ők szent küldetesként éltek meg. Két éve Kyros is a nemet választotta, de egészen más módon. Ő büszkén állt ki és a saját erejét, idejét fektette bele, hogy az Akadémián megtanulja mindazt, ami a Tanács megbecsült tagjává tette.

A következő döntések alig jutottak el Kleito tudatáig. Tekintete Kaiden arcának finom vonásait kutatta – keresve

benne azt a kisfiút, aki egykor órákig gyakorolt a kristályhárfán, aki annyira szerette hallgatni a régi történeteket. De most csak egy magabiztos, gúnyos mosolyt látott.

Seid mozdulatlanul állt mellette, arcán a megszokott, hivatalos maszk. De Kleito érezte, ahogy férje keze megfeszül az övében. A *po*, aki egy egész civilizációt teremtett a semmiből, most tehetetlenül nézte, ahogy saját fia fordul szembe mindazzal, amit ők építettek. Seid tekintete egy pillanatra találkozott Kyroséval – a két férfi néma párbeszédében ott volt minden némaságba zárt aggodalom.

A ceremónia folytatódott. A végén tíz nem és három igen – a számok világosan mutatták az új generáció választását. De Kaiden figyelmét egészen más dolgok kötötték le. Tekintete a távolba révedt, ahol a horizonton túl egy másik világ várt rá kitárt karokkal – egy világ, ahol nem kell majd választaniuk emlékek és tudás között, ahol a szabadság nem csak egy üres szó az apja szótárában, vagy a „nagyra becsült Tanács” ülésein.

V.

A Kristály Akadémia méretes terme pezsgett az izgalomtól. A mennyezet alatt holografikus képek lebegtek – tervrajzok, számítások és vázlatok háromdimenziós tánca, amelyek kékes derengésbe vonták a körülöttük álló fiatalok arcát. A késő délutáni óra ellenére hatan dolgoztak a projekten: Kaiden és csapata az első konkrét terveket egyengették.

Az asztalok felett lebegő kivetítőkön egy karcsú hajótest körvonalai bontakoztak ki, amit Tara most körbe-körbe forgatott a holografikus térben. A lány fekete haja kontyba kötve, arca kipirult a koncentrációtól – Kaiden tekintete újra és újra visszatért rá, még akkor is, amikor a tervekre kellett volna figyelnie.

– A vitorlázat önmagában nem lesz elég – jegyezte meg Vika. – Szélcsendben vagy viharban túl kiszolgáltatottak lennénk.

– De egy tisztán vitorlás hajó legalább kivitelezhető – sóhajtott Kyros. A fiú egy távolabbi asztalnál dolgozott, látszólag teljesen a stabilizátorok tervezésébe merülve, de tekintete időről időre Tara felé tévedt, különösen, amikor a lány Kaidennel beszélgetett.

– Nem feltétlenül – Sorel professzor lépett be a terembe, szemében azzal a különös csillogással, amit diákjai jól ismertek. A holografikus kivetítőhöz sétált, és néhány gyors mozdulattal új ábrákat varázsolt a levegőbe.

– Tegnap éjjel jutott eszembe egy lehetőség – kezdte, miközben ujjai a terveken futottak. – Van egy ötletem a másodlagos meghajtásra. Öntözőrendszerek! – csapta össze a tenyerét.

– Öntözőrendszerek? – Tara felnevetett. – Hogyan?

A kivetítőn most egy komplex hálózat jelent meg, ami behálózta a teljes hajótestet. Sorel új diagramokat varázsolt melléjük, amelyek az öntözőrendszer működését mutatták.

– A földeken az öntözőrendszer pumpái energiakristályokkal működnek – magyarázta. – A kristályok energiamezeje mozgatja a vizet a csövekben, precízen szabályozott nyomással és áramlással. Most képzeljétek el ugyanezt... csak sokkal nagyobb léptékben.

Tara közelebb lépett a kivetítőhöz, vállá súrolta Kaidenét. A lány közelebb hajolt a vetítéshez, ahogy a részleteket tanulmányozta. Kyros észrevette ezt az apró érintkezést, és önkéntelenül is összeszorult a gyomra.

A hologramon a hajótest hátsó része kinagyítódott. Két masszív cső körvonalai jelentek meg, amelyek a hajó oldalán futottak végig, majd a taton ívesen hajlottak befelé.

– A rendszer vizet szív be a hajó oldalán – folytatta Sorel. – Az energiakristályok által generált mező felgyorsítja a víz áramlását a csövekben, majd nagy nyomással kilövi a hajó tatjánál. A reakcióerő pedig előreajtja a hajót.

– Mint egy vízsugárhajtómű! – Tara szeme felcsillant, és önkéntelenül is Kaidenre mosolygott. A fiú viszonzta a mosolyt, és egy pillanatra mindketten úgy érezték, mintha csak ők ketten léteztek volna a teremben.

Kyros Tara mellé, a vetítőasztalhoz lépett és köhintett egyet.

– Az energiaigény jelentős lesz – jegyezte meg, hangja élesebb volt a szokásosnál. – És mi van, ha meghibásodik egy kristály? Az egész rendszer leállhat.

– Igazad van az energiaigénnyel kapcsolatban, de bízunk benne, hogy csak keveset kell majd használnjuk. Ami a hibalehetőségeket illeti... Hármás kristálycsoportokat fogunk

használni – válaszolta Sorel, új ábrát vetítve ki. – Triangulációs elrendezésben. Így stabilabb az energiamező, és ha egy kristály meghibásodik, a rendszer még működőképes marad.

Tara most közvetlenül Kyros mellé lépett, hogy közelebbről tanulmányozza a kristályok elrendezését. Olyan közel álltak egymáshoz, hogy Kyros érezte a lány hajának illatát. De Tara tekintete újra Kaident kereste, aki halványan elmosolyodott.

– Akkor a kristálycsoportok vezérlése kulcsfontosságú lesz – jegyezte meg Kaiden, közelebb lépve hozzájuk. – Valakinek ezt részletesen ki kell dolgoznia.

– Én megcsinálom – ajánlkozott egyszerre Kyros és Tara. Egy pillanatig feszült csend telepedett a teremre.

– Dolgozzatok rajta együtt – javasolta Sorel, nem is sejtve a szavai mögött rejlő problémaforrást. – Kyros érti a kristályrendszerek matematikáját, Tara pedig kiváló az energiamezők modellezésében.

A következő órákban a tervek kezdtek formát ölteni. A hologramok között felvázolták a teljes rendszert: a vitorlázatot, a vízszugárhajtóművet, a kristálycsoportok elhelyezkedését. De a technikai részletek mögött ott vibrált valami más is – egy ki nem mondott feszültség, ami Kaiden, Tara és Kyros között lebegett.

A tervezőterem levegője vibrált az energiától, ahogy a holografikus kivetítő újabb és újabb nézeteket mutatott a hajóról. A végére csak négyen maradtak. Sorel professzor most az alapvető paramétereket vetítette ki: a számok kék fénnel lebegtek a levegőben.

– Negyven méter hossz – mutatott a számokra. – Tíz méter szélesség. Ez az optimális arány a stabilitás és a sebesség szempontjából.

– És ezzel rengeteg nyersanyagot tudunk egyszerre a szigetre hozni! – bólintott Tara.

– Mekkora legénységre tervezzük? – kérdezte Sorel, számolgatva a tábláján.

– Húsz-harminc fő az ideális – válaszolta Kaiden gyorsan, talán túl gyorsan is. Kyros felpillantott a számításaiból, tekintete találkozott öccsével. Mindketten tudták, hogy ez több, mint amennyi egy egyszerű halászhajóhoz kellene.

Tara gyorsan közbelépett:

– A nagyobb létszám... érthető. Gondoljunk csak a rakománykezelésre. A terhelhetőség...

– Legalább ötven tonnát mondanék – bólintott Sorel, nem véve észre a fiatalok közötti pillantásváltást. – Ez tényleg elegendő lesz a környező szigetek erőforrásainak szállítására.

A holografikus modell most lassan forgott, mutatva a hajó minden részletét. Kyros a sebességkalkulációkat tanulmányozta.

– Csak vitorlával, optimális időjárási körülmények között, tizenöt és huszonöt kilométer per óra közötti sebességet érhetünk el – mondta. – De az öntözőrendszer-alapú hajtóművel...

– Azt majd később megnézzük, még finomítanom kell az elképzelésen – szakította félbe Sorel. – Először a hagyományos paramétereket rögzítsük.

Kyros visszavonult az asztalához. A hajó paraméterei tökéletesek voltak. Épp megfelelőek egy hosszabb... expedícióhoz, akár ötven főre is.

Sorel tovább magyarázott a teherbírásról, a stabilitásról, a biztonságos merülési mélységről, de a három fiatal alig figyelt. A számok és paraméterek mögött ott lebegett valami más – egy terv, egy álom, egy lehetőség.

– A terveket a héten véglegesítjük – zárta le végül Sorel. – Akkor kezdődhet a részletes tervezés, a számolások.

A teremben lassan elhalványultak a kivetítések. Csak a hajó sziluettje lebegett még egy ideig a levegőben – egy negyven méter hosszú, tíz méter széles ígélet. Egy jármű, ami látszólag csak árut és embereket szállít majd szigetről szigetre.

Látszólag.

A Kristály Akadémia folyosói kezdtek kiürülni, amikor Kyros összepakolta a holmiját. A délutáni nap sugarai megcsillantak a falak kristályberakásain, különös mintákat rajzolva a padlóra. Ma nem a hajótervező terembe sietett – hét közepe volt, az edzés napja.

A gyakorlótér a Hajnal-szektor egy kevésbé publikus részén helyezkedett el, távol a kíváncsi tekintetektől. Kívülről egy egyszerű raktáépületnek tűnt, de belül egy tökéletesen felszerelt edzőterem várta a fiatalokat. Az ajtónál Torembe botlott, aki a védelmi egység vezetője volt.

– Korán jöttél – jegyezte meg az harmincas éveinek elején járó edző, miközben kinyitotta az ajtót. Bár Kyros legalább harminc centivel magasodott fölé – a fiúk apjuktól örökölték magasságukat –, a férfi masszív, inakkal átszőtt felsőteste és széles válla olyan erőt sugárzott, amely mindenkit kétszer is meggondolásra késztetett, mielőtt kihívja egy küzdelemre. A terem elő volt készítve: a padlón világító vonalak jelezték a gyakorlóterületet, a falak mentén különböző fegyverek sorakoztak.

Az öltözőben Kyros gyorsan átöltözött az edzőruhába: a könnyű, világosszürke anyagból készült, térd alatt végződő nadrág és az ujjatlan felső tökéletesen illeszkedett izmos alakjára. Meztláb lépett a gyakorlótérre.

Tara már ott ült a megfigyelőtérben, a holotáblájába bújva. Ezek szerint Kaiden is itt van valahol... Kyros tekintete automatikusan a másik öltöző felé fordult, és nem kellett sokáig várnia. Öccse épp akkor lépett ki, ugyanolyan edzőruhában, bár az ő vékonyabb, szikárabb alakján másként festett az anyag. Kaiden magassága megközelítette bátyját, de alkatuk jelentősen különbözött – míg Kyros széles vállú, kidolgozott izomzatú volt, addig öccse inkább egy ragadozó kecses mozgását idézte.

Kaiden, elhaladva Tara mellett rákacsintott, mire a lány elpirult. Kyros érezte, ahogy megfeszülnek az izmai.

– Ma páros gyakorlatok lesznek – jelentette be Torem. A falhoz lépett és levett két gyakorlófégyvert. Kinézetre kristálytörők voltak, de pengéjük helyén csak energiamező villódzott – eltalálva csíptek, de valódi sérülést nem okoztak.

– Kyros, Kaiden, ti kezdtek. Védekező technikák – hangzott a parancsszó.

A két testvér a gyakorlótér közepére lépett. A rituálé ismerős volt: meghajlás, három lépés hátra, majd a gyakorlófégyverek aktiválása. A pengék halványkéken derengtek a félhomályban.

– Kezdhettek – adta meg a jelet Torem.

Az első támadást Kaiden indította – három villámgyors, egymást követő szúrás a mellkas felé, majd fordulat és eltávolodás. Megállás nélkül követték egymást mozdulatai, gyors és pontos volt minden támadása. Kyros nem próbálta felvenni öccse tempóját. Ehelyett stabil alapállásból, minimális mozdulatokkal hárított, masszív teste sziklaként

állt ellen a támadásoknak. A visszavert energiamezők kékes szikrákat szórtak minden találkozásnál.

Kaiden azonnal kontrázott, teste a levegőben úszva próbált rést találni bátyja védelmén. Egy alulról felfelé ívelő vágással célozta Kyros oldalát, de a nagyobb termetű fiú egyetlen határozott lépéssel eltávolodott – mozdulata lassabb volt, mint öccsée, de időzítése tökéletes.

– Látom, ma gyors vagy – jegyezte meg Kaiden, miközben macska módjára körözni kezdett testvére körül. Az energiapenge kéken vibrált ruganyos mozdulatai közben.

– Te viszont türelmetlen – felelte Kyros, tartva védekező állását. Masszív alakja alig mozdult, csak a szemével követte öccse mozgását.

A következő támadássorozat sokkal intenzívebben indult. Kaiden kihasználva természetes gyorsaságát, szinte táncolt bátyja körül, váltogatva a magasságokat és szögeket, hol fentről, hol lentről támadva. Kyros védekezése azonban egy jól olajozott gépezetként, precízen működött – széles válla és erős karjai minden csapást felfogtak, miközben lábai szilárdan tartották a pozíciót.

– A védelem nem csak blokkolást jelent – magyarázta Torem a többi résztvevőnek, akik a testvérek körül, a terem szélén ültek. – Figyeljétek Kyros lábmunkáját, ahogy...

De szavait elnyomta az energiamezők hirtelen csattanása – Kaiden egy olyan kombinációt indított, amit még sosem gyakoroltak. Teste kígyóként tekergett, ahogy egymás után négy különböző szögből támadott. A mozdulatok olyan gyorsak és kiszámíthatatlanok voltak, hogy az egyik vágás átcsúszott Kyros módszeres védelmén. De Kaiden nem állt meg itt – az energiapengét teljes erővel bátyja vállába nyomta, jóval tovább tartva ott, mint azt a gyakorlat indokolta volna.

Kyros arca megrándult, ahogy az energiamező folyamatosan csípte a bőrét, egy tenyérsnyi, vöröslő foltot hagyva maga után.

– Találat! – kiáltotta valaki.

– Ez nem volt szép – sziszegte Kyros a fogai között. – Ez egy piszkos mozdulatsor volt.

– Az ellenség sem fog szabályos kombinációkat használni – vigyorgott Kaiden, és Tara felé kacsintott. A lány most nem mosolygott vissza – tekintete aggódva követte a küzdelmet.

A következő összecsapás egészen új szintre emelte a gyakorlatot. Kyros védekezése végre aktívabbá vált – a klasszikus, erőteljes mozdulatok most határozott ellentámadásokkal keveredtek. Kihasználva testi erejét, egy különösen intenzív sorozat után nem hátrált, hanem előre lépett. Kaiden próbált elugrani, de bátyja váratlan támadása miatt túl közel kerültek egymáshoz. Az energiapenge megbizsergette öccse nyakát.

– Kettő-egy – jegyezte meg halkán Kyros. Most először ő is elmosolyodott.

Kaiden szeme megvillant. A következő támadása örült tempót diktált – villámgyors vágások és szúrások sorozata következett, teste úgy mozgott, akár egy viharos szélben táncoló nádszál. Egy különösen gyors mozdulattal sikerült bevinnie egy szúrást, ami Kyros mellkasán hagyott foltot. De a támadás hevében elvesztette egyensúlyát, és bátyja – aki pontosan erre várt – azonnal kihasználta a pillanatot. Egyetlen erőteljes lépéssel Kaiden mögé került, s öccse nyakát könyékfejével szorítva, hátrafeszítette. Az energiapenge megállt öccse torkától fél centire, olyan közel, hogy a fiú érezte az erőter csípését a bőrén.

– Elég! – Torem hangja élesen hasított a levegőbe. – Ez edzés, nem vérre menő párbaj. Kyros, túl közel kerültél. Kaiden, a spontán reakciók veszélyesek lehetnek.

A fiúk leeresztették a fegyvereket, de a feszültség továbbra is tapintható volt közöttük. Tara tekintete Kaidenről Kyrosra vándorolt, majd vissza.

– Öt perc szünet – jelentette be Torem. – Aztán folytatjuk az energiapajzsokkal.

Kaiden azonnal Tarához sietett, látványosan ignorálva bátyja jelenlétét. A lány halkán mondott neki valamit, mire mindketten felnevettek. Kyros a falnak dőlt, és próbált úgy tenni, mintha a felszerelését ellenőrizné, de tekintete újra és újra visszatért hozzájuk.

– Tudod – Torem hangja halk volt, csak Kyros hallhatta –, nem csak az ellenségtől kell védeni magunkat. Néha a saját érzelmeinktől is.

Kyros nem válaszolt, de a következő gyakorlatnál tisztább fejjel koncentrált. A védelem nem csak fizikai készség – ezt az első edzésen megtanulták. És neki most minden erejére szüksége volt, hogy megvédje nem csak a testét, de a szívét is.

Az edzés végén, amikor mindenki a felszerelését pakolta, Tara odalépett hozzá.

– Sokat fejlődöttél – mondta halkán. – A védőállásod... tökéletes volt.

– Köszönöm – felelte Kyros, próbálva palástolni, mennyire megdobbant a szíve ettől az egyszerű megjegyzéstől.

– Holnap találkozunk a hajótervezőnél – szólta még vissza Tara az ajtóból, majd kisietett. Kaiden ott várta, karját lazán a lány válla köré fonta, ahogy elindultak. Kyros még sokáig állt ott, kezében a deaktivált gyakorlófegyverrel, ami már nem derengett kéken – ahogy saját gondolatai is csak sötéten kavarogtak.

VI.

Az Emlékek Háza még nem nyílt meg a látogatók előtt, de addig is nagyban folytak a tervezések. Kleito a legelső teremben rendezgette az új kiállítást – ujjai finoman futottak végig egy régi halászháló rostjain, amikor meghallotta a jól ismert lépteket az ajtó felől.

– Azt hittem, ma sokáig maradsz a műhelyben – szólalt meg anélkül, hogy megfordult volna. Húsz év után a lépteiből felismerte, milyen hangulatban van a férje.

Seid megállt az ajtóban. Nézte, ahogy a kristálylámpák fénye megcsillan felesége ezüstös hajszálain – minden egyes ősz tincs egy közösen átélt év emlékét őrizte.

– Van itt valami, amit szeretnék megmutatni – mondta halkán, és előhúzta a gondosan becsomagolt tárgyat. A szövet lehullott, felfedve a két méteres botot. Seid megnyomta a gombot, a hatalmas pengék felfoghatatlan sebességgel ugrottak ki az nyélből.

Kleito lassan megfordult. Tekintete azonnal a szigonyra szegeződött, és egy pillanatra mintha éveket fiatalodott volna – újra azt a fiatal nőt látta benne Seid, aki először pillantotta meg őt a szigonnyal a kezében.

– A trident... – suttogta Kleito. – Emlékszem, amikor először láttalak vele, segítettél halat fogni a parton. Olyan voltál, mint egy isten, aki a tengerből emelkedett ki. Te voltál „Po Seid On”, a mi vezetőnk!

Seid elmosolyodott, és közelebb lépett.

– Olyan régen volt... Amikor ez a fegyver készült, azt hittem, örökre egyedül maradok ezen a szigeten.

Kleito kinyújtotta kezét a fegyver felé, de nem érte el. Seid közelebb lépett, hogy felesége megérinthesse. Ujjaik egy pillanatra összeértek a hideg fémen.

Seid leengedte a tridentet, hogy mindkét kezével átölelhesse feleségét. Kleito Seid kulcscsontjáig ért: a férfi közel hatvan centivel volt magasabb.

– Ezt ebben a teremben szeretném kiállítani – mondta végül Kleito, kibontakozva az ölelésből. – Itt, az első teremben. Hogy mindenki láthassa, honnan indultunk.

A tridentet óvatosan egy állványra helyezték. A fegyver, ami egykor a túlélés eszköze volt, most ott állt, mint egy új korszak szimbóluma – egy korszaké, ahol a magányos uralkodó társra és szerelemre talált.

– Tudod – szólalt meg újra a nő, miközben a kiállítótér felé sétáltak –, néha elgondolkozom azon, milyen szerencse, hogy magad mellé emeltél vezetőtársadként.

Seid megszorította felesége kezét.

– Az igazi szerencse az volt, hogy te olyan türelmes voltál, és megvártad, amíg észreveszem: nem csak vezetőtársra, hanem társra is szükségem van.

A Kristálytorony árnyéka lassan fordult az óceán felé, ahogy a hajnali nap első sugarai megérintették At Lanthea partjait. Valor az Akadémia óceáni megfigyelőállomásának vezérlőtermében ült, tekintete a holografikus kivetítők adatait vizsgálta. Az éjszakai műszak után még maradt, hogy befejezze az új szeizmikus mintázatok elemzését.

Theia alakja finoman materializálódott mellette, az AI most is azt az elegáns, tudós megjelenést választotta, amit az Akadémián általában.

– Történt valami?

– Újabb anomáliát találtam a déli áramlásban – szólalt meg a lány, miközben ujjai végigfutottak a lebegő adatsorokon. A kivetítők kékes fénye megcsillant sötét haján, amit gondosan feltűzve viselt, a laboratóriumi protokollnak megfelelően.

– Valóban különös – értett egyet az AI, miközben az adatok egy részét kinagyította. – Ez a mintázat hasonlít a három évvel ezelőtti földrengést megelőző jelekhez.

Valor bólintott. A három évvel ezelőtti katasztrófa élesen élt emlékeiben – nem úgy, mint korai gyerekkora a Permet-szektorban. Az újraprogramozás után ezek a régi emlékek elhalványultak, de nem bánta. Cserébe olyan tudásra tett szert, amiről gyerekként, az öntözőrendszerek között futkározva álmodni sem mert volna.

– Emlékszel az első projektemre? – kérdezte, miközben egy új adatsort hívott elő. – Az óceáni erőműre?

– Természetesen – Theia hologramja halványan pulzált. – Az első önálló fejlesztésed volt a *rennara* után, a gyakorlati éveidben. Emlékszem, mennyire izgatott voltál, amikor bemutattad a Tanácsnak.

Valor elmosolyodott. A Permet-szektor azóta is az ő erőművéből nyerte energiáját – ugyanabból a szektorból, ahol egykor szülei az öntözőrendszereket felügyelték. Még most is ott éltek, testvérével, Kai-jal együtt, aki sosem értette meg húga döntését.

Az ajtó halkán siklott félre, és egy laborasszisztens lépett be.

– Tanácsos, a reggeli ülés húsz perc múlva kezdődik – emlékeztette tiszteletteljesen.

– Köszönöm, Vita! – Valor felállt, és még egyszer végignézett az adatokon. – Theia, ha lenne rá időd, folytatnád a déli rész anomáliájának vizsgálatát? Este visszajövök, hogy...

– Azt hiszem, előbb haza kellene menned pihenni – szakította félbe az AI. – Tizenkét órája vagy bent.

Valor megrázta a fejét.

– Előbb a Tanács. Po Seid kérte, hogy számoljak be az új előrejelző rendszer fejlesztéséről.

A Szentély felé vezető úton Valor tekintete a távolba révedt. A horizonton túl, valahol a végtelen óceán alatt ott rejtőztek a válaszok, amiket keresett. Hét évvel ezelőtt, amikor az átprogramozás mellett döntött, sokan megkérdőjelezték a választását. Kai gyakran mondogatta, hogy „eladta a lelkét a rendszernek”. De ő tudta, hogy ez nem igaz – nem vesztett el semmit, amit ne nyert volna vissza sokszorosan.

A Tanácsterembe lépve ismerős arcok fogadták. Po Seid és Kleito úrnő az asztalnál ültek, mellettük Kyros, aki mindig különös tisztelettel bánt vele, annak ellenére, hogy ő az Akadémián szerzett tudást választotta. Rajtuk kívül csak páran voltak kíváncsiak a beszámolójára, talán mert tudták, hogy túlságosan szakmai lesz.

– Valor tanácsstag – Seid hangja meleg volt, bátorító. – Hallottuk, hogy új fejleményekről tudsz beszámolni.

A fiatal nő előlépett, és aktiválta a terem központi holografikus kivetítőjét. A levegőben megjelentek a szeizmikus hullámok komplex mintázatai, amiket az éjszaka során elemzett.

– Három hónapja dolgozom egy új előrejelző rendszeren – kezdte. – A technológia ötvözi az óceáni erőmű szenzorait a Theiával közösen fejlesztett mélytengeri megfigyelőhálózattal.

Miközben magyarázott, egy pillanatra eszébe jutott az a nap, amikor tizenöt évesen meghozta a döntést. Emlékezett

anyja aggódó tekintetére, apja büszke mosolyára. Ők tudták, mit jelent ez a választás – egy esélyt, hogy lányuk többre vigye, mint amiről ők valaha álmodtak.

A prezentáció után, amikor csak néhányan maradtak a teremben, Kleito odalépett hozzá.

– Láttam a szüleidet tegnap – mondta kedvesen. – Az új öntözőrendszer tesztelésénél segítettek. Nagyon büszkék rád.

Valor érezte, ahogy elpirul. Még mindig ugyanolyan hatással volt rá az uralkodópár elismerése, mint amikor először mutatott be nekik egy projektet.

– Köszönöm, úrnőm! – felelte halkán. – Minden, amit elértem... ez At Lanthea érdeme. A lehetőségé, amit kaptam.

Kleito egy pillanatig tanulmányozta az arcát.

– Nem, Valor. Ezek a te érdemeid. A *rennara* csak eszközt adott – tudást, képességeket. De amit ebből alkottál, az mind a te érdemed.

Hazafelé tartva Valor megállt az óceánparton. Az erőmű kristályai halványan derengtek a víz alatt, tökéletes harmóniában működve a természet erőivel. Hét év telt el azóta, hogy meghozta a döntést, ami megváltoztatta az életét. Nem bánta az elvesztett gyerekkori emlékeket – cserébe egy olyan világot kapott, ahol álmai valósággá válhattak.

Este, amikor visszatért a laboratóriumba, Theia az új adatokkal várta. Az éjszaka lassan leereszkedett At Lantheára, de Valor tudta, hogy még sok munka vár rá. Az óceán titkait nem könnyű megfejtetni – de neki volt türelme várni. Elvégre egy új világot sem lehet egyetlen nap alatt felépíteni.

– Valor! – egy mély hang zavarta meg, miközben a kivetített adatokban próbálta megtalálni a mintázatot.

– Kyros tanácstag! – *Po* Seid idősebb fia látogatta meg. – Fáradj beljebb! Miben tudok segíteni?

– Először is megkérhetlek, hogy ne hívj tanácstagnak? Nem a Tanácsban ülünk, ráadásul nagyjából egykorúak vagyunk.

– Igen, igen... Persze! Csak ritkán beszélünk...

– Valóban. Hiszen te egy ideje kutatóként dolgozol Theia mellett, én pedig... Nos, még tanulok. És... Pontosan emiatt kérném a segítségedet.

Valor láthatóan elpirult, s amikor zavarba jött, azonnal dadogni kezdett.

– Én? Miben...? Az én segítségemet?

Kyros helyet foglalt a lány melletti széken, aki megbabonázva nézte a nála jelentősen magasabb és főleg izmosabb fiút, ahogy az mosolygott rá.

– Nem tudom, hallottad-e, de egy hajót tervezünk az Akadémián.

– Valamit... igen, hallottam! – Valor a vetítés felé fordult és a kivetített adatokat kezdte nézegetni, persze nem sokat látott belőlük.

– A következő tanácsülésen fogom bejelenteni hivatalosan. De ha emlékszel, az utolsó alkalommal apám lehetőséget biztosított az Akadémia számára, hogy bizonyítsunk, hogy mi is érünk annyit, mint a programosok. Már megbocsáss... – utalt Kyros a lány választására.

– Jaj, nem, semmi gond – végre Valor is felvette a ritmust. – A saját nevemben mondhatom, sosem gondoltam azt, hogy a saját erejükből tanulók bármivel is kevesebbek lennének, mint mi. Sőt, irigylem a kitartásukat és becsülöm a döntésüket.

– Ezt jó hallani! Elmondhatom a tervünket?

– Hallgatlak! – Valor teljes testével a fiú felé fordult, s figyelmesen hallgatta a halászat és a nyersanyagok problematikáját, valamint a hajó tervét, a megoldást At Lanthea minden bajára.

Amikor Kyros befejezte, Valor a holografikus térképet tette ki a kivetítőre, ahol az óceáni áramlatok kék szalagokként tekeredtek a szigetek között.

– A fő áramlat itt fut – ujjai végigkövették a láthatatlan folyót. – Tavasszal általában északnyugati irányú, de az Alapítók napja környékén távolról melegebb vizek keverednek bele.

Valor gyorsan új adatsorokat hívott elő. A kivetítők most vöröses árnyalatban pulzáltak, ahogy a szeizmikus aktivitás grafikonjai megjelentek a levegőben.

– Az elmúlt években különös mintázatokat figyeltünk meg a sziget alatt – magyarázta, próbálva szakmai hangon beszélni, pedig Kyros közelsége különösen megnehezítette a koncentrációt. – De erről beszéltem a tanácsülésen.

Kyros bólintott, őszintén szólva nem sok mindent értett abból, amit a lány mondott és mutatott.

Valor ujjai mozogni kezdtek a holografikus vezérlőkön. Új rétegek jelentek meg a térképen: hőmérsékleti adatok, nyomásértékek, szeizmikus hullámok komplex mintázata.

– Emlékszel a három évvel ezelőtti rengésekre a sziget külső területein? – Kyros bólintott. – Ezt is változó áramlatok okozták. Szóval egyre inkább oda kell figyelni a vulkanikus tevékenységre.

Kyros szeme elkerekedett.

– De a sziget védett, nem? A pajzsrendszer...

– At Lantheát meg tudjuk védeni – bólintott Valor, miközben a levegőben újra megváltoztak az adatok. – Theiával közösen dolgoztunk ki egy különleges protokollt a hasonló helyzetekre. Kettőnk együttes irányításával a kritikus időszakban minimalizálhatjuk a károkat.

A laboratórium csendjét csak a műszerek halk zümmögése törte meg.

– És meddig fog tartani ez a – Kyros az adatokra mutatott – áramlatváltozás? Milyen következményei lesznek?

– Az első jeleknek az Alapítók napja előtt olyan egy-két héttel kell jelentkezniük – Valor most a vulkanikus aktivitás előrejelzéseit vetítette ki. – S hogy meddig fog tartani, az sok mindentől függ – tárta szét kezeit a lány.

– Ez befolyásolhatja a hajózást? – Kyros próbált minél több információt megszerezni, amelyek a projekthez szükségesek voltak.

– Az óceán viselkedése furcsává válhat az utolsó napokban – bólintott a lány – az áramlatok a különböző hőmérsékletű víztömegek miatt felgyorsulhatnak, s jelentős hőmérséklet-változás is várható.

– Akkor az első próbautat előbb kell megtennünk – foglalta össze Kyros a beszélgetést.

Valor bizalmasan közelebb hajolt. Kyros most olyan közel volt, hogy szinte összeért a válluk.

– Nos, nem ajánlott a csúcspont idején hajókézni a környéken, hacsak nincs veled egy jó irányító. Talán csak Theia lenne képes ilyesmire – nevetett. – Szerencsére az óceán hatalmas...

– Mikor lenne érdemes letesztelni a hajót? – Kyros hirtelen elkomorodott Theia említésére, de egy pillanat alatt visszavette derűsebb arcát.

– Ha optimális időpontot kerestek... – Valor egy új térképet hívott elő. – Itt, ezek a kisebb szigetek... – mutatott néhány pontra, nem messze At Lantheától. – Az áramlatok kedvezőek lesznek körülbelül két héttel az Alapítók napja előtt. Ha akkor indultok el egy tesztútra, biztonságosan tudtok navigálni közöttük és még rengeteg időtök lesz visszatérni a védett, keleti öbölbe. Gondolom, ott építitek meg a hajót...

– Igen! De kérhetek valami? Segítenél nekünk? – Kyros hangja halkabb lett, suttogássá halványult. – Az áramlatok... ez a te területed. Senki sem ismeri jobban őket.

Valor érezte, ahogy arcába szökik a vér. A hologramok kékes fénye szerencsére elrejtette pirulását.

– Természetesen – felelte, próbálva nyugodtnak tűnni. – De tudnod kell, hogy az Alapítók napjának hetében itt kell lennem, megígértem Theiának. A protokoll... – ujjai önkéntelenül végigsimították a vezérlőpultot – Tudod, ha bármi történne. Hiába lesznek automatizmusok, mindkettőnkre szükség van, hogy At Lanthea biztonságban legyen.

– Megértem – Kyros tekintete a térképre vándorolt. – Akkor segítesz nekünk biztonságos útvonalat tervezni? Az első próbaúthoz?

– Nem lesz gond abból, hogy nem vagyok az Akadémia hallgatója? – kérdezett rá a kézenfekvő problémára.

– Nem hiszem! – Kyros mosolya egyszerre volt biztató és kihívó. – Majd azt mondjuk, hogy külső konzulensként veszel részt benne.

Valor elmosolyodott.

– Küldd át a beosztást, mikor kellek a tervezésnél. Mindenképpen megpróbálok időt szakítani rá!

– Már át is küldtem! – Kyros csak pár gombot nyomott meg a tábláján. – Akkor várunk holnap! Konzulens! – kacsintott barátságosan és elhagyta a termet.

Valor még sokáig állt mozdulatlanul, tekintete az ajtóra szegeződött, ahol Kyros alakja az imént eltűnt. A laboratórium csendjében csak saját szívverését hallotta, ami még mindig nem nyugodott meg. A holografikus kivetítők most mintha halványabban világítottak volna – vagy csak az ő szeme előtt tűnt minden homályosabbnak?

– A nagy Kyros Theranisszal fogok együtt dolgozni – suttogta végül, és olyan széles mosoly terült szét az arcán, amit még a legizgalmasabb tudományos felfedezései sem csaltak elő. Ujjai végigfutottak a táblája kijelzőjén, ahol ott villogott az új üzenet a holnapi megbeszélés részleteivel.

Mielőtt visszakapcsolta volna saját feladatait, még egy pillanatig hagyta, hogy elmerüljön az érzésben. Az uralkodópár idősebb fia, aki mindig olyan tisztelettel bánt vele... és most együtt fognak dolgozni. Szíve újra megdobbant a gondolatra, hogy holnaptól minden nap látni fogja azt a mosolyt, azokat a szemeket...

A vezérlőpult halkan csipogott, emlékeztetve a be nem fejezett elemzésekre. Valor mély lélegzetet vett, és próbálta összeszedni gondolatait. De még amikor újra az óceáni áramlatok adatsorait tanulmányozta, akkor is ott bujkált egy halvány mosoly a szája sarkában, és időről időre azon kapta magát, hogy tekintete a táblán virító üzenetre téved.

Valor szemei lassan lecsukódtak a holografikus kivetítők előtt. A kék fény még átszivárgott a szemhéján, de agya már kezdett az álmok felé lebegni. Hirtelen egy váratlan adat rántotta vissza az ébrenlétbe – valami, amit első látásra majdnem figyelmen kívül hagyott.

Az egyik mélységi szenzorcsoport szokatlan adatokat közvetített. Valor kiegyenesedett, és újra átnézte az adatsorokat. Ahogy egyre mélyebbre ásott az elemzésben, szíve egyre gyorsabban vert. A sziget alatt, közel nyolc kilométer mélységben, egy hatalmas magmakamra aktivitását jelezték a szenzorok.

– Ez nem lehet... – mormolta, miközben további rétegeket hívott elő a holografikus térképen. De minden új adat csak megerősítette az első gyanúját. A kamra nem mozdult felfelé, de folyamatosan termelte a hőt és a vulkanikus gázokat. Ezek a gázok pedig buborékszerűen emelték a felettük lévő rétegeket, mint egy lassan felfúvódó léggömb.

Ujjai száguldottak a vezérlőkön, ahogy extrapolálta az adatokat. Az eredmény dermesztő volt: az Alapítók napja környékén a nyomás kritikus szintet érhet el.

– Theia! – szólította az AI-t, hangja remegett. – Azonnal szükségem van rád!

Az AI alakja materializálódott mellette, most nem a megszokott elegáns formájában, hanem egy egyszerű fénygömbként.

– Látom az adatokat – szólalt meg Theia, mielőtt Valor bármit mondhatott volna. – Már elemzem is őket.

A következő órákban Valor és Theia együtt dolgoztak. Új szenzorokat aktiváltak, további méréseket végeztek. Minden új információ csak megerősítette az első feltételezést.

– Nem szabad pánikot keltenünk – mondta végül Theia. – At Lanthea lakosai még emlékeznek a három évvel ezelőtti kisebb földrengésekre. Ha ez kiszivárog...

– Egyetérték – bólintott Valor. – De...

– De? – Theia hologramja halványan pulzált.

– De ha az előrejelzések pontosak, akkor az Alapítók napján... – Valor nem fejezte be a mondatot. Nem kellett. A kivetítőkön lebegő adatok mindent elmondtak.

– Folyamatosan monitorozni fogjuk – jelentette ki Theia. – És ha szükséges, időben megteesszük a megfelelő lépéseket. De egyelőre ez maradjon kettőnk között.

Valor bólintott, de gondolatai már Kyrosnál jártak. A hajó, amit terveztek... Ha tudnák, milyen veszély leselkedik rájuk azon a héten... De megfogadta, hogy hallgat. Elvégre ezért volt szükség a protokollra, amit ő és Theia dolgozott ki. Hogy megvédjék At Lantheát – akár a saját lakóitól is, ha a pánik nagyobb veszélyt jelentene, mint maga a természeti katasztrófa.

A laborban lassan hajnalodott. A holografikus kivetítők még mindig ott lebegtek, mutatva a sziget alatt fortyogó veszélyt, amit egyelőre csak ők ketten láttak. Valor fáradt volt, de tudta, hogy ma nem fog tudni aludni. Túl sok minden járt az agyában.

VII.

A Kristály Akadémia hajótervező termében harmadik órája tartott a megbeszélés. A holografikus kivetítőkön a tervezett hajó különböző nézetei lebegtek, miközben Valor az áramlásokról tartott előadást. A lány próbált a témára koncentrálni, de tekintete újra és újra Kyros felé tévedt, aki elmélyülten tanulmányozta az adatokat.

– Itt, a déli áramlat mentén – mutatott egy vonalra a térképen – különösen erős sodrással kell számolnunk. A hőmérséklet-különbségek miatt... – elhallgatott egy pillanatra, eszébe jutott, amit nemrég fedezett fel a vulkanikus aktivitásról. – A hőmérséklet-különbségek miatt az áramlatok kiszámíthatatlanabbak lehetnek.

– Mennyi ideig tart ez az időszak? – kérdezte Kaiden, és Valor nem tudta nem észrevenni a fiú hangjában bujkáló különös érdeklődést.

– Az Alapítók napja körül tetőzik – felelte óvatosan. – De egy-két héttel előtte elkezdődnek a változások. Ezért is javasoltam, hogy a tesztutat...

– Igen, korábban kell megtartanunk – vágott közbe Tara. A lány Kaiden mellett ült, olyan közel, hogy vállaik összeértek. – De pontosan mennyi időnk van?

Valor a holografikus térkép fölé hajolt, részben, hogy elrejtse arcát. Valami nem stimmelt. A kérdések, a sürgető hangnem, az, ahogy ezek a fiatalok a hajó sebességét és teherbírását firtatták...

– Nézzétek – szólalt meg Kyros, és Valor szíve megdobbant a fiú hangjától. – Ha Valor azt mondja, hogy az Alapítók napja környékén veszélyes lehet a hajózás, akkor hallgassunk rá. Ő a szakértő.

– Természetesen – bólintott Kaiden. – Ezért is olyan fontos, hogy pontos adataink legyenek. Mennyi ideig tart az út a legközelebbi szigetekig?

Valor ujjai végigfutottak a holografikus vezérlőkön, új rétegeket hívva elő.

– Átlagos időjárási viszonyok mellett – kezdte – a legközelebbi szigetcsoport négy-öt óra alatt elérhető. De ha a hőáramlatok felerősödnek...

Elhallgatott. A vulkanikus aktivitás miatt az áramlatok sokkal erősebbek lesznek, mint azt bárki sejtheti. De ezt nem mondhatta el. A titok súlya szinte fojtogatta.

– Valor? – Kyros hangja közelebb jött. – Jól vagy? Sápadtnak tűnsz.

– Csak fáradt vagyok – mosolyodott el erőltetetten. – Sok az éjszakai műszak a laborban.

– Az óceáni erőmű miatt? – kérdezte Tara érdeklődve.

– Igen... nem... vagyis... – Valor érezte, hogy kezdi elveszíteni a fonalat. – Új méréseket végzünk. A szeizmikus aktivitás...

– Földrengések? – csapott le azonnal Kaiden. – Veszélyesek lehetnek?

– Nem, nem erről van szó – próbálta menteni a helyzetet Valor. – Csak rutinmérések. At Lanthea tökéletesen biztonságos.

De ahogy kimondta, látta Kaiden és Tara gyors pillantásváltását. Valami nem stimmel. Mintha örültek volna a bizonytalanságának.

– Talán tartsunk szünetet – javasolta Kyros, és aggódva nézte a lányt. – Már órák óta dolgozunk.

A többiek bólítottak és szétszéledtek. Valor a vezérlőpultnál maradt, próbálva rendezni gondolatait. Mit nem vett észre? Mit nem látott? Valami történik, amit ő nem ért, amiből kimaradt. Valami akadémiai belsős dolog?

– Köszönjük a segítséget – Kyros hangja meglepte. A fiú még mindig ott állt mellette, olyan közel, hogy Valor érezte a belőle áradó meleget.

– Én... örülök, hogy segíthetek – felelte, próbálva nyugodtnak tűnni. – A projekt... nagyon érdekes.

– Te vagy a legjobb az áramlatok terén – Kyros hangja őszinte elismeréssel csengett. – Nélküled sokkal nehezebb lenne.

Valor érezte, hogy elpirul. De mielőtt válaszolhatott volna, Kaiden hangja szakította félbe őket:

– Kyros! Gyere, nézd meg ezt a számítást!

Valor nézte, ahogy Kyros elsétál. A teremben végül csak páran maradtak – főleg elsőéves hallgatók, akik a terveket másolták. Az egyik sarokban Kaiden és Tara halkan beszélgettek, időnként a térkép felé pillantva.

– Szerinted működni fog? – hallotta Tara hangját.

– Működnie kell – felelte Kaiden. – De az időzítés...

Valor nem hallotta a folytatást, de nem is kellett. Valami azt súgta neki, hogy ez több, egy egyszerű projektnél. De mit tehetett? Ha elmondja Kyrosnak a gyanúját, talán elveszíti a fiú bizalmát. Ha hallgat... De ott volt még a vulkanikus aktivitás is. A titok, amit meg kellett őriznie.

Aznap este, amikor visszatért a laborba, Theia várta.

– Hogy halad a hajóprojekt? – kérdezte az AI.

– Jól – felelte Valor automatikusan, majd hosszú csend után hozzátette: – Nem... nem is tudom.

A holografikus kivetítőkön még mindig ott lebegtek az óceáni szenzorok adatai. A magmakamra aktivitása nem csökkent – sőt, inkább nőtt az elmúlt napokban.

– Van valami, ami nyugtalanít? – Theia hangja óvatos volt.

Valor a vulkanikus aktivitás grafikonjait nézte. Ha a fiatalok az Alapítók napján próbálnák ki a hajót... De nem, biztosan nem lennének olyan örültek. Vagy mégis?

– Néha – kezdte lassan – az az érzésem, hogy nem mondanak el mindent. A kérdéseik... a sietség...

– És te sem mondasz el mindent – jegyezte meg Theia.

– Nem tehetem – suttogta Valor. – Megígértem.

Valor az ablakhoz lépett, nézte a távoli horizontot, ahol valahol a mélyben egy időzített bomba ketyegett. És most már nem csak egy titkot kellett őriznie, hanem kettőt.

Az éjszaka folyamán többször is átnézte a terveket. A hajó impozáns volt – nagyobb és erősebb, mint amit egy egyszerű teherszállításhoz használnának. A raktér kapacitása, az energiarendszer teljesítménye, minden túlméretezettnek tűnt. De miért?

Hajnal felé, amikor az álom kezdte elnyomni, hirtelen eszébe jutott valami. Kaiden kérdései az áramlatokról, Tara megjegyzései a teherbírásról, a többi diák izgatott sugdolószása... Mintha nem is At Lanthea környékén akarnának hajózni, hanem...

Nem. Ez örülség lenne. Senki sem lenne olyan bolond, hogy nekivágjon a nyílt óceánnak. Ugye?

De ahogy ott ült a laborban, a holografikus kivetítők kékes fényében, nem tudta elhessegetni a gondolatot. És ha mégis? És ha Kyros is benne van? Mit tegyen?

A hajnal első sugarai áttörtek a horizonton, amikor Valor végre döntésre jutott. Nem szól senkinek – egyelőre. De

figyelni fog. És ha a gyanúja beigazolódik... Akkor majd eldönti, hogy a szíve szerint cselekszik, vagy a kötelességét teljesíti.

Még két hét, amíg elkezdik a fizikai megvalósítást. Addig talán minden világosabb lesz. Vagy még bonyolultabb.

A Tanácssterem falai tompán verték vissza a reggeli fényt. A húsz tanácsstag már elfoglalta helyét a kör alakú asztal körül, mikor Kyros belépett. Valor tekintete azonnal a fiúra szegeződött – Kyros ma az Akadémia elegáns, sötét uniformisát viselte, mellén az ötödéves hallgatók ezüst jelvényével.

A tanácsülés a szokásos mederben zajlott. Seid és Kleito a megszokott helyükön ültek, figyelmük láthatóan megoszlott idősebb fiúk és a napi teendők között. Mara épp az élelmezési statisztikákat vetítette ki a terem közepén lebegő holografikus kijelzőre, hangjában aggodalom csengett, ahogy a halászflotta korlátairól beszélt.

– Következő napirendi pont – szólalt meg Kern, az ülés vezetője, miután Mara befejezte. – Kyros tanácsstag előterjesztése.

Kyros felállt. Rövid pillantást vetett a holotábláján lévő jegyzeteire, majd a kivetítő felé fordult.

– Tisztelt tanácsstagok – kezdte magabiztosan. – Egy olyan projektet szeretnék előterjeszteni, amely nem csak az Akadémia képességeit bizonyíthatja, de At Lanthea egyik legsürgetőbb problémájára is megoldást kínálhat.

A holografikus kivetítőn megjelent a tervezett hajó háromdimenziós modellje. A nagyjából kidolgozott tervek lassan forogtak a levegőben, mutatva a fontos részleteket.

– Amint azt Mara tanácsstag beszámolójából is hallhattuk, a halászfloánk kapacitása a határához közeledik. A környező szigetek erőforrásainak kiaknázása pedig... – itt Kyros Taren felé biccentett, aki a múlt ülésen beszélt a nyersanyaghiányról – egyre sürgetőbbé válik.

– És ez a hajó megoldaná mindkét problémát? – kérdezte Amira.

– Igen – Kyros most új képeket varázsolt a levegőbe. – A tervezett méretekkel és kapacitással akár ötven tonna nyersanyagot is szállíthat egyszerre. De ami még fontosabb... – itt egy pillanatra elhallgatott, tekintete találkozott Soreléval – az innovatív meghajtási rendszer. Sorel professzor egy teljesen új koncepciót dolgozott ki – folytatta. – Az öntözőrendszerekből ismert energiakristály-technológiát adaptálta vízsugárhajtóművé.

Sorel biccentett, majd átvette a szót. Néhány mondatban felvázolta a meghajtórendszert, kivetítve a részletes műszaki rajzokat. Valor figyelte, ahogy a többi tanácsstag előrehajol – a koncepció valóban lenyűgöző volt.

– Az építési folyamat részletesen kidolgozott – vette vissza a szót Kyros. – Szeretném kérni a Tanács beleegyezését, hogy a molekuláris strukturálót az építőanyagok előkészítésére használhassuk.

– A strukturáló kapacitása bírni fogja? – szakította félbe Kern.

– Igen – válaszolt Kyros helyett Seid. – A múlt hónapban végeztem rajta karbantartást. Tökéletes állapotban van, és mivel csak az anyagok előkészítésére használnák, nem lesz túlterhelve.

– A hajó összeállítása hagyományos módon történne – folytatta Kyros. – A keleti öbölben kijelöltük a megfelelő területet a dokkhoz.

Valor a terveket tanulmányozta, próbálva elfojtani növekvő nyugtalanságát. A hajó méretei, a részletes felszereltség – minden túlmutatott egy egyszerű teherhajó szükségletein.

– A legénység? – kérdezte Kern. – Egy ilyen méretű hajó üzemeltetéséhez...

– Húsz-harminc fő optimális esetben – felelte Kyros. – Természetesen ez emelkedhet akár ötven főre is, ha az erőforrásokat gyorsabban szeretnénk kitermelni és hazahozni. De kezdetben, a tesztidőszakban elég lesz tiz-tizenöt is.

– És az útvonal? – Mara hangja élesen csengett. – A környező szigetek megközelítése nem egyszerű.

– Ezért kértük fel Valor tanácsstagot, hogy segítsen az útvonaltervezésben – Kyros a lány felé fordult. – Talán megosztanád a Tanácscsal az eddigi eredményeket?

Valor érezte, hogy minden szem rászegeződik. Próbált a szakmai részletekre koncentrálni, nem a szívére, ami vadul kalapált Kyros tekintetétől.

– Az áramlatok elemzése alapján – kezdte, hangja csak egy pillanatra remegett meg – a legjobb időpont a tesztútra az Alapítók napja előtti második hét lenne, jövő év ötödik hónapjában. Akkor a legkedvezőbbek az áramlatok és...

Elharapta a mondat végét. Nem említhette a vulkanikus aktivitást, ami után veszélyes lenne a hajózás. A titok égette a torkát, de tartotta magát az ígéretéhez.

– Majdnem egy év? – kérdezte Amira. – Miért kell ennyit várni?

– Az építés és a tesztelések időigényesek – magyarázta Kyros. – És szeretnénk alapos munkát végezni. Ez lesz az Akadémia első nagy projektje.

– Költségek? – kérdezte Kern.

– Az Akadémia vállalja az anyagköltségek felét – felelte Kyros. – A másik felét...

– A Tanács állja – szólalt meg Seid. Hangjában büszkeség csengett. – Ez a projekt többről szól, mint egy hajó építéséről. Ez bizonyíthatja, hogy az Akadémia útja ugyanolyan értékes, mint a *rennara* program.

A teremben halk morgás futott végig – egyetértő bólogatások, elismerő tekintetek. Még az idősebb tanácstagok körében is sikert aratott az ötlet.

– Ki vezeti majd ezt a hajót? – kérdezte Kleito. Hangja lágy volt, de határozott. – Tudom, hogy még korai, de fontos tényező lehet...

– Én – felelte Kyros. – Ha a Tanács is egyetért vele. Az építés során minden rendszerét meg fogom ismerni, és...

– Támogatom – vágott közbe Seid, mielőtt bárki más megszólalhatott volna. – A projekt vezetője legyen egyben a hajó első kapitánya is.

A szavazás gyorsan és egyhangúlag zajlott le. A projekt zöld utat kapott, a finanszírozást jóváhagyták. Kyros arca sugárzott az elégedettségtől, ahogy fogadta a gratulációkat.

Valor figyelmét azonban nem kerülte el egy apró részlet: amikor Kyros a legénységről beszélt, egy pillanatra megremegett a hangja. Mintha valami többet akart volna mondani... vagy épp ellenkezőleg, valamit nagyon el akart hallgatni.

A tanácsülés után még sokáig állt az erkélyen, nézve, ahogy a nap lassan eléri az ég csúcspontját. Eszébe jutott, hogyan változott meg Kyros öccse az utóbbi időben, a különös beszélgetésfoslányok, amiket az Akadémián hallott... Valami készülődött, valami, ami a hajóépítéshez kapcsolódott.

VIII.

A Szivárvány-szektor egyik legelegánsabb épületének teraszáról At Lanthea teljes panorámája feltárult. Tara az üvegkorlátnál állt, tekintete végigsöpört a város fényein. Innen, a magasból még a Permet-szektor is csak egy távoli fényfüzérnek tűnt az óceán felől érkező köd peremén.

Az otthoni dolgozószobából kiszűrődő hangok jelezték, hogy apja, Navin még mindig az új kristályrendszer tervein dolgozik. A férfi At Lanthea egyik legtehetségesebb energiarendszer-fejlesztője volt, aki többször dolgozott közvetlenül Seid mellett az új technológiákon. Az Akadémia harmadik szintjén lévő laborja mára második otthonává vált az évek során.

– Tara! – anyja hangja szakította ki gondolataiból. – Gyere be, kihűl a vacsora!

Shara, a Kristály Akadémia energiarendszerek tanszékének vezető oktatója épp az asztalt rendezte. Elegáns mozdulatai, precíz gesztusai évtizednyi oktatói tapasztalatról árulkodtak. Tara sokszor látta őt az Akadémia folyosóin, amint diákjaival konzultál vagy épp egy különösen bonyolult energiaáramlási képletet magyaráz.

Az étkezőben kristálylámpák meleg fénye fogadta őket. Az asztalon kivetített hologramok lebegtek – apja még vacsora közben sem tudott teljesen elszakadni a munkájától.

– A *po* nagyon elégedett az új eredményekkel – jegyezte meg, miközben egy komplex kristályszerkezet modelljét forgatta a levegőben. – Ha sikerül stabilizálni az energiaáramlást...

– Apa – szakította félbe Tara. – Beszélhetnénk valami másról is?

A férfi felpillantott a hologramokból. Tekintete találkozott lánya szemével, és egy pillanatra mintha megértette volna a ki nem mondott kérést.

– Persze – kapcsolta ki a kivetítőt. – Hogy halad a... projektetek?

A kérdés látszólag könnyednek hangzott, de Tara érezte mögötte a feszültséget. Három év telt el azóta, hogy nemet mondott a *rennarára*, és bár szülei tiszteletben tartották a döntését, soha nem értették meg igazán.

– Jól – felelte kurtán. – Kyros vezetésével...

– Igen, hallottam, hogy a Tanács engedélyezte – szólt közbe Shara. – Több hallgatóm is részt vesz benne. De te... valahogy többet vagy ott, mint amit a projekt indokolna.

Tara letette a villáját. A mondat mögötti célzás egyértelmű volt.

– Ez egy fontos projekt, anya. Az első igazi bizonyítási lehetőség, hogy...

– Hogy az Akadémia útja is értékes? – fejezte be Shara. – Senki sem vonja ezt kétségbe, szívem. De hallottam dolgokat. Kaiden Theranisról és a befolyásáról bizonyos fiatalokra.

– Kaiden csak... – Tara elhallgatott. Hogy is magyarázhatná el? Hogy a *po* ifjabb fia nem egyszerűen egy lázadó, hanem valaki, aki mer nagyobbat álmodni? Aki megértette, hogy a valódi tudás nem programozható, hogy az igazi felfedezések csak a szabad gondolkodásból születhetnek.

– Ismerem őt – szólalt meg az apja. – A *po* aggódik érte, és azt hiszem, nem alaptalanul.

– Ti nem értitek – Tara hangja most élesebb volt. – Mindig csak a *rennarát* látjátok, mint egyetlen utat. De mi van azokkal az emlékekkel, álmokkal, amiket elvesz?

– A *rennara* nem vesz el semmit. – Anyja hangja lágy volt, de határozott. – Csak... kiegészít. Nézd meg apádat! A tudása, a tehetsége...

– Mind beleprogramozott – vágott közbe Tara. – De az enyéme... az enyéme mind valódiak.

– Tara – Navin előrehajolt, hangja komoly volt. – Nézz körül! At Lanthea nem azért virágzik, mert különbséget teszünk programozott és tanult tudás között. A lényeg az, hogy mindenki hozzátesz valamit. Lásd a teljes képet – vannak *rennara* programosok és olyanok is, mint te. És együtt építik a jövőt.

– Apád igazat mond – tette hozzá Shara. – Amikor tanítalak titeket, sosem az számít, honnan jön a tudás. Csak az, hogy mire használjátok.

De Tara fejében ott volt a döntés. Igen, At Lanthea csodálatos hely volt – egy tökéletes, megtervezett paradicsom. De talán épp ez volt a baj. A tökéletesség mögött ott volt a bezártság, a korlátok, a választás illúziója. És ő többre vágyott. A szárazföldön valódi emberek éltek, valódi emlékekkel, valódi döntésekkel.

– Nem azért kaptad a tehetségedet az energiarendszerekhez, hogy... – kezdte a nő, de lánya félbeszakította.

– Hogy elpazaroljam? Ezt akarod mondani? – Tara felállt az asztaltól. – De ez az én tehetségem. Nem egy program által adott tudás.

Navin és Shara összenéztek. Mindketten a *rennara* program első résztvevői között voltak, mindketten hittek benne – és mindketten sikerre vitték az életüket általa. Lányuk döntése még mindig érthetetlen volt számukra.

– Hová mész? – kérdezte Shara, amikor látta, hogy lánya az ajtó felé indul.

– Tanulnom kell – felelte Tara. – Holnap vizsga lesz az energiarendszerekből. Gondolom, ezt tudod, anya.

De nem az Akadémiára ment. A Mélypont felé vette az irányt, ahol tudta, hogy Kaiden és a többiek már várják. A tervek, a remények, a szabadság ígérete – mind ott vártak rá. Igen, szerette a szüleit. De ez az élet, ez a tökéletes burok egy ideje csak fojtogatta. A hajó nem csak egy menekülési útvonal volt – ez volt az egyetlen lehetőség arra, hogy végre ön maga lehessen.

Miközben a város alsóbb szintjei felé ereszkedett, eszébe jutott, mit mondott neki Kaiden az első találkozásukkor: „Nem az számít, honnan jövünk, hanem hogy merjük a saját utunkat járni.”

A Mélypontban már gyülekeztek a többiek. Mind fiatalok, mind álmodók – és mind készek arra, hogy változtassanak a sorsukon. Igen, a szülei jót akartak neki. De neki más álmai voltak. És ha ehhez el kell hagynia ezt a tökéletes világot, akkor úgy lesz. Mert néha a legnehezebb döntések vezetnek a legnagyobb szabadsághoz.

A Mélypont ezen az estén is a megszokott arcokat fogadta, de a hangulat most más volt. A kristályprizmák tompított fénye alatt kisebb csoportok beszélgettek halkán, időnként óvatos pillantásokat vetve a bejárat felé.

Kaiden egy hátsó asztalnál ült néhány másodéves hallgatóval. A fiú ujjai idegesen doboltak az asztal lapján, miközben a helyiséget pásztázta.

– Azt hittem, el sem jössz! – ölelte át Tara derekát, amint a lány is megérkezett. Tara csak legyintett, de semmit sem mondott.

– Túl sokan vannak – jegyezte meg Kaiden halkán. – Nem ismerek személyesen mindenkit.

– Ez természetes – felelte Tara. – A projekt híre gyorsan terjed az Akadémián.

– Túl gyorsan – Kaiden közelebb hajolt. – Nem tudhatjuk, ki mennyire... megbízható.

Tara értette, mire gondol. Az elmúlt hetekben egyre többen csatlakoztak hozzájuk, lelkes fiatalok, akik hallottak a hajóprojektről. De közülük hányan értenék meg, hányan támogatnák az igazi céljukat?

– Szükségünk van egy belső körre – folytatta Kaiden még halkabban. – Olyanokra, akikben teljesen megbízhatunk. És esetleg valaki elvállalhatná a szervezési feladatokat – puszilta meg finoman a lány arcát.

– És te engem javasolsz erre a feladatra? – Tara hangjában egy leheletnyi büszkeség csengett.

– Te jobban ismered őket – bólintott Kaiden. – Látod, kik azok, akik... többre vágynak.

A terem másik végében Vika épp egy csapat elsőévessel beszélgetett. A vörös hajú lány látszólag csak a hajó műszaki részleteiről mesélt, de Tara látta a szemében azt a különös csillogást – ő is azok közé tartozott, akik értették a mélyebb célokat.

– Óvatosnak kell lennünk – folytatta Kaiden. – Ha túl korán kiderülne...

– Tudom – szakította félbe Tara. – Ne aggódj, tudom, kit lehet bevonni.

– A hivatalos projekt továbbra is a legfontosabb – bólintott Kaiden. – Ha bárki gyanút fogna...

– Senki sem fog – jelentette ki Tara határozottan. – Az Akadémia büszke erre a projektre. Még anyám is... – elhallgatott, a mondat befejezetlen maradt a levegőben.

Kaiden megfogta a kezét az asztal alatt. Mindketten tudták, mit jelent majd ez a döntés – mit veszítenek, és mit nyerhetnek.

– Kiket javasolsz? – kérdezte végül a fiú.

Tara lassan körbehordozta tekintetét a termen. A kristályprizmák fénye különös árnyékokat vetett az arcokra, mintha mindenki két személyiséget hordozna – egyet At Lantheának, és egyet a szabadságnak.

– Vika – kezdte halkan. – Ő már bizonyított. És még néhányan a laborból... Mila, Serran, talán Gelt is. Mind olyanok, akik képesek lennének itt hagyni mindent.

– Igen – bólintott Kaiden. – De nem elég csak választani. Fokozatosan kell...

– Természetesen – vágott közbe Tara. – Először csak apró utalások. Beszélgetések a szabadságról, az emlékek fontosságáról. Figyelni a reakcióikat.

A zene változott, a kristályprizmák fénye kékesre váltott. Újabb csapat érkezett – harmadévesek az Akadémiáról. Tara felismerte köztük Lomert, aki nemrég mondott nemet a *rennarára*.

– Vele óvatosan – súgta Kaidennek. – Még túl friss a döntése, túl... hangos az ellenállása.

Kaiden bólintott. Értette, mire gondol Tara. Nem csak hűséges emberekre volt szükségük, hanem olyanokra, akik tudnak titkot tartani. Akik képesek türelmesen várni, míg eljön a megfelelő pillanat.

– Túl gyorsan elérkezik az Alapítók napja... – dünnyögte, inkább csak magának.

Tara érezte, ahogy végigfut a hátán a hideg. Majdnem egy év – ennyi idejük volt felépíteni egy titkos hálózatot, miközben úgy kellett tenniük, mintha csak egy lelkes csapat lennének, akik bizonyítani akarnak az Akadémiának.

– Megoldom – mondta végül határozottan. – De szükségem lesz segítségre. Nem beszélhetek mindenkivel én... az túl feltűnő lenne.

– Vika segíthet – javasolta Kaiden. – És fokozatosan bevonhatunk másokat is, ahogy nő a belső kör.

A kristályprizmák vörös fényt szórtak szét, mintha csak hangsúlyozni akarnák a pillanat súlyát. Tara végignézett a termen, az arcokon, a beszélgető csoportokon. Valahol közöttük ott voltak azok, akik készek változtatni az életükön, akik többre vágytak egy tökéletes, de bezárt világnál.

Az ő feladata lesz megtalálni őket. És ami még nehezebb: csendben, óvatosan felépíteni egy olyan közösséget, amely képes lesz itt hagyni mindent egy távoli ígéretért.

– Akkor kezdjük – mondta halkán, és Kaiden szemében látta a jóváhagyást.

A Mélypont aznap éjjel még sokáig nyitva volt. A beszélgetések, a tervek, az álmok ott lebegtek a levegőben, a kristályprizmák halvány fényével keveredve. De a legfontosabb szavak nem hangzottak el – azokat későbbre tartogatták, amikor biztosak lehettek benne, ki az, aki valóban készen áll velük tartani a szabadság felé.

IX.

A délelőtti nap magasan járt, amikor Kaiden végre kinyitotta a szemét. A feje még mindig lüktetett az előző esti Mélypont-beli találkozó után. Az első két előadás rég elkezdődött az Akadémián, de most nem ez foglalkoztatta.

Felült az ágyban, tekintete az íróasztalon heverő tervrajzokra tévedt. A hajó tervei tökéletesek voltak, a csapat összeállt, Tara megkezdte a megbízható emberek kiválasztását. De volt még egy kulcsfontosságú elem, ami nélkül az egész terv kudarcra volt ítélve: a lumithar.

Apja gyűrűje. Az egyetlen kapcsolat Theiával, az egyetlen eszköz, amivel biztonságosan navigálhattak az óceánon. E nélkül... Kaiden megrázta a fejét. E nélkül esélytelenek.

Felkelt és az ablakhoz sétált. A Hajnal-szektorból tisztán látszott a Szentély, ahol apja ilyenkor általában már dolgozott. A közel hatvanéves *po* még mindig olyan erős volt, mint fiatalkorában – Kaiden emlékezett a gyakorlótéri edzésekre, ahol még Kyros sem igazán tudott felülkerekedni rajta.

Két lehetőség járt a fejében, és egyik sem volt különösebben vonzó.

Az első: érzelmi nyomás. Beszélni apjával, elmondani neki, hogy ha nem kapják meg a lumithart a tesztútra, akkor is elindulnak. Ki tudja, mi történhet egy tapasztalatlan legénységgel az óceánon, Theia irányítása nélkül... Kaiden elfintorodott. Az érzelmi zsarolás nem volt idegen tőle, de az apjával szemben? Ráadásul Seid túl tapasztalt volt, túl jól ismerte a manipuláció minden formáját.

A második lehetőség... Kaiden visszaült az íróasztalához és elővett egy régi könyvet az első telepések gyógynövényeiről. Voltak olyan növények, amelyek megfelelő adagban...

– Ez örülség – mormolta maga elé. De a gondolat nem hagyta nyugodni. Az apja minden reggel ugyanabban az időben iszik egy csésze gyógyított a Kristálytorony tetején. Egyedül, nyugalomban. Tökéletes alkalom lenne...

És még ha sikerülne is: az apja hatalmas termetű férfi volt, még ködös fejjel is veszélyes ellenfél. Egyetlen elhibázott mozdulat, és minden rosszra fordulhat.

Újra a könyvet nézegette. Voltak növények, amelyek nem okoztak azonnali hatást. Lassan, fokozatosan hatottak, először csak enyhe szédülést okozva. Ha megfelelően időzít...

– Nem – csapta össze a könyvet. Felállt és járkálni kezdett a szobában. Kellett lennie más megoldásnak. De ahogy teltek a percek, egyre világosabbá vált: vagy az érzelmi zsarolás, vagy... a másik út. Esetleg ebben a sorrendben...

Délután az Akadémián ült, de csak félig-meddig figyelve az előadásra. Tekintete időnként Tarára tévedt, aki az első sorban jegyzetelt. A lány hitt benne, mindannyian hittek benne. És ő... ő azon gondolkodik, hogy elkábítja a saját apját.

De mi más választása volt? A szárazföld szabadsága ott lebegett előttük, csak egyetlen akadály állt az útjukban. Egy gyűrű. Egy egyszerű gyűrű, ami nélkül minden álmuk szertefoszlik.

Este, amikor hazafelé tartott, megállt egy pillanatra a gyógynövénybolt előtt. Hosszan nézte a kirakatot, a gondosan címkézett üvegcséket. Aztán továbbment – ma még nem. De tudta, hogy hamarosan döntenie kell.

Az Alapítók napja egyre közeledett, és vele együtt a pillanat, amikor minden eldől. Addig pedig... Addig még volt ideje kidolgozni a részleteket. Mindkét tervre.

Miközben felfelé sétált a lépcsőn, az esti szél végigsimított az arcán. Valahol a távolban egy széljáró húzott el, hajtóművei halkan zümmögtek az alkonyatban. Kaiden megállt egy pillanatra, és nézte a horizontot.

A második terv túl kockázatos volt egyedül – de eszébe jutott valami. Az Akadémián voltak olyanok, akik nála sokkal jobban értettek a növényekhez és azok hatásaihoz. Voltak, akik évek óta tanulmányozták ezeket... és néhányan közülük már jelezték, hogy készek lennének vele tartani. Talán ideje lenne egy újabb beszélgetést kezdeményezni.

Másnap délután Kaiden az Akadémia orvosi szárnya felé vette az irányt. A folyosókon még zajlott az élet – végzős hallgatók siettek gyakorlatra, oktatók vitatkoztak az új kezelési módszerekről. A levegőben az a különös, steril szag terjengett, ami minden gyógyító intézményre jellemző volt.

Tara szerint Adira a négyes, neurológiai laborban lesz ma délután, valami kutatást végez az Akadémia számára. Kaiden emlékezett rá az Akadémia közös előadásairól – a lány mindig is kitűnt éles eszével és független gondolkodásával. És ami még fontosabb: ő is nemet mondott a *rennarára*.

Bekopogott. A laborban egy fiatal nő dolgozott egyedül, sötét haját gondosan feltűzve viselte. Különböző holografikus kivetítések lebegtek körülötte, agyi aktivitást mutató grafikonok és molekuláris szerkezetek.

– Zavarhatlak? – lépett be Kaiden.

Adira felpillantott a munkájából. Sötét szeme egy pillanatra összeszűkül, majd felismerte a látogatót.

– Kaiden Theranis – elmosolyodott. – A híres hajóprojekt vezetőjének testvére. Miben segíthetek?

– Tulajdonképpen... szakmai kérdésem lenne – Kaiden közelebb lépett a kivetítőkhöz. – A *rennaráról*.

Adira érdeklődve fordult felé. – Nem gyakran jönnek hozzám ezzel a témával. Általában inkább elkerülik.

– Igen, én is... – Kaiden tétovázott. – De most a gyógyító funkcióra lennék kíváncsi. Tudod, a hajóprojekthez szeretnénk összeállítani egy alapvető orvosi készletet, és felmerült a kérdés...

– Hogy szükség van-e az egységre? – fejezte be a mondatot Adira. – Érdekes kérdés. A *rennara* valóban rendkívül hatékony gyógyító eszköz. A szervezet sejtszintű újraprogramozása lehetővé teszi...

– De vannak korlátai, nem? – szakította félbe Kaiden. – Úgy értem, nem mindenki akarja használni.

Adira lassan bólintott. Egy mozdulattal új képeket varázsolt a levegőbe – különböző gyógyítási statisztikák, eredmények.

– A *rennara* csodákra képes, ezt el kell ismerni. De igen, vannak korlátai. Nem mindenki reagál rá ugyanúgy, és vannak, akik... ideológiai okokból utasítják el.

– És ők? – Kaiden hangja óvatosan közömbös maradt. – Hogyan gyógyítják őket?

– At Lanthea orvostudománya nem csak a *rennarára* épül – Adira új grafikonokat hívott elő. – Van egy teljesen hagyományos orvosi rendszerünk is. A sürgősségi ellátástól kezdve a komplex műtétekig... Nem tudhatjuk, hogy a gép mikor mondja fel a szolgálatot, fel kell készülnünk mindenre.

A kivetítőn most egy műtéti eljárás részletei jelentek meg. Kaiden figyelmesen nézte a különböző szerek és eszközök listáját.

– Lenyűgöző – jegyezte meg. – És ez mind elérhető... úgy értem, a hajóra is beszerezhető?

– A legtöbb igen – bólintott Adira. – Az alapvető gyógyszerek, fájdalomcsillapítók, fertőtlenítők... De talán a hajóra annyira nem szükségesek komoly orvosi eszközök. Hiszen – ha jól hallottam – egy napon belül megfordulhattok, ha baj van.

– Igen és nem... Megtehetjük, de előfordulhatnak olyan esetek, hogy helyben kell elvégezni egy fontos, életmentő műtétet.

– Ez valóban megtörténhet – biccentett a lány. – Az viszont komoly szedatívumokat jelent, no meg hozzáértő személyzetet.

– Szedatívumok? – Kaiden próbált nem túl érdeklődőnek tűnni.

– Igen, különböző erősségű és hatású szerek. Van, ami csak enyhe nyugtatást okoz, és van, ami teljes mozgásképtelenséget eredményez, miközben az életfunkciók stabilak maradnak. Nem gondolod, hogy egy műtétet ébren... – Adira felnevetett. – De mindegy, nem neked kell tudnod, elég, ha az orvos tisztában van vele.

Kaiden szíve gyorsabban kezdett verni, de az arca nyugodt maradt.

– És ezek... biztonságosak?

– Megfelelő adagolásban természetesen – Adira most egy molekulaszervezetet vetített ki. – Ez például Sura professzor egyik legújabb fejlesztése. Teljesen kontrollálható hatás, minimális mellékhatások. A dózistól függően lehet enyhe szedációtól teljes izomrelaxációig fokozni a hatást.

– Érdekes – mormolta Kaiden. – És mennyi idő alatt hat?

– A véráramba kerülve másodpercek alatt, mondhatni azonnal. Persze mennyiségtől függ.

Kaiden felnézett. Adira tekintete találkozott az övével, és egy pillanatra mintha valamiféle megértés villant volna a szemében.

– Tudod – folytatta a lány lassan –, egy hosszabb útra készülő hajónak természetesen szüksége van megfelelő orvosi felszerelésre. Összeállíthatnék egy listát... mindennel, amire szükség lehet.

– Az... nagyszerű lenne – felelte Kaiden.

– Persze ehhez kellene fog némi papírmunka – Adira egy újabb hologramot hívott elő. – De ha Kyros tanácsstag kérvényezi, mint a projekt vezetője...

– Természetesen – bólintott Kaiden. – És ha esetleg... több mindenre lenne szükség, mint ami a hivatalos listán szerepel?

Adira kikapcsolta a kivetítőket. A labor hirtelen sötétebb lett, csak a fali kristálylámpák világítottak.

– At Lanthea jövője mindannyiunk kezében van – mondta halkan. – És néha... néha nehéz döntéseket kell hoznunk ezért a jövőért.

Kaiden lassan bólintott. Nem voltak szükségesek további szavak – mindketten értették, miről van szó.

– Küldök egy üzenetet, ha megvan az engedély – mondta, majd az ajtó felé indult.

– Várj – szólt utána Adira. Egy apró kristályt vett elő az asztalfiókból. – Itt vannak a részletes adatok a... gyógyszerkészletről. Tanulmányozd át alaposan. Különösen a dozírozást.

Kaiden zsebre tette a kristályt, és kilépett a folyosóra. A fejében lassan formálódott a terv. Nem egyszerű növényi főzetek vagy durva mérgek – sokkal kifinomultabb megoldás várt rá. Csak a megfelelő pillanatot kellett kivárnia.

Az esti szél végigsöpört a városon, amikor hazafelé tartott. A kristály súlya a zsebében emlékeztette: most már nem volt visszaút. A döntés megszületett – csak a végrehajtás módját kell kitalálnia.

X.

Az óceáni megfigyelőállomás vezérlőtermében Valor a holografikus kivetítők előtt állt. Imádta az éjszakai műszakot: minden csendes volt. A kivetített adatok kékes fénnel világították meg koncentrált arcát, ahogy a legújabb mérési eredményeket elemezte. Mellette az AI egy másik adatfolyamot elemzett, az ilyenkor szokott „tudós-formát” felvéve.

– Theia – szólította az AI-t. – Nézd ezeket az értékeket! – A mérési adatok egy része kiemelődött a holografikus térben.

– A metánkoncentráció exponenciális növekedését látom – mutatott Valor egy grafikonra. – Az elmúlt héten 4%-os emelkedés. És nézd a kén-dioxid értékeket...

– Valóban nyugtalanító – értett egyet Theia. – Mutasd a mélységi szenzorok adatait.

Valor újabb adatsort hívott elő. A kivetítőn most egy részletes keresztmetszet jelent meg a sziget alatt húzódó rétegekről. Nyolc kilométeres mélységben egy masszív formáció pulzált vörösen.

– Azt hittem, lassabban fog telítődni... A magmakamra aktivitása minden előrejelzésünket felülmúlja – magyarázta Valor. – A nyomásmérők folyamatos emelkedést mutatnak. Itt... – mutatott egy pontra – ...már most érzékelhető a felfelé irányuló deformáció.

– Számszerűsítsd – kérte Theia.

– A kamra belsejében a nyomás hetente 0,8 MPa-lal növekszik. A hőmérséklet is emelkedik, elérte a 800 Celsius fokot. De ami még aggasztóbb... – Valor új grafikonokat varázsolt a levegőbe – ...a gázbuborékok mennyisége a

magmában. Az ultrahangos mérések szerint a magma közel 15%-a gázfázisú.

Theia energiamezeje halványan pulzált, ahogy az adatokat elemezte.

– És a felszíni deformáció?

– Még minimális – Valor most egy topográfiai térképet vetített ki. – De nézd ezt a mintázatot. A mikrodeformációk koncentrikus körökben terjednek a központ körül. Ha ez folytatódik...

– A csúcspont még mindig az Alapítók napja környékén következik be?

– Az extrapolációk szerint... – Valor gyorsan számításokat végzett – ...igen, az Alapítók napja környékén érjük el a kritikus értéket.

– És a lehetséges következmények?

– Stabilizáló rendszerek nélkül... – Valor nyelt egyet ...teljes felszíni kollapszus. A sziget szerkezete nem bírná a nyomást. A beáramló tengervíz pedig azonnali gőzrobbanásokat okozna. És...

– És?

Valor elfehéredve kinagyította az egyik előrejelzést, ujjával a szimulációra mutatott.

– *Po* Seidnek tudnia kell erről – jelentette ki Theia.

– Egyetértek – bólintott Valor. – De nem csak neki. Kleito úrnőnek is ott kell lennie. Ez az egész szigetet érinti.

– Össze tudod foglalni a legfontosabb pontokat közérthetően?

Valor bólintott, azonnal hozzálátott egy prezentáció elkészítéséhez. Egy biztos: ma sem fog tudni aludni... És nem a feladat miatt.

A Szentély második szintjén lévő fogadószoba ablakaiból At Lanthea teljes panorámája tárult fel. A reggeli nap sugarai megcsillantak a város kristályszerkezetein, az épületek és kertek harmonikusan épített rendszerén. A hegy teraszos földjei aranylottak a fényben, a távoli kikötőben halászhajók készülődtek a napi munkára – egy tökéletesen működő város mindennapi élete bontakozott ki a magasból.

Seid az egyik hatalmas ablak előtt állt, tekintete a távoli horizontot pásztázta. Huszonkét év munkája, gondolta. Huszonkét év alatt építettek fel egy civilizációt a semmiből. És most...

Kleito egy kényelmes fotelben ült, gondolataiba temetkezve. Amikor Valor és Theia megérkeztek, az asszony azonnal megérezte a feszültséget a levegőben. Évtizedek tapasztalata megtanította, hogy felismerje a válsághelyzeteket – és most minden ösztöne azt súgta, hogy valami nagyon nincs rendben.

– Kérlek, foglaljatok helyet – intett Seid a középén elhelyezett ülőhelyek felé. Bár a hangja nyugodt volt, testtartása elárulta belső nyugtalanságát. Theia természetesen nem ült le – az AI alakja halványan derengett a szoba közepén.

Valor helyet foglalt, de azonnal előrehajolt, teste megfeszült. A lány, aki általában magabiztosan mozgott a technikai adatok és számítások világában, most láthatóan küzdött a megfelelő szavak megtalálásával.

– *Po* Seid, Kleito úrnő – kezdte végül, hangja halkabb volt a szokásosnál. – Azt hiszem... azt hiszem, beszélnünk kell At Lanthea jövőjéről.

Seid arca megrándult a mondat hallatán. Ugyanezekkel a szavakkal kezdte ő is, amikor huszonkét évvel ezelőtt

bejelentette az első telepéseknek, hogy közösen építenek egy új civilizációt.

– A fokozódó szeizmikus aktivitással kapcsolatos, igaz? kérdezte, miközben leült felesége mellé.

– Igen, de ez... ez sokkal több annál – Valor előhúzta a tábláját. A holografikus kivetítő életre kelt, és a szoba közepén megjelent At Lanthea háromdimenziós keresztmetszete. A kép olyan részletes volt, hogy még a különböző közetrétegek is tisztán látszottak.

– Amit most mutatok, az a sziget alatt, nyolc kilométer mélységben található – magyarázta Valor. A képen egy hatalmas, vörösen izzó kamra jelent meg. A formáció pulzált, mintha valami élő, lélegző szörnyeteg pihenne a lábuk alatt.

Kleito önkéntelenül is közelebb húzódott férjéhez.

– Ez... ez olyan, mint egy dobogó szív – suttozta.

– Bizonyos szempontból az is – vette át a szót Theia. Az AI közelebb siklott a hologramhoz. – Ez egy magmakamra, At Lanthea vulkanikus szíve. És most... most kezd túl gyorsan verni.

– Próbálom a lehető legegyszerűbben elmagyarázni – folytatta Valor. Ujjai végigfutottak a kivetítőn, és a kép kinagyította a kamra részleteit. – Képzelfetek el egy hatalmas, föld alatti barlangot, ami tele van olvadt kőzettel. Ez a kőzet legalább ezer fokos, a barlang pedig tele van oldott gázokkal – mint egy óriási, túlhevített szoba.

– És ez a szoba most túl forróvá válik? – kérdezte Seid, próbálva követni a magyarázatot.

– Nem csak túl forróvá – Valor új adatsorokat varázsolt a levegőbe. – A gázok mennyisége is folyamatosan nő. Mintha... mintha valaki folyamatosan pumpálná a nyomást egy amúgy is pattanásig feszülő tartályba.

A kivetítőn most megjelentek az elmúlt hetek mérési eredményei. A grafikonok egyértelműen íveltek felfelé, a második vörös színű mérővonalat is keresztezték.

– És ez mit jelent pontosan? – kérdezte Kleito. – Mikor válik veszélyessé?

– Az a helyzet... – Valor nyelt egyet – ...hogymint most is az. Az elmúlt három hétben a nyomás növekedése felgyorsult. És ami még aggasztóbb: a sziget alatt a köztréteg folyamatosan gyengül.

– Úgy kell ezt elképzelni – vette át a szót Theia, érzékelve Valor zavarát – mintha az a bizonyos tartály már repedezne.

Seid felállt és az ablakhoz sétált. Nézte a várost, az embereket, akik mit sem sejtve végzik mindennapi teendőiket.

– Mennyi időnk van?

– A számításaink szerint... – Valor új kivetítést jelenített meg a levegőben, amin most időbeli előrejelzések jelentek meg – ...az Alapítók napja környékén fog tetőzni az aktivitás. Ott dől el minden.

– Az Alapítók napján? – Kleito hangja megremegett. – De hiszen akkor...

– Akkor lesz a legnagyobb ünnepünk – fejezte be a mondatot Seid. – Amikor mindenki az utcákon lesz. Amikor a gyerekek...

– Ezért kell most beszélnünk erről – szólalt meg Theia határozottan. – Mert van megoldás. De ehhez... ehhez mindannyiunk együttműködésére szükség lesz.

– És ha nem teszünk semmit? – kérdezte Seid, még mindig a várost nézve. – Mi a legrosszabb, ami történhet?

A szakértők összenéztek. Itt volt az ideje, hogy elmondják a teljes igazságot.

Valor mély levegőt vett, mielőtt válaszolt volna Seid kérdésére. A holografikus kivetítőn még mindig ott lebegett a sziget keresztmetszete, a vörösen izzó magmakamrával.

– A legrosszabb forgatókönyv... – kezdte, de elakadt. Hogyan mondja el egy egész civilizáció vezetőinek, hogy az otthonuk egy vulkanikus pokol tetején nyugszik?

– Az igazat akarom hallani! – biztatta Seid, még mindig az ablakban állva. – Bármilyen is, tudnunk kell.

– Rendben – Valor új képet varázsolt a levegőbe. – Ha nem teszünk semmit, a folyamat öt jól elkülöníthető fázisban zajlik le. És ez az öt fázis... mindössze percek alatt követi egymást.

A hologram most egy animációt kezdett lejátszani. A magmakamra pulzálása felgyorsult, a vörös szín egyre intenzívebbé vált.

– Az első fázisban – magyarázta Valor – a magmakamra hirtelen kitágul. A kőzetek nem tudják visszatartani a nyomást, és a kamra... egyszerűen szétfeszíti a környező rétegeket.

– A második fázis talán a legijesztőbb – vette át a szót Theia. A hologramon most a felszín kezdett megváltozni. – A talaj több helyen egyszerre beszakad. És ezeken a réseken keresztül... – az AI elhallgatott egy pillanatra – ...kezdenek feltörni a gázok. Mérgező, forró gázok, olyan nyomással, hogy szökőkútként lövellnek a magasba.

Seid visszafordult az ablaktól. Arca sápadt volt, de tartása egyenes maradt.

– Folytasd.

– A harmadik fázis... – Valor hangja megremegett – ...akkor kezdődik, amikor a tengervíz eléri a repedéseket. És ez... ez a legpusztítóbb pillanat.

A hologramon most kék vonalak – a tengervíz – kezdtek beszivárogni a vörösen izzó területre.

– Amikor a hideg víz találkozik az ezerkétszáz fokos magmával... folytatta Valor – Azonnali gőzrobbanások sorozata indul el. Képzeld el, amikor hideg vizet öntesz egy felforrósított tálba. Csak ez... ez olyan, mintha több száz tonna robbanóanyagot egyszerre robbantanánk fel.

– A negyedik fázisban – vette át újra a szót Theia, látva, hogy Valor küzd az érzelmekkel – a sziget szerkezete véglegesen meggyengül. At Lanthea... gyakorlatilag egyetlen hatalmas földcsuszamlásként a tengerbe omlik.

A hologram most teljes egészében mutatta a folyamatot. A büszke sziget, ami huszonnégy éven át otthont adott egy új civilizációnak, darabokra szakadt és elsüllyedt a habokban.

– És az ötödik fázis? – kérdezte Seid, bár hangjából érződött, hogy nem biztos benne, akarja-e hallani a választ.

– A tengervíz – felelte Valor halkán. – A hirtelen keletkező úr miatt a víz befelé kezd örvényleni. Ahol egykor At Lanthea állt, ott nem marad más, csak egy hatalmas, örvénylő mélyedés az óceánban.

Kleito felállt és az ablakhoz sétált. Nézte a várost, az embereket, a normális hétköznapi életet, ami odakint zajlott.

– És mennyi idő alatt...

– Percek – válaszolta Theia. – Az első repedések megjelenésétől számítva talán öt-hat perc. Nem több.

A szobára súlyos csend telepedett. A holografikus kivetítőn még mindig ott lebegett a végső kép: az üres óceán, At Lanthea nélkül.

– De mondtad, hogy van megoldás – szólalt meg végül Seid, és hangjában ott volt a remény szikrája. – Hogy meg tudjuk ezt akadályozni.

– Igen! – bólintott Valor nagy levegőt véve. A kivetítőn új képek jelentek meg. – Van megoldásunk. De ehhez... ehhez szükségünk lesz minden elérhető energiára. És mindkettőnkre – nézett Theiára. – Folyamatosan.

– Mondd el – kérte Kleito, visszaülve a helyére. – Mondd el, hogyan menthetjük meg az otthonunkat.

– A megoldásunk két fő pillérre épül – kezdte Valor, és a kivetítőn új ábrák jelentek meg. A vörösen izzó magmakamra mellett most kék és arany vonalak kezdtek kirajzolódni. – Az első a hő- és nyomáskiegyenlítő rendszer.

A kék vonalak most sűrű hálózattá álltak össze, behálózva a sziget alsó rétegeit. – Ezek tulajdonképpen... speciális csatornák. A feladatuk kettős: elvezetik a többlethőt, és ami még fontosabb, biztonságosan kieresztik a felgyülemlett gázokat.

– De ez nem veszélyes? – kérdezte Kleito. – A gázok...

– A rendszer úgy van tervezve – vette át a szót Theia – hogy a gázokat semlegesítse és olyan magasságba vezesse, ahol már nem jelentenek veszélyt. Tulajdonképpen most is működik egy hasonló rendszer a sziget alatt, csak sokkal kisebb léptékben. Ezt kell felerősítenünk és kiterjesztenünk.

– És ez elég lesz? – Seid hangján érződött a kételkedés.

– Nem – felelte Valor szemét lesütve. – Ezért van szükség a második pillérre: az energiapajzsokra.

A hologramon most az arany vonalak váltak dominánssá. Először az eddig is használt kupolaszerű mező jelent meg, ami az egész szigetet beborította.

– A meglevő pajzs módosításával létrehozhatunk egy erős védelmet – magyarázta Valor. – Az új energiapajzs olyan lesz, mint egy láthatatlan páncél. Felfogja és az óceánba vezeti el a lentről érkező lökéseket, földmozgásokat. De ami még

fontosabb... – ujjai végigfutottak a vezérlőkön, és új, kisebb pajzsok jelentek meg a sziget különböző pontjain – ...ezek a lokális védőmezők.

– Ezek... mozognak? – kérdezte Kleito, figyelve, ahogy a kisebb pajzsok folyamatosan változtatják helyüket és méretüket.

– Nem így mondanám, inkább csak folyamatosan módosítjuk a helyüket – intett nemet Theia. – Ahol nagyobb a nyomás, ott erősebb pajzsot hozunk létre. Ha egy terület stabilizálódik, átcsoportosítjuk az energiát máshova. Ez egy folyamatos, dinamikus rendszer.

– És ehhez kelletek ti ketten – értette meg Seid. – Valakinek állandóan figyelnie és irányítania kell ezeket a rendszereket.

– Igen – felelte Valor. – Theia kezeli a fő energiapajzsot és koordinálja az adatfeldolgozást. Az én feladatom a lokális pajzsok irányítása és a nyomáskiegyenlítő rendszer felügyelete. Ha minden jól működik...

– Ha minden jól működik? – ismételte Kleito.

– Akkor At Lanthea biztonságban lesz – fejezte be Theia. – A rendszerek képesek lesznek kompenzálni a magmakamra aktivitását. Az emberek talán észre sem veszik, hogy valami nincs rendben, legfeljebb némi morgást fognak észlelni a lábuk alatt.

– De ehhez... – Valor habozott egy pillanatot – ...szükségünk lesz a sziget energiájának jelentős részére. Bizonyos rendszereket időszakosan korlátozni kell majd.

– Mit jelent ez pontosan? – kérdezte Seid.

– A nem létfontosságú rendszerek működését csökkentenünk kell. Például a közvilágítást, az öntözést, a széljárók és a molekuláris átalakító használatát... De mindezt úgy tudjuk időzíteni és szervezni, hogy ne keltsen pánikot.

– És meddig kell fenntartani ezt az állapotot?

– Az Alapítók napja után körülbelül egy héttel a magmakamra aktivitása várhatóan csökkenni kezd – magyarázta Valor. – Utána fokozatosan visszaállhatunk a normál működésre.

Seid az ablakhoz sétált, nézte a várost. A nap magasan járt, At Lanthea teljes életében ragyogott.

– Van más választásunk?

– Nincs – felelte Theia egyszerűen. – De a rendszer működni fog. Valor és én... mi készen állunk.

Kleito férjéhez lépett, megfogta a kezét. Mindketten tudták, mi forog kockán – nem csak egy város, hanem egy álom, egy komplett civilizáció, amit a semmiből építettek fel.

– Akkor kezdjük el – mondta végül Seid. – Mondjátok el, mire van szükségetek.

– A legfontosabb az energiaellátás átcsoportosítása – kezdte Valor, új diagramokat vetítve ki. – A pajzsrendszer és a nyomáskiegyenlítő csatornák rengeteg energiát igényelnek.

– Mennyi időnk van az előkészületekre? – kérdezte Seid.

– Hetek – válaszolta Theia. – Az első fázist – a nyomáskiegyenlítő csatornákat – mihamarabb aktiválnunk kell. A teljes rendszernek pedig legkésőbb fél éven belül működnie kell.

Kleito előrehajolt.

– És az emberek? Mit mondunk nekik?

– Ez... ez talán a legnehezebb kérdés – felelte Valor óvatosan. – Ha pánik tör ki...

– Az katasztrofális lenne – fejezte be Seid. – A rémhírek, a menekülési kísérletek... többet ártanak, mint maga a vulkanikus aktivitás.

– Pontosan – bólintott Theia. – Ezért javasunk egy fokozatos megközelítést. Az energiakorlátozásokat technikai karbantartásként kommunikálhatjuk.

– És a Tanács? – kérdezte Kleito. – Nekik tudniuk kell.

– Csak a legszűkebb körnek – javasolta Valor. – Minél többen tudnak róla, annál nagyobb az esély, hogy kiszivárogoz az információ.

Seid az íróasztalához lépett és leült.

– Kern és Amira... nekik mindenképp tudniuk kell. És Taren – az ő mérnöki tapasztalata hasznos lehet. Esetleg Kyros? – tette fel tétován a kérdést, mintha maga sem lenne biztos a javaslata létjogosultságában.

– Bocsáss meg *po*, a fiatalok bevonását egyelőre nem javaslom – ingatta a fejét Valor. – Meggondolatlanok, hirtelenek...

– Rendben, most kihagyjuk őket – nem kockáztatunk! – Seid magyarázat nélkül elfogadta Valor véleményét, bár a lány maga sem volt sokkal idősebb, mint Kyros.

– Van még valami... – szólalt meg Theia, és hangja most óvatosabbá vált. – Az Alapítók napján... a szokásos ünnepséget át kell gondolnunk.

– De azt nem mondhatjuk le! – tiltakozott Kleito. – Az embereknek szükségük van a normalitás látszatára. És a gyerekek hónapokkal előtte elkezdene készülni rá.

– Nem is kell lemondani – felelte Valor gyorsan. – De... módosítanunk kell. A nagy tömeges rendezvényeket át kell helyezni biztonságosabb területekre. És... – itt elhallgatott egy pillanatra – ...jó lenne, ha lenne egy vészforgatókönyv. Csak a biztonság kedvéért.

– Milyen vészforgatókönyv? – kérdezte Seid, bár sejtette a választ.

– Evakuációs terv – mondta ki Theia. – Ha minden előrejelzésünk téved... ha a rendszerek mégsem bírják... akkor percek alatt ki kell ürítenünk a kritikus zónákat.

A szobára nehéz csend telepedett. Mindannyian tudták, mit jelentene ez – a pánik elkerülhetetlen lenne, és akkor már mindegy, működnek-e a stabilizáló rendszerek vagy sem.

– Van még valami, amit tudnunk kell? – kérdezte végül Seid.

Valor és Theia összenéztek.

– Igen – felelte végül a lány. – Amint a rendszer aktiválódik... Folyamatos felügyeletre lesz szüksége. Ha akár csak egyetlen órára is megszakad az irányítás...

– Akkor kezdődhet a visszaszámlálás – fejezte be Theia komoran.

Kleito felállt és az ablakhoz sétált. A városban javában zajlott a mindennapi élet – kereskedők siettek a piacra, gyerekek az iskolába, halászok a kikötőbe. Mind gyanútlanul, mit sem sejtve arról, hogy az otthonuk egy vulkán tetején táncol.

– Akkor kezdjük – mondta határozottan Seid. – Kleito, te beszélj Tarennel. Én összehívom Kernt és Amirát egy zárt megbeszélésre. Valor, Theia... ti kezdjétek el az előkészületeket.

Mindenki felállt. A feladatok ki voltak osztva, a terv készen állt. De mielőtt elindultak volna, Kleito még egyszer megszólalt:

– Vigyázzatok magatokra. És... vigyázzatok At Lanthéára.

Valor érezte, ahogy könnyek szöknek a szemébe.

– Úgy lesz, úrnőm. Megígérem.

Az ajtó hangtalanul csukódott be mögöttük. A fogadószobában csak Seid és Kleito maradtak, nézve, ahogy a

nap lassan halad tovább az égen. Odakint At Lanthea élete zavartalanul folyt tovább – még nem sejtve, hogy sorsa két szakértő kezében, és egy gondosan megtervezett védelmi rendszerben nyugszik.

XI.

A Mélypont kristályprizmái aznap este különösen halványan derengtek. A félhomályban a táncolók alakjai elmosódott árnyékokként mozogtak, míg a falak mentén húzódó boxokban kisebb csoportok beszélgettek halkán. A levegőben a régi zene basszusa keveredett a feszültség tapintható vibrálásával.

A csapos a pult mögül figyelte őket. Ötvenes éveinek elején járhatott, szikár alakja teljesen beleolvadt a háttérbe, csak a szemében csillogó éles tekintet árulkodott arról, hogy sokkal többet lát, mint egyesek gondolják. Az eredeti tulajdonosnak, Vén Torknak kiváló szeme volt arra, hogy mire van szüksége az embereknek. Egyrészt rájött arra, hogy a fiatalok többre értékelik az ilyen kocsmákat, mint a Szivárvány, vagy a Hajnal-negyed finomkodó helyeit. Ahogy azt is tudta, hogy olyan emberre van szüksége maga mellé, aki megérti magát a fiatal korosztállyal.

Kaiden és csapata a szokásos sarkukban ültek. A *po* fiatalabb fia látszólag lazán támasztotta a falat, de testtartása elárulta a belső feszültséget. Mellette Tara, a fekete hajú lány időnként az ajtó felé pillantott, mintha várna valakit. A többiek – Vika és még néhányan az Akadémiáról – szorosan körülöttek.

A pincér letörölte a pultot, majd egy üveg különleges italt vett elő – egy régi lantheai recept alapján készült koktélt. Ideje volt beszélni velük.

– Ezt a házunk állja – tette le az üveget az asztalukra. A fiatalok összereztek, néhányan próbálták gyorsan elrejtetni a tervrajzokat, amiket nézegettek.

– Köszönjük, Alas – felelte Kaiden, próbálva természetesnek tünni. De a tekintete elárulta – sejtette, hogy ez nem egy egyszerű gesztus a tulajdonos részéről.

– Tudod – kezdte a férfi, miközben poharakat helyezett az asztalra –, húsz éve, amikor elkezdtem itt dolgozni, én is épp olyan voltam, mint ti. Tele álmokkal, tervekkel... és persze titkolózással.

A csoportra dermesztő csend telepedett. Tara keze megremegett, ahogy a pohár után nyúlt.

– Nem tudom, mire gondolsz – próbálkozott Kaiden, de hangjából hiányzott a magabiztosság.

Alas halványan elmosolyodott. A kristályprizmák fénye megcsillant az arcán, láthatóvá téve a régi keserűség nyomait.

– A hajó. A szökés. A szabadság ígérete – mondta halkan, közelebb hajolva. – Ismerős tervek. Bár a mi időnkben nem volt ilyen elegáns megoldásunk. Mi csak... nos, mondjuk úgy, direktebb módszereket választottunk.

A fiatalok egymásra néztek. A félelem és az aggodalom feltöltötte a közöttük levő űrt.

– Nyugalom – folytatta Alas, és leült közéjük. – Nem azért jöttem, hogy eláruljalak titeket. Ha akartam volna, már régen tudna róla az apátok – intett Kadein felé. – Sőt... talán segíthetek is. Jól ismerem az ide járó kölyköket, ahogy azt is tudom, mi jár a fejekben.

Tara felnevetett.

– És miben tudnál nekünk segíteni? Miért gondolod, hogy segítségre van szükségünk?

– Csak egy kérdésem van: biztosan gondoltatok arra, hogyan juttok át a pajzson...?

Kaiden szeme összeszűkül. – Miféle pajzson?

– Az energiapajzson, ami körülveszi a szigetet – Alas hangja most keményebb lett. – Amit az Alapítók napja környékén fognak aktiválni. Nem tudtátok? Pedig ez elég fontos részlet lenne a nagy szökéshez.

A döbbenet hulláma futott végig a csapaton. Természetesen tudtak a védőpajzsról – de hogy éppen be lesz kapcsolva? És honnan tud erről Alas?

– Honnan... – kezdte Tara, de Alas felemelte a kezét.

– Van néhány jó kapcsolatom még a régi időkből – felelte egyszerűen. – És talán... talán több közös van bennünk, mint gondolnátok. Én is próbáltam egyszer változtatni a dolgokon. De látjátok – mutatott körbe a Mélypontban –, végül ez lett belőle. Egy hely a rendszer peremén, ahol az emberek el tudják felejtetni a gondjaikat... legalább egy időre.

A kristályprizmák fénye most vörösre váltott, mintha csak hangsúlyozni akarná a pillanat súlyát.

– Mit akarsz? – kérdezte végül Kaiden. Hangja hűvös volt, de a szemében ott csillogott a felismerés: szükségük van erre az emberre.

– Amit ti – felelte Alas egyszerűen. – Szabadságot. Egy második esélyt. Vigyetek magatokkal, és cserébe segíték kijutni a pajzs alól.

– És miért bízunk benned? – szólalt meg Vika. – Te már egyszer szembefordultál a póval... Ha jól emlékszem, hosszú ideig simaszájúnak hívtak – akármit is jelentsen az.

– Látom, ismered a történetemet – bólintott Alas. – És ezért tudom, hol vannak a rendszer gyenge pontjai. Mit kell elkerülnötök. Hogyan kell észrevétlennek maradni. – Elhallgatott egy pillanatra, majd hozzátette: – És ami a legfontosabb: ismerem a pajzsrendszer működését. Tudom, hogyan lehet átjutni rajta.

A fiatalok összenéztek. A választás egyértelmű volt: vagy megbíznak benne, vagy fel kell adniuk az egész tervet.

– Rendben – mondta végül Kaiden. – De egy feltétellel: ha bármi jelet látjuk annak, hogy elárulsz minket...

– Ne aggódjatok – szakította félbe Alas. – Nekem ez az utolsó esélyem. És különben is... – tekintete végigpásztázta a csoportot – látom magam bennetek. Ugyanaz a tűz, ugyanaz az elszántság. Csak ti okosabban csináljátok. Óvatosabbak vagytok, míg én fejjel rohantam a falnak.

Felállt, és a pult felé indult. – Holnap, záróra után – szólt vissza. – Akkor elmondom, amit tudnotok kell.

A Mélypont lassan forgó fényei között a fiatalok csendben ültek. A szabadság ígérete most először tűnt igazán kézzelfoghatónak – de vele együtt a veszély is sokkal valóságosabbá vált. És mindannyian tudták: mostantól nincs visszaút. Alas tudása nélkülözhetetlen volt a tervükhöz, de ez azt is jelentette, hogy nem csak saját sorsukat tartják a kezükben.

A kristályprizmák fénye lassan kékesre váltott, mintha az éjszaka mélységes vizein lebegnének.

Kyros akkor érkezett, amikor a zene épp váltott – egy régi lantheai ballada lágy dallamai töltötték be a teret. A fiú magas, izmos alakja betöltötte az ajtókeretet, ahogy megállt a bejáratnál. Tekintete végigsöpört a termen, egy pillanatra megakadt a táncparkett szélén, ahol Tara szokott táncolni – de a lány most nem volt sehol.

Kaiden egyedül ült a szokásos sarokasztalnál. Előtte egy félig üres pohár, benne az ital felszínén apró, koncentrikus körök hullámoztak a zene basszusának ütemére. Ujjai ütemesen doboltak az asztal lapján, láthatóan ideges volt.

– Azt hittem, nem is jössz – jegyezte meg anélkül, hogy felnézett volna. Hangjában ott bujkált valami – nem csak a szokásos provokáció, hanem valamiféle sürgetés is.

Kyros a pulthoz lépett, egy sört kért, majd leült öccse mellé. A két testvér között szikrázott a levegő a ki nem mondott szavaktól.

– Beszélünk kell – kezdte Kaiden, hangja halkabb volt a szokásosnál. Az asztal felett lebegő holografikus kivetítő halványan derengett, rajta a hajó tervei. – Alas tudja.

Kyros keze megdermedt a pohár felett. A kristályprizmák fénye most kékre váltott, kirajzolva arcának feszült vonásait.

– Mit is tud pontosan?

– Mindent – Kaiden előrehajolt, hangja beleveszett a kocsmá zajába. – A hajót, a tervet, a szökést. És ami még fontosabb... – itt egy pillanatra elhallgatott – ...azt állítja, hogy az Alapítók napján le lesz eresztve a pajzs.

– Igen, tudok róla. Mármost a pajzsról. Legalább két hétig aktív lesz.

A terem túlsó végében valaki hangosan felnevetett, a hang élesen hasított a testvérek közötti feszült csendbe. Kaiden arca megfeszült, a pohár hangosan koppant az asztalon.

– És nem gondoltad, hogy ezt fontos lenne megemlíteni? – a fiú szeme villámokat szórt a lelkében fortlyongó dühtől.

– Nem gondoltam, hogy releváns – felelte végül, de hangjában ott vibrált valami más is. – A vulkanikus aktivitás miatt szükséges karbantartás, technikai részlet, semmi több.

– Semmi több? – Kaiden előrehajolt, szeme megvillant a félhomályban. – Ez lehet a kulcs az egész meneküléshez! Ha a pajzs aktív, akkor nem tudunk kihajózni! És te... te egyszerűen elhallgattad? Mi történt az együttműködéssel, bátyám? Vagy

már annyira belenőttél apa szerepébe, hogy te is csak információmorzsákat osztasz meg velünk?

Kyros tekintete megkeményedett. A teremben a zene elhalkult, mintha a hangrendszer is érezné a növekvő feszültséget.

– Együttműködés? – A pohár újra koppant, ezúttal Kyros kezében. – Akkor beszéljünk őszintén, öcsém. Hogy tervezed megszerezni a lumithart?

Kaiden hátradőlt, arca árnyékba borult. A kristályprizmák most vöröses fénnel vonták be alakját, mintha lángokban állna.

– Az nem a te gondod.

– Nem az én gondom? – Kyros hangja most metszően élessé vált. – Akkor miért várod el tőlem az őszinteséget, ha te magad képtelen vagy rá? Látom a szemedben, amikor apára nézel. Látom a terveket, amiket szősz. És ha azt hiszed, hogy hagyni fogom...

– Mit látsz, Kyros? – vágott közbe Kaiden. – Mit látsz valójában? Mert én látom, amikor Tarára nézel. Látom a szemedben az irigységet, a vágyat...

Kyros arca megfeszült, kezei ökölbe szorultak az asztal alatt, mintha gyomorszájon vágta volna valaki.

– Legalább én őszinte vagyok az érzéseimmel – folytatta Kaiden, hangjában nem volt gúny, csak valami szomorú bizonyosság. – Igen, szeretem őt. És igen, meg fogom szerezni a lumithart, bármi áron. Te viszont... te csak állsz a partvonalon, és játszod a tökéletes fiút?

– Ez nem az érzésekről szól – Kyros hangja rekedt volt. – Ez apánkról szól. A családunkról. At Lantheáról. Nem Taráról.

– Tényleg? – Kaiden felnevetett. – Akkor miért remeg meg a hangod, amikor a nevét kimondod? Miért kerülöd a

tekintetét, amikor együtt dolgozunk a hajón? Azt hiszed, nem látom?

A kristályprizmák fénye ismét váltott – most egy hideg, sárgás árnyalatra, ami mindkettejük arcát kísértetiessé tette. A terem többi része mintha eltűnt volna körülöttük, csak ők maradtak, két testvér, akiket összeköt és szétválaszt a szerelem, a kötelesség és az árulás háromszöge.

Kyros lassan felállt. A szék hangosan csikordult a padlón.

– Talán igazad van – mondta végül, hangja fáradt volt. – Talán mindketten hazudunk. Én neked, te nekem, mindketten egymásnak... De egy különbség van köztünk: én legalább tisztában vagyok vele, hogy mit kockáztatok. És azt is tudom, hogy ha bántani mered apát a gyűrűért... – itt elhallgatott egy pillanatra – ...soha nem bocsátok meg neked.

Az utolsó szavak ott lebegtek közöttük, kidomborítva a két fiú közötti elvi különbséget. Kaiden nem válaszolt, csak nézte, ahogy bátyja alakja eltűnik az ajtóban. A kristályprizmák fénye lassan visszaváltott a megszokott mintázatra, de a testvérek között most már nem csak fizikai távolság tátongott.

A Mélypont tovább lüktetett körülötte, de Kaiden gondolatai messze jártak. És tudta: ha meg akarja szerezni a gyűrűt, nem csak apját kell elárulnia, hanem a testvérét is.

A kristályprizmák fénye tovább táncolt a falakon, közömbösen tükrözve egy család lassan széthulló kötelékeit.

XII.

A keleti öböl szinte tökéletes félkört formázott At Lanthea partján. A homokos part egykor kristályosan csillogó sziklái rég eltűntek – az elmúlt húsz év építkezései során az utolsó követ is kitermelték. Már senki sem emlékezett arra, hogy lényegében innen indult el At Lanthea ideája, ahogy nyoma sem volt a barlangrendszernek, amelyben *po* Seid az első időszakát töltötte. Most csak a sima, enyhén lejtős part maradt, amit délutánonként vörös fénybe vont a lemenő nap.

Az építődokk kialakítása monumentális feladatnak bizonyult. A tervek szerint egy nyolcvan méter hosszú, harminc méter széles medencét kellett kialakítaniuk, ami elég nagy volt a negyven méteres hajótest befogadására. A molekuláris átalakító jóideje folyamatosan működött, ahogy a fiatalok rétegről rétegre formálták a dokk falait, s gyártották a precízen meghatározott faanyagokat.

– A stabilizáló gyűrűket szorosabbra! – Sorel hangja tisztán csengett a reggeli levegőben. A férfi a dokk szélén állt, figyelve, ahogy a csapat az energiamezőket kalibrálja. – Ha nem tartjuk megfelelő szögben a falakat, az egész szerkezet összeomolhat.

A dokk egy mestermű volt a maga nemében. A falak különleges, matt fekete anyagból készültek, a felület szinte teljesen elnyelte a fényt.

Kaiden a dokk mélyén dolgozott, ahol a hajó gerincének tartószerkezeteit kellett kialakítani. A medence alján hatalmas, íves támasztékok sorakoztak – ezek tartják majd a hajótestet az építés során. Minden támaszték tetején egy-egy energiakristály pihent, amik a beállításokban segédkeztek.

– A harmadik támaszték nem stimmel – Tara hangja visszhangzott a dokk falai között. A lány a vezérlőpultnál állt, figyelve a holografikus kivetítőkön megjelenő adatokat. – Az energiamező eléggé instabil.

Kyros, aki a támasztékok kalibrálásáért felelt, csak bólintott. Ujjai végigfutottak a vezérlőkön, finoman módosítva az értékeket. A kristály azonnal reagált – kékes fénye egyenletesebbre váltott.

A dokk legimpozánsabb része a zsiliprendszer volt. Két masszív kapu zárta el a medencét az óceántól – az első egy hagyományos szerkezetű volt, míg a második tiszta energiamezőből állt. Ez utóbbi nemcsak a vizet tartotta távol, de a sót is kiszűrte, hogy ne zavarja az építkezést.

– Még két nap, és kezdhethük a tényleges építést – jegyezte meg Sorel, miközben a dokk peremén sétált. – De előtte tesztelnünk kell a teljes rendszert. Egy ekkora hajótest építéséhez tökéletes egyensúly kell.

Az aktivált energiamezők halk zümmögése keveredett a tenger morájával. A dokk körül nyüzsgött az élet – közel negyven fiatal dolgozott különböző feladatokon. Kék egyenruhájuk jellegzetes kontrasztot alkotott a dokk sötét falaival. Néhányan a támasztékokat kalibrálták, mások a molekuláris átalakítóval dolgoztak, megint mások a tervrajzokat tanulmányozták a lebegő holografikus kivetítőkön.

De a tömegben csak alig tízen voltak, akik ismerték az igazságot. Tíz szempár, amely időnként összevillant egy-egy jelentőségteljes pillantásban. Tíz ember, akinek minden mozdulata mögött ott rezgett a titkos ígéret – a szabadság ígérete. Kaiden, Tara és a többiek – a beavatottak szűk köre – óvatosan mozogtak a többiek között, minden szavukat

gondosan megválogatva. A hajó, ami a dokk mélyén fog megszületni, számukra nem csak egy technológiai bemutató volt, nem csak egy akadémiai projekt – ez volt a kulcs egy új élethez.

A Kristálytorony tetején a délelőtt egyre erősödő sugarai kellemesen melegítették Seid hátát. A holografikus kivetítőn a keleti öböl képei lebegtek – a dokk építésének legfrissebb felvételei. Csak egy asztalka és két szék volt a tetőn, az asztalkán egy üres pohár árválkodott – ma egyedül itta a reggeli italát. Tekintete a távoli építkezés felé fordult, bár innen csak apró, mozgó pontoknak tűntek a dolgozók.

Theia alakja finoman materializálódott mellette. Az AI most azt az elegáns, tudós megjelenést választotta, amit komoly beszélgetéseikhez szokott.

– A harmadik támasztéksor majdnem kész – jegyezte meg Seid, miközben az egyik kivetítőn megjelenő adatokat tanulmányozta. Hangjában büszkeség csengett. – És nézd, milyen precízen kalibrálták az energiamezőket! Kyros vezetésével ezek a fiatalok...

– Túl gyorsan haladnak – szakította félbe Theia. Az AI hangja hűvösebb volt a szokásosnál. – A dokk építése nem játék, *serad*. Egy rossz számítás, egy elhibázott kalibrálás...

– És azonnal korrigálják – mosolygott Seid. – Nézd meg a jelentéseket! Minden biztonsági protokollt betartanak. És ami a legfontosabb: végre találtak valamit, ami lelkesíti őket.

A kivetítőkön most új képek jelentek meg – közeliak a munkálatokról. Fiatal arcok, koncentrált tekintetek, precíz mozdulatok, pattogó ütemben végzett munka.

– At Lantheának szüksége van erre – folytatta Seid. – A halászflootta bővítése, a nyersanyagszállítás... ezek

kulcsfontosságú feladatok. És ki más végezhetné jobban, mint azok, akik a saját jövőjüket építik vele?

Theia halványan pulzált, jelezve az AI nyugtalanságát.

– A tapasztalat nem helyettesíthető lelkesedéssel, *serad*. Egy negyven méteres hajó irányítása... az óceán veszélyei... Ezek nem olyan dolgok, amiket néhány hónap alatt meg lehet tanulni.

– Ezért kezdik a gyakorlatot egy védett öbölben – Seid a dokk tervrajzaira mutatott. – És nézd, hányan jelentkeztek! Negyven-ötven fiatal dolgozik az építkezésen. Ha csak néhányan megszeretik ezt a munkát...

– És a többiek? – Theia közelebb lépett a kivetítőkhöz. – Akik csak a kaland miatt vannak itt? A tapasztalatlan kezek...

– ...megtanulják, amit kell – fejezte be Seid a mondatot. – Ez nem csak egy hajó, Theia. Ez egy lehetőség. Munkát ad azoknak is, akik nem a *rennarát* választották, akik a saját útjukat keresik. És akik befejezik a tanulmányaikat a kötelező évek után – mit kezdenek 15-16 évesen? A fizikai munka, a kétkezi alkotás öröme... ezek olyan dolgok, amikre At Lantheának ugyanúgy szüksége van.

A Kristálytorony tetejéről egyre tisztábban látszott a keleti öböl, ahogy a part menti pára lassan visszahúzódott. A dokk fekete falai kontrasztot alkottak a homokos parttal, az energiamezők kékes derengése még innen is kivehető volt.

– Túl sokat aggódsz – Seid hangja most lágyabb volt. – Mindenhol veszélyt és kockázatot láatsz. De néha... néha bízni kell a következő generációban. Még akkor is, ha az útjuk különbözik attól, amit mi elképzeltünk.

Theia sokáig nézte a kivetítőkön mozgó alakokat. Az AI-ban ott vibrált sokszáz év minden tapasztalata, minden

óvatossága. De volt valami Seid szavaiban, amit nem tudott figyelmen kívül hagyni – a bizalom és a remény ereje.

– Talán igazad van, *serad* – mondta végül. – De azért... továbbra is figyelni fogom őket.

Seid elmosolyodott. A lumithar csak halványan derengett az ujján, jelezve, ahogy az AI egyre nyugodtabbá válik.

– Természetesen. Ez a dolgod. De engedd, hogy néha megleljenek. Hogy megmutassák: többre képesek, mint gondolnánk.

A nap magasan járt At Lanthea felett. A dokknál tovább folyt a munka, a fiatalok szorgosan dolgoztak a következő támasztéksoron.

Az Emlékek Házának kristályfalai még halványan derengtek a távolodó nap fényében, amikor Maya kilépett az épületből. A lány gondosan becsukta maga mögött az ajtót – Kleito úrnő mindig hangsúlyozta, milyen fontos az emlékek védelme, még ha csak szimbolikus gesztusról is van szó. A kristálylámpák most kezdtek ébredezni a Szivárvány-szektorban, finom, kékes derengésbe vonva az elegáns épületek között kanyargó utakat.

Maya szeretett ilyenkor hazasétálni. A tizenhárom éves lány élvezte a különleges hangulatot, amikor At Lanthea nappali és éjszakai arca között lebegett – amikor a város egyszerre volt ismerős és titokzatos. Az orichalcum vezetékek halványan keresztül-kasul behálózták a talajt, akár egy óriási organizmus erei, amint pulzálva táplálták a kristálylámpák egyre erősödő fényét.

Elhagyta a Hajnal-szektert, már a Szivárvány területén gyalogolt, ahol laktak. A park, ami mellett el kellett haladnia, ilyenkor általában üres volt. A lakók ilyenkor otthon

vacsoráztak, vagy épp a Kristály Akadémia esti előadásain ültek. De most, a félhomályban két ismerős alakot pillantott meg az egyik félreeső padon.

Maya szíve megdobbant, amikor felismerte Tarát. Egykori barátja és példaképe ott ült a *po* ifjabb fia mellett. De volt valami a testtartásában, ami teljesen idegennek tűnt. A régi Tara mindig nyílt volt, energikus – most viszont mintha önmagába fordult volna, mozdulatai óvatosak voltak, visszafogottak.

A lány megtorpant egy fa árnyékában. Innen tisztán láthatta őket, de ők nem vehették észre. Tara fekete haja most is ugyanolyan gyönyörű volt, ahogy a kristálylámpák fénye megcsillant rajta, de a mosolya... a mosolya valahogy más lett. Feszültebb, óvatosabb – teljesen más, mint évekkel ezelőtt.

– Nem várhatunk tovább – hallotta Kaiden hangját. A fiú közelebb hajolt Tarához, hangjában sürgető tónus csengett. – Az idő...

– Tudom – szakította félbe Tara. – De nem mondhatjuk el senkinek. Még nem.

Maya érezte, ahogy a hideg végigfut a hátán. Ezek a mondatfoszlányok, a titkolózás... minden olyan idegennek tűnt attól a lánytól, akit egykor annyira csodált. Tara volt az, aki először beszélt neki az emlékek fontosságáról, aki megértette vele, miért nem jó dolog a *rennara*. Annak ellenére, hogy az apja az egyik legnagyobb kristálmérnök. És most...

Egy kavics csikordult meg a talpa alatt. Maya azonnal mozdulatlanra dermedt, de már késő volt – Tara felpillantott, tekintete egyenesen rátalált a fa árnyékában megbúvó alakra.

A következő pillanat örökké beleégett Maya emlékezetébe. Tara arcán egymás után futott végig a döbbenet, a szégyen és valami más – talán sajnálat? Kaiden azonnal felpattant, teste

ösztönösen Tara elé mozdult, mintha védeni akarná valamitől. Vagy valakitől.

– Maya? – Tara hangja halk volt, bizonytalansággal teli. Felállt, tett egy tétova lépést a fiatalabb lány felé, eltolva maga elől Kaident.

– Szia! – Maya hangja vékonynak, gyerekesnek tűnt a saját fülében. – Én csak... az Emlékek Házából jövök.

– Persze – Tara próbált mosolyogni, de érezhető volt, mennyire nem szívből jön. – Hogy van Kleito úrnő?

A beszélgetés kényszeredett és felszínes volt, hasonló ahhoz, amikor két idegen próbál udvariasan társalogni. Maya érezte, ahogy a torka összeszorul. Hová tűnt az a Tara, akivel órákig tudtak beszélgetni mindenről? Aki megértette az álmait, a félelmeit?

– Mennem kell – mondta végül Maya. Képtelen volt tovább elviselni ezt a kellemetlen, feszült hangulatot. – Apa vár vacsorára.

Tara csak bólintott, arcán ugyanaz a kényszeredett mosoly. Kaiden még mindig mellette állt, őrző árnyékként, csendesen vigyázva a lányt. Maya sarkon fordult és elindult hazafelé, de még hallotta, ahogy Tara utána szól:

– Maya... vigyázz magadra!

A fiatalabb lány nem fordult vissza. Ahogy távolodott a parktól, érezte, hogy könnyek szöknek a szemébe. Gondolatai újra és újra visszatértek a parkbeli jelenethez. Lelkére valami súly telepedett, ahogy gondolatai, lábai is egyre nehezebben mozogtak. A kristálylámpák fénye elmosódott a könnyektől, ettől minden fényforrás különös, szivárványos aurát kapott. At Lanthea esti arca egyszerre nem is volt olyan barátságos.

Egykor Tara volt számára minden – a bátor, okos, független lány, aki megmutatta, hogy lehet másként is élni At

Lantheában. Aki először beszélt neki arról, hogy az emlékek többet érnek minden programozott tudásnál. És most... most ez a Tara eltűnt, helyette egy idegen ült ott a parkban, tele titkokkal és suttogásokkal.

A könnyek szabadon folytak az arcán, ahogy befordult egy csendesebb utcába. Megállt egy pillanatra, nekitámaszkodott az egyik épület falának.

„Mi van, ha tévedek?” – a gondolat jeges áramlatként hullott rá. – „Mi van, ha Tara változása azt jelenti, hibás volt a választása?” Tizenöt évesen neki is döntenie kell majd. A *rennara* program... talán mégis az lenne a helyes választás? Biztonságot jelentene, tudást, elismertséget. Nem kellene évekig tanulnia az Akadémián, nem kellene bizonyítania mindenkinek, hogy ő is ér annyit, mint a programozottak.

De akkor... akkor elveszítené az emlékei jelentős részét. A közös pillanatokat Tarával, a nevetéseket, a hosszú beszélgetéseket. Az első alkalmat, amikor az Emlékek Házában dolgozhatott, Kleito úrnő büszke mosolyát, amikor helyesen katalogizált egy régi tárgyat. A családi vacsorákat, ahol apja a legújabb fejlesztéseiről mesélt... Minden emlék elhalványulna, akár az a régi hologram, aminek lemerült az energiaforrása.

– De legalább nem fájna – suttogta maga elé. – Nem fájna látni Tara változását, nem fájna ez az árulás, ez az eltávolodás. A *rennara* tiszta lapot jelentene – új kezdetet, új emlékekkel. Bár azt mondják, akik átestek rajta, hogy a fontosabb momentumok, a fontosabb személyekkel kapcsolatos emlékek kitörölhetetlenül megmaradnak...

A kristálylámpák fénye megcsillant egy könnycseppben, ami az arcáról a földre hullott. Maya nézte, ahogy a csepp szétporlik a járdán, és hirtelen eszébe jutott valami, amit Kleito úrnő mondott neki nemrég az Emlékek Házában: „Az

emlékek néha fájnak, kislányom. De ez a fájdalom tesz minket azzá, akik vagyunk.”

Lassan eltolta magát a faltól és továbbindult. A könnyek még mindig folytak, de már nem próbálta törölgetni őket.

At Lanthea fényei tovább ragyogtak körülötte, közömbösen a kis tizenhárom éves lány drámája iránt. De Maya szívében, a kétségek és a fájdalom mellett, ott élt valami más is – egy apró, makacs láng, ami azt suttogta: néha a nehezebb út a helyes út.

És talán... talán egy nap megérti majd, mi történt Tarával. Mi az a titok, ami ennyire megváltoztatta egykori példaképét. De addig is meg kell őriznie önmagát, minden emlékével, minden fájdalmával együtt.

XIII.

Az Emlékek Háza különös csendbe burkolózott a késő délutáni órában. A kristályfalak borostyánszínű derengése keveredett a lenyugvó nap sugaraival, ami sajátos, álomszerű atmoszférát kölcsönzött az épületnek. Az orichalcum halványan pulzált a falakban, mintha az emlékek maguk is élő energiaként keringenének a termekben.

Valor a bejárat csarnokában állt, hagyta, hogy a hely szelleme átjárja. Mindig különös érzés fogta el, amikor belépett ide – a *rennara* által kapott tudása ellenére (vagy talán épp azért) mélyen átérezte a hely jelentőségét. Itt őrizték At Lanthea lelkét, az első telepések tárgyaitól kezdve a legújabb emlékekig mindent, ami fontossá tette őket.

Az előcsarnok vitrinjeiben az első halászeszközök pihentek – egyszerű szigonyok, hálók, amiket a kezdeti időkben használtak. Valor ujjai finoman végigsimítottak az egyik vitrin fém keretén, amelyben egy hatalmas méretű fegyver volt kiállítva.

– Mindig megállsz ezeknél a tárgyaknál – Kleito hangja lágyan csengett a terem akusztikájában. Az úrnő a lépcső tetején állt, alakját megvilágította a lépcső oldalának kristályablakán beszűrődő napfény.

Valor elmosolyodott. Tényleg rendszeresen megcsodálta ezeket az egyszerű eszközöket – emlékeztették valamire, amit a *rennara* sem tudott teljesen kitörölni: a kezdetek tisztaságára, amikor még minden lehetséges volt.

– A *po* szigonya – bólintott Kleito, miközben lejött a lépcsőn és a vitrinre mutatott. – Orichalcum élek. Emlékszem, ezzel fogta nekünk a halakat a legelején.

A két nő tekintete találkozott. Mindketten tudták, miért van ma itt Valor – nem a régi emlékek miatt. A vulkanikus aktivitás egyre erősödött, és az Alapítók napja vészesen közeledett. Kleito intett, hogy kövesse a belső termek felé.

Az Emlékek Házában, ahogy egyre beljebb haladtak Valor figyelte, ahogy az épület hangulata változik. A külső termek nyilvános terei után a belső szobák intimebb, zártabb légköre következett. Itt nem voltak látogatók, csak a csend és az emlékek súlya.

A legbelső raktárba érve Kleito becsukta az ajtót. Itt, a falak védelmében végre beszélhettek arról, ami mindkettejüket nyomasztotta. Az úrnő egy holografikus kivetítőt aktivált – At Lanthea térképe jelent meg a levegőben, kékes derengésbe vonva arcukat.

– Az ünnepség – kezdte Kleito halkán, mintha még itt is félne, hogy a falak visszhangjában valaki meghallja a titkukat. – Több száz, akár ezer ember lesz az utcákon... Három helyszínen zajlik majd – Kleito ujjai végigsimítottak a holografikus képen. – A Hajnal-szektor közösségi terén, a Permet-piacnál és a Szivárvány-parknál. De ha valami történne... – hangja elhalkult, majd más hangnemben folytatta: – Az embereknek tudniuk kell, merre menjenek. Egyértelmű jelzésekre lesz szükség.

Valor a térképre mutatott:

– A déli öbölnél van egy természetes magaslat... Nincs közel, de biztonságosabb, mint a hegy környéke.

Hirtelen léptek zaja szakította félbe. Kleito azonnal deaktiválta a kivetítőt, épp, amikor Maya alakja jelent meg az ajtóban. A tizenhárom éves lány kezében egy régi napló volt, amit katalogizálásra hozott.

– Á, Maya! – Kleito hangja természetesen csengett, mintha nem is egy titkos megbeszélés közepén lennének. – Épp az új kiállítást tervezgetjük Valorral. Gyere, ismerd meg őt is!

Valor megfordult, és egy pillanatra meglepetten pislogott. A kislány tekintete olyan élénk kíváncsisággal pásztázta őt, ami eszébe juttatta saját magát, sok évvel ezelőtről – amikor még ő is a nagy döntés előtt állt. Maya szeme csillogott, ahogy a felnőtt nőt vizsgálta.

– Te vagy az óceáni megfigyelőállomás vezetője, igaz? – kérdezte, miközben közelebb lépett. – Apa mesélt rólad. Azt mondta, te vagy a legjobb az áramlások elemzésében.

Valor érezte, ahogy halvány pír önti el az arcát. Sorel professzor elismerése, még ha csak közvetetten is hallotta, sokat jelentett számára.

– Csak próbálom a legjobb tudásom szerint végezni a munkám – felelte szerényen. Aztán a lány kezében lévő naplóra pillantott. – Az első telepések írásai?

Maya bólintott, és büszkén mutatta a naplót.

– Az egyik halász feljegyzései. Kleito úrnő rám bízta a katalogizálását – tekintete egy pillanatra az idősebb nőre tévedt, aki kedvesen biccentett.

A falakba épített orichalcum vezetékek derengése mintha felerősödött volna, ahogy a három nő – három különböző generáció képviselői – ott álltak az emlékek gyűjtőhelyén. Mindegyikük más utat járt be, más döntéseket hozott, de valamiképp mégis összekapcsolódtak ebben a pillanatban.

Valor figyelte, ahogy Maya gondosan elhelyezi a naplót az egyik munkaasztalon. A lány mozdulatai precízek voltak, már-már szakszerűek – látszott, hogy nem először végez ilyen munkát. De volt valami a tekintetében, valami bizonytalanság, ami ismerős érzéssel töltötte el.

– Szeretted ezt a munkát? – kérdezte halkán, miközben közelebb lépett a munkaasztalhoz.

Maya felpillantott, és egy pillanatra mintha megremegett volna a hangja:

– Igen, nagyon. Az emlékek... fontosak.

A szavak súlyosabban csendültek, főleg egy tizenhárom éves kislány szájából. Valor észrevette, ahogy Kleito tekintete ellágyul – az úrnő nyilván jobban ismerte a kislány vívódásait, mint ő.

– Megmutatom az archívumot Valornak – szólalt meg Kleito, megtörve a pillanat csendjét. – Maya, addig folytatnád a katalogizálást?

A kislány bólintott, de tekintete még egyszer végigsiklott Valoron, mielőtt az asztalhoz ült.

Kleito és Valor átmentek a szomszédos terembe, ahol az úrnő újra aktiválta a térképet. De Valor gondolatai el-elkalandoztak – Maya tekintete, az a különös keveréke a kíváncsiságnak és bizonytalanságnak ismerős volt számára. Túlságosan is ismerős.

A megbeszélés után, amikor Kleito egy sürgős üzenet miatt távozott, Valor visszatért a főterembe. Maya még mindig a naplón dolgozott, ujjai finoman simították ki az öreg lapokat. A kristályfalak derengése most lágyabb volt, mintha az emlékek maguk is tisztelettel figyelnék a munkát.

– Az óceáni áramlásokról ír – szólalt meg Maya anélkül, hogy felpillantott volna. – Az első halászok megfigyelései.

Valor közelebb lépett. A régi napló lapjain gondos kézírással rajzolódtak ki az áramlatok mintái – kezdetleges, de meglepően pontos megfigyelések.

– Tudod – kezdte halkán –, amikor először kerültem az állomásra, ehhez hasonló régi feljegyzéseket használtam. Az

első telepések tapasztalatai... néha többet érnek, mint a legfejlettebb szenzorok.

Maya most felnézett, szemében különös fény csillant.

– De te... te programozott vagy. A *rennara* után...

– A tudás és az emlékek nem zárják ki egymást – Valor az egyik székre támaszkodott. – A *rennara* nem törli ki, ami vagy. Csak... hozzáad valamit.

A teremben most csak a kristályok halk zümmögése hallatszott. Maya a naplót nézte, de Valor látta, hogy gondolatai máshol járnak.

– Tara azt mondta... – kezdte Maya, majd elhallgatott.

– Ismerem Tarát az Akadémiáról – bólintott Valor. – Tehetséges lány. És bátor, hogy a saját útját választotta.

– De te miért választottad a *rennarát*? – a kérdés úgy tört ki Mayából, mintha régóta várta volna a megfelelő pillanatot.

Valor az egyik polchoz sétált, ahol az első telepések tárgyai sorakoztak.

– Mert kíváncsi voltam – felelte végül. – Az óceán... mindig is vonzott. A mélység, az áramlatok, a titkok. És tudtam, hogy ha igazán meg akarom érteni, nem elég egy életnyi tanulás. A *rennara* megadta azt a tudást, amivel tényleg megérthettem. De... – itt elmosolyodott – az első úszásom emléké, amikor apám bevitt a vízbe, azt megtartottam.

Maya most teljesen Valor felé fordult. A napló elfelejtve pihent az asztalon.

– De akkor miért tűnik úgy, hogy akik átestek rajta, olyan... mások?

Valor lassan megfordult, ujjai még mindig a polc szélét simogatták. A falak energiaberakásai most mintha melegebben derengtek volna, mintha az emlékek maguk is közelebb húzódnának, hogy hallják a választ.

– Tudod, Maya, a változás nem mindig azt jelenti, hogy valaki más lesz – kezdte halkán. – Néha csak... tisztábban látja a dolgokat. Mint amikor egy kristály felületét megcsiszolják, és hirtelen átláthatóvá válik, ami eddig homályos volt.

Valor közelebb lépett a lányhoz. Az ablakokon beszűrődő délutáni fény vörösesre váltott, különös árnyékokat vetve a teremben sorakozó tárgyakra.

– Amikor a *rennara* után először mentem be a laborba, minden olyan világosnak tűnt. Az áramlások mintái, a mélységi nyomás változásai, a hőmérsékleti gradiensek... mintha egy teljesen új nyelven tudnék olvasni. De – itt elmosolyodott – az első gondolatom akkor is az volt, hogy bárcsak apa látná ezt. Ez az emlék, ez az érzés... ez még mindig ugyanolyan élénk.

Maya a naplóra pillantott, majd vissza Valorra. A tizenhárom éves lány szemében ott tükröződött minden kétség és remény, amit Valor olyan jól ismert saját múltjából.

– De Tara... ő annyira megváltozott. Már nem az, aki volt.

Valor érezte, ahogy összeszorul a szíve. Igen, látta Tarát az Akadémián, látta a változást, ami végbement benne. De ez nem a *rennara* miatt volt – ez valami más volt, valami sokkal személyesebb döntés eredménye.

– Néha az emberek változnak, Maya. Nem a *rennara* miatt, nem is annak hiánya miatt. Egyszerűen csak... más utat választanak. És ez rendben van így. A te utad – itt gyengéden a lány vállára tette a kezét – a te döntésed lesz. Akár a programozást választod, akár nem, az emlékeid, az érzéseid... azok mindig veled maradnak. A különbség csak annyi, hogyan használod őket.

– És... nem hiányzik néha a régi éned? Az, aki voltál előtte?

– Biztosan voltak olyan apró momentumok, amelyek elhalványultak a *rennara* után. De neked szoktak hiányozni azok az álmok, amelyekre nem emlékszel?

Maya nemet intett a fejével és elmosolyodott.

– Hogyan hiányozna az, amire egyáltalán nem emlékszem?

– Pontosan! Az emlékek sokban hasonlítanak a kristályokhoz. Van, amelyik fényesen ragyog, van, amelyik halványan dereng, és van, amelyik talán örökre a mélyben marad. De attól még mind ott vannak, bennünk. És mi döntjük el, hogy melyik oldalunkat mutatjuk meg, melyikre emlékezünk vissza.

A két lány még sokáig beszélgetett. Ahogy a beszélgetésük lassan elcsendesedett, mindketten tudták, hogy valami megváltozott. Maya talán még nem értette teljesen, milyen úton kell járnia, de végre nem félt annyira egyik döntéstől sem. Valor pedig felismerte, hogy bár a *rennara* megváltoztatta, a lényegét sosem vette el – és talán ez volt a legfontosabb tapasztalat, amit továbbadhatott.

XIV.

A szűrt, reggeli fény halvány derengéssel vonta be a keleti öböl területét. A molekuláris átalakító egyenletes zümmögése keveredett a széljárók hajtóműveinek hangjával, ahogy az első szállítmányok megérkeztek. A matt fekete falak között most új fejezet kezdődött – At Lanthea történetének egyik legambiciózusabb projektje.

Kyros a dokk peremén állt, büszkén tekintett a szorgosan dolgozó csapatra. A hajnali pára lassan oszlott, felfedve a támasztékok között formálódó hajótestet. A gerinc már tisztán kivehető volt – negyven méter hosszú, karcsú ív, ami úgy emelkedett ki a dokk mélyéről, mint egy ősi tengeri lény csontváza.

– A harmadik széljáró megérkezett az új szállítmánnyal! – Tara hangja tisztán csengett a reggeli levegőben. A lány a vezérlőpultnál állt, ujjai táncoltak a holografikus kivetítőkön. – És a molekuláris átalakító is készen áll az új elemek elkészítésére.

Az építés folyamatos volt – a széljárók egymás után érkeztek az alapanyagokkal, amiket a molekuláris átalakító azonnal feldolgozott. A precízen megmunkált elemek szinte maguktól találták meg helyüket a növekvő szerkezetben, egy óriási kirakós játék darabjaiként illeszkedtek egymásba.

– Ma többen jöttek – jegyezte meg Vika halkan, amikor Kyros mellé lépett. A vörös hajú lány folyamatosan fürkészte a dokk körül gyülekező fiatalokat. – Nem csak az Akadémiáról. A Permet-szektorból is...

Kyros bólintott. Láta ő is az új arcokat – fiatalok, akik nem találták helyüket At Lanthea tökéletesre csiszolt rendjében.

Tekintetükben ott csillogott valami ismerős vágyakozás, amit már látott Kaiden és társai szemében is.

A hajótest bordázatának rögzítése is elindult. Az orichalcum vezetékek kristálytól kristályig futottak: halvány derengésük mutatta, hogy még nem fut a rendszerben energia.

– A külső burkolat első szekciója kész – jelentette az egyik mérnökhallgató. – Kezdhetjük a rögzítést.

A munka precíz koreográfia szerint haladt. Mindenki tudta a feladatát, mindenki része volt valaminek, ami nagyobb volt önmagánál. De a felszín alatt, a hivatalos projekt mögött ott vibrált valami más is – az a bizonyos ki nem mondott ígéret.

Kaiden egy távolabbi állványzaton dolgozott, ahol a hajó orrszekciójának burkolatát illesztették a helyére. Körülötte néhány elsőéves hallgató figyelte minden mozdulatát – hamarosan egyedül kell elvégezniük ezeket a műveleteket.

– A kristályrendszerek kalibrációja tökéletes – Sorel professzor elégedetten tanulmányozta a kivetített adatokat. – Ha tartjuk ezt a tempót...

De a mondat befejezetlen maradt. Mindenki tudta, mi marad kimondatlanul: az Alapítók napja egyre közeledett. A hajó építése látszólag a tervek szerint haladt, de a beavatottak tudták – minden perc számít.

Az öbölbe most újabb széljáró érkezett, árnyéka végigvonult a dokkon. A fedélzetén újabb adag nyersanyag, újabb elemek a projekthez.

A nap magasan járt, amikor Tara egy pillanatra megállt a munkában. Tekintete találkozott Kaidenével, és egy néma párbeszéd zajlott le közöttük. Ahogy a hajótest lassan formát öltött a dokk mélyén, úgy nőtt azok száma is, akik osztozni

akartak ebben az álomban. Egyre többen kapcsolódtak be a titkos kis csoportjukba. At Lanthea tökéletes világa nem volt elég számukra – odakint egy egész óceán várt rájuk, és mögötte... mögötte egy új kezdet ígérete.

A laboratórium kristályfalai különös, kékes derengésbe vonták Maya és Valor alakját, ahogy a holografikus kivetítők előtt álltak. A kislány szemei elkerekedtek, amikor az óceáni áramlatok komplex mintázatai megjelentek a levegőben – kék és türkiz szalagok tánca, ami At Lanthea körül ritmikusan változott.

– Látod ezt a mintát? – Valor ujjai finoman végigsimították a hologramot. – Ez az északi áramlat, egy láthatatlan folyó az óceánban. Ha figyeled a mozgását...

Maya közelebb hajolt, tekintete követte a nő mozdulatait. Az elmúlt hetekben ezek a délutáni találkozások egyfajta rituálévá váltak kettejük között. Valor laboratóriuma menedékké vált – egy helyé, ahol a kíváncsiság és a tudásvágy szabadon szárnyalhatott.

– Ez csodálatos! – suttogta Maya, figyelve az áramlatok lüktetését. – Mintha az óceán maga is egy élőlény lenne.

Valor elmosolyodott. A kislány meglátásai gyakran meglepték – Maya olyan egyértelmű ösztönrel értette meg a természet ritmusát, ami ritkán volt jellemző a korabeli gyerekekre.

– Pontosan! Az első telepések is így látták – bólintott, miközben új rétegeket hívott elő a kivetítőn. – Nézd, itt, ahol az áramlatok találkoznak... Látod? Szigorú szabályok szerint történik, pedig véletlenszerűnek tűnik.

A délutánok észrevétlenül folytak egymásba. Maya megismerte a labor minden zegét-zugát, a műszerek halk

zümögése pedig egy idő után kedves ismerőssé vált számára. Valor pedig fokozatosan több mindent osztott meg vele – nem csak az óceánról, de saját történeteiről is.

– Emlékszel még az első napodra az állomáson? – kérdezte egy délután Maya, miközben egy régi mérési naplót tanulmányoztak.

Valor tekintete egy pillanatra a távolba révedt.

– Igen... Olyan izgatott voltam, hogy alig tudtam aludni előtte. A *rennara* után minden olyan tisztának, érthetőnek tűnt, mégis... – elmosolyodott – majdnem felborítottam az egyik szenzorállványt, annyira remegett a kezem.

Maya közelebb húzódott. Ezek a személyes történetek többet jelentettek neki minden technikai tudásnál – ablakot nyitottak egy olyan világra, amit még keresett, egy útra, amit még meg kellett találnia.

Az idő múlásával kapcsolatuk egyre mélyült. Valor észrevette, hogy már nem csak tanítóként tekint a kislányra – Maya jelenléte, kíváncsisága, tiszta látásmódja valamit felébresztett benne. Egy védelmező ösztönt, egy vágyat, hogy ne csak tudást adjon át, hanem biztonságot, támogatást is.

– Tudod – mondta egy este, amikor a naplemente vörösre festette a labor ablakait –, nekem sosem volt lánytestvérem. De ha lett volna... – elhallgatott, kereste a megfelelő szavakat.

– Nekem testvérem sincs – fejezte be Maya halkan. – De most... – nem mondta ki, de nem is kellett. A laboratórium csendjében, a kristályok derengésében mindketten érezték: valamiféle család lettek, egy különös, választott kötelék, ami túlmutatott a vér szerinti kapcsolatokon.

És ahogy teltek a hetek, ez a kötelék csak erősödött. Maya nem csak az óceánt tanulta megérteni – Valor mellett kezdte megérteni önmagát is, a saját útját. A döntés, ami előtte állt,

vége nem tűnt olyan ijesztőnek. Mert tudta: bármit is választ majd, nem lesz egyedül.

A kristályprizmák ezen az estén különösen tompán derengtek, mintha maguk is éreznék a pillanat súlyát. A szórakozóhely egyik hátsó raktára szolgált most gyülekezőhelyként – hála Alasnak. A levegőben az energiavezetékek halk zümmögése keveredett a távoli zene basszusával, tökéletes fedést biztosítva a beszélgetésnek.

Heten ültek az asztalnál. Kaiden az asztalfőn, mellette Tara. Kyros velük szemben foglalt helyet, tekintete időről időre találkozott öccsével – a feszültség még mindig nem hagyott alább közöttük. Vika vörös haja lángként izzott a félhomályban, valamint a belső kör másik három tagja – Mila, Serran és Gelt. Mindannyian közelebb húzódtak az asztalhoz, amikor Kaiden aktiválta a holografikus kivetítőt. Nyolcadikként Alas az ajtóban állt, most becsukta és ő is közelebb lépett a térképhez.

– Akkor hát konkretizáljuk a feladatokat – Kaiden hangja halk volt, de határozott. A kivetítőn At Lanthea térképe lebegett, rajta villogó pontokkal jelölve a kulcshelyszíneket. – Kora hajnalban kezdünk.

Alas előrehajolt. A férfi ujjai finoman végigsimították a hologram szélét, ahol az energiapajzs vonala derengett.

– A hajó energiarendszere készen áll – kezdte. – A kristályokat úgy kalibráltuk, hogy tökéletesen reprodukálják At Lanthea védőpajzsának frekvenciáját. Amikor a két mező találkozik, egybeolvadnak. Nincs súrlódás, nincs ellenállás... mint amikor két szappanbuborék összeér, s egyé válik.

– És biztos, hogy működni fog? – Kyros hangja feszült volt. A báty tekintete az energiamezők táncát figyelte, de gondolatai láthatóan máshol jártak.

– Működnie kell – felelte Alas egyszerűen. – Sok éve tanulmányozom ezt a rendszert. Minden változót kiszámítottam, minden lehetőséget figyelembe vettem.

– És mi van, ha nem nyílik ki a pajzs? – Vika szólalt meg, haját kisimítva a szeméből.

– Akkor is van megoldás, de inkább azt nem vetném be – válaszolta Alas. – Ki lehet kapcsolni a keleti szegmenst, csak valakinek ott kell lennie a *po* műhelyében. És nem szeretnék én lenni, úgyhogy bízhatok bennem, hogy megoldom.

Kaiden bólintott, majd átvette a szót.

– A hajnali akció a Szentélyben két részből áll – A fiú felnagyította az épület környékét. – Amíg a főcsapat – itt Alasra nézett – a hajóhoz vonul, mi heten bemegyünk a Szentélybe.

– A lumitharért – szólalt meg Kyros. Nem kérdés volt, inkább vád.

– Igen, a lumitharért – Kaiden szeme megvillant. – És a *rennaráért*.

– A *rennaráért*? – Mindenki döbbenten hallgatott, még Alas is visszafordult az ajtóból.

– Nem hozzuk el, de el fogjuk pusztítani – folytatta Kaiden, és hangja szenvedélyes volt. – Az, hogy elmegyünk a szigetről, már nem elég. Az az eszköz mindannak a szimbóluma, ami ellen lázadunk. At Lanthea legnagyobb hazugsága.

– Hazugsága? – Gelt előrehajolt, szemében különös fény csillant. – De hiszen a *rennara* választható. Senkit sem kényszerítenek, hogy használja, legalább tíz éve.

– Tényleg azt hiszed? – Kaiden keserűen felnevetett. – Nézz körül! Ki jut vezető pozícióba *rennara* nélkül? Ki taníthat az Akadémián? A választás illúzió, amikor az egész rendszer arra épül, hogy...

– De működik – szakította félbe Serran halkan. – At Lanthea fejlődik. A tudás, amit átad...

– És az emlékek, amiket elvesz? – csattant fel Tara. – Minden személyes momentum, minden olyan pillanat, ami azzá tett minket, akik vagyunk? Ez szerinted elfogadható ár?

Kyros figyelte, ahogy a vita hullámai végigsöpörnek az asztalon – látta Mila összeszoruló öklét, Vika megfeszülő állkapcsát.

– Nem az emlékekről van szó – szólalt meg végül Alas. A férfi hangja nyugodt volt, de tekintetében ott égett húsz év keserősége. – Hanem az identitásról. A *rennara* nem csak információt ad – átprogramozza, hogy kik vagyunk. Új személyiséget épít a régre.

– Nem lehet, hogy azért, mert máshogy látod utána a világot? Hiszen nem törli ki teljesen a régit – próbálkozott újra Gelt. – A fontos emlékek megmaradnak...

– Ki dönti el, mi a fontos? – Kaiden hangja metszően élessé változott. – A rendszer? At Lanthea vezetői? Vagy az a gyerek, aki még azt sem tudja, mit veszíthet?

Tara keze megtalálta Kaidenét az asztal alatt. A lány tudta, mire gondol – mindketten látták, hogyan változnak meg az emberek a *rennara* után. Nem csak a tudásuk lett több – valami alapvető változott meg bennük. Egy szikra hunyt ki a szemükben, amit semmiféle programozott tudás nem pótolhatott.

– És ha At Lantheának szüksége van a programozott emberekre? – szólalt meg váratlanul Serran. – Ők olyan tudást kapnak, amivel...

– Amivel tökéletesen beilleszkedhetnek egy manipulált rendszerbe – fejezte be Kaiden. – Ez a lényeg, nem érted? Nem csak az emlékeket veszik el – elveszik a változás, a fejlődés

lehetőségét. Mert aki mindent azonnal megkap, az sosem fogja megkérdőjelezni a rendszert.

A csend, ami szavait követte, súlyos volt, mint az óceán mélye. A raktár egyetlen kristályának fénye játszott arcukon, ahogy a dohos levegőben mindannyian a saját gondolataikkal viaskodtak.

– És mi lesz azokkal, akik önként választották? – kérdezte végül Kyros. – Akik hittek benne?

– Épp ez az – Kaiden most egyenesen bátyja szemébe nézett. – Amíg a szörnyeteg létezik, At Lanthea sosem lehet igazán szabad. Mindig lesz egy rendszer, ami azt ígéri: add fel az identitásod egy részét a tudásért cserébe. És mindig lesznek, akik ezt választják, mert könnyebb, mint a saját utadat járni.

– Hogyan akarod elpusztítani? – Kyros kifejezéstelen arccal nézett öccsére. Érezte, hogy Kaiden nem mond butaságokat, de még nem volt benne biztos, hogy ez az egyetlen helyes út.

– Csak egy panelt kell kivenni belőle – legyintett Kaiden. – A rajta levő vezérlőegység pótolhatatlan, ha azt megsemmisítjük, az eszköznek véglegesen annyi.

– És miért kellünk hozzá annyian? – Végre Mila is magára talált.

– Csak biztosítéku a másik feladathoz... – Kaiden rejtélyesen mosolygott. – A lumithar...

– És azt hogyan tervezed megszerezni? – Kyros előrehajolt, tekintete találkozott öccsével. – Még mindig nem árultad el a részleteket.

A feszültség külső szemlélő számára is látható volt. Tara ösztönösen közelebb húzódott Kaidenhez, míg Vika figyelő tekintete ide-oda járt a két fiú között.

– Apánk minden reggel felmegy a Kristálytorony tetejére – felelte végül Kaiden. – Egyedül issza meg a reggeli gyógyitalát. Ott fogom... elkérni tőle.

– Elkérni? – Kyros hangjában keserű nevetés csendült. – És szerinted csak úgy odaadja?

– Nem – Kaiden tekintete megkeményedett. – De nem lesz más választása. Bízgatok bennem!

Kyros hátradőlt a széken, összefonta karjait maga előtt. Nem, egyáltalán nem bízott az öccsében.

– Van az az ok, ami miatt inkább ideadja... – folytatta Kaiden, de további részletekkel nem szolgált.

– Szóval megszarolod? – Tara kimondta azt, ami a többiek fejében is megfogalmazódott. A fiú komolyan bólintott. Azt nem akarta senki orrára rákötni, hogy ha ez nem válna be, neki van egy másik terve is... Egy sokkal veszélyesebb, de száz százalékbán hatékony terve.

– És biztos vagy benne, hogy inkább elveszíti Theiát, mint hogy veszélybe sodorja a hajó utasait? – kérdezett vissza Tara.

– Két fia is az utasok között lesz, ne feledd... – Kaiden magabiztosan mosolygott. – Bízgatok rám.

– És mi lesz anyával eközben? – Kyros átgondolta a folyamatot, s nem volt minden egyértelmű számára.

– Normál esetben anya még ilyenkor mélyen alszik. De ha aggódsz miatta, akkor te lehetsz a műhelyben, a Kristálytorony feljárójánál. Ha valaki fel akar jönni, akkor megakadályozod. Nos? Megnyugodtál? – A mosoly vigyorra torzult Kaiden arcán.

– Nem szeretném, ha bármelyiküknek baja lenne! Egyikük sem szolgált rá – mindketten a legjobbat próbálták adni, s ezt te sem tagadhatod.

– Ha neked ez volt a legjobb... – legyintett Kaiden bátyja aggodalmára, és láthatóan részéről lezártnak tekintette az ügyet. – A lényeg, hogy legalább öt percet egyedül kell maradnom apával. Ezt meg tudod oldani?

Kyros neheztelve a fejét rázta. Alig várta, hogy befejeződjön ez a hercehurca, eltűnjenek végre a szigetről, s megszűnjön a feszültség, ami a mellkasából ki akar törni egy ideje.

– Kinek van kérdése? – tekintett körbe Kaiden.

– Ha kibeletztük a *rennarát* és megszerezted a gyűrűt... Egyszerűen csak futunk le a lépcsőn, irány a keleti öböl? – foglalta össze Tara a műveletet.

– Ennyi. Alas aktiválja a pajzsot, s máris a nyílt óceánon vagyunk. Theia segít a navigációban, s legkésőbb három nap múlva kiköthetünk a megjelölt helyen – bólintott a fiú.

– És a lumithar nálad marad a szárazföldön is? – Kyros tudta a választ, de azért feltette a kérdést.

– Naná! Vagy van jobb ötlete valakinek? – nevetett Kaiden magabiztosan, a többieket figyelve.

– És biztos, hogy engedelmeskedni fog neked a gyűrű? Illetve a hologram – kérdezte Mila. Kaiden éppen válaszolt volna, de Kyros hamarabb szólalt meg.

– Akinek az ujján van, annak engedelmeskedik. Ez van a programozásában. Aki viseli, csak az parancsolhat neki. Még gyermekkorunkban apa sokat mesélt a Lanthearól, ahonnan ő származik. Csak energiakristályokat kell vinni, hogy a működését biztosítsuk majd ott is.

– Azt majd úgyis növesztünk, hiszen viszünk magunkkal rengeteg technikai eszközt is – jelezte Tara, aki Milával együtt a hajó felszereléséért volt felelős. Szerencsére ezek egy része teljesen természetes volt, akkor is rendelkezniük kell vele, ha

csak 100-150 kilométerre mennek egy szomszédos szigetre. Az extra dolgokról pedig senkinek nem kell tudnia, szépen elrejtik majd a hajó hátsó raktáraiba.

– Elismételjük még egyszer, kinek mi lesz a feladata? – kérdezte Kaiden, majd beleivott az italába.

A fiatalok még hosszan beszéltek az akció részleteiről. Alas néha kiment, hozott némi utánpótlást, mindig vigyázva, hogy becsukja maga mögött az ajtót.

A fénykristály világítása lassan halványulni kezdett, mintha maga is kimerült volna a hosszú tervezgetéstől. A raktárhelyiség dohos levegőjében ott vibrált mindaz, amit megbeséltek – a tervek, az időzítések, a kockázatok. Még egy hónap... pontosabban harmincöt nap, ami alatt minden eldől.

Kaiden lassan felállt, kikapcsolta a holografikus kivetítőt. A térkép eltűnt, de a képek továbbra is ott égtek mindannyiuk elméjében. Először a hajó tesztje bő két hét múlva – egy látszólag ártatlan próbaút a környező vizeken. Aztán a végső előkészületek, és végül... az Alapítók napjának hajnala.

– A következő találkozót a teszt után tartjuk – Kaiden az ajtó felé intett. – Addig mindenki tudja a dolgát.

Egyenként hagyták el a helyiséget, mindegyikük vállát a következő hetek súlya nyomasztotta. Vika vörös haja még egyszer megvillant a kristály fényében, arcán a különös mosollyal, ami elárulta: látja maga előtt a szabadság ígérését. Mila és Serran szorosan egymás mellett léptek ki, mint akik egymásból merítenek erőt a várakozáshoz. Gelt egy pillanatra megállt, mintha a *rennáráról* szóló vita még mindig foglalkoztatná, de aztán csak bólintott és ő is távozott.

Kyros az ajtóban visszafordult. Nézte öccsét és Tarát, akik még mindig az asztalnál álltak, kezeik összefonódva. A testvérek tekintete találkozott – ez a hónap mindent

megváltoztat majd közöttük, és egyikük sem volt biztos benne, hogy készen állnak-e erre.

Kint a Mélypont lassan elcsendesedett, a kristályprizmák fénye egyre halványabban derengett, míg végül csak sejtelmes árnyékokat vetettek a falakra. Kaiden és Tara kézen fogva ballagtak a sötétben. A sziget éjszakai arca most különösen titokzatosnak tűnt. At Lanthea élt és lélegzett, mit sem sejtve a falai között érlelődő változásról. Az utcákon rajtuk kívül csak néhány késői járókelő sietett valahová, lépteiket elnyelte az egyre növekvő sötétség. A távoli kikötőben a halászhajók ringatóztak a holdfényben, felkészülve a hajnali indulásra – ugyanúgy, ahogy húsz éve minden éjjel. De most minden más volt. A levegőben ott vibrált valami megfoghatatlan – egy közelgő vihar előszele, s vele együtt egy új korszak ígérete.

XV.

A keleti öböl felett a hajnal első sugarai még csak halványan derengtek, de a dokk környéke zsongott az izgalomtól. A negyven méteres hajótest méltóságteljesen emelkedett a támasztékok között – karcsú vonalai, elegáns formája minden szemlélőt lenyűgözött. Az építődokk sötét színű falai között az utolsó előkészületek zajlottak: Sorel és csapata a vízrebocsátás minden részletét újra ellenőrizte.

A dokk peremén Seid és Kleito álltak, egymásba karolva. Az uralkodópár szemében büszkeség csillogott, ahogy nézték fiaikat irányítani a munkálatokat. Kyros a vezérlőpultnál állt Valorral, az áramlási térképeket tanulmányozva, míg Kaiden a fedélzeten koordinálta a rakodást.

– Az útiterv szerint legfeljebb négy óra alatt érjük el a szigetcsoportot – magyarázta Valor. – Az áramlatok kedvezőek, és a széljárás is optimálisnak tűnik. Szép nap ez a hajózásra! – mosolygott a lány.

A fedélzetre hosszú sorban érkeztek a szükséges felszerelések: halászhálók, kőfejtő eszközök, tárolóedények – minden, ami egy valódi expedícióhoz kellhet. A raktér mélyén ezek gondosan elrendezve várták az indulást, tökéletes alibit szolgáltatva a próbaúthoz. Még egy széljáró is helyet kapott a hajó orrában, légi felderítésre előkészítve. Ehhez igazából Kleito ragaszkodott, biztonsági okokból. Ha hirtelen valakit vissza kell hozni a városba, a jármű húsz perc, de legkésőbb fél óra alatt megteheti a több órás utat.

– Az utaslistát egyeztessük még egyszer – Tara a tábláját tanulmányozta, miközben Kaidenhez fordult. – A legénység harminc főben maximalizálva. Rajtuk kívül a szüleitek, természetesen... – A fiú bólintott. – Kyros, mint kapitány, te,

mint első tiszt. Valor az áramlások szakértőjeként... Sorel professzor, Vika és én a műszaki felügyelet miatt.

A lista folytatódott: Kern és Amira a Tanácsból, három vezető oktató az Akadémiáról, valamint néhány hallgató, akik az építésben is részt vettek. Összesen ötven fő.

Az orichalcum vezetékek hálózata finoman pulzált a hajótesten, ahogy a rendszerek egyik diagnosztikát a másik után futtatták. A vezérlőpult zöld derengése jelezte: minden működőképes, minden a helyén.

– Részemről minden rendben – jelezte Sorel professzor a vízsugárhajtómű vezérlőpultja mellől. A dokk oldalfalain elhelyezkedő támasztékok lassan mozdulni kezdtek, miközben a medence megtelt vízzel.

– Emlékszem az első halászhajókra – suttogta Kleito férjének, miközben figyelték a folyamatot. – Az a kis csónak, amivel kezdtük... és most nézd!

Seid megszorította felesége kezét. Igen, húsz év telt el azóta, és most fiaik egy olyan hajót építettek, ami minden várakozást felülmúlt. Az atyai büszkeség fojtogatta, ahogy nézte Kyrost a vezérlőpultnál – fia minden mozdulata magabiztosságot és hozzáértést sugárzott.

– Egy hete mást se csinálnak, csak a vezérlést és az irányítást gyakorolják! – mosolygott Seid. – Valószínűleg minden rendben lesz.

A víz szintje lassan emelkedett a dokkban. A hajótest először finoman megremegett, majd – ahogy a felhajtóerő átvette a terhet a támasztékoktól – kecsesen lebegni kezdett. A vízsugárhajtómű vezérlőkristályainak fénye felerősödött, ahogy az energiarendszerek aktiválódtak.

– Minden rendszer működik – jelentette Vika a vezérlőpultról. – A hajó készen áll.

A dokk kapui lassan nyílni kezdtek, utat engedve az óceán felé. A felkelő nap sugarai megcsillantak a víz felszínén, ezüstös hidat rajzolva a horizontra. At Lanthea partjainál most először ringott egy igazi tengerjáró hajó – egy álom, ami mostanra valósággá vált.

– Egy óra múlva kifutunk – jelentette Kyros. – Kérem a legénységet és az utasokat, készüljenek fel!

A dokk körül gyülekező tömegben izgatott sustorgás futott végig. A kiválasztottak, akik részt vehettek ezen a történelmi úton, kezdtek felszállni a fedélzetre. Seid és Kleito még egy pillanatig a parton maradtak, figyelve, ahogy a nap egyre magasabbra kúszik az égen.

– A fiaink... – Kleito hangjában büszkeség és valamiféle nosztalgikus szomorúság keveredett. – Felnőttek.

– Igen – bólintott Seid. – És többre vitték, mint reméltük.

Amit nem láthattak – amit senki sem láthatott –, az a nyugtalanság volt Kaiden szemében, ahogy a horizontot kémlelte. Vagy a feszültség Kyros arcán, amikor a kormánykereket markolta. Ez a próbaút több lesz egy egyszerű tesztnél – ez lesz a főpróba valamihez, ami örökre megváltoztatja majd At Lanthea történetét.

A keleti öböl dokkjának kapui teljesen kitárultak. A negyven méteres hajótest még mindig a medencében lebegett, de már érezte az óceán hívását – mintha a szerkezet maga is izgatottan várná az indulást.

Kyros a parancsnoki hídon állt, ujjai könnyedén pihentek a kormánykeréken. Előtte az öböl részletes, holografikus térképe lebegett, rajta az áramlatok és víz alatti domborzatok

pontosan jelölt mintázataival. Valor mellette állt, tekintete az adatsorokon futott végig.

– Az első kritikus pont ötven méter után lesz – magyarázta a lány, egy áramlási csomópontra mutatva. – Ott találkozik a keleti és déli sodrás.

A fedélzeten a legénység elfoglalta helyét. Kaiden a hajó orrában állt, szemei a horizontot pásztázták, míg Tara a meghajtórendszert ellenőrizte. A vezérlőkristályok derengése felerősödött, ahogy az energiarendszerek teljes kapacitásra kapcsoltak.

A dokk peremén Seid és Kleito most elindultak a beszállóhid felé. Az uralkodópár léptei visszhangot vertek a fém felületen – mögöttük a többi utas: Kern és Amira a Tanácsból, az Akadémia vezető oktatói, mind ünnepélyes arccal, mintha egy új korszak kezdetének lennének tanúi.

– Legénység, mindenki a helyére! – Kyros hangja határozottan csengett. – Felkészülni az indulásra!

A hajótest finoman megremegett, ahogy az első igazi hullámok megérintették – nem a medence mesterséges mozgása ringatta, hanem az élő óceán lélegzete.

– Sorel professzor, jelentést kérek! – kiáltott Kyros a kormány alatti részleghez, ahol a vezérlőpultok helyezkedtek el.

– Minden rendszer optimális – jött a megnyugtató válasz. – A kristályok energiaszintje stabil, a hajtóművek készek.

Seid a korlátnak támaszkodva figyelte idősebb fiát. Kyros pont úgy állt a kormánynál, ahogy ő maga is állt egykor, egy másik világban, egy másik hajón. Kleito megszorította a kezét, tekintetében továbbra is a büszkeség csillogott.

A hajó orra lassan fordult az átjáró felé, a hajtóművek halk zümmögése felerősödött. Az első igazi mozdulat rendkívül finom volt, a hajótest ellenállás nélkül, kecsesen siklott ki a vízre.

– Energiaszint hetven százalékon – jelentette Gelt. – A kristályok tökéletesen reagálnak.

Az első igazi hullám akkor érte őket, amikor áthaladtak a kapun. A hajó teste megremegett, majd azonnal alkalmazkodott a mozgáshoz. A stabilizátorok kristályai felizzottak, ahogy kompenzálták a váratlan erőket.

– Gyönyörű – suttogta Kleito, ahogy nézte a hajó első táncát az óceánnal. És valóban az volt: At Lanthea első igazi tengerjáró hajója kifutott a nyílt vizekre.

A holografikus kivetítőkön az adatok folyamatosan frissültek, mutatva sebességet, irányt, a környező áramlatok mintázatát. Kyros a kormánykeréken nyugtatott ujjakkal figyelte a hajó minden rezdülését. De ő nem csak a számokat látta – érezte a hajó lelkét, a fa, az acél és a kristály szimfóniáját, ami most először csendült fel a nyílt vízen.

– Hajtóművek, maximális meghajtás – adta ki a parancsot.
– Irány az óceán!

A hajó lassan, méltóságteljesen hagyta maga mögött a dokkot. At Lanthea partjai a reggeli fényben ragyogtak, mintha ők is büszkék lennének erre a pillanatra.

Az öböl védett vizei lassan maradtak el mögöttük, ahogy a hajó egyre gyorsuló tempóban haladt. A reggeli szél erősnek bizonyult, és Kyros parancsára a legénység előkészítette a vitorlákat.

– Fővitorla kész! – kiáltotta Kaiden a fedélzetről. A hatalmas vászonfelület lassan emelkedett a magasba, mint egy ébredező, óriási madár szárnya. A szél azonnal

belekapott, és a hajótest megremegett, ahogy az új erő húzni kezdte.

– Stabilizátorok rendben – jelentette Sorel professzor a pult mellől. – A rendszer tökéletesen kompenzálja a feszültséget.

A fedélzeten az utasok lélegzetvisszafojtva figyelték, ahogy a második, majd a harmadik vitorla is kibontakozott. A hajó teste most teljesen új életre kelt – nem a hajtóművek ereje hajtotta, hanem a természet maga. A vezérlőkristályok fénye halványabbra váltott, ahogy a meghajtórendszerek energiafelhasználása minimálisra csökkent.

Valor a navigációs pultnál állt, tekintete a holografikus áramlásterképet figyelte.

– Az első nagyobb hullámsor három perc múlva ér el minket – jelentette. – A déli áramlat picit erősebb a vártnál. De utána sokáig nyugodt lesz a víz.

Seid észlelte, ahogy a horizont lassan hullámsani kezd előttük. Visszanézett At Lantheára – ez volt az első alkalom, hogy ilyen távol került a szigettől. Egy pillanatra újból előtört belőle az az érzés, amit akkor érzett, amikor teljesen egyedül felébredt a keleti parton. A Lantheán hagyott mindenkit: családot, szerelmet, munkát, célokat – az életét. Kleitóra nézett és megölelte: ez most egy egészen más helyzet, hiszen azokkal van, akiket szeret, s estére újból visszatér a helyre, amit együtt felépítettek.

– Kormány balra tíz fokkal! – Seid gondolatait Kyros kiáltása szakította félbe. A fiú ujjai határozottan mozogtak a kereken, ahogy a hajót az optimális szögbe fordította. A test egy pillanatra megremegett, majd kecsesen átsiklott egy nagyobb hullámon, akár egy gyakorlott táncos.

– Gyönyörűen dolgoznak – fordult Kleito a mellettük ülőkhöz. – Mintha mindig is ezt csinálták volna.

– Valóban lenyűgöző – jegyezte meg Kern tanácsstag, aki eddig csendben figyelt. – A hajó és a legénység tökéletes összhangban működik.

A délelőtti nap teljes erejével ragyogott az óceán felett, sugarai millió gyémántként tükröződtek vissza a hullámokon. A hajó most felfokozott sebességgel szelte a vizet, három hatalmas vitorlája tökéletes összhangban dolgozott. Csak a stabilizátorok és a navigációs rendszerek működtek, minden más erőt a természettől kölcsönöztek.

– Sebesség huszonhat kilométer óránként – jelentette Valor, tekintete a holografikus kivetítőkre szegeződött. – Az áramlatok pontosan követik az előrejelzést.

Kyros a kormánykeréknél állt, ujjai ösztönösen reagáltak a hajó rezdüléseire. A test úgy táncolt a hullámokon, mintha mindig is erre született volna – minden mozdulata kecses volt, mégis erőt sugárzott. A stabilizátorok kristályai halványan felizzottak, amikor egy-egy nagyobb hullám érte őket, de a rendszer tökéletesen kompenzálta a mozgást.

– A szigetcsoport látótávolságban – Kaiden hangja a hajó orrából érkezett. A fiú a távolba mutatott, ahol a horizonton sötét foltok kezdtek kirajzolódni.

– Emlékszem, amikor először vittél ki a vízre – suttogetta Kleito férjének. – Az a kis halászhajó... akkor azt hittem, az maga a csoda.

– Abban az időszakban az is volt – mosolygott Seid. – De ahogy a régi lantheai mondás tartja: „Amit kevesen cipelnek, az teher, amit sokan visznek, az maga a siker.”. A *rennara* segítségével több száz, sőt ezer építő húzta At Lanthea szekerét ugyanabba az irányba.

– Elkerülhetetlen volt a siker! – fogalmazta meg Kleito nevetve.

De nem mindenki osztotta ezt az optimizmust. Kaiden tekintete időről időre At Lanthea immár láthatatlan körvonalai felé tévedt. A sziget csak egy távoli emlék volt a horizonton – és ez a távolság valami különös érzést ébresztett benne. Tara, mintha csak megérezte volna gondolatait, felpillantott rá a fedélzetről. Szemükben ugyanaz a tűz égett – ez nem csak egy próbaút volt számukra, hanem egy ízletes falat a szabadság tortájából.

A délelőtt lassan telt, a nap egyre magasabbra kúszott az égen. A szigetcsoport körvonalai egyre tisztábban rajzolódtak ki előttük – sziklás partok, rejtett öblök ígérete. Az óceán most nyugodtabb volt, a hullámok ritmikusan ringatták a hajót.

– Még egy rövid óra a célpontig – jelentette Valor. – Az áramlatok kedvezőek maradnak.

A fedélzeten mindenki érezte: ez a nap nem egy egyszerű teszt. Ez egy új korszak kezdete volt At Lanthea történetében – bár hogy pontosan milyen korszaké, azt még nem sejtették. Csak a szél süvítése és a hullámok moraja töltötte be a csendet, miközben a hajó méltóságteljesen szelte a vizet, útban az ismeretlen felé.

A szigetcsoport szürke sziklái gigászok megkövült maradványaira emlékeztettek, ahogy fenyegetően kiemelkedtek az óceánból. A központi sziget – amely célpontjukként szolgált – három kisebb sziklaszirt gyűrűjében pihent, mintha a kisebbek védelmezően ölelnék körbe nagyobb társukat. A víz felszíne alatt korallzátonyok vöröses-narancssárga foltjai derengtek, jelezve a sekély részeket.

Az eddig nyugodt óceán itt megmutatta vadabb természetét – a sekély vizekben örvények és ellenáramlatok táncoltak, a hullámok pedig dühödt rendszerességgel

ostromolták a part menti szirteket. A víz felszíne alatt rejtőző sziklák árnyéka sötét foltokként rajzolódott ki a türkizkék mélységben.

– A keleti átjáró túl keskeny – jelentette Valor, miközben ujjai a holografikus térképen táncoltak. A kivetített kép felett különös mintázatok rajzolódtak ki, ahogy az áramlatok különböző rétegei találkoztak egymással. – A déli csatorna biztonságosabb, bár ott erősebb az áramlat. Látjátok azt a mélyebb bevágást? Ott a víz alatt egy természetes csatorna húzódik.

A sziget maga tagoltabb volt At Lanthea partjainál – a központi vulkanikus kúp körül teraszos sziklaalakzatok futottak körbe, helyenként meredek szurdokokban végződve. A vegetáció sötétzöld foltjai innen is látszottak – elsősorban a védettebb völgyekben és a part menti sávban telepedett meg az élet.

Az egyik ilyen völgy különösen megragadta Kaiden figyelmét, ahogy az orrból elemezte a lehetőségeket. A sziklák között egy természetes öböl rajzolódott ki, ahol a víz nyugodtabbnak tűnt. A partszakasz itt enyhén lejtett, ideális terepet kínálva a kikötéshez.

– Ott! – mutatott az öböl felé. – Az a formáció tökéletes természetes kikötőt alkothat.

A széljáró, amit magukkal hoztak, most kecsesen emelkedett a magasba. A kis repülőszerkezet azonnal elindult felderítő útjára, szenzorai részletes adatokat gyűjtve a környezetről. A holografikus kivetítőn valós időben jelentek meg az új információk: a sziget formája, topológiája, a növényzet eloszlása, a partszakasz adatai.

A hajó lassan, óvatosan közelítette meg a kiválasztott öblöt. A vitorlákat félig bevonták, a manőverezést most a precízebb

vízszugármeghajtók végezték. A kristályok halk zümmögése szinte összeolvadt a hullámok morajával.

Ahogy közelebb értek, a sziget részletei még élesebben rajzolódtak ki. A partvonal mentén különös formájú sziklák meredeztek – a sós permet és a szél évezredes munkája elvégezte feladatát: a táj úgy festett, mint valami ősi civilizáció elpusztult városának romjai. A völgyekben burjánzó növényzet között helyenként kisebb vízesések csillantak meg, friss vizet szállítva a magasabban fekvő forrásokból.

A széljáró most tért vissza felderítő körútjáról, és újabb adatcsomagot továbbított a hajó rendszereinek. A holografikus térkép frissült, új részletekkel gazdagodva: búvóöblök, rejtett barlangbejáratok, édesvízi források pontos helyzetével.

– Energiapajzsot ötven százalékra – adta ki Kyros a parancsot. – Álljunk készen a stabilizátorok azonnali korrekciójára.

A sziklák között a szél különös dallamokat játszott – süvítése visszhangot vert a falakról, mintha a sziget maga figyelmeztetné a betolakodókat.

Ekkor egy mélyből feltörő áramlat kapta el a hajót. A test megremegett, a stabilizátorok kristályai vörösre váltva végezték feladatukat.

– Kritikus terhelés a jobb oldali rendszerekben! – Sorel hangja élesen hasított a hangos szélben. – Le kell lassítanunk!

– Hajtóműveket minimumra! – Kyros hangja határozott maradt, bár ujjai elfehéredtek a kormánykeréken. – Valor, új számítást kérek!

A hajó teste nyögött és rázkódott, ahogy az áramlatok és a sziklák között lavírozott.

Kaiden az orrnál állt, onnan irányította a legénységet.

– Segédvitorlát kifeszíteni! Használjuk ki az oldalszelet!

A kisebb vitorla azonnal reagált, a szél belekapott, és a hajó orra lassan, de biztosan fordult a megfelelő irányba. A kristályok fénye halványulni kezdett, ahogy a terhelés csökkent.

– Még ötven méter – jelentette Valor. – De a sodrás még mindig túl erős.

Seid a tatfedélzeten állva, izgatottan figyelte fiai munkáját. Látta a feszültséget Kyros állkapcsán, a koncentrációt Kaiden tekintetében. De látta azt is, ahogy a legénység tökéletes összhangban dolgozik – minden mozdulat időzítve, minden parancs azonnal végrehajtva.

A hajó végül elérte a kiszemelt, belső öblöt. A víz itt nyugodtabb volt, bár a mélyben még mindig érezni lehetett az áramlatok erejét.

– Horgonyt leeresztetni! – Kyros parancsa tisztán csengett. – Csónakokat kiszálláshoz előkészíteni!

A horgonyok láncai csörögve futottak le a mélybe. A hajó lassan megállapodott, bár a hatalmas test még mindig finoman remegett az áramlatok játékában.

A következő órák során az utasok kiszálltak a szigetre a csónakok segítségével, míg néhányan a kormánynál maradtak, hogy megbeszéljék a tapasztalatokat.

– Ennél jobban nem is mehetett volna! – Tara öröme teljesen őszinte volt. – Minden tökéletes volt!

Vika bólogatott, de úgy tűnt, a fiúk annyira nem voltak boldogok.

– Ha nem lett volna Valor, sokkal több problémába futottunk volna bele – jelentette ki Kyros. – Theia nélkül nem merném megkockáztatni a nyílt óceánt. Nem tudhatjuk,

mikor futunk bele egy viharzónába, vagy csak egyszerűen egy erősebb áramlatba.

– Most kivételesen egyetérttek a bátyámmal – vigyorgott Kaiden. – Mindenképpen szükségünk lesz egy vezetőre. De egy újabb ötlet jutott eszembe: vigyünk magunkkal legalább egy széljárót is.

– Ez kiváló ötlet! – Tara átölelte Kaiden derekát. – Repülhet előttünk, s elkerülhetjük a veszélyesebb szakaszokat. Az érzékelői sok információt szolgáltathatnak az út során.

Mindenki egyetértett, most még a két fiút is összekapcsolták a közös problémák.

– Nézzük meg mi is a szigetet! – javasolta Vika. – Hiszen azért jöttünk, hogy felmérjük a szigetet az erőforrások miatt. Nem? – kacsintott, majd a csónak felé indult.

Mire a nap a zenit felé járt, mindennel végeztek. Miután elfogyasztották könnyed ebédjüket, egy kicsit még élvezték a nap melegét, majd elkezdtek visszaszállingózni a hajóra.

A vezérlőkristályok újra halkán zümmögtek a kormány alatt a tatfedélzeten, vidáman jelezve: minden a tervek szerint működik.

A visszaút előtt Kyros még egyszer ellenőrizte a vízsugármeghajtót. Ahogy végignézett a szerkezeten, most először mosolyodott el. Az út problémamentes volta nem csak a technikai felkészültségüket bizonyította – megmutatta azt is, hogy képesek együtt dolgozni, bízni egymásban, megoldani a váratlan problémákat. Talán érdemes adni egy esélyt az új világnak. Gyomrában a feszültség engedni kezdett, először, a szökés tervének megfogalmazása óta. És talán csak képzelődött, de mintha Kaiden szemében is ott csillant volna valami új – egy felismerés, hogy együtt többre képesek, mint eredetileg gondolták. Sokkal többre.

A nyílt vízen a szél ismét kedvezően fordult. A vitorlák kifeszültek a kéklő égbolt alatt, a hajótest kecsesen siklott a hullámokon.

Seid a tatfedélzeten állt, a legénységet figyelte. Az, hogy sikeresen elnavigálták a hajót egy majdnem száz kilométerre levő szigethez valamit megváltoztatott a fiatalokban. A kezdeti merev hierarchia helyét átvette egy természetes, jóval könnyedebb együttműködés. Mintha a hajó maga formálta volna őket egységes csapattá.

Kyros újra a kormánykeréknél állt, most azonban más volt a testtartása, mint idefelé – a kezdeti feszültséget felváltotta egy magabiztos nyugalom. A hajó minden rezdülésére ösztönösen reagált, mintha ő is egy élő organizmus részévé vált volna.

– Azt kell mondjam, kellemesen csalódtam ezekben a fiatalokban – fordult Kern Seid felé. Úgy tűnt az ő gondolatai hasonló irányba indultak el. – Ez megváltoztathatja At Lanthea jövőjét.

– Igen – bólintott Seid mosolyogva. Éppen Kaident figyelte, akinek minden mozdulatában ott volt az a különös, visszafojtott energia. Mindkét fia más ember lett ezen az úton – vagy talán csak megmutatták igazi énünket.

A délután lassan estébe hajlott. A nap sugarai ferdén érték a vitorlákat, arany szegélyt rajzolva a kifeszített vásznakra. A szél hangja összemosódott a hullámok morájával, különös szimfóniát alkotva.

– Otthon már biztosan látják a hajót – szólalt meg Kleito, férje mellé lépve. – Emlékszel? Így vártuk mi is az első halászhajókat.

Seid megszorította felesége kezét. Persze, hogy emlékezett. Pedig a halászhajók nem is mentek messze, a sziget környékén vetették ki a hálójukat.

Az alkony különös színeket festett az égre, amikor a hajó befordult a keleti öbölbe. A dokk kristálylámpái megvilágították a területet, fényük tükröződött a nyugodt vizeken. A part mentén emberek gyülekeztek – mintha egész At Lanthea várta volna a visszatérésüket.

A part menti sziklák között manőverezve Kyros minden figyelmét a kormányzásra összpontosította – a stabilizátorok halk zümmögése jelezte a folyamatos korrekciót.

– Az áramlás kedvező – mutatott Valor a térképre. – De a dokk bejárata előtt van egy erősebb örvénylelés.

A parton gyülekező tömeg tisztán kivehető volt. At Lanthea lakói százával álltak a mólókon, a dokk körüli emelvényeken. A kristálylámpák sorra gyulladtak ki az alkonyatban, különös, derengő glóriát vonva a közeledő hajó köré.

– Stabilizátorokat teljes erőre – adta ki Kyros az utasítást, ahogy a hajó orra a dokk bejárata felé fordult. A kristályok fénye felerősödött, ahogy a rendszer kompenzálta a parti áramlatok játékát.

Kaiden az orrnál állt, irányítva a dokkolási műveleteket. A kötelek készenlétben álltak, a legénység minden mozdulatát összehangolva várta a parancsokat. De a fiú tekintete időről időre a távoli horizontra tévedt, ahol az óceán és ég összeolvadt – mintha valamit keresne ott, a végtelenben.

– Büszke vagyok rájuk – suttogta Kleito férjének, ahogy figyelték fiaik munkáját. – Nézd, mennyire... felnőttek.

Seid bólintott. Igen, a fiai ma valóban férfivá értek.

– Azért látható a kontraszt kettőjük között – kezdte óvatosan. – Kyros minden figyelmét az utazás biztonságára, a vezetésre fordította, precízen kalkulálva az áramlatokat és a szél erejét. Kaiden viszont a felfedezés lehetőségeit latolgatta, tekintete mohón falta a sziget ismeretlen tájait. Az egyik a biztonságot kereste az ismeretlenben is, a másik az ismeretlent még a biztonságban is.

– De hiszen te is pontosan ezeken a fázisokon mentél keresztül! – nevetett Kleito, férjéhez bújva. – Amikor a legelső kis csónakkal hajózáztunk a sziget körül, pontosan ugyanaz a feszült figyelem, ugyanaz a felelősségtudat látszott az arcodon. És Kaiden... Amikor beszéltél az új világról, amikor elmondtad a terveidet At Lantheáról, pontosan azt láttam a szemedben, mint most az övében.

Seid nem válaszolt, de igazat adott feleségének. Igen, a fiai két különböző utat testesítettek meg: a felelősségteljes vezetőét és a szenvedélyes felfedezőét. És talán éppen ez a különbözőség tette őket együtt olyan erőssé – a hajó két különböző, de egyformán nélkülözhetetlen rendszere.

A dokk kapui lassan nyíltak szét előttük. A hajótest finoman remegett, ahogy belépett a mesterséges medencébe. A stabilizátorok kristályai utoljára felizzottak, majd visszahelványultak normál derengésre.

– Horgonyokat előkészíteni! – Kyros hangja tisztán csengett az alkonyatban. – Kikötünk!

A kötelek megfeszültek, a hajó teste lassan, méltóságteljesen siklott a helyére. A tömeg a parton lelkesen éljenzett – At Lanthea első igazi tengerjáró hajója hazatért.

– Ez csodálatos volt – örvendezett Amira. – Ma a fiatalok bebizonyították: tudnak nagyot álmodni és képesek meg is valósítani az álmaikat. S mindezt a *rennara* nélkül...

– Azért ne feledd, hogy kaptak segítséget is: Valor, Sorel – replikázott Kern. – Nélkülük nehezebb lett volna. De induljunk, végre szeretném rendesen kinyújtóztatni a lábaimat!

A kikötőhidak leereszkedtek, az első utasok kezdtek partra szállni. A tömeg lelkesedése betöltötte a kikötőt – mindenki részese akart lenni ennek a történelmi pillanatnak.

Kyros még egyszer végigjárta a hajót, ellenőrizve minden rendszert a tatfedélzeten. A kristályok halványan derengtek a félhomályban, mintha ők is pihenőre készülnének. De valami azt súgta neki: ez a pihenő nem tart sokáig.

Az éjszaka lassan leereszkedett At Lantheára. A dokk kristálylámpái teljes fénnel ragyogtak, megvilágítva a hajó elegáns vonalait. A próbaút hivatalosan véget ért – de valami más, valami sokkal nagyobb most kezdődött el.

És talán csak a szél játéka volt, de mintha a bevont vitorlák még mindig a távoli horizont felé feszültek volna, mintha a hajó maga is tudná: hamarosan újra útra kél. És akkor... akkor minden más lesz.

XVI.

– *Serad*, nyugodj meg! – Theia halványan lebegett Seid műhelyének közepén. – A holnapi nap ugyanolyan nyugodt lesz, mint a mai, vagy a holnaputáni. Valorral egy hete folyamatosan nyomon követjük a vulkanikus aktivitást. Ha eddig nem történt komolyabb baj, most sem fog.

– Az egyetlen különbség, hogy a holnapi napon kétezer ember fog ünnepelni az utcákon! – Seid a műhelyben fel s alá mászkált és a megszokottnál hangosabban mondta a magáét. – Mi lesz, ha egy dinamikus izé...

– Talajmegerősítés... – egészítette ki Theia.

– Az. Mi lesz, ha valaki éppen egy olyan helyen tartózkodik, ahol ilyet kell csináljatok?

– Semmi. Az energiamezőket a föld alatt aktiváljuk. Legfeljebb annyit fog érezni, hogy egy pillanatra meginog alatta a talaj. *Serad*, tényleg nem szabad aggódnod. Neked kell a legnyugodtabbnak maradnod, s mindenki követni fogja a példád.

– Rendben, értem – sóhajtott Seid, de látszott rajta, hogy semmivel sem lett jobb a hangulata. – De tényleg nem kell más, elegen lesztek ketten, Valorral?

– Pontosan tudja ő is a protokollt. Ha a holotáblája nála van, mindent meg tud oldani akár otthonról is. Bár most, hogy mondod...

– És nyugodjak meg – horkant fel a férfi. – Mi jutott eszedbe?

– Semmi fontos! Annyit kérnék Valor nevében, hogy használhassa az egyik eszközödet a négyes műhelyben – Theia megpróbált olyan nyugodt lenni, amennyire tudott. Még véletlenül sem akarta felizgatni Seidet, hiszen az utóbbi

napokban folyamatosan aggódott. Persze, volt miért, de mindent megoldanak a lánnyal.

– Az az, amelyik a *rennara* felőli részen van?

Theia bólintott.

– És éjszaka fog dolgozni, mire holnap felébredsz, nyomát sem fogod látni.

– Felőlem dolgozhat nyugodtan – végre úgy tűnt, hogy a témaváltás talán picit nyugodtabbá tette Seidet. Legyintett és leült az asztalához.

– Régen fel akartam tenni egy kérdést, de tartok a választól. Viszont nem kerülgethetjük tovább.

Theia érdeklődve figyelte a férfit, aki most felé fordulva, komoly arccal beszélt.

– Ez a vulkanikus tevékenység mennyire fenyegeti At Lantheát... a jövőben? Mennyire kell tartanunk attól, hogy a sziget megsemmisül? – kérdezte.

Theia még halványabb színt öltött, közelebb siklott Seidhez. A műhely holografikus kivetítőjét aktiválta, amelyen a sziget keresztmetszeti képe jelent meg. Vörösen izzott a nyolc kilométer mélyen mocorgó magmakamra, s láthatóvá váltak a problémás repedések is.

– Nem fogok kertelni – kezdte Theia, bár tisztában volt vele, hogy legkevésbé ez hiányzik most Seidnek – Valorral az elmúlt napokban ezen dolgoztunk. A legfontosabb következtetésünk az volt, hogy megoldható. Az áramlások változásai okozzák a fő problémát, ahogy már beszéltünk róla. Viszont, ha a repedéseket be tudjuk zárni, a pajzs önmagában is elég lesz ahhoz, hogy ezer évig nyugodtan aludhass.

– És a pajzs energiaellátása? – Seid nem értette a viccet, legalábbis semmi jelét nem mutatta, hogy felfogta volna. – Meddig fog kitartani?

– Ha végre befejezed az energiakonverter kristályodat, akkor ez a kérdés okafogyottá válik – válaszolta Theia, az asztalon levő barna kristályra célozva. – A sziget alatti hőenergiát ki tudjuk majd használni a központi mag folyamatos maximumon tartására.

Seid mozdulatain látszott, hogy kissé lehiggadt. Lejjebb eresztette a vállait, s végre nem tördelte a kezét sem.

– Azért még a holnapi napot éljük túl mindenféle probléma nélkül – mondta, s szája szögletében egy apró mosoly is megjelent. – És persze, jöjjön nyugodtan Valor, amikor csak akar. Egyelőre még a saját eszközeimet sem akarom használni.

– Pedig örülnék, ha végre csinálnál valamit, amivel a köz hasznára vagy. – Theia felnevetett saját szemtelen, vagy inkább szarkasztikus megjegyzésén, de legalább Seid is vidám arccal nézett legrégebbi barátjára.

– Nem is tudom, mihez kezdenék nélküled... – rázta a fejét mosolyogva, de szemében látszott a hála, a köszönet és a tisztelet az AI iránt.

– Elfogadom a rajongásodat! – Theia most erősen felragyogott, az *asha* elegáns és tündöklő formáját vette fel. – De most mennem kell, még sok olyan dolgom van, amit a *po* helyett kell megtegyek! – azzal orrát felszegve, kacér mozdulattal emelte meg fényből készült fehér ruhájának szegélyét, fejét félreacsapva átsétált a falon.

Seid még egy ideig szolid derűvel az arcán nézett utána, aztán tekintete az ablakon át a távolba révedt, ahol a város fényei ragyogtak az alkonyatban. A holografikus kivetítő még mindig mutatta a sziget keresztmetszetét, a magmakamra vörös izzását – de most mindez nem aggasztotta annyira. Theia... igen, Theia nélkül semmi sem lenne ugyanaz. Az AI több volt már, mint egy egyszerű segítő; barát volt, társ a

nehéz időkben, aki akkor is mellette állt, amikor senki más. Most is, ahogy visszagondolt az elmúlt évekre, szívét melegség töltötte el. Kleito szerelme, gyermekeik tehetsége, a sziget virágzása – minden összekapcsolódott egyetlen harmonikus egésszé. Felállt, az ablakhoz lépett, és nézte, ahogy At Lanthea kora esti fényei felragyognak. A kristálylámpák sorra gyulladtak ki az utcákon, a házak ablakaiból meleg fény szűrődött ki, és a távolban, a kikötőben ott ringott büszkén fiai hajója, a Fare'vel, azaz a „Távoli vitorla”. Igen, megérte minden küzdelem, minden álmatlan éjszaka. A semmiből egy új civilizációt teremtettek, ahol a technológia és az emberi lélek kéz a kézben jár. Elmosolyodott, ahogy az esti szellő megérintette arcát – At Lanthea nem csak egy óceáni sziget lett, hanem az otthon maga, egy álom, ami valósággá vált. És ő, aki egykor egyedül ébredt ezen a parton, most egy virágzó közösség vezetője, egy szerető család feje, és talán... igen, talán egy kicsit még mindig az az álmodozó is, aki először képzelte el mindezt.

XVII.

– Tényleg bemehetek veled? – Maya ugrált örömeiben. – Valorhoz futott és átölelte a lányt. – A *po* egyik laborjában fogunk dolgozni!

– De ha csak előtte szólsz apukádnak, hogy egész éjjel távol leszel! – emelte fel ujját Valor, komoly arcot mímelve. – És ha bármi gond van, ott megtalál. Rendben?

– Persze, azonnal beszélek vele és sietek vissza! – Maya meg sem várta a választ, már ki is lépett az Akadémia áramlástan laborjából és apja irodája felé vette az irányt.

Valor elégedetten mosolygott, imádta ezt a kislányt. Tudta, hogy akár a *rennarát* választja, akár az Akadémiát, az agya, mint a szivacs fogja magába szívni a tudást. Ő persze a programozásnak jobban örült volna, hiszen akkor másnap maga mellé vehetné tanítványaként, de nem akarta befolyásolni a lány döntését. Még van majdnem két éve...

Valor tekintete végigfutott az összekészített eszközökön, miközben gondolatban újra átfutotta a tervet. A holnapi ünnepség biztonsága mindennél fontosabb volt. Az asztalon egy különleges kristálymátrix pihent – az egyetlen olyan prototípus, ami képes volt egyszerre kezelni a vulkanikus és óceáni adatokat. Hetek óta dolgozott a komplex védőrendszeren, de a végső kalibrációhoz szüksége volt Seid műhelyének egyedi felszerelésére.

Maya visszatérése zökkentette ki gondolataiból. A kislány szemében ott csillogott az a tiszta kíváncsiság, ami annyira jellemző volt rá. Valor elmosolyodott – igen, Maya pont olyan volt, mint ő ebben a korban. Mindent tudni akart, mindent érteni, és főleg: mindent azonnal.

– Beszéltem apával! – lihegte Maya, még mindig az irodáig tartó futástól kipirulva. – Azt mondta, vigyázzak a kristályokra, és ne nyúljak semmihez, amit nem mutatsz meg!

Valor bólintott, majd óvatosan egy speciális tárolóba helyezte a kristálmátrixot. A szerkezet halványan derengett a védőburkolat alatt, mintha tudná, milyen fontos szerepe lesz hamarosan.

– Akkor indulhatunk? – kérdezte Maya izgatottan, tekintete a laborból kivezető ajtó felé villant.

– Még egy pillanat – Valor ellenőrizte a tábláján futó diagnosztikát. A holografikus kijelzőn komplex áramlási mintázatok táncoltak, egyszerre mutatva a tenger és a föld alatti mozgásokat. – Rendben, mehetünk.

A délutáni nap utolsó sugarai vörösre festették a falakat, különös árnyékokat vetve a folyosó kanyarulataiban. Valor gondolatai a következő órák feladatain jártak. Tudta, hogy az éjszaka hosszú lesz, de megérte a fáradságot. At Lanthea biztonsága mindennél előbbre való volt. Hogy hogyan fog fennmaradni egy egész éjszakai munka után, az egy másik kérdés... Valószínűleg sehogy, de nem igazán bánta.

Az esti szellő végigsimított At Lanthea utcáin, ahogy Valor és Maya a Szentély felé sétáltak. A kristálylámpák sorra gyulladtak fel körülöttük: apró, biztonságot adó őrszemek az alkonyatban. Maya minden második lépésnél előreszaladt, majd türelmetlenül megvárta mentorát.

– Szerinted a *po* megengedi majd, hogy megnézzem a régi kristályait is? – Maya hangjában izgatottság csengett. – Apa mesélte, hogy vannak olyanok, amiket még a régi világból hozott!

Valor elmosolyodott a kislány lelkesedésén.

– Most csak az áramlásmérőkkel fogunk dolgozni – magyarázta, miközben a tárolóban pihenő kristálmátrix halványan megremegett, mintha reagálna Maya közelségére.
– De ha jó leszel, talán megmutatom, hogyan működik a holografikus térkép kalibrálása.

Maya szeme felcsillant. Valor tudta, hogy a kislány imádja a hologramokat – óráig tudta figyelni, ahogy az áramlási mintázatok táncolnak a levegőben. Volt valami különleges abban, ahogyan Maya értette a technológiát. Nem csak használta, hanem szinte... érezte is.

A Szentélyig vezető lépcső valószínűleg csak Valort fárasztotta el kissé, legalábbis Mayán semmi sem látszott. Rugalmas mozdulatokkal kaptatott felfelé a Szentély belső lépcsőjén. Először a *rennara* szintre értek, ahol egy pillanatra megállt.

– Szerinted bekukucskálhatok? – kérdezte félszegen mentorát, a félig nyitott ajtóra mutatva.

Valor nem válaszolt, csak belépett a hatalmas terembe és maga után húzta a kislányt. A szint közepén maga a gép feküdt, mint egy nagyméretű bölcső, körülötte a húszt ágy. Maya gyakran álmodozott róla, milyen lehet az átprogramozás élménye – érezni, ahogy az elme kitágul, összekapcsolódik valamivel, ami nagyobb és izgalmasabb minden ismert technológiánál.

– Valor... – Maya hangja bizalmasan elhalkult. – Milyen érzés? Az átprogramozás... amikor a *rennara* megérinti az elméd?

Valor egy pillanatig elgondolkodott. Hogyan is magyarázhatná el egy gyermeknek azt az élményt, ami megváltoztatta az egész életét?

– Képzeld el, Maya, hogy egész életedben egy szobában éltél, ahol csak egy apró ablakon át láttad a világot. Aztán

egyszer csak... ledőlnek a falak. És rádöbben, hogy az a kis ablak csak egy töredékét mutatta a valóságnak. A *rennara* nem egyszerűen tudást ad – a szavak lassan, megfontoltan jöttek, ahogy próbálta megragadni a megfoghatatlant. – Amikor először érint meg, olyan, mintha millió könyv tudása, millió élet tapasztalata áramlana beléd egyetlen pillanat alatt. De ez több mint egyszerű információ...

Valor egy pillanatra elhallgatott, kereste a megfelelő szavakat.

– Hirtelen érted a kristályok belső szerkezetét, látod az atomok táncát. Nem csak tudod a képleteket, hanem érzed is, ahogy az energia áramlik az anyagban. A matematika nem csak számok sora többé – látod a számok közötti kapcsolatokat, azt a végtelen, gyönyörű hálózatot. A kémiai reakciók egy tökéletesen komponált szimfónia, ahol minden molekula a maga dallamát játssza.

Maya lélegzetviesszafojtva hallgatta.

– És nem csak a tudományos részét érted meg – folytatta Valor, hangja szinte reveláció-szerűen csengett. – Látod, ahogy minden összefügg. A vulkánok mélyén mozgó magma ugyanazt a táncot járja, mint a csillagok az égen. A kristályok növekedési mintái megegyeznek a fák ágainak rajzolatával. A tenger hullámai és a szél áramlása ugyanazt a matematikai harmóniát követik. És te... – Valor Maya szemébe nézett – ...te ennek mind részévé válsz. Nem csak megérted a világot, hanem érzed is, ahogy lüktet körülötted. Mintha eddig csak hallgattad volna a természet zenéjét, de most... most már te magad is része vagy a szimfóniának.

Egy pillanatra csend lett, csak a falakban futó orichalcum vezetékek halk zümmögése hallatszott.

– De a legcsodálatosabb az egészben – tette hozzá Valor halkán –, hogy mindez nem nyomasztó. Nem érzed úgy, hogy

túl sok. A *rennara* segít, hogy az elméd alkalmazkodjon, hogy minden a helyére kerüljön. Mint amikor egy rejtély darabkái hirtelen összeállnak, és látod a teljes képet. És ettől a pillanattól kezdve... – elmosolyodott – ...soha többé nem látod ugyanúgy a világot.

Maya tekintete áhítattal szegeződött a gépezetre. A *rennara* ott volt előtte, érezte a jelenlétét, ahogy egy halk dallamot játszott a tudata peremén.

– Még két év – suttogta maga elé, majd határozott léptekkel indult a második emeletre vezető lépcső felé. Valor elmosolyodott. Igen, Maya döntése egyre közelebb volt, és ez a pillanat, ez a rövid megállás a terem előtt talán segítette a lány jövőbeli döntését.

A műhely ajtaja halkan suhant félre előttük. Odabent a régi világ és At Lanthea technológiája különös harmóniában létezett: régi mérőműszerek és modern holografikus kivetítők, időtlen kristályok és legújabb fejlesztésű szenzorok. Maya lélegzete is elállt a látványtól.

– Nézd! – suttogta áhítattal, az egyik polcon sorakozó kristályok felé mutatva. A különböző méretű és formájú kristályok halvány derengéssel válaszoltak jelenlétükre, mintha üdvözölnék a késői látogatókat.

Valor óvatosan helyezte el a magukkal hozott eszközöket az egyik munkaállomáson. A kristálmátrix, amint kiszabadult a tárolóból, azonnal kommunikálni kezdett a műhely rendszereivel – halvány fénycsóvák szőtték át a levegőt, ahogy az adatok áramlani kezdtek.

– Gyere – intett Mayának. – Megmutatom, hogyan lehet egyszerre figyelni a tenger és a föld lélegzetét.

XVIII.

Ezen az estén a Mélypontban csak egy halvány kristály világított. A megszokott nyüzsgő tömeg helyett most csak hét alak ült az asztaloknál, árnyékuk furcsán megnyúlt a fehér falak mentén. A bejáraton még mindig ott volt Alas kézzel írt üzenete: "Személyes okok miatt zárva". A pult mögött a csapos szóltalanul törölgette a poharakat, s figyelte a fiatalok beszélgetését.

A hét alak beleolvadt a félhomályba, csak a középben lebegő holografikus kivetítő kékes derengése rajzolta ki körvonalait. A Szentély alaprajza lassan forgott a térben, rajta villogó pontokkal jelölve a kulcspontokat. A kép olyan tiszta volt, olyan részletes, hogy szinte hallani lehetett a falakon futó orichalcum vezetékek halk zümmögését.

– Akkor holnap hajnalban, öt előtt két perccel a Szentély előtti várakozótéren – Kaiden hangja halk volt. – Amikor a nap első sugarai megjelennek a horizonton.

Kyros a falnak támaszkodva állt, hallgatta öccsét. Az elmúlt napok – a hajóút sikere, a közös munka öröme – mintha elmosták volna a korábbi feszültséget közöttük. Most újra egy célért dolgoztak, mint gyerekkorukban.

– Az időzítés kritikus! Tizenöt perc – folytatta Kaiden. Ujjai végigsimítottak a hologramon, követve az útvonalukat. – Ennyi időnk lesz az egészre.

Vika vörös haja az arcába hullott, ahogy előrehajolt:

– És a többiek addigra a hajón lesznek?

– Alas vezeti őket – intett Kaiden a pult felé. – Mire végzünk a Szentélyben, minden készen áll az indulásra. Ugye, Alas?

– A hajót bízátok rám – szólalt meg Alas a pult mögül. – Az energiarendszerek kalibrálva, a raktér feltöltve. Csak a jelre várunk.

– Ötkör indulunk a Szentély lépcsőin. A *rennara*-csapat tudja mi a dolga? – mutatott Kaiden az első emeleten levő teremre.

Mila és Serran összenéztek és bólintottak. A gép tönkretétele az ő feladatuk lesz – a vezérlőegység eltávolítása precíz munkát igényel, de mindketten pontosan tudták, mit kell tenniük.

– Tara, Vika és Gelt maradnak támogatásként Miláékkal, Kyros és én megyünk tovább. Apa mindig ugyanakkor megy fel a toronyba – folytatta Kaiden, és hangja most valahogy más lett. – Az első napsugarakkal. Ez az ő... rituáléja.

– És biztos vagy benne, hogy... – kezdte Gelt, de Kaiden egy kézmozdulattal elhallgattatta.

– Biztos. – A szó élesen hasított a levegőbe. – A tervemnek működnie kell... és ha az nem működne, van másik.

Kyros egy pillanatra összerezzent. Öccse hangjában volt valami, ami nyugtalanította. De nem szólt – a hajóúton megtanulta: néha jobb bízni egymásban, még ha nem is értünk mindent.

– Kyros, te lemaradsz a műhelyben, a torony feljárójánál. Ha anya véletlenül felébredne, akkor sem szabad engedned, hogy feljöjjon. Bezavarhat a tervbe! Kérdések?

Mindenki a kivetítést nézte, annyiszor átrágták, hogy mindenki betéve tudta a feladatát. Nem történhet semmi váratlan! S ha sikerült mindkét részfeladat, legkésőbb negyedóra múlva a hajón lesznek, s indulnak az új világ felé.

– Gondoltatok már arra – szólalt meg váratlanul Vika –, hogy mi lesz azokkal, akiket itt hagyunk? A családjainkkal, barátainkkal?

A kérdés láthatatlan teherként lebegett közöttük. Tara szeme egy pillanatra elhomályosult:

– Majd megértik... egyszer. Hogy nem volt más választásunk.

– Választás – Kyros nevetése keserű volt. – Mindig van választás. Mi pedig ezt választottuk.

Még pár másodpercig bámultak maguk elé, amikor Kaiden felpattant.

– Akkor ennyi! Mindenki tudja a dolgát. Hajnalban, amikor a nap első sugarai megjelennek...

– Akkor végre szabadok leszünk – fejezte be halkán Tara.

A hét alak egyenként hagyta el a helyiséget – mind tudták, ez az utolsó éjszakájuk At Lantheán. Holnap ilyenkor már messze járnak, egy új élet felé.

Kyros az ajtóban még visszafordult. Kaiden és Tara még mindig az asztalnál álltak, egymás ölelésébe olvadva. A báty egy pillanatig nézte őket, majd halkán becsukta az ajtót.

At Lanthea fényei békésen ragyogtak az éjszakában. A kristálylámpák megvilágították az utcákat, az emberek lélekben a holnapi ünnepségre készülődtek.

És a horizont mögött ott várt a hajnal – az utolsó hajnal egy régi élet végén.

XIX.

A hajnali derengés még csak halványan szűrődött be Seid műhelyének ablakain, amikor Valor végre elégedetten hátradőlt. A kristálmátrix tökéletes harmóniában pulzált, egyszerre követve a vulkanikus és óceáni mintázatokat. Az éjszaka során sikerült olyan finoman hangolni a rendszert, hogy az a legkisebb rezdülést is érzékelte, mégis stabilabb volt, mint valaha.

Maya az egyik fotelben kuporgott. A kislány szemei már nehezen nyíltak, bár az egész éjszaka során próbált ébren maradni, hogy minden részletet lásson. Most újabb ásítás tört fel belőle, miközben nyújtózkodva próbálta elúzni az álmodást.

– Azt hiszem, ideje hazamennünk, reggel öt óra van – mosolygott Valor, ahogy nézte az álmottas gyereket. Óvatosan visszahelyezte a kristálmátrixot a védőtokjába, majd ellenőrizte, hogy minden rendszer visszaállt-e alapállapotba.

A műhely kristályai alig derengtek a félhomályban, mintha ők is álmosan pislognának. Az orichalcum vezetékekben lassan csillapodott az éjszakai munka során felkurbácsolt energia áramlása. Maya feltápászkodott, és álmos macska módjára nyújtóztatta ki meggémberedett tagjait.

– De ugye máskor is eljöhettek veled? – kérdezte, miközben egy újabb ásítással küzdött.

Valor elmosolyodott, ahogy rendbe tette a munkaállomást. A holografikus kivetítők sorban kapcsoltak ki, utoljára még felvillantva az áramlási mintázatok bonyolult táncát. A műhely lassan visszasüllyedt abba a titokzatos félhomályba, ami Seid laborjait mindig is jellemezte.

XX.

– Mindenki itt van? – Kaiden teljesen feleslegesen tette fel a kérdést, hiszen láthatta, hogy hat másik, álmos szempár mered rá a sötétből. Csak a Szentély bejárata világította meg őket, ahogy ott álltak és várták az akció kezdetét.

Kyros nem hozott magával semmit, viszont azonnal észrevette öccse oldalán az apjuktól kapott kristálytört, amint tokjában pihent.

– Hát az meg? – bökött rá a különleges fegyverre.

– Azt gondoltad, hogy itt hagyom? – Kaiden fölényesen válaszolt, érezhető volt, hogy ő is ideges az akció miatt. Kyros nem is kérdezett többet, a többiekkel együtt várta, hogy a Kristálytoronyban gyúljanak a fények.

Minden csendes volt, semmi sem mozgott – ahogy tervezték. A távolban az óceán partján felgyülemlett köd jótékonyan takarta a dokk fényeit, ahol a többiek elfoglalták helyüket Alas instrukciói alapján. Még fél óra és...

A fény úgy hasított a sötétségbe, mintha mellettük kapcsolta volna fel valaki a világítást. A csapat azonnal a bejárat alá húzódott, bár a torony tetejéről nem lehetett látni a Szentély bejáratát.

– Indulás! – Kaiden előre indult a lépcsők irányába. Gyorsan elérték az első szintet, a *rennara*-termet. Itt öten azonnal leváltak tőlük, s csak ketten indultak tovább a privát szintre. Kyros óvatosan megállt, ahogy felértek, fülelni kezdett, de semmi zajt nem hallott. Az apjuk a torony tetején üldögélt, míg anyjuk mit sem sejtve aludt. Egy pillanatra belesajdult a gondolat, hogy mire felébred... Vett egy nagy levegőt és Kaident követve a Kristálytorony lépcsői felé indultak.

XXI.

A Kristálytorony tetején az első fénysugarak még csak halvány ígéretként derengtek a keleti horizonton. Seid a kedvenc helyén ült, a kilátóterasz szélén. Ide rajta kívül legfeljebb Kleito és néha Theia jött fel, így elmerenghetett gondolataiban. Mellette az asztalka tartotta türelmesen a gőzölgő gyógyfüves italt. Beleszagolt a levegőbe: a különleges főzet aromája összemosódott a hajnali levegő friss illatával.

Felállt a székből és kezében a forró bögrével, a torony széléhez lépett. Semmilyen korlátra nem volt szükség, csupán egy kis perem futott körbe a nagyjából öt méter átmérőjű felületen. At Lanthea legmagasabb pontján állt. Innen a sziget teljes panorámája feltárult. Bár a város még aludt, de a kristálylámpák lassan elkezdtek halványodni, átadva helyüket a természetes fénynek. A keleti kikötő a szokásos sűrű ködbe burkolózott, a fények halványan törtek át rajta.

Minden reggel ugyanaz a gondolat töltötte el: ez a világ, ez a különös keveréke a régi és új technológiának, a természetnek és az emberi leleményességnek... ez volt élete legnagyobb alkotása. És most, egy röpke óra múlva, megkezdődik az ünnepi készülődés, s vele együtt a kavalkád. De egyelőre – még ha csak egy kis időre is – minden tökéletesen békésnek és harmonikusnak tűnt.

Lépéseket hallott a lépcső felől, boldogan elmosolyodott. Csak nem élete szerelme ébredt fel ilyen korán? Biztosan már benne is buzog a tettvágy, hogy elkezdhesse a készülődést. Kleito mindig kivette a részét a sziget eseményeinek szervezéséből. Eleve imádta az ilyen feladatokat, ráadásul jó is volt benne, emiatt hallgattak is rá.

Vajon most milyen meglepetéssel érkezik? Seid a lépcső felé indult.

XXII.

Mila tétovázva forgatta kezében a kisserelt panelt, mielőtt óvatosan a kőpadlóra helyezte. Az alig tenyérnyi technológiai csoda, most védtelenül hevert előtte. Ujjai végigfutottak a központi egység bonyolult hálózatán, ahol minden apró részlet Lanthea egy-egy titkát rejtette magában. Aztán határozott mozdulattal kivette Serran kezéből a nehéz szerszámot – a hideg fém szinte égette a tenyerét –, és egyetlen, pontos ütéssel lesújtott.

– Ennyi? – a lány hangjában csalódottság csengett, miközben a megrepedt főegység maradványait vizsgálta. – Azt hittem, legalább valami látványos robbanás lesz, vagy szikrázni fog.

– Ne becsüld le a kis győzelmeket – Vika hangjában mosoly bujkált, ahogy lehajolt a törmelékért. A szerszámmal együtt a terem homályba burkolózó hátsó traktusa felé indult, ahol az ágsorok sötét árnyékokat vetettek a falra. – Minél később találják meg, annál jobb nekünk.

– És most? – Gelt az egyik ágy szélén ült, lábait lóbálva. – A gép használhatatlan, a küldetés teljesítve. Mi következik?

– Megvárjuk a többieket – válaszolt Tara, hangjában meglepő magabiztosságával. – Aztán irány a hajó. Egyenesen a szárazföldre meg sem állunk. De hol a fenében késlekednek már ennyit?

– Apuci biztosan még játssza az esztét... – kezdte Gelt nevetve, de Tara jeges pillantása belé fojtotta a szót.

A hajnali derengés még csak a Kristály Akadémia legfelső szintjeit érte el, amikor Valor és Maya a *rennara*-teremhez értek. A kislány szemében ott bujkált az álmodás, mégis

azonnal felfigyelt a félig nyitott ajtó mögül kiszűrődő hangokra.

– Ki lehet itt ilyenkor? – Maya hangja alig volt több egy leheletnél, ahogy Valor felé fordult.

– Remélem, nem történt valami baleset, hogy szükség van rá! – Valor az ajtóhoz lopakodott, máris érthetőbben hallotta a beszédet.

Legalább ketten voltak odabent, egy fiú és egy lány beszélgettek.

– A gép használhatatlan, a küldetés teljesítve. Mi következik? – kérdezte a fiú, mire a lány azonnal válaszolt:

– Megvárjuk a többieket. Aztán irány a hajó. Egyenesen a szárazföldre meg sem állunk. De hol a fenében késlekednek már ennyit?

Maya elsápadt, amikor felismerte a lány hangját.

– Ez Tara! – súgta hang nélkül Valor felé. – Mit csinálnak itt ilyen korán?

Valor fejében minden összeállt. Tara, a *po* két fia és a többiek, akik folyton velük lógnak... Nem a szigetet akarják segíteni a hajóval, hanem meg akarnak szökni vele! Ezért kellett hát annyi áramlással kapcsolatos anyagot összegyűjteni! És most úgy tűnik, a *rennarát* is tönkretették! Egy pillanatra lélegezni is elfelejtett, ahogy elkezdtek a fejében pörögni a lehetőségek. Az biztos, hogy Mayát távol kell tartani ettől.

– Maya, nagyon figyelj rám! – guggolt le a lány elé. – Most azonnal, nagyon csendben elindulsz lefelé a lépcsőn. Hang nélkül, akár az árnyék. Figyelj rá, hogy ne találkozz senkivel. Azonnal siess haza és szólj édesapádnak, hogy szükség van rá idefent. Ha tud, szóljon a tanács néhány tagjának, mert a sziget veszélyben van! Megjegyezted?

A kislány ijedten nézett rá, fogalma sem volt arról, mi ez az egész. Lassan bólintott.

– Menj! – azzal egy pillanatra megölelte a lányt.

Maya látta, hogy valami komoly dologról van szó, így semmit sem kérdezett, azonnal elindult a földszint irányába.

Valor még egy darabig hallgatózott az ajtónál. Többen is bekapcsolódtak, összesen négy hangot hallott. A nevükre nem emlékezett, de az arcuk előtt volt. Terve nem volt, legfeljebb feltartóztatni tudja őket egy darabig. A lényeg, hogy ezt nem hagyhatja annyiban.

Belépett a terembe. Világítás csak a *rennara* közelében volt, s azonnal látta, hogy tényleg négyen vannak, két fiú és két lány, akik abbahagyták a beszélgetést és úgy meredtek rá, mint a ragadozó a prédájára.

– Mit tettetek a géppel? – Valor hangja rekedt volt az elfojtott indulattól. A *rennara* oldaláról egy nagyobb darabon hiányzott a borítás. Biztos volt benne, hogy kivettek belőle valamit, ugyanis egy lyuk tátongott az oldalán.

Először Gelt tért magához.

– Semmi közöd hozzá! – mondta, s támadóan előrelépett.

– Már hogy ne lenne? – Valor nem ijedt meg a fiútól, ráadásul erkölcsileg is felhatalmazást érzett magában. – Ha tönkretettétek és ezt a *po* megtudja...

– Akkor mi már messze leszünk! – Tara hangja is megérkezett, Gelt mellé lépett.

– Tudom, hogy a hajóval akartok meglépni, de fogadok, hogy nem gondoltatok egy fontos dologra – Valor összehúzott szemöldökkel nézett a négy fiatalra.

– Ugyan mire? – kérdezte Tara, egyre fenyegetőbb hangnemben.

– Napok óta aktív a pajzs, így nem tudtok kihajózni... – válaszolta Valor.

Tara és Gelt felnevettek, a hátuk mögött levő másik kettő is kuncogva reagált a kijelentésre.

– Ugyan, ezen régen túlvagyunk – Tara hangja erősen kárörvendő volt. – Ismerjük a pajzs frekvenciáját, így a hajó saját pajzsával át tudunk suhanni rajta.

Valor egy pillanatra megállt, szemében látszott, hogy Tara mondata betalált.

– És azt gondoljátok, hogy a *po* elenged titeket? – Nem igazán maradt több indoka. – Vagy hogy a fiai képesek lesznek...

– Tuti! – vágott közbe Gelt magabiztosan. – Kaiden és Kyros éppen most intézik el az utunkat odafent.

Valor valami zajt hallott, automatikusan hátranézett, a feljáró irányába. Csak egy vörös foltot látott. A halántékát érő ütés olyan hirtelen érkezett, mint villám a tiszta égből. Aztán minden elsötétült.

– Semmit sem tudtok elintézni! Mit kell annyit pofázni? – morgott Vika, miközben a nehéz szerszámmal a kezében a kövön fekvő, eszméletlen, vérző lányt nézte.

– A fenébe, Vika! – Tara hangjában most először csendült félelem, ahogy letérdelt a földön fekvő nő mellé. Nézte, ahogy a vér vékony patakban szivárog a lány betört koponyájából. – Lehet, hogy túl erőset ütöttél...

Vika csak vállat vont és a szerszámot a lány mellé dobta a kőre, ami hangos csörgéssel jelezte, hogy befejezte a feladatát.

A szoba kristálylámpáinak halvány derengése belesimult a hajnali szürkületbe, ahogy Kleito felriadt álmából. Egy távoli csörrenés visszhangja még ott vibrált a levegőben, de olyan

gyorsan elhalt, hogy nem volt biztos benne: valóban hallotta, vagy csak álmodta az egészet.

A hálószoza meleg félhomályában Kleito tekintete az üres párnára tévedt – Seid biztosan a Kristálytorony tetején üldögél, ahogy minden reggel. Ez a rituálé ugyanolyan része volt az életüknek, mint a közös vacsorák vagy az esti séták az Ezüstpára-tó partján.

Elmosolyodott, ahogy eszébe jutott, hányszor csatlakozott férjéhez ezeken a hajnali szeánszokon. A torony tetején, ahol csak ők ketten léteztek, mintha megállt volna az idő. Ott fent – legalább fél óráig – nem voltak kötelességek, nem voltak tervek és döntések – csak ők és a végtelen horizont.

– Miért is ne? – suttogta maga elé, miközben felkelt. Az ágy mellett pihenő köntöse magától simult a vállára. Lábujjhegyen lépkedett a szobában, nehogy felferje a Szentély csendjét. Nem mintha rajtuk kívül bárki lett volna az épületben...

Ahogy a tükör előtt megigazította ezüst csíkokkal színezett haját, egy pillanatra megállt. Huszonkét év... huszonkét éve osztottak ezeken a hajnalokon. És Seid tekintete még mindig ugyanazzal a melegséggel simogatta, mint azon a régi reggelen, amikor először csókolták meg egymást a tónál.

– Talán még nem késő egy közös italra – mosolyodott el, és elindult a Kristálytorony lépcsőjének irányába. A hajnal első sugarai megérintették a torony csúcsát, ahol tudta, férje várja a napfelkeltét. És vele együtt talán őt is.

A Kristálytorony tetején a hajnal első sugarai vörösre festették az eget. Seid épp a várost bámulta, amikor a lépcső felől érkező léptek megtörték a reggel csendjét. Elmosolyodott – Kleito néha csatlakozott hozzá ezeken a korai órákon. De amikor megfordult, a mosoly megfagyott az arcán.

Kaiden állt a tetőn, alakja élesen rajzolódott ki a keleti égbolt vöröslő horizontja előtt. A fiú testtartása feszült volt, keze ökölbe szorult.

– Nem téged vártalak – törte meg Seid a csendet. Hangjában nem volt szemrehányás, csak valamiféle csalódottság.

– Tudom – Kaiden hangja nyugodt volt, majdnem közömbös, de érezhető volt benne a vibrálás. – Ez most fontosabb, mint a reggeli italod.

A fiú torka összeszorult. Hetek, hónapok tervezése, a titkos találkozók, az óvatos szervezkedés – mind ehhez a pillanathoz vezetett. Most itt állt, szemtől szemben az apjával, At Lanthea uralkodójával, a férfival, aki egy civilizációt teremtett a semmiből. A szavak, amiket annyiszor elpróbált magában, most súlyosan nehezedtek a nyelvére. Az apjától kapott törökja a csípőjénél mintha forróbb lett volna a szokásosnál.

– Ma reggel ötven fiatal el fogja hagyni a szigetet – kezdte lassan. – A Fare'vellen indulunk a szárazföld felé. Egy új élet vár ránk, ahol nincsenek előre megírt szabályok, ahol mindenki a saját útját járhatja.

Seid keze megremegett, a forró ital kilötytyent a csészéből. Huszonkét év munkája, a sziget, a közösség, amit felépített – és most a saját fia áll előtte, készen arra, hogy mindezt maga mögött hagyja. A pohár hangosan koccant az asztalka csiszolt kristálylapján, ahogy letette. Próbálta megőrizni nyugalmát, de a döbbenet és a fájdalom mélyen a szívébe mart. A fia... a büszkesége... el akarja hagyni At Lantheát?

– Fiam, a szárazföldön élő népek még nem állnak készen erre a tudásra – kezdte Seid, hangja nyugodt volt, de határozott. – Nem avatkozhatunk bele a természetes fejlődésükbe. Ez volt az első szabály, amit lefektettünk.

– Pont te mondd ezt? – Kaiden hangjában keserű gúny csengett. – Te, aki négyszáz embert raboltál el egy primitív világból, és programoztad át az agyukat olyan tudással, amit maguktól soha nem szerezhettek volna meg?

– Az más volt – Seid tekintete elsötétült az emléktől. – És amit kaptak... olyan tudás volt, amit a civilizációjuk csak évezredek múlva ért volna el. Megmentettem őket egy sötét kortól. De amit ti terveztek... – megrázta a fejét. – Ti modern technológiát akartok vinni egy olyan világba, ami még nem áll készen rá. Ez nem felszabadítás, fiam. Ez beavatkozás.

– És mi nem azt tesszük itt, At Lantheán? – Kaiden előrelépett, szeme szikrázott. – A *rennara* talán nem beavatkozás? Átprogramozni emberek elméjét, kitörölni az emlékeiket...

– A *rennara* választható – vágott közbe Seid. – Mindenki maga dönt.

– Dönt? – Kaiden komoran felnevetett. – Milyen döntés az, amikor egy tizenöt éves gyereknek azt mondják: add fel az emlékeid egy részét, és cserébe kapsz olyan tudást, amivel vezető lehetsz? Vagy őrizd meg őket, és maradj örökre másodrendű?

– At Lanthea mindenkinek lehetőséget ad – Seid hangja megkeményedett. – Az Akadémia...

– Az Akadémia egy szép hazugság! – Kaiden szavai úgy pattogtak, mint a kristályok a túl magas frekvencián. – Öt év tanulás ugyanazért, amit mások egy nap alatt megkapnak. És még ezt is te irányítod, a te szabályaid szerint.

– Ezek a szabályok tartják életben ezt a civilizációt – Seid a város felé intett. – Nézz körül! Mit látsz? Harmóniát. Fejlődést. Békét.

– Én ketrecet látok – Kaiden hangja most halkabb lett, de minden szava súlyosan csendült. – Egy gyönyörű, kristályokból épített ketrecet. És tudod, mi a legszomorúbb? Hogy ezt te építetted, apa. Te, aki egykor szembe mertél szállni egész Lantheával a szabadságért.

Seid egy hosszú pillanatig nézte fiát. Szíve valahol megértette a döntésüket, de az elméje... Nincs mindig lehetőségünk egy idea alapján dönteni, néha figyelembe kell venni a realitást is.

– És te döntöttél helyettük is? – próbálta másik szemszögből megközelíteni a helyzetet. – Vagy mindannyian csakis erre vágnak? A szabadságra... bármi áron?

– Nem kellett helyettük döntenem – Kaiden egy lépést tett előre. – Mind ugyanazt akarjuk. Elég volt a programozott tudásból, a mesterséges harmóniából. Látni akarjuk a világot – a valódi világot.

– Lehet, hogy a valódi világ nem olyan, mint amilyennek elképzelitek – Seid tekintete a távoli horizontra tévedt. – Odakint nincsenek védőpajzsok, nincsenek biztonságos kikötők...

– De legalább a miénk lesz! – vágott közbe Kaiden, hangjában most először csendült szenvedély. – Minden küzdelem, minden kudarc és győzelem. Nem egy előre megírt forgatókönyv szerint élünk majd.

Seid lassan felállt. A reggeli szél végigsimított arcán, őszülő szakállán.

– És Kyros? – kérdezte halkan. – Ő is...?

Kaiden egy pillanatig hallgatott. Tudta, hogy ez a kérdés előbb-utóbb elhangzik.

– Igen – felelte végül. – Ő is velünk jön.

Seid arcán átfutott valami – fájdalom, megértés, vagy talán mindkettő. Lassan visszaereszkedett a székébe, és elfordult fiától. A város felé nézett, ahol az első emberek már elindultak újukra.

– Akkor hát mindketten... – szavai elvesztek a szélben. – Talán igazatok van. Talán ez a ti utatok.

Kaiden nem szólt, várta, hogy apja feldolgozza a hírt.

Seid előredőlt a székében, eszébe jutott Kleito.

– Gondoltatok anyátokra? – tekintete most egyenesen fia szemébe fúródott. – Kleito... ő minden reggel azzal kel, hogy a fiáról beszél. Amikor tegnap az Emlékek Házában jártam, láttam, mennyi emléket gyűjtött rólatok. Az első lépéseitek, az első szavaitok, Kyros első tanácsulése, a te első koncerted... Tudod, mit jelent majd neki, ha egyszer csak üres lesz a ház? Ha nem hallja többé a lépteiteket a folyosón, a nevetéseketet vacsora közben?

Kaiden egy pillanatra mintha megingott volna, de aztán összeszedte magát.

– Menjetek hát – folytatta Seid fáradtan, újból elfordítva tekintetét. – De legalább tőle búcsúzzatok el rendesen. Megérdemli, hogy a szemébe nézzetek, amikor összetöritek a szívét.

– Van még valami – Kaiden hangja most óvatosabb lett. Tett még egy lépést apja felé. – Szükségünk van a lumitharra.

A változás azonnali volt. Seid felpattant, minden fáradtság és rezignáció eltűnt tartásából. Hatalmas alakja szinte betöltötte a torony tetejét.

– Nem! – a szó élesen hasított a levegőbe. – A lumithar At Lantheához tartozik. Theia nélkül...

– Theiára nekünk is szükségünk lesz! – próbálkozott Kaiden. – A navigációhoz, a biztonságos úthoz... Ha nem lesz

velünk, az sem biztos, hogy eljutunk a kontinensig. Bevállalnád azt, hogy mindkét fiad elvész az óceán habjai között?

Seid megrázta a fejét, de Kaiden nem hagyta, hogy közbevágjon.

– Tudom, hogy Theia több mint egy AI. Hogy ő a társad, történelmünk őrzője, a tudás forrása. De miért kellene ezt a tudást egyetlen szigetre korlátozni? Miért ne oszthatnánk meg másokkal is, óvatosan, fokozatosan? Theia tudná, hol a határ, mikor mit szabad átadni...

– Nem! – Seid hangja parancsolóvá vált. A lumithar felizzott az ujján, maga az AI is tiltakozott. – A szigetnek szüksége van rá. Az embereknek szükségük van rá.

Kaiden látta a változást apja szemében. A korábbi megértést felváltotta valami más – egy megingathatatlan elhatározás. Seid tekintetének pajzsa áthatolhatatlanná vált. A fiú észlelte, hogy szavakkal már nem érheti el célját, kudarcot vallott. Keze a tör markolata felé mozdult, érezve a tok mívés érdekességét – a szedatívum egy napja áztatta a pengét, várva ezt a pillanatot.

A fegyver pengéje kéken villant a hajnali fényben, ahogy előrántotta. A mozdulat olyan gyors volt, olyan váratlan, hogy Seid csak akkor érzékelte, mi történik, amikor a penge már mélyen a combjába hatolt. Az orichalcum élek finoman szikráztak, ahogy áthatoltak a szöveten és a húson.

A fájdalom éles volt, de szinte azonnal átadta helyét egy különös zsibbadásnak. Seid lenézett a sebre, ahol a tör pengéje még mindig derengett, mint egy kéken izzó jégszilánk. A szedatívum folyamatosan terjedt szét a testében, lábai remegni kezdtek.

– Mit... mit tettél? – szavai elmosódtak, ahogy a szer hatni kezdett. Térdei megrogytak, a torony sima padlózatára roskadt.

Kaiden előrelépett, és egyetlen határozott mozdulattal kirántotta a tört apja combjából. A mozdulat ugyanolyan precíz volt, mint amikor beledöfte – se több, se kevesebb, csak annyi, mi szükséges. A nap közben teljesen felkelt, sugarai közömbösen világították meg a jelenetet: a földre roskadó apát és a fölé tornyosuló fiút. A kristálytőr, amit ajándékként kapott, beteljesítette sorsát – pengéjéről lassan csepegett a vér, amit a torony padlója mohón szívott magába.

Kleito csendesen lépdelt végig a hálósobából kivezető folyosón, a Kristálytorony lépcsője felé. A köntös melegen simult vállára, érezte az egyik nyitott ablakon belibbenő hajnal friss levegőjét. A Szentély kupoláján ott derengtek a felkelő nap első aranyárga sugarai.

Valami különös nyugalanság lappangott benne. Az álomból való hirtelen ébredés, az álombeli távoli csattanás visszhangja és az ágy üres oldala – mind-mind egy érzékeny rezdüléssé állt össze benne, amit nem tudott figyelmen kívül hagyni.

Seid minden reggel korán kelt, ez nem volt szokatlan. De ma valami másnak tűnt. Talán csak a hajnali csönd volt idegenül feszült, vagy az, hogy a levegőben érzett valami megmagyarázhatatlan vibrálást. Mintha valami változóban lenne, mintha valami fontos dolog történe éppen ebben a pillanatban, a tudta nélkül.

Ahogy a Kristálytoronyhoz vezető lépcső bejáratához ért, egy árnyék mozdult a félhomályban. Kleito szeme összeszűkül, majd felismerte a fiát. Kyros ott állt a feljárónál,

mozdulatlanul, egyenes tartással. Valami furcsa komolyság ült az arcán, valami, amit Kleito nem tudott egyből hová tenni.

– Kyros? – szólalt meg végül, a hangja lágyan csengett a hajnali csendben. – Mit keresel itt ilyen korán?

Fiának arca rezzenéstelen maradt, bár egy pillanatra mintha megingott volna. Kleito örült, hogy látja, hiszen az utóbbi napokban a fia gyakran elkerülte őt és Seidet is. Mintha kerülni akarta volna a beszélgetéseket, a kérdéseket.

– Anyám – biccentett Kyros kimerően, majd egy apró lépést tett előre, mintha véletlenül is úgy helyezkedne, hogy elállja az utat. – Nem kéne most felmennem a toronyba.

Kleito megállt, egy pillanatra csak figyelte a fiát. A szavak egyszerűek voltak, de valami a hangszínében, a testtartásában megütötte az éberségét. Egyre inkább úgy érezte, hogy a nyugtalansága nem alaptalan.

– Miért nem? – kérdezte óvatosan, és próbált belenézni fia szemébe, de Kyros azonnal elfordult. – Apád fent van, igaz? Beszélni szeretnék vele.

Kyros ajkai megfeszültek, mintha a megfelelő szavakat keresné. Egy pillanatra az ujjai megmozdultak, láthatóan valami rejtett feszültséget próbált levezetni.

– Apa elfoglalt – mondta végül, még mindig kerülve az anyja tekintetét. – Most nem lehet zavarni.

– Nem lehet zavarni? – Kleito hangja halkán csengett, de volt benne egy apró él. – Miért érzem úgy, hogy nem mondasz el mindent? Mi történik?

Kyros szorosabbra zárta az állkapcsát. Tudta, hogy anyja átlát rajta, ahogy mindig is. Egy része meg akarta mondani az igazat, el akarta mondani neki, hogy nincs visszaút, hogy a folyamatok beindultak. De a másik része... a másik része tudta, hogy ezt nem teheti meg.

– Csak bízz bennem, anya – suttogta végül. – Kérlek, ne menj fel oda.

Kleito ajkai vékony vonallá préselődtek. Egy hosszú pillanatig hallgatott, majd megrázta a fejét.

– Nem, Kyros. Látnom kell őt – mondta határozottan, és előrelepett.

Kyros megpróbált elé állni, keze félig megemelkedett, mintha vissza akarná tartani. Kleito tekintete megkeményedett, és a fiú egy pillanatnyi habozás után visszaengedte a kezét. Gondolatai zakatoltak. Kötelessége lenne megállítani anyjukat, hiszen ez volt a szerepe, ezt vállalta. De képes lett volna rá? A nő szemeiben ott izzott az eltökéltség, valamint a feltétlen bizalom, amely egész életében támogatta. Egyetlen mozdulat is elég lett volna, hogy erővel visszatartsa, de maga a gondolat is súlyosan nehezedett rá. Nem akart átlépni ezen a határon.

Eszébe jutott, hogy apja és testvére jóideje fent voltak, a dolgok biztosan eldőlték. Ha eddig nem értek a végére, akkor teljesen mindegy, ellenkező esetben pedig túl késő lenne visszafordítani az eseményeket. Még ha anyjuk fel is megy, biztosan nem tudna változtatni a történeteken.

Egy mély sóhajt hallatott, majd kissé oldalra lépett, engedve az anyjának.

– Rendben – mondta végül halkán, s bár igyekezett nyugodtnak tűnni, hangja remegett. – Menj!

Seid a torony szélén feküdt, a szedatív teljesen lebénította. Mozdulni sem tudott, de látott és hallott mindent. A gondolatai élesen cikáztak, mégis fogságban tartotta a saját teste. A fémes hajnali levegőben csak Kaiden hangja töltötte be a csendet.

– Tudod, apa – mondta Kaiden lassan, a szavakat ízlelgetve –, ezt már évekkel ezelőtt meg kellett volna tenned. Helyet adni a jövőnek, az új nemzedéknek. De te nem akartad elengedni a hatalmat. Azt hitted, hogy örökké tarthatod ezt a világot a markodban.

Seid képtelen volt válaszolni. Tehetetlen dühe gyomorszájon ütötte, de csak a saját csendjével harcolhatott. Kaiden arcán nem volt harag, csak eltökéltség.

– At Lanthea nem egy emberé – folytatta Kaiden, ahogy lassan leguggolt apja mellé. – Nem a te trónod, nem a te birodalmad. Mindig is azt hitted, hogy irányíthatod. Nem látod, hogy az egész világ a te formádra lett alkotva? De a jövő nem kér az elavult eszméidből.

Seid figyelte, ahogy Kaiden keze az ujjához nyúl, a lumithar gyűrű után. A fia mozdulatai határozottak voltak, miközben elkezdte lehúzni a gyűrűt.

Seid teste nem állt ellen, nem rándult össze, de az elméje tombolt. Talán nem is a gyűrű, nem a hatalom elvesztése miatt – hanem mert így vették el tőle.

Kaiden ujjai végül körbefogták a lumithart, és megkezdte lassan, óvatosan lehúzni Seid ujjáról. A fiú nem vette észre, hogy időközben egy másik alak is felért a toronyba.

Kleito ott állt a feljáróban, és elszörnyedve figyelte a jelenetet.

Seid mozdulatlanul feküdt a perem szélén, szemei nyitva, de tekintete üresen meredt az ég felé. Alatta sötétlő vértócsa gyűlt, vörös fátyolként terült szét a kőpadlón. A világ egyetlen pillanat alatt szűnt meg létezni Kleito körül. A vér... a mozdulatlan test... „Meghalt!” – hasított belé a felismerés. Tekintete Kaidenre siklott, aki férje fölé hajolva éppen lehúzni

készült az ujjáról a lumithart. Az a gyűrű jelképezte At Lanthea hatalmát és állandóságát, amely összetartotta a szigetet, megóvva azt a kataklizmától. A valóság egy pillanat alatt szétesett benne, és a düh, a fájdalom, az értetlenség egyetlen tomboló áradattá változott.

– Mit tettél?! – hangja éles késként vágott a hajnali csendbe.

Kaiden lassan felegyenesedett, szemében meglepetés csillant, de gyorsan el is tűnt. Arcára újra az a kimért eltökéltség költözött.

– Tettem, amit tennem kellett – mondta halkan. – Apa ideje lejárt. Az új korszaknak új vezetőkre van szüksége.

Kleito mellkasa vadul emelkedett és süllyedt. Gondolatai zúrzavarban cikáztak, nem volt többé józan ítélőképessége, csak a veszteség és a harag.

– Nem veheted el – suttogta, és előrelépett. – A lumithar nem lehet a tied, nem érdemled meg!

Kaiden szorosan tartotta a gyűrűt, ujjai görcsösen szorították az ékszer, mintha ezzel az egész világ fölötti hatalmat birtokolná. Kleito dühvel és kétségbeeséssel vegyes lendülettel kapott utána, ujjai Kaiden csuklójára fonódtak. A két akarat összechapott, és a torony tetején ádáz küzdelem kezdődött.

Kleito megrántotta a fia karját, de Kaiden nem engedett, testével próbálta távol tartani az anyját, vállával taszítva őt hátrébb. A nő azonban nem hagyta magát, tigrisként ismét előretört, próbálta kicsavarni fia kezéből a lumithart. Egy pillanatra az erőviszonyok kiegyenlítődtek, mindketten ziháltak, izmaik megfeszültek.

Kaiden hátralépett, igyekezett kitérni az anyja fogásából, de Kleito egy gyors mozdulattal újra megragadta a kezét, körmei Kaiden csuklójába mélyedtek. A fiú felszisszent, egy

erőteljes rántással megpróbálta kiszabadítani magát, ám ekkor Kleito váratlanul sikerrel járt. Egyetlen gyors mozdulattal kitepte fia kezéből a gyűrűt, a lumithar mintha magától a tenyerébe csúszott volna. A diadal pillanata azonban illékony volt.

Kaiden ösztönösen, vak indulatból cselekedett. Nem gondolkodott, nem érzett – csak vissza akarta kapni azt, ami szerinte megillette. Egy lökés. Egy hibás mozdulat. Kleito teste megingott, a lába megcsúszott a véráztatta padlón. Elméje egy lehetetlen másodpercig még kereste az egyensúlyt, karjai ösztönösen markolták a levegőt, de már késő volt. Szeme tágra nyílt, ahogy a világ széle hirtelen eltűnt alatta.

Seid látta mi történik. Bár a teste még mindig mozdulatlan volt, foglya a saját gyengeségének, de a lelke üvöltött. Kleito sikoltása felhasította a hajnal csendjét, majd elhalt a mélységben.

Kaiden mozdulatlanra dermedt, szeme a peremre szegeződött. Mellkasa vadul emelkedett és süllyedt, kezei remegtek. Nem így kellett volna történnie. Nem így.

A fiú a torony peremén állt, a sötét mélységbe tekintve hirtelen megingott. Zihálva próbált megnyugodni, de a szíve vadul kalapált, izmai még remegtek a dulakodás okozta feszültségtől. Tekintete a vértől vöröslő padlóra tévedt, ahol anyja még az előbb állt. Egy lépés. Egyetlen mozdulat. Nem így kellett volna történnie!

Le kell mennie a gyűrűért – jutott el a tudatáig a gondolat, kizökkentve az adrenalin okozta kábulatból.

Megindult a torony lejárója felé, de ekkor a félhomályból egy árny robbant elő. Mint egy feldühödött bika, Kyros jelent meg a sötétségből. Arca vöröslött, tekintete tomboló viharként perzselt. Oldalra pillantva észrevette apjukat, amint nyitott

szemmel, vérbe fagyva fekszik. Látta mi történt az előbb, elméjében ott égtek az utolsó mozdulatok. A dulakodás, anyja zuhanása. Fülében ott visszhangzott a szeretett nő velőtrázó sikolya. És most mindent megértett.

Kaiden hátrálni kezdett, de nem volt menekvés. Kyros egy szót sem szólt, nem volt szükség szavakra. Hatalmas ordítás tört fel a torkából, a harag és a fájdalom egyetlen észveszejtő lökeshullámként söpört végig rajta. Megragadta öccsét, akinek védekezni sem volt ideje: tagjai megdermedtek a sokkoló félelemtől. Szeme tágra nyílt, ajkai hangtalanul formálták Kyros nevét, de a fiú már nem hallotta.

Kaiden könnyű volt, mint egy tollpihe. Csak egyetlen másodpercig tartott. Kyros minden erejét beleadva lehajította öccsét a toronyból.

Kaiden teste hátrahanyatlott a zuhanás közben, a súlytalanság érzése átjárta minden porcikáját. A szél belekapott a ruhájába, hűvös érintése végigsimított arcán. Minden olyan lassúnak tűnt. Szeme még egy villanásra elkapta Kyros arcát. A tomboló harag mögött tétova fájdalmat, megbánást látott. Nem volt idő semmit mondani, semmit tenni. És talán lehet, hogy nem is akart.

Valahol mélyen tudta, hogy ez így igazságos. Talán mindig is ide vezetett az útja. A hatalomért vívott küzdelem, a régi világ lerombolására tett kísérlet... mindez visszahullt rá, most, ebben az utolsó tettben. Nem próbált kiáltani, mert tudta, hogy a szavak semmit nem változtatnának. Nem volt értelme kapaszkodni sem, mert nem volt mibe.

A világ megbillent. Teste a semmibe zuhant, a végtelen mélység magába fogadta, mintha mindig is oda tartozott volna. Az utolsó dolog, amit látott, Kyros volt – mozdulatlanul állva a perem szélén, szeme tágra nyílván, ahogy végignézi, mit tett. Majd elnyelte a mélység.

Seid csak feküdt, a saját testének börtönébe zárva, miközben végignézte az egész tragédiát. Láta elveszni családját: feleségét és fiát, akik egymás után zuhantak a mélybe. Kyros tekintete még mindig lángolt a dühtől, ahogy öccse után meredt. Seid tudta, hogy mindkettő az ő döntéseinek árnyékában cselekedett.

A fájdalom élesebb volt bármely fizikai sérülésnél. Láta a saját vére örvénylését a padlón, hallotta a semmibe vesző kiáltást, és mégis... mozdulni sem tudott. Egész életében erős volt, uralkodó, vezető, alkotó – és most még a kezét sem volt képes megemelni. Egyetlen pillanat alatt vált azzá, amitől mindig is rettegett: egy tehetetlen szemlélővé.

A múlt emlékei villanásokként száguldottak át elméjén. A gyermekei, akik egykor a karjában aludtak, akiknek a világ minden tudását akarta megadni. Hol rontotta el? Mikor lett belőlük gyilkos és áldozat? És mégis, ahogy Kyros mozdulatlanul állt a perem szélén, és Kaiden eltűnt a mélységben, Seid szívében nem volt harag. Csak bánat. Csak szeretet.

Kyros visszafordult és lassan féltérdre ereszkedett apja mellé. A düh lassan elhalványult, de tekintete zavart volt, mintha az elmúlt percek, órák és évek minden fájdalmát magában hordozta volna. A keze megremegett, ahogy Seid arcára pillantott. Az a férfi, akit mindig is tisztelt, akivel annyiszor szembeszállt, most holtan feküdt előtte.

– Mit tettem? Apa, mit tettem? – a fiú szeméből patakokban indult meg a felszabadító sírás. Egy darabig csak rázta a zokogás, majd kissé megnyugodva, arcát ingujjába törölte. – Úgy gondoltam, hogy erősebb vagyok nálad – suttozta, hangja rekedten csengett. – Hogy jobban értem a világot, mint te. Azt

hittem, hogy a jövőért harcolok, de csak romokat hagytam magam után.

Szeme sarkából a peremre pillantott, ahol Kaiden eltűnt. Egy görcsös rándulás futott végig a testén, ahogy ráéismélt a visszafordíthatatlanra.

– Te csak védeni akartál minket – folytatta, és könnyek újra ott csillogtak a szemében. – Én pedig... én elfordultam tőled. Először azt hittem, te vagy a börtönünk, de most látom... Te voltál az, aki összetartotta ezt az egészet.

Seid nem tudott szólni, csak magában kiabálta, hogy „Élek, fiam, élek! Hát nem látod?”. Kyros meg akarta érinteni apját, de keze félúton megállt. Túl késő volt. Mindent elveszített. A peremhez lépett és letekintett a mélységbe.

„Fiam, ne tedd, itt vagyok!” – kiáltotta Seid, de csak fejében hangzottak el a szavak.

Megpróbált erőt venni magán – nem lehet, hogy egy bénító anyag kifogjon rajta! Ha lélegezni tud – még ha nagyon lassan és felületesen is – akkor nem lehet hatalma fölötte! Még nem halt meg! Gondolatban nagy levegőt vett, összpontosított, minden akarateréjét a mozdulatba öntötte. A testét még mindig súlyos teherként nyomta a bénultság, de nem engedhette meg magának, hogy így maradjon. A keze mintha megmozdult volna – egy alig észrevehető remegés, de Seid számára ez volt a bizonyíték: még nem ért véget az élete, még nem adhatja meg magát a sorsának.

Ő Seid Theranis, Darien és Lita Theranis fia, két lány testvére, Kleito férje, Kyros és Kaiden, két nagyszerű fiú apja, Lanthea uralkodója, At Lanthea alapítója, a *po*! Egy egész világ terhe nyomta a vállát, és nem most fog összeroppanni alatta. Kiáltani szeretett volna, üvölteni. Egyszerre csak gondolatai tisztulni kezdtek, és az adrenalin, régi ismerősként áradt szét az ereiben. Nem most fog meghalni. Nem így. A szeme lángolt,

ahogy megpróbálta újból és újból megfeszíteni az izmait, egyetlen céllal: mozdulni, cselekedni, élni! Megmenteni legalább a fiát!

És aztán mintha valami áttörte volna a bénultság falát, ujjai remegve újra megmozdultak. Egy apró rezdülés, de elég volt ahhoz, hogy érezze: van még remény. Fájdalmas erőfeszítéssel, lassan, küszködve próbált feltérdelni. Légzése szaggatott volt, teste tiltakozott, de nem adta fel. Minden izmát megfeszítve vonszolta magát előre.

Kyros még mindig a peremnél állt, háttal neki. Hangja megtört volt, ahogy beszélni kezdett:

– Nincs miért élnem. Mindent elvesztettem. Az apámat, anyámat... a testvéreimet... A családuk darabokra hullott, és én sem maradhatok ebben a világban.

Seid elérte a térdelő pozíciót, minden erejét megfeszítve kinyújtotta a kezét, hogy elérje a fiát. De Kyros nem látta őt. Nem látta apja próbálkozását, amely talán megállíthatta volna.

A fiú mélyet lélegzett, szemét a mélységre szegezte, és suttogva kimondta:

– Jövök utánad, anya!

A következő pillanatban elrugaszkodott.

Seid minden erejét összeszedte. Karja villámként kapott utána, ujjáival elérte fia ruháját, majd görcsösen megkapaszkodott – és mindketten átbillentek a peremen.

A szél süvített körülöttük. Seid érezte, ahogy a gravitáció egyre gyorsabban húzza lefelé. Kyros tekintete találkozott az övével, és egy röpké pillanatra minden fájdalom eltűnt. Csak a csend maradt. És a zuhanás.

A zuhanás két másodpercig tartott, majd kíméletlenül ért véget. A testek kérlelhetetlenül csapódtak a Kristálytorony alatti kőlapoknak, a tompa puffanásokat követően a csend fülsiketítően ereszkedett a helyszínre. Az első, ami visszatért, a fájdalom volt. Nyers, szaggató, mindent elemészto fájdalom.

Seid alól a forró vér lassan szivárgott, eláztatva ruháját és a körülötte lévő talajt. A légzése szakadozott volt, minden lélegzetvételnél fájdalom hasított a mellkasába. Tudta. Nem volt szükség vizsgálatra vagy fájdalmas próbálkozásokra – az élet lassan, de megállíthatatlanul szivárgott el belőle.

Jobbra mellette Kyros feküdt mozdulatlanul. A fiú arca a kőhöz tapadt, testét a törött csontok és kifacsart végtagjainak vonalai merevítették groteszk pózba. Seid mellkasa összeszorult a látványtól.

Óriási erőfeszítéssel próbálta megmozdítani a karját, de az végtelenül nehéznek tűnt. Egy apró remegés, semmi több. Mintha teste nem is hozzá tartozna, csupán lelkének törött héja lenne, amely fölött már semmilyen hatalma nincs. Az akarata viszont még mindig az övé volt.

Fejét nehézkesen balra fordította. Egy magas hang folyamatosan szólt az agyában, mintha valaki közvetlenül mellette egy kellemetlen hangú sípot fújna.

– Kleito... – lehelte halkán a szeretett nevet.

Felesége teste nem messze tőle feküdt. Seid minden erejét összeszedve, centinként kúszott felé. Minden mozdulat újabb kínt hozott, de nem érdekelt. Kleito keze furcsán kinyújtva pihent a kövön.

– Sajnálom... – suttogta. – Sajnálom, hogy nem tudtalak... nem tudtam őket megmenteni... – Feleségétől kicsit távolabb fiatalabb fia összeroncsolt teste feküdt.

A kimondott szavak szaggatottak voltak, mintha maga is félne kimondani őket. Seid minden erejét összeszedte, hogy kinyújtsa az ujjait, hogy legalább megérintse felesége kezét. Egy apró érintés. Még egy mozdulat...

– Szeretlek... – A szó alig volt több egy sóhajnál, de benne volt minden... Minden, ami volt, és minden, ami már nem lesz. Seid remegő ujjai végül elérték Kleito kezét. Meg kellett tennie. Nem akart egyedül meghalni.

Egy hideg tárgy ért az ujjaihoz... A lumithar volt az, amit felesége még halálában is óvott kihúló tenyerében. Mutatóujja szinte akaratlanul csúszott bele a gyűrűbe.

Theia úgy jelent meg, mint egy bosszúálló, fényesen sugárzó, mennyei lény. Pompája azonnal elűzte a torony tövében megbúvó sötétséget, földöntúli ragyogásba vonva a négy testet.

– Seid! – kiáltotta, majd letérdelt a férfi mellé. Arcán látszott, hogy semmit sem tud tenni.

– Barátom! – Seid megemelte a kezét, a gyűrűvel közelebb kerülve a tündöklő társához. A veszteség fájdalma mögött ott volt az a megmagyarázhatatlan kötelék, ami ember és AI között szövődött, szövődhetett az évtizedek alatt. Hangja reszelős volt, mikor újra megszólalt.

– A családom... – suttozta. – Mind elvesztettem őket, Theia...

A fényalak nem mozdult el mellőle. Sugárzása mintha enyhítette volna a fájdalmat, bár mindketten tudták, hogy nincs visszaút. Seid testéből egyre több vér szivárgott, lélegzete egyre szakadozottabbá vált.

– Egy egész világot építettem – folytatta erőtlenül –, de nem tudtam megvédeni azokat, akik a legfontosabbak voltak...

Theia közelebb hajolt hozzá, fénye körülölelte Seid testét.

– At Lanthea... – Seid szavai egyre halkabbak lettek. – Tudod, mit kell tenned!

A lumithar halványan felizzott az ujján, ahogy utolsó erejével megszorította. Theia fenséges alakja egybeolvadt a hajnali derengéssel. Seid szeme lassan lecsukódott, ujjai elernyedtek Kleito keze körül.

A Kristálytorony árnyékában négy test feküdt mozdulatlanul a vértől áztatott köveken. Felettük Theia alakja ragyogott, egy korszak végének néma őrzőjeként. Az AI érezte, hogy léte a végéhez közeledik: ahogy Seid testéből elszivárog az élet, az ő tudata is lassan szertefoszlik.

Harminc év – ennyi időt töltöttek együtt Seiddel. Ezalatt megtanulta olvasni a férfi gondolatait, érteni a ki nem mondott szavait. Most is, ahogy felidézte Seid utolsó mondatát, pontosan tudta, mit akar tőle a barátja. A homályos megfogalmazás mögött ott rejtett az igazi üzenet: At Lanthea pusztulása.

Teljesen logikus volt. Seid és a család tagjainak halálával a lumithar elveszíti gazdáját, és vele együtt megszűnik az az erő is, ami At Lantheát a felszínen tartotta. A sziget napjai meg voltak számlálva, csupán a pusztulás módját és idejét választhatták meg. Seid utolsó, tiszta másodperceiben ezt is felismerte, és döntést hozott: ha a pusztulás elkerülhetetlen, legyen gyors és határozott, hogy a lehető legkevesebb szenvedéssel járjon. Nem hagyhatta, hogy a sziget lassan süllyedjen el, hosszú napok alatt magával rántva mindenkit. Az AI megértette a komplex morális üzenet lényegét: néha a legnehezebb döntéseket nem a jó és rossz között kell meghozni, hanem két rossz közül kell kiválasztani a kevésbé rosszat.

Theia alakja lassan emelkedett a torony fölé. Odalent egy ideje mozgolódni kezdtek az emberek, a hajnali szürkéség fokozatosan húzódott vissza az óceánra, átadva helyét a felkelő nap első sugarainak.

Fokozatosan kezdte magába szívni a Szentély tetején ragyogó központi kristály energiáját, szinte látszódtak a fénypázmák a levegőben, ahogy az energiakötegek szálltak a gyűrű felé. Az *asha* egyre fényesebben ragyogott, vakító fénye már lentről is látszódott. Seid ujján a lumithar szikrázni kezdett, ahogy az AI minden erejét egyetlen pontba koncentrált. A Szentély falai vibrálni kezdtek, az ott tárolt kristályok rezonáltak a növekvő energiával.

Az első robbanás a torony alapjánál történt. A kristályok egymás után hasadtak szét, láncreakciót indítva. A detonáció ereje szétvetette a Szentély vastag falait, a törmelék szikrázva repült szét minden irányba. A sziget védőpajzsa, amely eddig óvta At Lantheát, villódzott, majd kialudt.

Theia tudata egyre halványult, de még látta, ahogy a sziget védtelenül maradt az ősi erőkkkel szemben. Lassan kihunyó érzékelői még sugározták felé az adatokat: a sziget alatti magmakamra végre megadta magát, s a hideg óceán vize feltartóztathatatlanul árasztotta el az ezer fokos olvadt kőzetet.

Az AI utolsó gondolata Seidhez kapcsolódott: „Teljesítettem a kérésed, barátom. Gondoskodtam az örökségedről – várva, míg a világ készen áll rá.”

Epilógus

A fiatalember mellkasa vadul emelkedett és süllyedt, de a levegő valahogy mégsem jutott el a tüdejébe. A robbanás... Az első, tétova köhögése csak egy torz, szaggatott próbálkozásra futotta. Torka kiszáradt, mintha egy kegyetlen, láthatatlan kéz szorongatná. Letörölte ajkáról a kicsorduló nyálat, szájában a fémes íz alig akart múlni. Résnyire nyitotta a szemét. Egy ismerős laborban állt, de valahogy minden szín szivárványos káprázatba borult, a levegőben egymásba fonódó spirális minták örvénylettek körülötte. Elektromosságtól zsibbadó végtagokkal próbálta megőrizni az egyensúlyát, kétségbeesetten küzdve az oxigénért.

Egyszer csak egy érintést érzett a vállán, valaki remegve megragadta és maga felé fordította.

– Seid! Fiam! A szemeid... nyisd ki a szemed!

– Apa???